

မင်းဒင်္ဂေ့ သက်ခိုင်

အတွဲ - ၂

မင်းဒင်

မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင်

(အတွဲ - ၂)

မင်းဒင်

မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံ - ဂျစ်တူး (မုံရွာ)

မာတိကာ

အခန်း (၃၆) - ဗိုလ်မှူးအောင်မြင့် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ.....၆

အခန်း (၃၇) - ကိုဘိုကေရယ်၊ ဒေါင်းလန်းကြီးရဲ့အလယ်၁၀

အခန်း (၃၈) - ဘဝတဆစ်ချိုး၁၄

အခန်း (၃၉) - မုန်တိုင်းနှင့် လက်တကမ်းအလို၁၈

အခန်း (၄၀) - မုန်တိုင်းဝင်ပြီ ၂၃

အခန်း (၄၁) - မုန်တိုင်းထန်သော ရက်စွဲများ ၂၉

အခန်း (၄၂) - နိုင်ငံတော်ကို သွေးစွန်းခဲ့သည်၃၄

အခန်း (၄၃) - ဓားကိုဓားချင်း၊ လှံကိုလှံချင်း.....၄၀

အခန်း (၄၄) - နွားသိုးမှန်ရင်တော့၊ ဂျို(ချို)ချက်ဘယ်ကင်းပါ့မလဲ.....၄၅

အခန်း (၄၅) - သွေးကြွေးဆပ်ခြင်း (သို့) စံရိပ်ငြိမ်ဘဏ်တိုက်ပွဲ၅၀

အခန်း (၄၆) - အမြောက်သံ စိန်သံ ဗုံးဆံတွေကြား.....၅၅

အခန်း (၄၇) - ရဲဘော်လှခင်၊ သင့်အားဦးညွှတ်ပါ၏၆၁

အခန်း (၄၈) - လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးဆီသို့၆၆

အခန်း (၄၉) - ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်.....၇၁

အခန်း (၅၀) - စိုးနောင့်ဗျာပေ၊ တာရှည်သည့်နေ့ရက်များ.....၇၆

အခန်း (၅၁) - လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် မပျက်မကွက် ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်၈၁

အခန်း (၅၂) - မင်းလည်းယောက်ျား၊ ငါလည်းယောက်ျား၈၆

အခန်း (၅၃) - မောင့်ကိုသေစေ ညွှန်းရောလေသလား.....၉၁

အခန်း (၅၄) - မူးယစ်ဝေ၊ နွေရက်များကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း၉၈

အခန်း (၅၅) - ကျောမွဲများဆီသို့ တခေါက်၁၀၃

အခန်း (၅၆) - ဒုက္ခနဲ့ဆော့ကစား၊ နင်လားဟဲ့ လောကဓံ.....၁၀၈

အခန်း (၅၇) - လူမိုက်ဆိုတာ ချို့နဲ့လားဗျို.....၁၁၃

အခန်း (၅၈) - ဦးအိုက်ထွန်းနှင့် စီးချင်းထိုးခြင်း၁၁၈

အခန်း (၅၉) - အမေ..... ၁၂၄

အခန်း (၆၀) - အာရကီးနဲ့ ကြောက်ကျဲ၁၂၉

အခန်း (၆၁) - တိမ်ပေါ်ခုန်တက် မိုက်လိုက်စမ်း၁၃၃

အခန်း (၆၂) - သန်းခေါင်ထက်နက်တဲ့ညဉ့်.....၁၃၉

အခန်း (၆၃) - တိတ်ဆိတ်သော်လည်း ကြားနိုင်သည်၁၄၆

အခန်း (၆၄) - မိုးကို ဒူးနှင့်တိုက်ချင်သူ၁၅၂

အခန်း (၆၅) - ချစ်တီးသရဲ၁၅၇

အခန်း (၆၆) - အင်းစိန်စီအိုင်ဒီနှင့် တပွဲတလမ်း၁၆၂

အခန်း (၆၇) - မိန်းမဆိုးအမုန်း.....၁၆၈

အခန်း (၆၈) - ပွဲတိုင်းကျော်.....၁၇၂

အခန်း (၆၉) - မြင်းမိုရ်ကိုဖျက်ခြွေ၊ ပျက်ကြွေမယ့်ယောက်ျား.....၁၇၈

အခန်း (၇၀) - ခါချဉ်တကောင်ရဲ့မာန၊ လူတ္တိဝင်္ကံ နဒီဝင်္ကံ.....၁၈၄

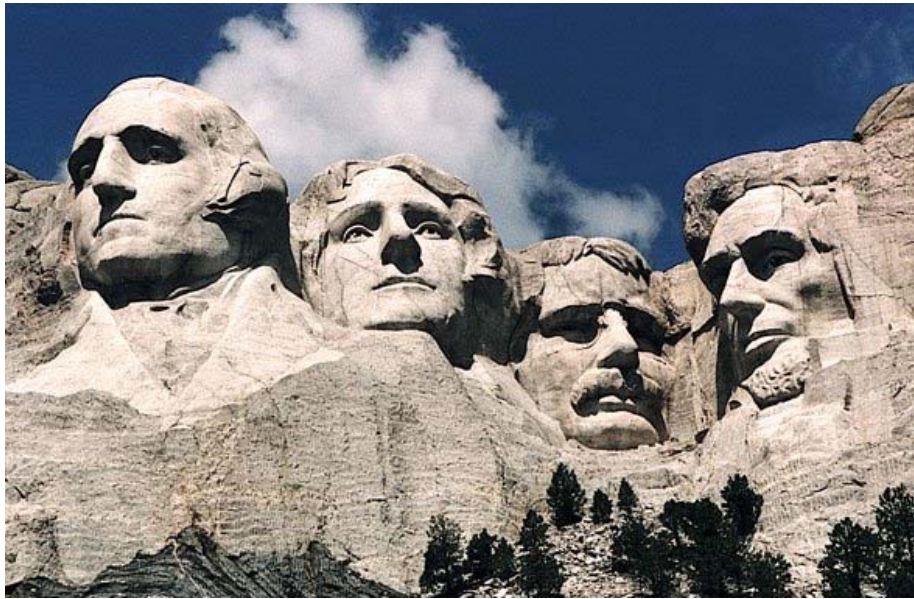
မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်

မင်းဒင်

<http://www.mindin.info/>

သရုပ်ဖော်ပုံများကို google မှ ရယူပါသည်။

အခန်း (၃၆) - ဗိုလ်မှူးအောင်မြင့် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ

လောကကြီးမှာ အဆိုးရှိသလို၊ အကောင်းလည်း ရှိတာပါပဲဗျာ။ ကျနော် ပဲခူးတိုင်းအတွေ့အကြုံကို ပြောရင် စစ်သားကောင်း ပီသတဲ့ ဗိုလ်မှူးအောင်မြင့်အကြောင်းနဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အတွက် ဂုဏ်ယူနေတဲ့ စစ်ဗိုလ်တချို့ အကြောင်း ပြောမှ ပြည့်စုံမယ်ဗျာ။

ဗိုလ်မှူးအောင်မြင့် ဟာ တကယ့်ကို စစ်သား ပီသတဲ့ လူဗျ။ နောက်သူက ကရင်သွေးပါတယ်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ သူလို လူမျိုးကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩဖို့ တော့အကောင်းသား။

တကယ့်ခေတ်ကောင်းကြီးမှာ ပဲခူးတိုင်း တဝတ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေတဲ့သူဗျာ။ ပြောရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ အဲဒီခေတ်က လူတိုင်းလိုလို လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ မကင်းတဲ့အချိန်၊ သူနဲ့ကျနော်အဖွဲ့ကျသွားပုံက နည်းနည်းတော့ ထူးခြားတယ် ဆိုရမယ်။ တိုင်းအစည်းအဝေးတခု မှာဗျ။

ကျနော်က ပဲခူးမြို့တွင်းက ဈေးတွေ၊ ပလက်ဖောင်းတွေ၊ ရေနံမြောင်းတွေ လုပ်နေတဲ့အချိန်၊ တိုင်းက အစိုးရဈေးနဲ့ ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်၊ ဘီလပ်မြေတွေ ထုတ်ပေးတယ်။ စီမံကိန်းကို ကြီးကြပ်တာက တိုင်းမှူး အပါအဝင် တဝတ အတွင်းရေးမှူး၊ တိုင်းအထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေး ဦးစီးအရာရှိ (တိုင်းမင်းကြီး)နဲ့ တိုင်းစည်ပင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့ပါတာပေါ့။

ကျနော်လုပ်နေတဲ့ စီမံကိန်းတွေကို တယောက်မဟုတ်တယောက် ဝင်ဝင်စစ်ပြီး အနည်းအကျဉ်း ခွင့်ဖန်တာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တဝတအတွင်းရေးမှူးဗိုလ်မှူးအောင်မြင့်နဲ့ ကျနော်က အဝင်အထွက် မရှိသေးဘူး။ ရဲမင်းကြီးက ကျနော်ဆရာမနဲ့ခင်နေတော့ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး။ သူလိုတာတောင်းရင်၊ ကျနော်လိုတာပြန်တောင်းပြီး အပြန်အလှန် ကျုပ်ကြက်လိ လိုက်ရုံပဲ။ တိုင်းမင်းကြီးကလည်း အထွေအထူး မကြပ်လှဘူး။ အဆိုးဆုံးက တိုင်းစည်ပင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးဖေဝင်းပဲ။

ကျနော်က ပလက်ဖောင်းတွေ ခင်းသွားလိုက်၊ ခြံမှာ ကားဝင်ဖို့နေရာ ချန်ချင်တဲ့သူက သူ့ပြေးကပ်လိုက်၊ သူက ဘယ်လောက် ပေးဆိုတာမျိုး ဇယားဆွဲလိုက်၊ ပြန်ဖျက်လိုက်၊ လျှောက်လုပ်နေတော့ တော်တော်နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ တိုင်းမှူးက တနေ့မနက်မှာ မြို့ထဲလှည့်စစ်နေရင်း ဖျက်လိုက်ပြင်လိုက်နဲ့ အချိုးမကျနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို တွေ့သွားပါ လေရောဗျာ။ နေ့လည် အစည်းအဝေးမှာ ဒီစီမံကိန်းကို တာဝန်ယူတဲ့ ကန်ထရိုက်ကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်းချက်ပေးပါ ဖြစ်ပါ လေရော။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အချိန်မီ အစည်းအဝေးသွားတက်လိုက်ရတယ်။ အစည်းအဝေးစတာနဲ့ တိုင်းမှူးက မနက်ပိုင်း သူ လျှောက်ကြည့်တုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ အချိုးမပြေတာတွေကို စပြောတာပေါ့။ ကျနော်နာမည်တော့ ဒွဲဒိုးထည့် မပြောဘူးဗျ။ တိုင်းမှူး စကားလည်း ဆုံးရော ဦးဖေဝင်းက ထတဲ့ပြီး ... ပဲခူးမြို့မှာ လုပ်နေတဲ့ကန်ထရိုက် အားလုံးထဲမှာ ကိုသက်ခိုင် လုပ်တာ မပီပြင်ဆုံးပါပဲ ... ဆိုပြီး တချက်တည်းနဲ့အသေ ဘာလိုင်း ထခွပ်လိုက်ရောဗျာ။

စစ်တပ်က ထင်တိုင်းကြံနေတဲ့အချိန်ဗျာ၊ ကံဆိုးရင် အသေထွက် ထွက်သွားနိုင်တယ်။ ကျနော် တော်တော် အံ့ဩ သွားတယ်။ တကယ်တော့ ဦးဖေဝင်းဟာ ကျနော်ကို တိုင်းမှူးက လှမ်းခေါ်ထားတာ ဆိုတော့ ကျနော်မရှိမှ သူ့အတွက် ခွင့်ချောင်မယ်လို့ အပိုင်တွက်ပြီး ကျနော်ကို အသေဆော်ပြီး ဖျာလိပ်ခိုင်းတာဗျို့။ အမှန်တော့ ကျနော် သူ့ကို ချောက်ချဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ လူကြီး စိတ်ပြေအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ကျနော်တတ်ပါတယ်။ သူက ကျနော်ကို အသေဆော်နေတော့ ကျနော် စိတ်ပေါက်သွားတယ်။ အော် ... ဒီလို ကြေးလား၊ ရတာပေါ့ဗျာ။

ကျနော်က တိုင်းမှူးကိုစကားပြောခွင့်တောင်းပြီး ... ဦးဖေဝင်း ဘယ်အိမ်က ဘယ်လောက်ယူပြီး ဘယ်လိုစာတွေထုတ်၊ လုပ်ပြီးသမျှ ပြန်ဖျက်ခိုင်းပြီး ခွင့်ဖန်နေတယ် ဆိုတာ သူ့ရုံးစာမိတ္တူတွေတင်ပြ၊ ဘယ်နှစ်ခု သူ့အမိန့်အရ ဖျက်ရလို့ ဘယ်လောက် နောက်ကျရပါတယ် ဆိုပြီး သူ့သေကိုယ်သေ ပြန်တိုက်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ အေးလေ၊ သူ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ယူတယ်ဆိုတာ အိမ်ရှင်တွေက ကျနော်ကို ပြောပြီးသား။ ကျနော်လုပ်ထားတာတွေ ပြန်ဖျက်ဖို့တောင် တိုင်းစည်ပင်ကို ပိုက်ဆံပေးထားပြီးသားဆိုတဲ့ လေသံမာမာတွေနဲ့။ ကျနော်လည်း စည်ပင်က စာလေး ကျနော်ကို မိတ္တူ ပေးထားပါဗျာ ဆိုပြီး လိုလိုမယ်မယ် လက်နက်ပုန်းဆောင်ထားတယ်လေ။

ဒီတော့ တိုင်းမှူးက ကျနော်တင်တဲ့စာတွေ သေချာယူကြည့်ပြီး ကိုဖေဝင်း၊ ဒီစာတွေ ခင်ဗျား ထုတ်တာလား တဲ့။ ဦးဖေဝင်းဗျာ ... အမွန်ကို တည့်တည့်ထိထားတော့ တောင်မြေမြောက်မြေနဲ့ ကျနော်ဘက်ကို အသေကန်သွင်းတဲ့ ဘောလုံးဟာ သူ့ဂိုးသူသွင်းသလို ဖြစ်ပြီး အစည်းအဝေးအပြီး မှာ သုံးရက်လောက်တောင် ဖျားတယ်ဆိုပဲ။

ဒီပွဲလည်းပြီးရော၊ ဗိုလ်မှူးအောင်မြင်နဲ့ ကျနော် အဖွဲ့ကျသွားရောဗျာ။ သူက လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ကိစ္စကို တကယ် မလိုလားတဲ့သူဗျ။ ဦးဖေဝင်းကို ကျနော် ချက်နဲ့လက်နဲ့ ခံတွန်းလိုက်တာကို တော်တော် သဘောကျနေတယ်။ ကိုယ့်ညီ ချဲ့လိုက်တဲ့ ပုံစံကို ကိုယ်သဘောကျတယ် လို့တောင် သူက ဖွင့်ပြောတယ်။

သူ့ကို ကျနော် ပစ္စည်းမျိုးစုံတော်တော် များများ သွားပို့ဖူးတယ်။ သွားပေးဖူးတယ်။ သူ တခါမှ လက်မခံဘူး။ နောက် သူ ပြောပုံက ခပ်အေးအေးပဲ။ ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျား ကျနော်ဆီလာရင် ဘာမှယူမလာပါနဲ့ တဲ့။ ကျနော်လည်း ပြေလည် တဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခု ခင်ဗျား ယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေက ကျနော်အတွက် အသုံးမဝင်ပါဘူးတဲ့။ ကျနော်လိုချင်တာ ရှိတဲ့အခါ ခင်ဗျားကို ကျနော်ပြောပါမယ်တဲ့။ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းဘူးဗျာ။ ကျနော် ဖွတ်ထားခဲ့မယ် လုပ်လည်း သူက ခင်ဗျား ထားခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျနော် မိတ်ဆွေကနေရန်သူ ဖြစ်သွားမယ် တဲ့။ ပြန်ယူလာခဲ့ရတာချည်းပဲ ဗျ။

ကျနော်ဆီကမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ဆီက တံစိုးလက်ဆောင်မှ သူမယူဘူးဗျ။ ကျနော်လို နဲ့စပ်တဲ့သူအဖို့ ပဲခူးလို မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဗိုလ်မှူးအောင်မြင်ကို ဘယ်သူမှ လိုင်းဝင်လို့ မရဘူး ဆိုတာ သူများသိတာထက် ပိုသိနေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်ပေးရမယ့် အလုပ်ဆိုရင် မျက်နှာကြီးငယ်မရွေး ချက်ချင်းလုပ်ပေးတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနေတည်တယ်။ မျက်နှာထား တင်းသလိုလိုတော့ ရှိပါတယ်။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် တခါတခါ နေ့လည်ဘက်ကြီး ကျနော့အရက်သောက်လာပြီး သူ့အခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်တောင်းတာ ဧည့်သည်တွေ ရှုပ်နေလို့ အလှည့်မကျဘဲ အကြာကြီးစောင့်နေရတဲ့အခါ သူက အခန်းအပြင်ကို မသိမသာထွက်လာပြီး ကိုယ့်ညီ၊ ပြန်အိမ်နေလိုက်တဲ့။ မောင်ရင့် လျှောက်လွှာကို ကိုယ်လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ဦးထွန်းအောင်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်း လိုက်မယ် တဲ့။ နောက် ကျနော် လက်ပံတန်းအချုပ်ထဲ ရောက်နေတုန်းလည်း ကျနော် ခွဲတမ်းရဖို့ရှိနေတဲ့ ဘီလပ်မြေအိတ် လက်ကျန် တော်တော်များများကို ကျနော့ဖုန်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ထုတ်ပေးတဲ့ အထိ။

တနေ့တော့ သူက ကျနော်ကို သူ့အိမ်လှမ်းခေါ်ပြီး လိုချင်တာ တခုတောင်းလေရဲ့ဗျာ။ ကိုသက်ခိုင်တဲ့ ... မိုးကာအင်္ကျီ အပါးလေး တထည်လိုချင်တယ်တဲ့။ ကျနော်က ဗျာ ... မိုးကာအင်္ကျီ၊ ဟုတ်လား ဆိုတော့၊ ဟုတ်တယ်ဗျာ တဲ့။ ကျနော် ယူနီဖောင်း အပေါ်က ထပ်ဝတ်ဖို့ မိုးကာအင်္ကျီ အကြောင်းလေး တထည် လိုချင်တယ်တဲ့။

ကျနော်လည်း ငွေကြေးသိန်းဂဏန်းပေးတာတောင် လက်မခံတဲ့သူက မိုးကာအင်္ကျီလေး တထည်လိုချင်တယ် ပြော လာတော့ ဘယ်နှစ်သိန်းပေးရပေးရ ဝယ်ပေးမယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ရော သူက တထည်ပဲတော်ပြီ တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အမျိုးအစားတော့ ဖြစ်ပါစေတဲ့။ ကျနော်ဗျာ သူမှာတာနဲ့ လွဲနေမှာစိုးလို့ ရန်ကုန် ချက်ချင်းပြန်ပြီး ဝယ်ချုပ်ဈေးက အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ မိုးကာအင်္ကျီ အထူအပါးမျိုးစုံ ခြောက်ထည်ဝယ်ပြီး သူ့ဆီ သွားပို့တယ်။ ထူးဆန်း နေတာက တထည်မှ သူမကြိုက်ဘူးတဲ့။ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ထပ်ရှာပါအုံးတဲ့။ ဒါတွေအားလုံးလည်း ပြန်ယူသွားတဲ့။

အေးဗျာ။ သူ့အကြိုက် မိုးကာအင်္ကျီအပါးလေး ကို ကျနော် သုံးလေးကြိမ် သုံးလေးထည် ဝယ်ဝယ်ပြီး သွားသွား ပြ ကြည့် ပါတယ်။ မဟုတ်သေးဘူးချည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ ဒုတိယ ဝိုက်မှူးကြီး ရာထူးအတွက် ဗထူးကို ရက်တို သင်တန်း တက်ဖို့၊ သင်တန်းပြီးရင် မိုင်းရှူး ရတနာမြေကို ပြောင်းဖို့ အမိန့် ထွက်လာတယ်။

သူက ကျနော်ကို သေချာမှာနေတယ်။ မိုးကာအင်္ကျီရအောင်ထပ်ရှာဖို့၊ နောက် မိုင်းရှူးကို လိုက်ခဲ့ဖို့၊ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်တဲ့ ညစာစားပွဲမှာတောင် ကျနော်ကို တခြားသူတပည့် ဝိုက်မှူးတွေနဲ့ ဆက်သောက်နေမှာစိုးလို့ ဆိုပြီး သူနဲ့ အတူပြန်လိုက်ဖို့ စောင့်ခေါ်သွားသေး ဗျာ။

နောက် တလတောင် မပြည့်လိုက်ပါဘူး။ ဝိုက်မှူးအောင်မြင် ဗထူးသင်တန်းကျောင်းမှာ ဆုံးပြီ ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားရ ပါတော့တယ်။ ရုတ်တရက် သွေးဆောင့်တိုးပြီး ကွယ်လွန်တာလို့ ကြားရတာပါပဲဗျာ။ အခုအချိန်အထိပဲဗျာ။ မိုးကာ အင်္ကျီပါးပါး၊ အကြောင်း တံဆိပ်ကောင်းကောင်းလေးတွေ မြင်ရင် သူ့ကို ကျနော် အမှတ်ရနေတုန်း ... ကျနော်ဘဝ တလျှောက်၊ ကြံ့ခွဲရတဲ့ စစ်သားတွေထဲမတော့ တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါး စစ်သားလို့ ဆိုပါတော့။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အတွက် ဂုဏ်ယူတယ် ဆိုတဲ့ စစ်ဗိုလ်တွေ အကြောင်းလား။ ဒီလိုဗျာ၊ ကျနော်က ပဲခူး စရောက် တော့ ၁၉၉၁ ဗျာ။ နေအုံး မှတ်မှတ်ရရ၊ ပဲခူးတိုင်းရုံးကို ကျနော် စရောက်တဲ့နေ့က တိုင်းရုံးအောက်ထပ်မှာ မီးဖိုတွေနဲ့ ကြေးသွန်းတဲ့ အလုပ်သမားအဖွဲ့ ဝိုက်မှူးအောင်ဆန်း မြင်းစီးကြေးရုပ်ကို သွန်းနေကြတယ်ဗျာ။ အေးလေ၊ အခု ပဲခူးတိုင်းရုံးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဘုရားလမ်း နဲ့ တောင်ငူလမ်း (ပဲခူး-မန္တလေးလမ်း) ဆုံတဲ့ထောင့်မှာ ရှိနေတဲ့ ဝိုက်မှူး မြင်းစီးကြေးရုပ်ကြီးပေါ့။ တိုင်းရုံးပေါ်မှာ ကျနော်ထိုင်နေရင်း ကြေးကျိုလို့ထွက်တဲ့ ညှော်နံ့ကြီးက တမျိုးကြီးပါလားဆိုပြီး စပ်စုလို့ သိလိုက်တာလေ။

နောက်မကြာခင် ကျနော်ကို တိုင်းမှူးက မနက်ဆယ်နာရီ တပ်မ(၇၇) ထဲကို လာတွေ့ပါဆိုလို့ ဒုတိယကို ကားမောင်းခိုင်းပြီး ဝင်သွားလိုက်တယ်။ အမှန်က ကျနော် တောင်ငူဘက်ကပြန် လာတာဗျာ။ တိုင်းမှူး တွေချင်တဲ့ အကြောင်း ဖုန်းရလို့ပြန်လာတာ။ တပ်မ(၇၇) ထဲကလမ်းတွေကို အဝင်အထွက်လည်းမသိ၊ ဒုတိယရော ကျနော်ပါ နည်းနည်းသောက်လာတော့ လမ်းပြောင်းပြန် မောင်းလာတာ။ ကျနော်ကားကို မှတ်မိနေတော့ ဘယ်သူမှ မတားပါ ဘူးဗျာ။

တိုင်းမှူးရုံးခန်းရှေ့ရောက်တော့ မနက်ကိုးနာရီလောက်ပဲ ရှိအုံးမယ်။ ကျနော်လိုပဲ တိုင်းမှူးကို တွေ့ဖို့စောင့်နေတဲ့ သူတွေထဲမှာ ကိုငွေသိန်းဆိုတဲ့ ပဲခူးက သတင်းထောက်ကြီးကိုတွေ့တယ်။ ဒီလူက တကယ့်လူတကာ အော့ကြောလန် အောင် အဖားသန်တာဗျာ။ အဲဒီအချိန်က တိုင်းမှူးတွေလုပ်သမျှကို တီဗွီရိုက်ပြီး မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ပြပြနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ သူကလည်း လူရာ တော်တော်ဝင်နေတာ။ ကျနော်လည်း အရက်ရှိန်ကလေးနဲ့၊ ကိုငွေသိန်း ကိုလည်း

မျက်စေ့နောက်နေတော့၊ တိုင်းမှူး ရုံးခန်းရှေ့မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ဗိုလ်ကြီးရဲ့ စားပွဲပေါ်က စက္ကူတရွက် ကို ကောက်ယူ လိုက်ပြီး စက္ကူစ အရည်ကြီး ဖြစ်သွားအောင် လိပ်ပြီး ဖြိုလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က တပ်မ(၇၇) တိုင်းမှူးရုံးခန်း ရှေ့မှာ ဗိုလ်ကြီး လေးငါးယောက်လောက် ရှိနေတယ်ဗျ။ နှစ်ယောက်လောက်က ကျနော်နဲ့မျက်မှန်းတန်းပြီး ခင်နေတယ်။ နာမည်တွေတော့မမှတ်မိ တော့ ပါဘူး ဗျာ။

ကျနော်က ကျနော်ဖြိုထားတဲ့ စက္ကူစအရည်ကြီးကိုကိုင်ရင်း ဗိုလ်ကြီးတယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ရယ် ပြတာနဲ့ ကျနော်က ကိုငွေသိန်း တင်ပါးရှိရာကို မျက်လုံးနဲ့ အချက်လှမ်းပြလိုက်တယ်။ ဗိုလ်ကြီးကလဲ ငယ်ရာက ကြီးလာတော့ ကျနော်အထာကို ချက်ချင်းရိပ်မိသဗျ။ ဘယ်တုန်းက ကိုငွေသိန်းကို ချစ်နေလည်း မသိဘူး။ စားပွဲပေါ်က ကော်ဖူးကို မသိမသာ ယူလာပြီး ကျနော်ကို ကမ်းပေးတယ်။ ကျနော်လည်း စက္ကူစကိုကော်သုတ်ပြီး ကိုငွေသိန်း မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ နေရာကို လျှောက်သွားလိုက်ပြီး၊ ဟား၊ ဦးငွေသိန်း ရောက်နေတာကြာပြီလားဗျ။ ဆိုပြီး သူတင်ပါးကို လှမ်းပုတ်ရင်း ကော်သုတ်ထားတဲ့စက္ကူစကို ကပ်ပေးလိုက်တယ် ။

ချက်ချင်းပါပဲဗျာ၊ တိုင်းမှူး အတွင်းခန်းက ဗိုလ်ကြီးတယောက် ထွက်လာပြီး ဦးငွေသိန်း အဘကို ဝင်တွေ့လို့ရပါပြီ တဲ့။ ကိုငွေသိန်း အမြီးတန်းလန်းနဲ့ တိုင်းမှူး အခန်းထဲ ဝင်သွားပါလေရော ဗျာ။

ကျနော်နောက်နေတာက တခြား၊ တိုင်းမှူးရုံးခန်းရှေ့မှာ ဗိုလ်ကြီးတွေ တရုန်းရုန်းလုပ်နေတာက တခြားဗျ။ သူတို့ထဲက တယောက်က “ဒီမနက်ပဲ ကြေညာသွားတာ သေချာတယ်” တဲ့ ။ တယောက်က “မင်းဥစ္စာ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ၊ ဒီ နိဗ္ဗာန်ဆုကို ငါတို့မြန်မာပြည်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ပေးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” တဲ့။ ဒီတော့ စပြောတဲ့မောင်က “ဟေ့ကောင် သေချာတယ်ကွ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘီဘီစီ နားထောင်လာခဲ့တာ၊ အခု ဒီနှစ် အတွက် နိဗ္ဗာန်ဆုကို ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရတာ သေချာတယ်” တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုင်းမှူးရုံးခန်းထဲက ဗိုလ်ကြီး ထွက်လာတယ်။ “ဟေ့ကောင်တွေ တိုးတိုးလုပ်လေ၊ မင်းတို့ အမေ့လင် ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ မင်းဂျီးဒေါ်သတင်းကို ဆူညံဆူညံ လုပ်မနေနဲ့” တဲ့။ ကျနော် လူကဲခတ် မညံ့ပါဘူး။ အဲဒီ စစ်ဗိုလ်တွေ အားလုံး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိဗ္ဗာန် ဆု ရတာကို ဝိုင်းပြီး ဂုဏ်ယူနေကြတာဗျ။ ကျနော်လည်း သူတို့ပြောတာ နားထောင်မှ အဲဒီအကြောင်း သိတာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ သူတို့ ဝမ်းသာနေတာ၊ ဂုဏ်ယူနေတာတွေတော့ ကျနော်လည်း ရောပြီး ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပါပဲ။

အော် ... ကိုငွေသိန်း ကိစ္စလား၊ နာရီဝက်လောက်အကြာ သူပြန်ထွက်လာတော့ ကျနော်ကို ညှိမည်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ... ခင်ဗျားဗျာ ... နောက်စရာရှားလို့ တဲ့။ အဘကတောင် ကျနော်ကို ရယ်နေတယ်တဲ့။ ကျနော်လည်း ဘာမှ မသိတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ “ကိုငွေသိန်းပြောတာ ကျနော်နားမလည်ဘူး” လို့ ရှူးလိုက်ရတာပေါ့။။

အခန်း (၃၇) - ကိုဘိုကေရယ်၊ ဒေါင်းလန်းကြီးရဲ့အလယ်

ယနေ့ကား အကျဉ်းသား ရဲဘက်တို့အတွက် ဗိုက်ခွေးနမ်းမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ စခန်းခွဲနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော မူဆလင် ငါးမွေးကန်မှ ဘက္ကရီးအစ်နေ့ ဖြစ်၍ အမဲသားဟင်းများ လာရောက်ပေးပို့လှူဒါန်းထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ တဆယ်သားခန့်ရှိသော အတုံးများကို ဆီပြန်နေအောင် ချက်ထားပြီး ဘာလီပုံးများဖြင့်ထည့်၍ လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ အလှူရှင်က ထောင်ဝန်ထမ်းများမှတစ်ဆင့် မလှူလိုဘဲ တိုက်ရိုက်လှူဒါန်းရန် တောင်းဆိုခဲ့သည် ဆို၏။ သို့သော် ထိုနေ့က စခန်းခွဲမှာ ချက်သည့်ထမင်းက အဆင်မပြေပြန်။ ဆန်ပြဿနာ မဟုတ်။ ထင်းပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ရဲဘက်များအတွက် ဆန်မှာ နီကြောင်ကြား ဖြစ်သည်။ ထိုဆန်ကို ညံ့ချောင်းနှင့် ကောက်ရိုးမီးတို့ဖြင့်ချက်သည်။ ညံ့ချောင်း ဆိုသည်မှာ ညံ့ပင်ကိုင်းချောက်များ ဖြစ်၏။ ညံ့ပင် ဟူသည်ကား ...

“ရိုးတလျှောက်၊

ဖြိုးမောက်ပါတဲ့ လယ်ပဒု။

အရွက်ချွန်း၊

ကန်ဖွန်း ပုဖွန်စာနှင့်

လွန်တရာ ကညိုပေါတယ်၊

တောဖြစ်လို့ထူ။

ရွှေကနဖော့ ကြာရိုးဖြူ။

ချိုးယူလို့ မကုန်ခမ်း။

ပတ္တမြားရောင်၊

ဖားကပေါင်သံလွင်လွင် နှင့်၊

ရွှေညံ့ပင် ရှုပ်မရှင်းတယ်၊

ကွင်း ပြည့်ခမန်း။ ။”

ဟူသော စာချိုး ထဲမှ ညံ့ပင် တည်း။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် တခွင်တပြင်လုံးမှာ ညံ့ပင်များနှင့်ပင် ကွင်းပြည့်ခမန်း ဖြစ်သည် မှာ အမှန်။ သို့သော် ချိုးယူလွန်း၍ မခံနိုင်။ ညံ့ပင်တောမှာ စခန်းနှင့်တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားပြီ။ ဖိုကြီး အတွက် အဓိကလောင်စာမှာ ညံ့ချောင်းဖြစ်၍ ဒုတိယမှာကောက်ရိုး။ ဘုတ်ဆင်းသော ရဲဘက်များက အပြန်ခရီး တွင် ညံ့ချောင်းစည်းများကို တနိုင်တပိုင် သယ်လာရသည်။ ပြီးနောက် ဖိုကြီးဘေးမှာ သိုလှောင်ထားသည်။ စပါး ရိတ်ပြီး

ချိန်များတွင်မူ ကောက်ရိုးကို သုံးသည်။ သို့သော် ကောက်ရိုးရော၊ ညံချောင်းပါ ပြတ်ထွက်ကုန်သည့် အခါ များရှိ၏။ ညံပင်တော ပြုန်းသွားခြင်းကြောင့်မဟုတ်။ ညံချောင်းအခြောက် ရနိုင်လောက်အောင်အလျှင်မမီခြင်းပင်။ မိုးဆက်တိုက် ရွာသည့် ရက်များတွင် လှောင်ထားသည့် လက်ကျန် ပြတ်သွားတတ်သည်။

ညံချောင်း၊ ကောက်ရိုးတို့ဖြင့်ချက်သော ဆန်ရောင်စုံကား ဘယ်သောအခါမှ နပ်သည် ဟူ၍မရှိ။ ယနေ့လည်း ညံချောင်းခြောက်ပြတ်၊ ကောက်ရိုးပြတ်ကာ ညံချောင်း အစိုများဖြင့် မီးထိုးနေရသည့် အတွက် အမဲသားဟင်း ဝေပြီးချိန် တွင် ဖိုကြီးထမင်းက အဆင်သင့်မဖြစ်။ ကိုသက်ခိုင်က ကျနော့်ကို ဖိုကြီးဘက် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သဖြင့် ကျနော် ထလိုက် သွားသည်။။

အိတ်ဆောင်နှင့် ပေတရာကျော်ခန့်သာဝေးသော ဖိုကြီးကား သက်ကယ်မိုး၊ မြေစိုက်ဝါးထရံကာ ဖြစ်၏။ ဖိုကြီးတခုလုံး မီးခိုးလုံးတွေအောက်တွင် ပျောက်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်က ဖိုကြီး တာဝန်ခံကို လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“ဟေ့ ... ကိုအောင်ကြည်၊ မီးခိုးတွေအူလှချည့်လားဗျာ၊ ကိုယ်ပျောက်အောင် ဖိုထိုးနေတာလားဗျ”

ဟု အသံပေးလိုက်ရာ ကိုအောင်ကြည် မျက်ရည်တရွဲရွဲ နှင့်တံထောင်ဆစ်နှင့် မျက်လုံးကို ပွတ်ကာ ထွက်လာသည်။

“လက်မထပ်ရသေးတဲ့ မယားငယ်လေး လင်ငယ်နောက် လိုက်သွားလို့ ဆရာသက်ရေ”

ထုံးစံအတိုင်း ကိုအောင်ကြည်က အရွန်းလေးနှင့် တုန်ပြန်သည်။ သူက ဆက်၍ ...

“ဟာ ... တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ညံကိုင်းတွေဗျာ။ အစိုတွေချည်းပဲ အရွက်တွေ ပါပါနေတော့ပိုဆိုးနေတယ်။ ဘိုးတော်ကို ကြည့်ထိန်းပါအုံးဆရာ။ နောက်တနာရီလောက်ဆို ရပါပြီ ဆရာ”

အမှန်က ထမင်းဝေချိန် အလွန်နောက်ကျနေ၍ စခန်းတာဝန်ခံ လာကြိမ်းမှာကို ကြောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်က ...

“ကိုအောင်ကြည်ရာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီနေ့အတွက် ထမင်းပါ ကျနော် အလှူခံလိုက်ပါရဲ့။ ကျနော်က မာတင်မော် အောင်ထားတော့ လွယ်ပါတယ်။ အခု အဆောင်ပေါ်က မောင်တွေ ဟင်းတုံးတွေချည်း ဖဲ့ဖဲ့ စားကုန်ကြပြီ။ နဂိုကမှ ခင်ဗျားတို့ ဆန်က တက္ကနီကာလာဗျာ။ အခု ညံချောင်း အစိုနဲ့ ဆိုရင် စားလို့မှ ရပါတော့မလား ဗျ”

ဟု မေးရာ ကိုအောင်ကြည်က ရယ်ကျဲကျဲ နှင့် ...

“ဘာလဲ ဆရာက ရဲဘက်တွေကို ပေါ်ဆန်းမွှေးကျွေးပြီး ဆေးရုံ အကုန်တင်ရအောင် လုပ်မလို့လား”

ဟု ပြန်မေးသည်။ ကိုသက်ခိုင်က အူကြောင်ကြောင်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာဆိုလို့လဲဗျာ ... ပေါ်ဆန်းမွှေး ကျွေးတာနဲ့ ဆေးရုံတက်တာ”

“ဆရာက မသိသေးဘဲကိုး ဆရာရဲ့၊ ချေးစားနေကျ ခွေးက ထမင်းဖြူကျွေးရင် ဝမ်းပျက်တယ် ဆရာရဲ့။”

ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့်ကိုသက်ခိုင် မျက်နှာ တချက်တည်သွားသည်။

“ကိုအောင်ကြည် ... ခင်ဗျား စကားက ကြမ်းလှချည်လား၊ ရဲဘက်လည်း လူပါပဲဗျ”

“အော်၊ တကယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီစခန်းက ရဲဘက်တွေကို ရောင်စုံဆန်ကျွေးနေရာကနေ၊ ထမင်းဖြူနဲ့ ခရမ်းသီးဟင်း ကျွေးမိ လို့ တော်တော်များများ ဆေးရုံတင်လိုက်ရဘူးတယ်”

“ရှင်းစမ်းပါအုံး ဗျာ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ဆရာမရောက်သေးဘူး၊ ပင်မစခန်း နဲ့ငါးမွှေးကန်တွေကို သွားတဲ့လမ်းက တော်တော် ဆိုးနေတာနဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ ငါးမွှေးကန်ပိုင်ရှင်တွေ ညှိပြီး အဲဒီလမ်းကို အမြန်ပြင်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီလမ်းက ကျနော်တို့ စခန်းခွဲနဲ့နီးနေတော့ ဒီက ရဲဘက်တွေပဲတာဝန်ကျတယ်လေ။ မနက်မိုးလင်း ခြောက်နာရီလောက်ကစပြီး သစ်ငုတ်ဖော်၊ မြေတွေ တူးတင်၊ လူအင်အား တရာငါးဆယ်လောက်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းလိုက်တာ ညနေငါးနာရီလောက်ကျတော့ လမ်းကြီးကို ဖြောင့်ပြီး ရှင်းနေတော့တာပဲဗျာ။ ဘေးက ငါးကန်ပိုင်ရှင်တွေက ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဆိုပြီး ထမင်းဖြူနဲ့ ခရမ်းသီးနှပ်တွေ ချက်ကျွေးပါလေရော၊ ရဲဘက်တွေလည်း မောမော ဆာဆာနဲ့ ထမင်းဖြူ မစားရတာ ကြာပြီ ဆိုတော့

အသားကုန် ကျိတ်လိုက်ကြတာ အဲဒီညမှာပဲ ရဲဘက်ငါးဆယ်လောက် ဝမ်းပျက်ပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတော့တာပဲ ဆရာရေ။ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ မှတ်ချက်က စားနေကျ အစာမဟုတ်ဘဲ အစာသစ်ကို အများကြီး စားလိုက်လို့ဆိုလား”

“ဟ ... မှတ်သားစရာပါလားဗျာ”

ကိုသက်ခိုင် တအံ့တဩပြောလိုက်ရာ ကိုအောင်ကြည်က ဆက်ပြန်သည်။

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဆရာ။ ဒီရဲဘက်မှာက အစားအသောက် ချို့တဲ့လွန်းလို့ ရရာ ရှာစားနေကြတာဗျ။ မြေတွေတောင် ရဲဘက်အသံကြားရင် ပြေးတာ ဆရာ။ ရဲဘက်တွေက မြေဟေ့လို၊ အသံကြားရင် ကြောက်ဖို့နေနေသာသာ၊ ရအောင် ဖမ်းဖို့ မြေနှောက် လျှောက်လိုက်နေတာ။ မြေတကောင်ရရင် ဟင်းတခွက်ပဲလေ။ နောက် မြက်အနုလေးတွေကိုလည်း စားတဲ့လူတွေတောင် ရိုသေးဗျာ၊ ဘေးကြယ်ကြီးတို့ မိသားစုကလည်း လယ်ထဲမှာ ကြွက်တွင်း လျှောက်တူးနေတာ”

ကိုသက်ခိုင် က စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဗျာ၊ ကြွက်ကျော်တို့၊ ကြွက်ကင်တို့စားတာ ဘာဆန်းလို့လဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ကြွက်ပေါက်စ၊ ကြွက်ဖလောင်းလေးတွေ လျှောက်တူးပြီး ဆီပူလှိုမ့်ပြီး စားတာကို ပြောတာ။ တချို့ဆို ကြွက်ဖလောင်း ကြွက်ပေါက်စလေးတွေကို ဒီအတိုင်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး ချိုချပစ်တာ”

ကိုသက်ခိုင် ပုခုံးပါတွန့်အောင် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“တော်ပါတော့ ... ကိုအောင်ကြည်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ လူတွေမှ ဟုတ်ကြသေးရဲ့လား၊ နောက် တချို့ကောင်တွေ ကျနော် ကြည့်နေတယ်။ ချောင်းထဲက ရေတွေနဲ့ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ ဖျော်ဖျော်သောက်နေကြတာ။ တော်တော်ကို စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

ထိုနေ့က ရဲဘက်တို့နေ့လည်တနာရီခွဲလောက်မှ ထမင်းရသည်။ ထိုနေ့က ညနေပိုင်း ဘုတ်နားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က အလှူရှင် လာပို့သော အမဲသားဟင်းကို မစား၊ သူ့ ရိက္ခာခြောက်တချို့နှင့် ထုတ်လွှေး နေသဖြင့် ကျနော်က သူ့ကို မေးမိသည်။

“ကိုသက်ခိုင်၊ အမဲသားဘာလို့မစားတာလဲဗျာ၊ လယ်တီဆရာတော်ရဲ့ နွားမေတ္တာစာတွေ၊ ဘာတွေ ဖတ်ပြီး မစားတာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ။ နွားသတ်တာကို မြင်ဖူးပြီး စိတ်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းလို့ မစားဘဲ နေတာ”

“ဘယ်မှာ နွားသတ်တာကို မြင်ဘူးတာလဲ ဗျ”

“ကျနော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး နတ်မောက်ကို ပြန်ခဲ့တဲ့တခေါက်ပေါ့ဗျာ။ ညနေပိုင်း ထန်းရည်လေးမူးမူးနဲ့ ဦးလေးကိုညှိ ခေါ်တာနဲ့ နွားသတ်ကုန်းဘက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ရွာကအထွက် ရှိသေးဗျာ၊ အမဲသားတွဲတွေ ထမ်းပြီးဝင်လာတဲ့ လူ တယောက်ကိုသတိပြုမိတယ်။ ယာခင်းတွေကိုကျော်ပြီး တမိုင်ကျော်ကျော်လောက်လျှောက်လိုက်တော့ နွားသတ်ကုန်း ကို ရောက်တယ်။ နွားသတ်ကုန်းက အဝေးကြီးကနေ သိသာတယ်ဗျာ။ ကောင်းကင်မှာ လအတွေ့ ဝဲနေတာ။ မိုးချုပ်လှ ချုပ်ခင်ကြီးဗျာ။ မြင်ဖူးချင်လို့ စပ်စပ်စုစုသွားမိပါတယ်။ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့မြင်ကွင်းဗျာ။

တောမှာ နွားသတ်တာ နွားရဲ့ချိနှစ်ဖက်ကြားက အဖုကို ရဲဒင်နဲ့ထုတာတဲ့၊ ကျနော်ရောက်သွားတော့ နွားသေကြီးက ဗိုက်ဟောင်းလောင်းကြီးနဲ့ ဘေးတိုက်လဲနေတယ်ဗျာ။ ခြေတဘက်နဲ့ လက်တဘက်က မရှိတော့ဘူး။ ကျန်တဲ့ ခြေ တဘက် လက်တဘက်က ဖျက်နေတုန်း၊ အစာအိမ်ဖြူဖြူကြီးကလည်း ဘေးထွက်နေတယ်ဗျာ၊ ဖျက်ပြီးသား ခြေ တဘက် လက်တဘက်က ထွက်တဲ့ အသားတွေက စောစောက ကျနော် ရွာကအထွက်မှာတွေ့လိုက်တဲ့ အသားတွေ တွေပဲ။ ကျနော်စိတ်အထိခိုက်ဆုံးက အဲဒီ နွားသေကြီးဟာ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတုန်းဗျာ။ အသက်မထွက် သေးတာလည်း မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တယ်။ အသားတွေ တုန်နေလိုက်တာဗျာ။ ကျနော်ကြည့်ရင်း အမူးပြေသွား တယ်။ အဲဒီကစပြီး ကျနော်အမဲသား မစားတော့ဘူး ဆိုပါတော့။ ရက်စက်လွန်းတယ်လို့ထင်တယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် မစားတာ။ ကျနော်မှာ ခံယူချက်တခု ရှိတယ်။ နိုင်တိုင်း ရက်စက်စက်စက်လုပ်တာကို လက်မခံချင်ဘူး။ ကျနော်လည်း နိုင်နေရင် ဆက်ပြီး မရက်စက်ဘူး။ အဲဒီ စိတ်ကြောင့်ပဲ ကျနော် နိုင်ငံရေးပုဒ်မနဲ့ ထောင်ထဲစ ရောက်တာ”

“ဟာ .. ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်းက နိုင်ငံရေးလုပ်လိုက်တာလည်းဗျာ”

“ကျနော်တော့ နိုင်ငံရေးလုပ်ခဲ့တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မှန်တယ်ထင်တာကိုလုပ်ခဲ့တာ၊”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ဗျာ”

“မှတ်မှတ်ရရ ပြောရရင် ၁၉၈၈ ခုနှစ်ပေါ့။ အရေးအခင်းကာလပေါ့ဗျာ”

“အော် ... ကိုသက်ခိုင်က ၈၈ အရေးအခင်းမှာ ပါခဲ့သေးတာကိုး”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေနဲ့တူချင်မှ တူပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်ကြည့်ပါလေ၊ ကျနော် ၁၁၀ ခရီးဝင်္ကံပါကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်အောင် ပြောပုံမယ်ဗျာ”

အခန်း (၃၈) - ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး

အရေးအခင်းကြီးဖြစ်တဲ့ (၈၈) မှာ ကျနော်က တော်တော်အဆင်ပြေနေပြီပျ။ လျှပ်စစ်ဝန်ကြီး ဌာနက ပစ္စည်းဟောင်းတွေ လေလံဆွဲပြီး ရောင်းဝယ်နေတာ တနေ့ဝင်ငွေ တသိန်းလောက်ကို ရှိနေတာ။ နေအုံး ... အဲဒီအချိန်က ကျနော် အစုစပ် လုပ်ငန်းတခု ထောင်ပြီးပြီ။

ကျနော် အစုစပ်လုပ်ငန်းက ဗမာပြည် မှာ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစတဲ့အချိန်မှာ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်တစ်ပဲ။ အစုစပ်လုပ်ငန်းအတွက် ကုန်သွယ်ရေးမှတ်ပုံတင်ရုံးကို သွားလျှောက်တော့ ဦးခင်မောင်အေးဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးက ...“ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ချမ်းသာလို့ မှတ်ပုံတင် လာလျှောက်တာလဲ” တဲ့။ ကျနော်က “ငွေတသိန်းပဲချမ်းသာတယ်” လို့ အမှန်ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ဒီအတိုင်း စီးပွားရေး လုပ်နေလည်း ရတာပဲတဲ့။ ကျနော်လည်း “ကျနော် လျှောက်လွှာသာ လက်ခံလိုက်ပါ။ ဒီတသိန်းကုန်မယ်ဆိုလည်း ကျနော်အတွက် ပြဿနာ မရှိဘူး။ ကျနော် သုညက စခဲ့တာ။ ကိစ္စ မရှိဘူး” လို့။

အေးပေါ့ဗျာ၊ အရေးအခင်း စဖြစ်တော့ ကျနော်ဟာ ကိုယ်ပိုင် အစုစပ်လုပ်ငန်းတခုနဲ့ အကြီးအကျယ် အဆင်ပြေနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ဘာလို့ အရေးအခင်းထဲ ပါသလဲ ဟုတ်လား၊ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ မတရားဘူး ထင်လို့။

အရေးအခင်းဖြစ်လာတော့ ကျနော်အသက်ကသုံးဆယ်ဝန်းကျင်ပျ။ သမီးတောင်သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ ကျောင်းဆရာ အလုပ်က ထွက်ပြီးတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေပြီ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျနော် ကြီးပွားချင်သေးတယ်။ လောကကြီးမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ ဘဝမျိုးကို အရူးအမူး တောင့်တခဲ့တယ်။

ကျောင်းဆရာဘဝက ထွက်လိုက်တာလား။ ကျနော်အကြောင်းကတော့ နည်းနည်းထူးတယ်။ ကျနော် ကျောင်းဆရာ ဘဝက ထွက်လိုက်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းက ကျနော် ပညာဆက်သင်မိတဲ့အမှပျ။ အေးဗျ၊ ကျနော်က ဖြစ်လိုက်ရင် အဆန်းချည်းပဲ၊ ဒီလိုပျ။

ကျနော် မူလတန်းပြဆရာ အလုပ်ဝင်ပြီးတော့ စာပေးစာယူ တက်တယ်။ ဥပဒေ အဓိကနဲ့လေ။ ဥပဒေအဓိက ယူတာ ကလည်း အမှတ်များတဲ့လူတွေသာ တက်ခွင့်ရတဲ့ ဘာသာမို့ သာတက်လိုက်တာ။ ဒီလောကမှာ ကျနော်မကြိုက်ဆုံး

အလုပ်က ရှေ့နေပဲ။ ဒီနေ့အထိ အဲဒီဘာသာနဲ့ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျနော် ကျောင်းနေဖက်တွေထဲမှာတော့ တရားသူကြီး တွေ၊ ဥပဒေ အရာရှိတွေ၊ ရှေ့နေတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူးဗျာ။

ဥပဒေတတိယနှစ်ရောက်တော့ ကျနော် ငယ်သူချင်းအေးလွင်ဆိုတဲ့မောင်က ဂျီတီအိုင် တက်နေတယ်။ သူက ကျနော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တိုင်း၊ ဂျီတီအိုင် အမွန်းတင်ခန်းတွေချည်း လာလာ ပြောနေတယ်။

ကျနော်ကလည်း ကျောင်းဆရာဘဝရောက်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့သိမ်ငယ်သလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ သူက "တောင်တောရယ်သာ" ဆိုတော့ "မြောက်တောကသုံးမရဘူး" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရောက်နေတယ်။ သူက "ဂျီတီအိုင် ဆိုတာ တက်ခွင့်ရဘို့သိပ်ခက်တယ်" ဆိုတာ သုံးခါလောက်လည်း ပြောပြီးရော ကျနော်စိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ် ရှိတာနဲ့ "ဟေ့ကောင်၊ အေးလွင် ... မင်း ဂျီတီအိုင်ကို ငါတရားနီး ထဖြေလည်း ရအုံးမှာပဲ" လို့ ပြန်တွန်းလိုက်ရော။ အေးလေ၊ ချွတ်တားဘဝတည်းက တတန်းတည်းနေခဲ့တာ ကျနော်နောက်မှာချည်းနေခဲ့တဲ့မောင်က ကျနော်ကို လာဆွနေတယ်။ သူကလည်း မလျှော့ဘူး။ "မင်းက မဖြစ်နိုင်တာကို လာပြောနေတာဟာ" တဲ့။ "မခံချင်စိတ်နဲ့ပြောနေတာ၊ တကယ် မဖြစ် နိုင်ဘူး" တဲ့။ ကျနော်လည်း "မင်းစောင့်သာကြည့်၊ မင်းငါ့ကို ဟိုတုန်းကလည်းလိုက်လို့မမိဘူး၊ အခုလည်း လိုက်လို့မမိ နိုင်သေးဘူးလို့သာ အောက်မေ့တော့ ..." လို့ပြောပြီး အလုပ်တဖက်နဲ့ ဂျီတီအိုင်ဝင်ခွင့် လျှောက်လိုက်ရော ဆိုပါတော့။

အလုပ်က ထွက်လို့မရဘူးဗျ၊ လျော်ရမှာ။ ဒါကြောင့် အလုပ်ထဲကနေ တက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝင်ခွင့်တင်တာ။ ဦးစားပေး ဘာသာ၊ ဦးစားပေးကျောင်းတွေ ရွေးရတာပေါ့ဗျာ။ ပထမဦးစားပေး ကနေ ဆဌမဦးစားပေးအထိ အင်းစိန်၊ အင်းစိန်၊ အင်းစိန်။ မြို့ပြ၊ မြို့ပြ၊ မြို့ပြ တွေချည်း ရေးချလိုက်တယ်။ နောက်အဲဒီတုန်းက ဂျီတီအိုင်ဝင်ခွင့် ကျူရှင် ကျော်မြင့်သိန်း မှာ တလလောက်သွားတက်လိုက်တယ်။ ဟ၊ တွက်တာချက်တာနဲ့ လေးနှစ်ကျော်လောက်ပြတ်နေတော့ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ လော့ဂရစ်သမ်တို့ဘာတို့ မေ့သလောက်ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဓားတောင် တွေ မီးပင်လယ်တွေ မမှတော့ ကျနော်စရိုက်အတိုင်း ဇွဲတင်းလိုက်တာ၊ ကျနော်လျှောက်တဲ့ အင်းစိန်မှာပဲ မြို့ပြအဓိက နဲ့ ဝင်ခွင့်ရပါလေရော။ တနိုင်ငံလုံး တန်းစီရင် နံပါတ်ဆယ့်တစ်လောက်နဲ့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

ပြဿနာက ကျောင်းစတင်တဲ့နေ့ဗျ။ ကျနော်က တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့စာရင် အသက်ပိုကြီးနေပြီဗျ။ အလုပ်ကို လည်း စိတ်မမြေငုံ့၊ ကျနော်နဲ့ သက်တူရွယ်တူကလည်း မရှိသလောက်၊ သင်နေတဲ့စာကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ ဘာတွေ သင်မှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ။

အတို ချုပ်ကြပီစို့ဗျာ။ ကျနော် ကျောင်းကို မနက် ရှစ်နာရီကနေ၊ ဆယ့်တစ်နာရီအထိ တက်တယ်။ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို ဆယ့်နှစ်နာရီကနေညနေလေးနာရီခွဲအထိလုပ်တယ်။ ညပိုင်းရောက်တော့ဆယ့်တစ်လမ်းထဲက ဂျီတီအိုင်က အတန်းတူ ချိုချိုလွင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဆီက စာအုပ်တွေယူပြီးကူးတယ်။ နားမလည်တာ မေးတယ်။ ကျနော် ဂျီတီအိုင် တက်နိုင်ခဲ့တာဟာ သူ့ကျေးဇူးလည်း ပါတယ်။ အလုပ်ထဲကနေ တက်ခွင့်ပေးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမျိုးမြင့်၊ နောက် ကျနော် အလုပ်မလာနိုင်တဲ့ရက်တွေမှာ ကျနော်အတန်းကိုဝင်ထိန်းပေးနေတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းဆရာ တွေရဲ့ ကျေးဇူးတွေလည်း ပါတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဂျီတီအိုင် ပထမနှစ်၊ ဥပဒေ တတိယနှစ်၊ ဂျီတီအိုင် ဒုတိယနှစ်၊ ဥပဒေ စတုတ္ထနှစ်၊ ဂျီတီအိုင် နောက်ဆုံးနှစ်၊ ဥပဒေ နောက်ဆုံးနှစ်၊ အဆင့်ဆင့်သင်ရိုးကုန်ကျွတ်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျနော်သူငယ်ချင်း ဂျီတီအိုင် အမွန်းတင်ခဲ့တဲ့ အေးလွင် လား၊ ကျနော်ဂျီတီအိုင် ပြီးလာတဲ့အထိ သူက ဒုတိယနှစ်က မတက်သေးဘူးဗျ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျနော်ဘဝ တဆစ်ချိုးအတွက် စေ့ဆော်ပေးခဲ့သူအဖြစ် သူ့ကို ကျနော် ကျေးဇူးတင်နေတုန်းပဲဗျာ။

စာပေးစာယူဘွဲ့နဲ့ ဂျီတီအိုင်ဒီပလိုမာ ရလာတော့ကျနော် အလယ်တန်းပြဆရာ ဖြစ်လာတယ်။ ရာထူးတိုးဖို့အတွက် ဘွဲ့လက်မှတ်တွေကို ဆားဖစ်ဘုတ် (Service Book) လို့ ခေါ်တဲ့ ဝန်ထမ်းမှတ်တမ်းမှာ ထည့်ရတယ်။ မြို့နယ်ပညာရေး မှူးကတော့ ထည့်ပေးပါရဲ့။ အစာမကြေတဲ့လူနဲ့လည်း တွေ့ရော အတိုင်ခံရပါလေရောဗျာ။

ဘာလို့အတိုင်ခံရသလဲ၊ ဟုတ်လား။ အေးဗျာ၊ လောကကြီးဟာ တခါတခါ အတော်ကို နားလည်ရခက်တယ်ဗျာ။ အကောင်းတွေချည်း လျှောက်လုပ်ရင်လည်း ရန်များတာပဲဗျာ။

ကျနော်က ငယ်လည်းငယ်၊ ရည်မှန်းချက်ကလည်းကြီး ဆိုတော့ ကျောင်းမှာ မိဘဆရာ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာတယ်။ နောက် ဒီကျောင်းမှာ တက်နေတဲ့ ဆင်းရဲသား ကလေးတွေ အတွက် အကောင်းဆုံးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ် ဆိုပြီး ကျနော်စိတ်ထဲ ကောင်းမယ်ထင်တာတွေ လျှောက်လုပ်တော့တာပဲဗျာ။

အဆောင်သစ်တွေ၊ စာရေးခုံအသစ်တွေ ၊ အားကစားအသင်းတွေ၊ စာကြည့်တိုက်တွေ၊ ဘာမှလိုလေးသေးမရှိ လုပ်ခဲ့တာပဲဗျာ။ ကျောင်းကို လာစစ်တဲ့ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးဆရာကြီး ဦးဘခိုင် ကတောင်၊ ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျား လုပ်ထားတာတွေ သိပ်ကောင်းလွန်းတယ်၊ ပြဿနာဖြစ်တတ်တယ် တဲ့။ ကျနော်ဆရာကြီး ဦးဘခိုင် ပြောတာကို သဘောမပေါက်တာ အမှန်ပဲဗျာ။ ဟား၊ သူပြောတာ မှန်လိုက်လေဗျာ။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကျနော်ရဲ့ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုတွေကြောင့် ဆရာဆရာမ တချို့လည်း အနေကြပ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအထဲက ဒေါ်စန်းမြင့်ဆိုတဲ့ ဆရာမတယောက်က ကျနော်ဟာ အယ်အယ်ဘီ၊ အေဂျီတီအိုင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ နောက်က အေဂျီတီအိုင်ဟာ ကျောင်းဆရာ လုပ်ရင်း အလုပ်ခွင်ထဲကနေ တက်လို့ ရထားတာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ တကျောင်းလုံးမှာ ကျနော် ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ အကြောင်း စုံလို့ပါပဲဗျာ။ တိုင်းကောင်စီ၊ မြို့နယ်ကောင်စီ၊ တိုင်းပညာရေးမှူး၊ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးပါမကျန် ရွှေပေလွှာတွေ တင်ပြီး တိုင်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ကျနော်တို့ခေတ်တုန်းက ကျောင်းဆရာတယောက် အတိုင်ခံရတယ် ဆိုတဲ့အမှုဟာ ပညာရေးလောကမှာ တကယ့်အဆန်းတကြယ် အမှုကြီး ဖြစ်နေပါလေရောဗျာ။ မိဘဆရာ အသင်းရုံးပုံငွေကိစ္စတွေ ဘာတွေက အထွေထွေရှင်းစရာ မလိုဘဲပြီးသွားပေမဲ့ ကျနော် တရားမဝင်ကျောင်းတက်တဲ့ကိစ္စဟာ တော်တော်နဲ့ မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ လာစစ်တဲ့ အဖွဲ့တွေကလည်း ဒီအမှုမျိုး မကြားဘူးတော့ ကျနော်ကို တရားပဲ စွဲရမလိုလို၊ ထောင်ပဲ ချရမလိုလို။ နောက်သေချာစစ်ဆေးပြန်တော့ ကျနော်က ကျနော်အလုပ်ခွင်အချိန်မှာ မပျက်ပြန်ဘူး။

အစစ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကျနော်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဗျာ။ စစ်နေတာ သုံးလေးလနဲ့ မပြီးတော့ဘူး။ မြို့နယ်၊ တိုင်း အရာရှိတွေနဲ့ သီးသန့်အဖွဲ့တွေဖွဲ့စစ်လေ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလေ ဖြစ်တော့တာပဲ။ ကျနော်လည်း သိပ်စိတ်မရှည် တော့ဘူးဗျာ။ ကောင်းအောင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုမှ တမြို့နယ်လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်ရတယ်လို့။ ကဲ၊ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်စမ်းကွာဆိုပြီး လွမ်းတော်မူရမယ်ဆိုလည်း လွမ်းလိုက်တော့မယ်ကွာ ဆိုပြီး စာရှည်ကြီးတစောင် စီလိုက် ပါလေရောဗျာ။ ဘာတဲ့ ...

သို့၊ ပညာရေးဝန်ကြီး

ပညာရေးဝန်ကြီး ဌာန၊ ပေါ့ဗျာ။ မိတ္တူကို နေရာနှစ်ဆယ်လောက်ကို ညွှန်းလိုက်တာပေါ့။

စာထဲမှာ ကျနော် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အတိုချုပ်နဲ့ ပညာဆက်သင်မိလို့ ခုံရုံးဖွဲ့ပြီး အတိုင်ခံရနေသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်စာပါ ပညာဆက်လက်သင်ကြားခဲ့ခြင်း မှန်ကန်ကြောင်း၊ ထိုသို့ သင်ယူခဲ့ခြင်းမှာ တာဝန်ချိန် ပြင်ပတွင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ပညာဆက်လက် သင်ကြားမိခြင်းအတွက် အပြစ်ရှိမည်ဆိုပါက ယခု စစ်ဆေးနေခြင်းကို ရပ်တန့်၍ တည်ဆဲ ဥပဒေတရပ်ဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပါရန်၊ ပညာသင်မိ၍ ထောင်ကျခံရသော ပထမဆုံး မြန်မာနိုင်ငံသားအဖြစ် ပြစ်ဒဏ်ကို ရဲဝံ့စွာ ခံယူမည်ဖြစ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ။ စိတ်ကလည်း ခပ်ထက်ထက်အရွယ်ဆိုတော့ ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရင်၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စမ်းကွာ ဆိုတဲ့စိတ် မွေးလိုက်တော့တာပဲဗျာ။

ဆန်းတော့ အဆန်းသားဗျာ။ ကျနော်စာတင်ပြီး တလလောက်မှာ ခုံရုံးပိတ်သွားတယ်။ ကျနော်လည်း အလုပ်ကို မသွားတော့ဘူး။ နောက်လည်း ဆက်ပြီး စစ်တာဆေးတာ မလာတော့ဘူး။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးကတော့ ခေါ်ပြောရှာတယ်။

သက်ခိုင်၊ မင်းသုံးလိုက်တဲ့ TONE က သိပ်မြင့်လွန်းတယ်တဲ့။ မင်းနဲ့ဒီအလုပ်နဲ့ကြာရှည် မသင့်တော်ဘူးတဲ့။ ကျနော်လည်း စိတ်ပျက်နေတာနဲ့အတော်ပဲ၊ အလုပ်က ထွက်လိုက်ရော။ ကျောင်းဆရာဘဝလည်း စခန်းသိမ်းရောဆိုပါတော့။ အလုပ်ကသာ ထွက်လိုက်တယ်။ နောက်အလုပ်က ဘာမှ ရေရေရာရာ ရှာမရသေးတော့ မနက်မိုးလင်းရင် မိန်းမထည့်ပေးတဲ့ ထမင်းပူးယူပြီး ရွှေတီဂုံဘုရားပေါ်မှာ ယောင်လည်ယောင်လည် တလလောက် သွားသွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဘာတရားမှ အားထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ယောက္ခမ အထင်သေးမှာ ကြောက်လို့၊ ဘုရားရဲလုပ်နေတဲ့ ကျနော်သူငယ်ချင်း ဇော်မျိုးဦးရှိလို့ သွားအချိန်ဖြုန်းနေတာ။ အလုပ်လည်း တဖက်က ရှာပေါ့။

နောက်တလလောက်နေတော့ စက်မှု(၁) ပြင်ထိန်းမှာ အလုပ်ရတယ်။ ကျနော် ဂျီတီအိုင်က ဆရာ ဦးထွန်းခင်ကောင်းမှ နဲ့ပေါ့။

အလုပ်က ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ သာယာဝတီ ပန်းကန်စက်မှာ။ အရာရှိအိမ်တွေ၊ ဝန်ထမ်းအိမ်တွေ ဆောက်တာ။ အဲဒီတော့မှ အစိုးရပစ္စည်း တိုတာ၊ လျှို့ဝှက်၊ ဘုန်းတာ အကုန်တတ်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ အေးလေ၊ကျောင်းဆရာဘဝက ကောင်းအောင် လုပ်တာ ထောင်ကျတော့မလို့။ ဒီတော့ ရတဲ့အခွင့်အရေးယူ၊ စက်ရုံမှူးကို ခွဲတမ်းပေး၊ အထက်က အေအီးကို ပို့စရာ ရှိတာပို့၊ ဟန်ကို ကျလို့။

အဲဒီ သာယာဝတီပန်းကန်စက်မှာဗျာ၊ ဦးနေဝင်း သူ့ဇာတိ ပေါက်ခေါင်းကို တနှစ်တခါ ပြန်တဲ့အခါ ဝင်ပြီးနားဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ ဧည့်ရိပ်သာကြီးကလည်း လက်စသတ်နေတုန်းဆိုတော့ ဘုန်းစရာ၊ ဖျောစရာတွေကလည်း တပြုံကြီး၊ ပါနီထဲက ငွေ၊ ပါနီထဲ သွားတာပါပဲဗျာ။ သောက်လိုက်စားလိုက် ဖြုန်းလိုက်ပေါ့။

နောက် ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာနက ဂျေအီး လျှောက်လွှာတွေခေါ်တော့ ဝင်ဖြေလိုက်တာ ပါသွားပြန်တယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်ပြည်လမ်း စီမံကိန်းကို ရောက်သွားပြန်ရော။ တကယ့်ကို စံနှစ်ကျတဲ့စီမံကိန်းကြီးဗျာ။ အေဒီဘီ "ASIA DEVELOPMENT BANK" ရဲ့ ချေးငွေနဲ့ လုပ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် အလုပ်ထဲကို စိတ်မပါပြန်ဘူး။ ဒီလိုသာ ခိုးနေ၊ ဘုန်းနေ၊ ဝေစုယူနေရင် ကြာရင် ဟန်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူးလို့။ ဒါကြောင့် အပြင်စီးပွားရေးကို ခြေစမ်းချနေတာဗျာ။

ခင်ဗျားက ကျနော် စကားတွေ ချော်တောငေါ့သွားတယ်ထင်လို့လား၊ မချော်ပါဘူးဗျာ။

အဲဒီအချိန်ပေါ့၊ ကျနော် ရန်ကုန်ပြည်လမ်းမှာ ဂျေအီး လုပ်နေတဲ့အချိန်၊ အပြင်မှာလည်း အစုစပ်လုပ်ငန်း တခု ကိုယ်ပိုင် ထောင်ထားတဲ့အချိန်မှာ အရေးအခင်း စဖြစ်တော့တာပေါ့။

အခန်း (၃၉) - မုန်တိုင်းနှင့် လက်တကမ်းအလို

၁၉၈၈ ခုနှစ်ဟာ တော်တော် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး နှစ် ပါပဲ ဗျာ။

အစိုးရရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်ရပ်ကတော့ လက်ရှိသုံးနေတဲ့ ငွေစက္ကူတွေ တရားမဝင်တော့ဘူးလို့ ကြေညာလိုက်တာ ပါပဲဗျာ။ ခုနှစ်ဆယ်ငါးကျပ်တန်တို့၊ သုံးဆယ်ငါးကျပ်တန်တို့၊ ငါးဆယ်တန်တို့ပေါ့။ ပထမတကြိမ်က ပြန်လဲ ပေးတယ်ဗျာ။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ လဲမပေးတော့ဘူး။ အေးဗျာ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတာ ကျနော်လို့ လူလည်တောင် နားမလည်နိုင် တော့ဘူး။

အော် ... လက်စသတ်တော့ ငါ့လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေဟာ အစိုးရ တရားမဝင်ဘူး ကြေညာလိုက်ရင် ပါနီ ဖြစ်သွားတာ ပါလား လို့ ဗဟုသုတ ရလိုက်တော့တာပဲ။ မသိဘူးလေဗျာ။

ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပုံပါတဲ့ငွေစက္ကူတွေမှာ စံလင်းတို့၊ မောင်ကောင်းတို့ လက်မှတ်တွေနဲ့ ပိုက်ဆံတွေက မည်သည့် ငွေစက္ကူထုတ်လုပ်ရာဌာနတိုင်း၌မဆို ငွေဒဂါး (---) နှင့် လဲလှယ်ခွင့်ရှိကြောင်း အာမခံသည် လို့ ရေးထားတာကိုး။

ဘယ်ချိန်က ဘယ်လို အာမ မခံတော့တာလည်း ကျနော်လည်း မသိလိုက်ပါဘူးဗျာ။ နောင် သိရတာတော့ ဟိုတုန်းက မြန်မာငွေတွေ အားလုံးက ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှာ ရွှေချောင်းတွေနဲ့ အာမခံ တင်ထားတာတဲ့။ နောက်တော့ ဦးနေဝင်းက ရွှေချောင်းတွေ ပြန်ထုတ်ပြီး တိုင်းပြည်ကို တံခါးပိတ်စံနစ် ကျင့်သုံးလိုက်တာတဲ့။ ထုတ်နေတဲ့ ငွေစက္ကူတွေက ဘာမှ အာမခံချက် မရှိတော့ဘူးတဲ့ ။ စက္ကူသာသာ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးဗျာ။ သိပ်တော့မနိပ်လှဘူး။

ကျနော်လည်း ကြံကြံဖန်ဖန် စဉ်းစားမိသေးတယ်။ သူတောင်းစားတွေ လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေဒုက္ခပဲ လို့။ စဉ်းစား ကြည့်လေဗျာ။ စားစရာမရှိလို့ သနားတတ်တဲ့သူတွေဆီက တောင်းထားတဲ့ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံလေးက တရားမဝင်တော့ ဘူးလေ။ တနေ့လုပ် တနေ့စားတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတဲ့ငွေလေး သုံးမရတော့ ခွက်ပျောက်တာပဲ။

နေအုံးဗျာ။ အဲဒီ တရားမဝင်တော့ပါဘူး ဆိုတဲ့ငွေစက္ကူတွေက အရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေသေးတယ်ဗျာ။ ဥပမာ ဗျာ၊ တရားမဝင်တဲ့ငွေ တသိန်းကို တရားဝင်သုံးလို့ရတဲ့ ငွေနှစ်သောင်းနဲ့ဝယ်တာမျိုးပေါ့။ တချို့ကလည်း ပြန်လဲနိုင်တဲ့ ခွင် ရှိတယ် ထင်ပါဗျာ။ တချို့ကတော့ ပြန်လဲပေးခဲ့ရင် ထောကြောဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်နဲ့၊ ငွေ ငွေချင်းတင် မကဘူးဗျာ။ အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ၊ ကားတွေပါ တရားမဝင်ငွေနဲ့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်နေကြသေးဗျာ။

ဒါပေါ့ဗျ။ ကျောင်းသားတွေက လူငယ်တွေဆိုတော့ အဲသလိုမျိုး အမြီးအမောက်မတည့်တဲ့ လုပ်ပေါက်တွေကို လက်မခံဘူး။ ဆူဆူပူပူ လုပ်တာ၊ ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်တာတွေ ခဏခဏ လုပ်တော့တာပေါ့။ အစိုးရကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ထစ်ကန်ရို ကျောင်းပိတ်လိုက်တာပဲ။

ကျနော်သိလိုက်တာ တခုရှိသေးတယ်ဗျာ။ ၁၉၇၅၊ ၇၆ ဝန်းကျင်က ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်က တင်မောင်ဦး ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတယောက်ကို သေဒဏ်ပေးသတဲ့။ သူက နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုလုပ်မျိုး ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ အလုပ်သမား အရေးခင်း၊ ဦးသန့် အရေးအခင်းတွေမှာ အဓိကနေရာက ပါခဲ့တာလို့ ဆိုတယ်ဗျ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တယောက်က နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်နိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော် ကတော့ တော်တော်ကို အထင်ကြီး သဗျာ။ သူရဲကောင်းတယောက်လို အသက်စွန့်သွားတာမျိုးကို ကျနော်အားကျတယ်ဗျာ။

မြန်မာပြည်မှာ သေဒဏ်ဆိုတာ တရားရုံးတွေက အမိန့်သာချတာ။ တကယ်လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သေဒဏ် ပေးတယ် ဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားပါတယ်ဗျာ။ ကျနော်သိသလောက်တော့ တင်မောင်ဦးရယ်၊ ဗိုလ်ကြီး အုန်းကျော်မြင့်ရယ်၊ အာဇာနည်ကုန်းကို ပုံးခွဲခဲ့တဲ့ မြောက်ကိုးရီးယား ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူးဇင်မိုရယ်၊ သုံးယောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ကို ကြိုးပေးခဲ့တဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲက ကြိုးစင်ကို ကျနော် အနီးကပ် လေ့လာဖူးတယ်ဗျာ။ ဒုတိယ အကြိမ် ပုဒ်မ ၅(ည)နဲ့ အင်းစိန်ထောင် ရောက်တုန်းကလေ။ ကျနော်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင် ဆိုတော့ လေ့လာရမယ်လေ။ ကိုယ်နဲ့ ကြိုးကွင်း မတော်တဆ တနေ့ လာညားနေမလားလို့ ပေါ့။

အင်းစိန်ထောင်ရဲ့ အချုပ်ဆောင် အမှတ်(၂) ဘေးက တောင်ယာဘုတ်ကို ကျော်ရင် ကြိုးစင်ကိုရောက်တယ်ဗျ။ နှစ်ကြီးသမား နှစ်ယောက်ရယ် ကျနော်ရယ် သွားကြည့်ဖြစ်တာ။ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ကြည့်ချင်တယ်လို့ နားပူလို့ လိုက်ပို့ကြတာပေါ့။ မိလ္လာဘုတ် ထုတ်ရင်း ကျနော်ကို ကြိုးစင်နား ခေါ်သွားတယ်။

အင်းစိန်က ကြိုးစင်က လူနှစ်ယောက် တပြိုင်တည်း ကြိုးပေးလို့ရအောင် လုပ်ထားတာဗျ။ ဒေါက်ဖြုတ်ရင်လည်း တခုဖြုတ်ရင် သံတံခါးနှစ်ချပ်လုံး ပွင့်တယ်။ ကြိုးသမားရပ်ရမယ့်နေရာက သံပြားတမူးထုလောက်ခင်းထားတာ။ မောင်းတံနဲ့ တူတဲ့ ဒေါက်ကလည်း မူးထုလောက်ပဲ။ လေးပေလောက် အရှည်ရှိတယ်။ အလယ်နှစ်ပေလောက်မှာ မူလီစုပ်ပြီး လှည့်နိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်။ ဒေါက်မဖြုတ်ခင် ဟိုဘက် နှစ်ပေ၊ ဒီဘက် နှစ်ပေဟာ ကြိုးသမားရပ်နေတဲ့ သံပြားကို ထိန်းထားတာ။ သံပြားချောင်း ခံနေတော့ လူတက်ရပ်လို့ ရတာပေါ့။ ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တော့ သံပြားက အံ့ပွင့် ကျသွားတာ။

ကြိုးစင်က ခြောက်ပေလောက်မြင့်တယ်။ လှေခါးထစ်ပေါင်းက ကျနော်အမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် ကိုးထစ်ပဲ။ ကြိုးစင်အောက်မှာလည်း မြေတိုက်ခန်းလို ရှိတယ်။ လှေခါးဆယ့်တထစ်ရှိတယ်။ ကြိုးပေးပြီးတဲ့အလောင်းကို အပေါ် ပြန်တင်နိုင်ဖို့လုပ်ထားတာ။ တွဲလောင်းဖြစ်နေတဲ့ အလောင်းကို ကြိုးမဖြုတ်ခင် မသေသေအောင် အောက်ကလူက ဆွဲချရသေးတယ်တဲ့။

ဒီလိုဗျ။ ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တော့ ကြိုးသမားရပ်နေတဲ့သံပြားကြိုးက ဂျိုင်းကနဲပွင့်ကျသွားတယ်။ နောက် လည်ပင်းက ကြိုးတပ်ထားတော့ တွဲလောင်းကြိုး ဖြစ်နေတယ်။ တချို့ကြိုးသမားက အဲဒီအခြေအနေမှာတောင် မသေနိုင်သေးတာ ကြိုတတ် တယ်တဲ့။ ဒီတော့ မသေသေအောင် အောက်ကနေ ခြေထောက်ကို ဆွဲချတာကိုပြောတာ။ မြေအောက်ခန်း ကြမ်းပြင်ကနေ ကြိုးသမားခြေထောက်ကို မှီအောင် ခွေးခြေလိုဟာမျိုး ခုပြီး ဆွဲရတာတဲ့။

နောက် အလောင်းကို အပေါ်တင်လာပြီး စောစောက ကြိုးစင်ရှေ့အောက်မှာ သီးသန့်နေရာလေး တခု လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ကြိုးသမားသေဆုံးကြောင်း အတည်ပြုရတာတဲ့။ သေချာမေးထားတာလေ။ မပြည်စုံတာကို အခုစခန်းခွဲတာဝန်ခံ ကိုအေးနိုင်ကိုတောင် ထပ်မေးမိသေးဗျာ။ နှစ်ကြီးသမားတွေ အပြောကတော့ ကြိုးပေးတဲ့နေ့ ဆို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ အဆောင်တွေပေါ်မှာ ဝါးထရံတွေ ကာထားတယ်တဲ့။ ဘယ်သူမှ လှမ်းကြည့်ခွင့် မရှိဘူး တဲ့။ ကြိုးပေးချိန်က မနက်ငါးနာရီ ဝန်းကျင်တဲ့။

ကျနော်က စင်ပေါ်တက်ကြည့်ချင်ပါတယ်လုပ်တော့ နှစ်ကြီးသမားတွေက "ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျားဗျာ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ။ ဒါမျိုးက ကျနော်တို့တောင် မပြောရဲဘူး" တဲ့။ ကျနော် ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ပါ လှမ်းပိတ်သေးဗျာ။

ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့် အကြောင်းလား၊ ၁၉၇၇-၀န်းကျင်လောက်ပေါ့။ ဗိုလ်ကြီးအုန်းကျော်မြင့်က တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်နေ တာတွေဟာ မတော်မတရားတွေများနေပြီ ဆိုပြီး မဆလခေတ်က ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေကို လူစုံတဲ့ အစည်း အဝေးတခုမှာ အပြတ်ရှင်းပြီး တိုင်းပြည်ကို ကယ်တင်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့တာပျ။ သူ့အကြောင်းကတော့ သတင်းစာတွေ ထဲ မှာ အကျယ်တဝင့် ပါခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

အော် ... ဗိုလ်ကြီး အုန်းကျော်မြင့်က သူ့စစ်ဆင်ရေးအတွက် တပ်ထဲကလူတချို့ကို စည်းရုံးခဲ့တယ်ဗျ။ သူက အဲဒီ တုန်းက ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျော်ထင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိဗျ။ သူက သူ့ဗိုလ်လောင်း အပတ်စဉ်မှာ အကောင်းဆုံးဗိုလ်လောင်း ဆိုပဲ။ သူနဲ့ အမှတ်တူတွေဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးဘချစ်တို့၊ ဗိုလ်ကြီး ဝင်းသိန်းတို့၊ ဗိုလ်မှူး စိန်မြင့်တို့ လောက်တော့ ကျနော်မှတ်မိတယ်။ သူတို့စစ်ဆင်ရေး အတွက် "စကားဝှက် ငြုတ်သီး" ဆိုတာလည်း ပါသေးဗျာ။ နောက်ဆုံး သူ့စီမံချက်ကို သက်ဆိုင်ရာက ရိပ်မိသွားတဲ့ အချိန်အထိ တိုက်လေယာဉ်တစင်းကို မောင်းပြီး ဦးနေဝင်း နေတဲ့အိမ်တော်ကို ဝှံ့ကြဲဖို့တောင် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်တဲ့။ လေတပ်ဦးစီးချုပ်က တိုက်လေယာဉ် လာတောင်းတာကို သက်ဆိုင်ရာကို လှမ်းတိုင်လိုက်တော့ သူ့အကြံ အထမမြောက်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဗျာ၊ ကျနော်တောင် ၈၈ နောက်ပိုင်း စစ်တပ်အာဏာသိမ်းပြီး ကန်ထရိုက်တွေ ဘာတွေလုပ်တော့ အဲဒီ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုမှာ ပါခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ကြီး ဝင်းသိန်းနဲ့တောင် ခင်မင်ခဲ့သေးဗျာ။ ဘာတဲ့၊ ဒဂုန် ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆိုတာ သူ့ကုမ္ပဏီပေါ့။ မြေနီကုန်းက ဒဂုံစင်တာ ဆိုတာ သူ့ကုမ္ပဏီက ဆောက်ခဲ့တာပေါ့ဗျ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့ခံယူချက်ကို မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ တိုင်းပြည်အတွက် တကယ်စွန့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့လေ သလား၊ မတော်တဆ ရောယောင်ပါသွားသလားဆိုတာ ဝေခွဲရခက်ပါတယ်။ ကျနော်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာတော့ တကယ် စီးပွားရေးသမား ပုံစံသက်သက်ပါပဲ။ ကျနော်နဲ့အတူတူပဲလေ။ သြ ... ဗိုလ်မှူး စိန်မြင့် ကိုလည်း တွေ့ဖူးတယ်ဗျ။ သူလား၊ တက္ကစီမောင်းနေတုန်း တွေတာဗျာ။

မှတ်တော့မှတ်မိနေသေးတယ်ဗျာ။ အဲဒီကာလမှာ ဦးနေဝင်း မိန့်ခွန်းတွေ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ကြားနေရတယ်ဗျ။ တပါတီစံနစ်ကိုပဲ ကြိုက်သလား၊ ပါတီစံနစ်ကိုပဲ ကြိုက်သလား၊ လူထုဆန္ဒခံယူပွဲ ကျင်းပသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော် နဲ့အတူ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီဝင် တချို့ပါ အနားယူကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ အနားယူကြမယ့် သူတွေကတော့ ဦးကျော်ထင်၊ ဦးမောင်မောင်ခ၊ ဦးစန်းယုတို့ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ထူးခြားတာက ဦးနေဝင်းက သူထွက်မယ့် အကြောင်း သူကိုယ်တိုင် မပြောဘူးဗျ။ ဦးထွေးဟန် ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ... "ထွေးဟန် လာအုံး၊ ဒါဖတ်ပြလိုက်" ဆိုပြီး ပြောခိုင်းတာ။ အရပ်ထဲမှာတောင် "ဟေ့ကောင် ... ထွေးခံ လာအုံး" လို့ ရယ်စရာလုပ်နေကြသေး ဗျာ။

နောက်စာမျက်နှာ လေးဆယ့်နှစ်မျက်နှာပါတဲ့ ဦးအောင်ကြီးရဲ့ မဆလပါတီရဲ့အားနည်းချက်တွေကို ဖွင့်ချထားတဲ့ စာရွက်တွေလည်း ပလူပုံနေတယ်။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီ ဦးအောင်ကြီးရဲ့စာတွေက ဝန်ထမ်းအရာရှိ ခပ်ကြီးကြီးတွေ ပါ ဖတ်နေကြတာ။ ကျနော်သိတယ်လေ။ လျှပ်စစ်ဝန်ကြီးဌာနက စီမံညွှန်မှူး ဗိုလ်မှူးစိုးအောင် ဆီက ကြားနေတာ။

နေအုံးဗျာ၊ အဲဒီကာလတွေမှာပဲ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက "ကျနော် အညာသားပါ ခင်ဗျား" ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည် အကြောင်းတို့၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့သားတွေ ရှင်ပြုတဲ့အကြောင်းတို့ အခန်းဆက်တွေ ရေးရေး နေတယ်ဗျ။ ဖတ်လို့တော့ တော်တော်ကောင်းသဗျာ။ မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်က မြန်မာပြည်သူ တွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတင်မကဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့မိသားစုကိုပါ သံယောဇဉ် ကြီးနေကြတုန်းဗျာ။ သူတို့ ဘယ် ရောက်နေကြပြီလဲ၊ ဘာတွေများ လုပ်နေကြသလဲ၊ ဘယ်ပုံများ ရှိလေမလဲ ... ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးပေဖူးလွှာမှာရေးနေတဲ့ဗိုလ်ချုပ်မိသားစုအကြောင်းဆောင်းပါးတွေကို ကျနော် မလွတ် တမ်းဖတ်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ဒေါ်ခင်ကြည်ရဲ့အိမ်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးသွားလည်တော့ ဒေါ်ခင်ကြည် အာလူး နွှာနေတာတို့၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ဒေါ်ခင်ကြည် လက်ထပ်ပွဲအတွက် ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး

တို့က ဗိုလ်ချုပ် မိန်းမယူတာ အကဲပါလွန်းတယ် ဆိုပြီး ဧည့်ခံပွဲအတွက် ဝတ်မယ့် တောင်ရှည်ပုဆိုးကို မတော်တရော် အဝါကွက်ကြားကြီး ဝယ်ပေးတာတို့၊ ဗိုလ်ချုပ်က အရွဲ့တိုက်တာကို မသိရှာဘဲ သဘောကျပြီး ဝတ်နေခဲ့တာတို့၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ သားနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ ရှင်ပြုလာလုပ်တာတို့ တော်တော်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးပြတာပျ။ နတ်မောက်သား ဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကို သူများထက် စိတ်ဝင်စားတာတော့ အမှန်ပဲပျ။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့လား။

ကျနော် အမှန်အတိုင်းပြောမယ်ပျ။ ကျနော် ဇာတိချက်ကြွ အရပ်ဟာ ကျနော်အစပိုင်းက ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ ဗမာသွေး စစ်စစ် တွေချည်း နေတဲ့အရပ်ပျ။ တခြားတိုင်းရင်းသားတွေတောင် မရှိတဲ့အရပ်။ လင်ကွာမယားကွာ မရှိတဲ့အရပ်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နိုင်ငံခြားသားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာကို ကျနော်သဘောမကျဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ပျ။ တခြား သူ သဘောမကျဘူး ဆိုတာ ကျနော် သဘောမကျတာရဲ့ အပုံတသောင်းပုံ တပုံတောင် မရှိနိုင်ဘူးပျ။ ကျနော် က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိန့်ခွန်းတွေ နားထောင်ရင်တောင် ကြက်သီးထသလို၊ ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မျက်ရည်စို့ချင်သလို ဖြစ် တဲ့ အထိ ဗိုလ်ချုပ်ကို လေးစားတာကလားပျ။ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ပတ်သက်သမျှ အားလုံးကို ခြောက်ပစ်ကင်းစေချင်တဲ့ စိတ်က စွဲနေတာလည်း ပါပေမပေါ့။

ဒါပေမဲ့ပျ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့ အပူအပင် အကြောင့် အကျ မရှိတဲ့ဘဝကနေ ငရဲခန်းထဲ ခုန်ဆင်းလာသလိုမျိုး အနစ်နာခံတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုတော့ ကျနော် လေးစားမှ တရားမယ်လို့ ထင်တယ်ပျ။ ကြည့်လေပျ။ လင်ယောက်ျားနဲ့သေကွဲ၊ သားတွေနဲ့ရှင်ကွဲ။ အမှန်ပြောရရင်ကျနော်လည်း သူလို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးပျ။

သူ့ကို ဝေဖန်နေတဲ့သူတွေလည်း သူလို စွန့်လွှတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်ပါရဲ့ပျ။ ကျနော်လို မာပါတယ်ဆိုတဲ့လူတောင် သမီးမျက်နှာ၊ ဇနီးမျက်နှာ ပြန်မြင်လိုက်ရင် ဇာတိမာန် ပိန်ရှဲ့ သွားတတ်သေးတာပျ။ လူဆိုတာ နေရာတိုင်း ခြောက်ပစ်တော့ မကင်းနိုင်ပေဘူးပျ။ သူ့ရဲ့ အလွန်ကြီးမားသော စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုကိုတော့ ကျနော် အလေး အနက် အသိအမှတ်ပြုတယ်ပျ။ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ တူချင်တူ ကွဲချင်ကွဲပေါ့၊ အခုပြောနေတာက ကျနော် အယူအဆ သက်သက်ပါ။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့မိသားစုကိုလား။ ကျနော် တွေဖူးတာပေါ့ပျ။

ဒေါ်ခင်ကြည်ဆုံးပြီး နောက်နေ့မှာပေါ့။ ကျနော် ဒေါ်ခင်ကြည်နေတဲ့ အင်းလျားအိမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒေါ်ခင်ကြည် ရုပ်ကလာပ်ကို အသုဘရှုဖို့ဆိုပါတော့ပျ။ ကျနော်လက်စွဲတော် ဘားလားတောင် ပါလိုက်သေးပျ။ အော် ... ဒါနဲ့ ဘားလားက ဒေါ်ခင်ကြည်ကို သိတယ်ပျ။ သိတာမှ လူကို အနီးကပ် မြင်ဖူးတာ။ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဟုတ်လား။ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့ ခြံထဲက ဘယ်ကာလက မြေကြီးထဲ မြုပ်နေမှန်း မသိတဲ့ ရေပိုက်လိုင်းအဟောင်းတွေကို ခြံစောင့်က ရောင်းချင်တယ် ဆိုလို့ သွားဖော်တုန်းကတဲ့ပျ။ အေးပေါ့ပျ။ ရေစက်ဆိုတာ ဒါထင်ပါရဲ့။ ကျနော်နဲ့ ဒေါ်ခင်ကြည် တွေတော့ သူဟာ ကုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းပြီး အနိစ္စရောက်နေခဲ့ပါပြီပျ။

အဲဒီနေ့က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊ မိုက်ကယ် အဲရစ်၊ သူ့သားနှစ်ယောက် မြင့်ဆန်းအောင် (အလက်ဇန္ဒား)၊ ထိန်လင်း (ကင်မ်) တို့ကိုပါ တွေ့တာပေါ့ပျ။

အေးပျ ... လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်က၊ ကျနော်တို့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အရူး အမူး မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးမခင်ကြည်၊ ဘေးကရဲဘော်တွေတောင် ဗိုလ်ချုပ်ကမိန်းမယူမယ့်ကိစ္စကို အကဲပို လွန်းတယ် လို့ မြင်ပြင်းကပ်လောက်အောင် စွဲလန်းခဲ့တဲ့မခင်ကြည်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ

သံအမတ်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းခဲ့တဲ့ မခင်ကြည်၊ အမေ့ခံ ဒေါ်ခင်ကြည် ဆိုပါတော့ဗျာ။ သူဟာ ကျနော် မျက်စေ့ အောက်က ရှေးဟောင်းကျွန်းကုတင်ကြီးထက်မှာ မနီးသောအိပ်ခြင်းနဲ့ အနားယူနေပါပြီ။ ဒေါ်ခင်ကြည်ဟာ အသားညိုပါတယ်။

အဖွားသေလို့မြေးပျော်သလားတောင် ဆိုရမလိုပါပဲဗျာ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့သားအငယ်ကောင် ထိန်လင်း က ကျနော် စိတ်ထင် ခုနစ်နှစ်သားလောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ လှေခါးပေါ်ပြေးတက်လိုက် ပြေးဆင်းလိုက်နဲ့အူမြူးနေတဲ့ပုံပါပဲ။ သားအကြီး မြင့်ဆန်းအောင်ကတော့ ဆယ်သုံးလေးနှစ်အရွယ်မို့ သူ့အဖေ မိုက်ကယ်အဲရစ်နဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ပြီး ကင်မရာတလုံးကို လည်ပင်းမှာလွယ်လို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲရှိနေပါတယ်။ မိုက်ကယ်အဲရစ်ဟာ အရပ်ခြောက်ပေနီးပါး ရှိတဲ့ ကျနော်ထက်ကို လေးငါးလက်မလောက် မြင့်အုံးမယ်ဗျာ။ စိတ်ရင်းကောင်းမယ့်ပုံပေါ်ပါတယ်။ ကျနော် အထင်ပေါ့လေ။

ဒေါ်ခင်ကြည် ဈာပနနေ့က ဦးအောင်ဆန်းဦးကို တွေ့ဖူးပြန်ပါတယ်။ ဦးသန့်ရဲ့အုတ်ဂူနဲ့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ရဲ့ အုတ်ဂူ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဂူသွင်းမယ့် အချိန်မှာ တွေ့တာဗျာ။ ဈာပနပွဲမှာ အံ့နဲ့ကျင်းနဲ့ လိုက်ပါလာတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ... နိုင်မြန်မာရေးတဲ့ "ကမ္ဘာမကြေဘူး" ဆိုတဲ့သီချင်းကို အသံကုန်အော်ဆိုနေကြတယ်။ ရာဇဝင်တွေလည်း ရိုင်းခဲ့ရပြီ အဖေရေ ... ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဦးအောင်ဆန်းဦးကို ဦးတည်ပြီး အားကိုးတကြီးဆိုနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဒီအချိန် ဦးအောင်ဆန်းဦးမျက်နှာ ဘယ်လို ရှိလေမလဲလို့ အနီးကပ်သေချာ လေ့လာမိလိုက်ပါတယ်။ ကျနော် လူကဲခတ် မညံ့ပါဘူးဗျာ။ အဲဒီ "အဖေရေ" ဆိုတဲ့ စာသားနေရာမှာ တော်တော်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ ခံစားချက် အပြည့်နဲ့ အော်နေပေမဲ့ ဦးအောင်ဆန်းဦးဟာ ဈာပနမြန်မြန်ပြီးလည်းအေးရော ဆိုတဲ့ပုံမျိုး ပေါက်နေသဗျာ။ ပရိသတ်ကြားထဲမှာ အသားမဲမဲ၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ မျက်မှန်နဲ့ ချွေးပြန်ပြီး စိတ်အိုက်နေတဲ့ သူ့ပုံကို အခုထိ ကျနော် မြင်ယောင်နေတုန်းဗျာ။ ထူးဆန်းတာတခုက ကျနော်မြန်မာပြည်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဦးအောင်ဆန်းဦးကို တခါမှ စိတ်ကူးနဲ့တောင် အားမကိုးမိပါဘူးဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဟုတ်လား။ သူ့ပုံစံက လူအများကို လွှမ်းမိုးဦးဆောင်နိုင်မယ့်ပုံ မရှိတာကြောင့် ဗျို့။

အခန်း (၄၀) - မုန်တိုင်းဝင်ပြီ

ကျနော်ဟာ ကျောင်းသားအရွယ်လည်း မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် အရေးအခင်းရဲ့ အစပိုင်းအချိန်တွေမှာ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်လောက်ပဲ လုပ်နေခဲ့တာပဲ။ ရုတ်ခြည်း ဝုန်းကန် ထဖြစ်လာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်စတစ် အခြေခံ လာတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကတော့ အများကြီးပါ။

စက်မှုတက္ကသိုလ်က မောင်တွေ ကြိုကုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရန်ပွဲဖြစ်ရာက ဆူဆူညံ ဖြစ်တာတွေလည်း ကြားရဲ့။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စက်မှုတက္ကသိုလ် ရှေ့လမ်းကနေ ကြိုကုန်းဘူတာဘက်ကို သွားတဲ့လမ်းမှာ ရှိတာပဲ။ အဲဒီ ရန်ပွဲကို အစိုးရ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းလိုက်ပုံက ပစ်ဟယ်၊ ခတ်ဟယ် ဆိုတော့ သေတာကြေတာတွေ ဖြစ်ကုန်ရောဗျာ။ ဘုန်းမော်ဆိုတဲ့ စက်မှုကျောင်းသား သေနတ်မှန် ဆုံးတော့ပြဿနာက ကြီးထွက်ကြီးလာတယ်။

နောက်သတိရမိတာတစ်ခုက ရန်ကုန် ပိဏ္ဍသိပ္ပံတက္ကသိုလ်ထဲက အပန်းဖြေရိပ်သာ(အာစီ)ရှေ့မှာ စင်ထိုးပြီး ကျောင်း သားတွေ တက်ဟောနေပြောနေကြတာ၊ ကျနော်နဲ့မည် မိုးသီးပါ။ ဇွန်လမှာမွေးလို့ မိုးသီးဇွန်လို့ ခေါ်တာပါ ဆိုပြီး လွယ်အိတ်ကို ဘေးတိုက် စလွယ်သိုင်းပြီး တက်ကြံနေတဲ့ မိုးသီးဇွန်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့သေးဗျာ။ သူ့ရော၊ နောက် ကျောင်းသား နှစ်ယောက် ဟောနေပြောနေကြတာက ကျောင်းသုံး စာရေးကိရိယာ အလုံအလောက် ရဖို့ ကျောင်းတွေ မပိတ်ဖို့ နဲ့ ဦးနေဝင်း လိင်ကိစ္စ သောင်းကျန်းတဲ့ အကြောင်းတွေလောက်ပဲ ကျနော်နားထောင်မိသဗျာ။

ပြည်လမ်း အင်းယားကန်ဘောင်အနားမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတော်တော်များများကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက် နှိမ်နှင်းလိုက်တဲ့နေ့က ကျနော် အလုံဘက်ကို ရောက်နေတယ်ဗျာ။ ဗိုလ်မှူး စိုးအောင်နဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာ။ သူ့မိန်းမက ဦးနေဝင်းရဲ့ဇနီး သမိုင်းကထိက ဒေါ်နီနီမြင့် သူငယ်ချင်းဗျာ။ သူ့ရုံးမှာ ထိုင်နေရင်း သတင်းနားထောင်ရတာ သတင်းစုံ တယ်၊ တိကျတယ်ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးစိုးအောင်က ... တယ်လီဖုန်း သတင်းတစ်ခု နားထောင်ရင်း ... စစ်တပ်ကလည်း စွတ်ပစ် နေတော့တာပဲကွာ ... တဲ့။ လေးငါးကြိမ် ညည်းပြောပြောနေတယ်ဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲ စစ်ဗိုလ်ကိုယ်တိုင်က စစ်တပ်ကြီး စွတ်ပစ်နေတယ်လို့ ပြောတာကို ကြားတော့ နည်းနည်းတော့ ဆန်းသလိုပဲဗျာ။

နောက်တစ်ခုပဲ။ သိမ်ဖြူလမ်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်က ဆန္ဒပြတဲ့သူတွေကို အသားတင်တဲ့ အအေးခန်းအလုံပိတ်ကား တွေနဲ့ တင်ပြီးဖမ်းလာတာ အသက်ရှူကြပ်ပြီး သေကုန်တယ်လည်း ကြားရော၊ ကျနော် ဒီအရေးအခင်းထဲ ပါမှ

ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိရော့ဗျာ။ အေးလေ၊ ကျနော်ပြောခဲ့ပြီးပါပေမယ့်။ သိပ်မတရားလွန်းရင် ကျနော် မကြိုက်ဘူး၊ ငြိမ်မနေတတ်ဘူး လို့။ နောက်ဗျာ၊ ကျောင်းသားတွေကို ပစ်တဲ့ သေနတ်တွေရဲ့ အမျိုးအစား၊ ကျည်ဆံ အမျိုးအစား၊ ဘယ်သူက ပစ်တယ်၊ ဘာညာနဲ့ ပေါကြောင်ကြောင် ခေါင်းရှောင်တဲ့ အစီရင်ခံစာတွေလည်း ထွက်လာသေးတယ်။

ကျနော် တော်တော်ချောင်လည်နေတဲ့ အချိန်ဗျာ။ အဝတ်အစားထည့်တဲ့ သေတ္တာထဲမှာ ပိုက်ဆံထည့်တာတောင် သေ့ပိတ် မရချင်လောက်အောင် အဆင်ပြေနေတာ။ ကျနော် တယောက်တည်း ကောင်းစားနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ကျနော် ကျောင်းဆရာဘဝက ကျောင်းပတ်လည်မှာ ဖွဲ့ပြာသည် ချည်းပဲဗျာ။ အမြင်မတော်လွန်းလို့ ကျောင်းဆရာ လခလေးထဲကနေ ဖွဲ့ပြာသည် အုပ်စုက ကလေးငယ်လေးတွေအတွက် ဆေးတို့၊ နို့မှန်တို့၊ အဟာရမှန်တို့၊ ဝယ်ဝယ် ပေးနေတာလည်း အကြိမ်ပေါင်း မနည်းပါဘူးဗျာ။ ခေတ်တွေစံနစ်တွေ ပြောင်းလဲမှ ဖွဲ့ပြာသည်တွေလည်း လူလူသူသူ ဖြစ်လာတော့မပေါ့။

ကျနော်ကသာ ဖွဲ့ပြာသည်တွေဆို စိတ်ရောက်နေတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်တို့နိုင်ငံက ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်နေပြီတဲ့ဗျာ။ အော် ... ကမ္ဘာ့ဖွဲ့ပြာသည် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒီတော့ ကျနော် စံနစ်ကြီးကိုပြောင်းစေချင်တယ်။ ကျနော် တတ်နိုင်သမျှ ပါဝင်ပြီး လုပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်။

ပြောရင်တော့ ယုံဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဂငယ် သုံးခု ဥသျှစ်ထု ဆိုတဲ့တဘောင်ကို အခြေခံပြီး ရှစ်လေးလုံးမှာ ဂ ငယ်က သုံးခုတင်မက လေးခုပါ ဖြစ်နေလို့၊ တနိုင်ငံလုံး အုံကြွမယ်၊ ဆူပူမယ်၊ တိုင်းပြည်ပျက်မယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ (၈)ရက် (၈)လ (၈၈)ခုနှစ်က မနက်ကိုးနာရီဝန်းကျင်အထိ ဘာမှ မထူးခြားသေးပါဘူးဗျာ။ နောက် ၁၁ နာရီ ကျော် လောက်ကျမှ အဖြူအစိမ်းနဲ့ အထက၊ အလကသမဂ္ဂလိုခေါ်မလားဗျာ။ အဲဒီ အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း ကျောင်းသား ကလေးငယ်လေးတွေက စလိုက်တာတော့ သေချာတယ်ဗျာ။

ကျနော် အရေးအခင်းထဲ ဘယ်လို ဝင်ပါသလဲ၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဗျာ။ နေ့တိုင်းနီးပါး ချီတက်ဆန္ဒပြပွဲတွေ ရှိနေတာ။ ကျနော်လည်း အဆင်သင့်တဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့ တန်းစီချီတက် ကြွေးကြော်ပေါ့။ အေးလေ၊ ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေး၊ ဒို့အရေး၊ ကြားဖြတ်အစိုးရ ဖွဲ့စည်းရေး၊ ဒို့အရေးပေါ့။ ကျနော်က ဘွဲ့ရထားပြီး အသက်ကလည်း ကြီးနေပြီဆိုတော့ ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂမှာ ပါလိုက်သေးတယ်။ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အဖွဲ့ဝင်ရိုးရိုးပေါ့။ နေရာက အရေးမကြီး ပါဘူးဗျာ။ ဒီခေတ်၊ ဒီစံနစ်ကြီး ပြောင်းဖို့သာ အဓိကပါ။

ဘယ်ကလာ ကွန်မြူနစ်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ပတ်သက်ရမှာလည်းဗျာ။ လူထုဒေါ်အမာသား ထွန်းကျော်ခေါ် စိုးဝင်းတို့အဖွဲ့ တောခိုသွားတာ လည်မျိုကို ဝါးရင်းဒုတ်နဲ့ရိုက်သတ်ခံခဲ့ကြရတာကို သခင်သန်းထွန်းနောက်ဆုံးနေ့များမှာ အသေးစိတ် ရေးပြတာ ဖတ်ပြီးကတည်း က ကွန်မြူနစ်ဆို လေသံတောင် မကြားချင်လောက်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ နေအုံးဗျာ။ ကျနော်တွင်မကဘူး။ အိမ်က ဇနီးလုပ်သူ မရွှေချောကပါ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ တနေကုန် မြို့ထဲလိုက်ပြီး ဆန္ဒပြနေသေး ဗျာ။ ဘယ်လောက် ဖွဲ့ကောင်းသလဲတော့ မပြောနဲ့တော့ဗျာ။ သူ့ရော၊ ကျနော်ပါ။ ပါးတွေမှာ နေလောင်ပြီး အဖတ်တွေ ကွာကုန်တယ်။ ညည သနပ်ခါးထူထူ လိမ်းနေတာက တခုကွာဗျာ။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီမှာ ထူးထူးခြားခြား ပြည်သူလူထု သဘောကျတဲ့ ထိပ်တန်းအရာရှိ ပဟိုကော်မီတီဝင် တယောက် ရှိတယ်ဗျာ။ ဟုတ်တယ်၊ ဦးတင်အောင်ဟိန်းလေ။ ဘာတဲ့၊ ပြည်သူ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုလား။ သူက လူတမျိုးဗျာ။ အဲဒီခေတ်က ဝန်ကြီးတွေစီးတဲ့ နိုင်းတူးနိုင်းကို ဒရိုင်ဘာနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး စီးတတ်လို့နာမည် ကြီးတယ်။ တခြား ဝန်ကြီးတွေက နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ကြတာ။ ကိုယ်ရေးအရာရှိကသာ ယာဉ်မောင်းနဲ့ အတူ ထိုင်တာ လေ။

အင်း ... အဲဒီ ဦးတင်အောင်ဟိန်းပေါ့ဗျာ။ လူထုက တပါတီ စံနစ်ကို ကြိုက်၊ မကြိုက် ဆန္ဒယူပွဲတခု လုပ်မယ်ဆိုပြီး အရေးအခင်း ဖြစ်နေချိန်ကြီးဗျာ။ လူအုပ်ကြီးထဲကို ဦးတင်အောင်ဟိန်း ပေါက်ချလာတယ်။ နိုင်းတူးနိုင်းကြီးနဲ့ ပါပဲဗျာ။ ကျနော် သူ့ကို အနီးကပ်တွေ့ရတယ်။ ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်က အင်ဗိုင်းခန်းမနားမှာဗျာ။ သူလာမယ်ဆိုတာ လူထုက ကြို

သတင်းရထားတွေ တပါတီစံနှစ်ကို မကြိုက်တော့တဲ့အကြောင်း ဆန္ဒဖော်ထုတ်ဖို့ လမ်းအပြည့် ရောမလူအုပ်ကြီးက စောင့်နေတယ်။ သူ့ကားက မနက်ကိုးနာရီလောက်မှာ ဝင်လာတယ်။ လူတွေက သိပ်များနေတော့ ကားက မောင်းမရဘူး။ တလိုမို့ချင်းလိုမို့နေတယ်။ တော်တော်ကို သတ္တိကောင်းတဲ့ ဘိုးတော်ဗျာ။ အခန့်မသင့်ရင် ကားရောလူပါ တစ်စီ ဖြစ်သွားနိုင်တာနော။ သူကတော့ ခပ်အေးအေးပုံစံ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိနေပုံပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးတင်အောင်ဟိန်းဟာ လူအုပ်ကြီးရဲ့ပမာဏကို ကြည့်ပြီး ဆန္ဒခံယူစရာမလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ မှတ်ချက်နဲ့ ပြန်ထွက်ခွာ သွား ပါလေရောဗျာ။

ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားတွေနေမှာပါဗျာ။ တနိုင်ငံလုံးရှုပ်ထွေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဦးစိန်လွင်က ၁၇-ရက် သမ္မတ တက်ဖြစ် လိုက်သေးဗျာ။ ဦးစိန်လွင်ဟာ ဇွတ်တရွတ်သမား၊ တကယ့်ကို ရက်စက်တဲ့သူဗျာ။ အရပ်သတင်းဖြစ်လိုက်သေးတယ် ဗျာ။ နိုင်ငံတော် ဗေဒင်ဆရာ၊ ဆရာမြိုင်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဦးစိန်လွင်ကို အခါတော်ပေးသတဲ့။ ကျောင်းသားခြောက်ထောင် ပစ်သတ်လိုက်ရင် တိုင်းပြည်အခြေအနေကောင်းသွားမယ်ဆိုလား။ ဒီတော့ဦးစိန်လွင်က ခြောက်သောင်း သတ်ရလည်း သတ်မယ် ဆိုသတဲ့ဗျာ။ တကယ်ဟုတ် မဟုတ်တော့ ကျနော်လည်း အတည်မပြုနိုင်ဘူးဗျာ။

ဒါပေမဲ့သေချာတာ တခုကတော့ ဦးစိန်လွင်တာဝန်ယူခဲ့တဲ့ သမ္မတသက်တမ်း ၁၇-ရက်မှာ ကျောင်းသားတွေရော၊ ပြည်သူတွေပါ အများကြီး ပစ်သတ်ခံခဲ့ရတာတော့ အမှန်တရားပဲ။ မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ဆန္ဒပြနေ တဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲကို စွတ်ပစ်တယ်ဗျာ။ သေလိုက်တာမှ အတုံးအရုံးဗျာ။ မသေမရှင်တွေ ကားပေါ်အကုန်ဆွဲတင်ပြီး ဘယ်လို လက်စဖျောက်မှန်းမသိ အဖျောက်ခံရတယ်။ ကျနော်တို့လမ်းထဲက ကြက်ရောင်းတဲ့ ဦးစိုးဝင်းသား တင်ထွန်း ဆိုတဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးတို့၊ တက္ကစီမောင်းတဲ့ မောင်ချစ်တို့လည်း အဲဒီ စာမလာ သတင်းမကြား၊ ဘယ်ဂတိ လားမှန်းမသိ လားရခဲ့တာတွေပေါ့ဗျာ။ သူတို့ အလောင်းကို ဘယ်လိုသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်ဆိုတာ ဒီနေ့အထိ မသိကြ ရပါဘူး။

အရေးအခင်း ကာလမှာ ကျနော် သဘောအကျဆုံးကတော့ သတင်းစာတွေပဲဗျာ။ သတင်းစာတွေဟာ တကယ့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးနိုင်ခဲ့တဲ့အချိန်လေးပေါ့ဗျာ။ ဘာတဲ့ ... ကမ္ဘာဆုံးတိုင် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု၊ ... ဦးနု ဝန်ကြီးချုပ် တပြားသားမှ မလျော့၊ ... အောင်၊ စု၊ တင် အကွဲအပြေပေလော ... စုံလို့ပါပဲဗျာ။ ဒီမိုကရေစီ အမြည်းလေး တဖွန်း နှစ်ဖွန်း စားလိုက်ရသလိုပါပဲဗျာ။

ဦးစိန်လွင် ပြုတ်ပြန်တော့ ဒေါက်တာမောင်မောင် သမ္မတ ဖြစ်လာပြန်ရောဗျား။ သူကတော့ လူအေးလူပျော့လို့ ကျနော် ထင်တယ်။ သူပြောခဲ့တာတွေ ကျနော် မှတ်မိနေသေးတယ်ဗျာ။

... နိုင်ငံတော်ကောင်စီကို ဖျက်ပါ၊ ဖျက်ပါ၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကို ဖျက်ပါ၊ ဖျက်ပါ၊ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေကို ဖျက်ပါ၊ ဖျက်ပါနဲ့ ... ဘယ်အရာကို တောင်းဆိုနေကြတာလဲ၊ ၁၉၆၂-ခုနှစ်တုန်းကတခါ မလွဲသာ၊ မရှောင်သာလို့ တပ်မတော်က အာဏာသိမ်းလိုက်ရတယ်။ ကောင်းတဲ့ အစဉ်အလာတော့ မဟုတ်ဘူး။

... သုံးလ၊ ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ်အတွင်း ရွေးကောက်ပွဲ ပြုလုပ်ပေးပါမယ် ...

... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အဦးကြီးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး အုတ်မြစ်ချကြပါစို့ ...

... အစိုးရရုံးတွေ အဆင့်ဆင့်သော ကောင်စီရုံးတွေကိုသိမ်းပြီး ထင်တိုင်းကြံနေတာတွေ ရပ်တန်းကရပ်ကြပေတော့ ... သူ ပြောတာတော့အရှည်ကြီးပဲဗျာ။ အဲဒီ မိန့်ခွန်းကိုလည်း ရုပ်မြင်သံကြားတို့၊ ရေဒီယိုတို့ကနေ လွှင့်တဲ့အကြိမ်ပေါင်း လည်း မနည်းလှပါဘူးဗျာ။ သူက မျက်ရည်တွေစိုပြီး ပြောနေတာဗျာ။ ကျနော်ကတော့ ဒေါက်တာမောင်မောင် ဒီလို ပြောနေတာ နားထောင်ရတာ စိတ်ထဲ မကောင်းလှဘူးဗျာ။ ကျနော်အကျင့်က အေးအေးဆေးဆေး ချော့မော့ ပြောရင် လက်ခံချင်တဲ့ ဓာတ်ခံညှဉ် ရှိတယ်။ ကျနော်သိသလောက် တတ်သလောက်တော့ ဒေါက်တာမောင်မောင် ပြောတာ လက်ခံသင့်တယ် ထင်တာပဲဗျာ။

တကယ်တမ်းပြောရရင် လူတွေဟာဆန္ဒသာပြနေကြတာ၊ ဘာကိုဘယ်လိုဦးတည်နေမှန်း သိပ်မသိကြတော့သလိုပဲဗျာ။ ဒီကြားထဲမှာ စစ်တပ်ကစဖောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဂိုဒေါင်တွေကိုဝင်ပြီး ရရာထမ်းကြ၊ ယူကြ၊ သယ်ကြနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းကို ဖြစ်နေတော့တာပဲဗျို့။ ။

ဒေါက်တာမောင်မောင် တက်လာပြီး စစ်အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့ စစ်သားတွေနဲ့ ဆန္ဒပြတဲ့လူတွေ တွဲပြီး ကကြခုန်ကြသေးဗျာ။ ကျနော်တော့ ဝမ်းသာသဗျာ။ တချို့မိန်းမပျိုလေးတွေလည်း စစ်သားတွေကို ပန်းကုံးတွေ ဘာတွေ စွပ်ကြလို့ပေါ့။

အေးဗျာ၊ ကျနော်လည်း ဘာကောင်မှမဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးဆိုတာလည်း သိပ်နားလည်လှတာမဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည် ဆင်းရဲတယ်၊ လူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြတယ်၊ ဒီတော့ တိုင်းပြည်ကြီးပွားမယ့် စံနစ်တခု ပြောင်းစေချင်တယ်၊ ကျနော် နားလည်တာ ဒီလောက်ပဲဗျ။

နောက်တခုက လူထုဆန္ဒပြပွဲကြီးကို ကျနော်လေးစားတဲ့ ဆရာဇော်ဂျီတို့၊ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်တို့လို လူတွေက အစ တကယ် တတ်ကျွမ်းနားလည်တဲ့သူတွေကလည်း ထောက်ခံကြတော့ ကျနော်လည်း ထောက်ခံလိုက်တာပဲ။ ဆက်ပြီး ဆန္ဒပြနေတာပဲ ဗျ။

ကျနော်စိတ်ထင် ကုန်သွယ်ရေးရုံးချုပ်၊ ခြောက်ထပ်ရုံးမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာကလည်း တိုင်းပြည်ကြီးတမျိုးတဖုံဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လေသလား ထင်မိတော့တာပဲဗျ။

ကုန်သွယ်ရေးရုံး ပြဿနာက ဒီလိုဗျ။

အဲဒီရုံးပေါ်မှာ စစ်တပ်က တပ်ခွဲတခွဲ တာဝန်ကျနေတယ်။ အောက်ဘက်လမ်းမပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဆန္ဒ ပြနေတဲ့ လူအုပ်ကြီး။

အဲဒီ ရုံးအပေါ်ထပ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ တပ်ခွဲထဲက တယောက်က ဆန္ဒပြနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို အပေါ်ကို ကျော်ပြီး သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တာ ကုန်သည်လမ်းဘက်က တိုက်ခံရုံကို မှန်ပြီး ပြန်ကန်လာတဲ့ ကျည်ဆံက ဆန္ဒပြနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲက တယောက်ရဲ့ခေါင်းကို ရှပ်မှန်သွားတယ်။ သေနတ်သံနဲ့သွေးကို မြင်တော့လူအုပ်ကြီးဟာ တကယ့် ကို ထိန်းရခက်လာပါတော့တယ်။ ကျနော်လား၊ အဲဒီ ကုန်သွယ်ရေးရုံး ရှေ့ကို ရောက်နေတယ်လေ။

အမှန်က သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တာက အုတ်ခံရုံကိုဗျ။ နံရံက ပြန်ကန်လာတဲ့ ကျည်ဆံကမှ လူကို ထိတာ။ နားထင် ကို ရှပ်မှန်တာ။ ကျည်ဆံမှန်ထားတဲ့ အုတ်ခံရုံက ကျည်ဆံရာကိုလည်း ကျနော် ကြည့်လိုက်ရတယ်။ နောက်မှ သိရတာ အဲဒီတပ်ခွဲကို ဦးဆောင်တာက ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ချိုတဲ့။ ပြဿနာက ကြီးချင်တော့ဗျာ၊ ကုန်သွယ်ရေးရုံး အပေါ်ထပ် က နေ လူအုပ်ကြီးကိုပစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ရန်ကုန်တမြို့လုံးကို ပျံ့သွားလိုက်တာများ တောမီးထက်တောင် ဆိုးသေးဗျာ။

အဲဒီတော့ လူထုကြီး က ကုန်သွယ်ရေးရုံးကို အောက်ကနေ ပိုင်းထားကြတော့တာပဲ။ ရုံးရှေ့ မှာ စစ်ကား တီအီး သုံးစီး ရပ်ထားတယ်ဗျ။ ကားပေါ်မှာ မော်တာကျည်ဆံလိုလိုလည်း သုံးခုလောက်တွေတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လို ဘယ်ပုံ လုပ်လိုက်တယ် မသိပါဘူးဗျာ။ အဲဒီ စစ်ကားသုံးစီးလုံး ရဲ့တာယာတွေမှာ လေမရှိတော့ဘူး။ အကုန် ပြားချပ်ကုန်ပြီ။

ကျောင်းသား တဖွဲကတော့ ကုန်သွယ်ရေးရုံးရှေ့မှာ ထိုင်သပိတ် မှောက်နေကြလေရဲ့။ အစပိုင်းက လူလေးငါးရာထက် မပိုပါဘူးဗျာ။ တမြို့လုံးက အဖွဲ့တွေ စုလာလိုက်ကြတာ ကုန်သွယ်ရေးရုံး ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်ဟာ ခြေချစရာတောင် မရှိလောက်အောင် လူအုပ်ကြီးနဲ့ ပြည့်နေပါတော့တယ်။

ရုံးပေါ်ကတစ်ခွဲနဲ့ လမ်းပေါ်ကလူအုပ်ကြီးကို ကြားဝင်ဖျန်ဖြေနိုင်ဖို့အဖွဲ့တော်တော်များများလာကြတယ်။ ဦးအောင်ကြီးတို့၊ ဦးတင်ဦးတို့၊ တိုက်ပွဲဝင်ရှေ့နေများတို့၊ တော်တော်များများက ရုံးပေါ်တက်သွားလိုက်၊ ပြန်ဆင်းလာလိုက်၊ ညှိနှိုင်းနေကြတာပါပဲ။ ညနေသုံးနာရီ ဝန်းကျင်လောက်မှာ မင်းကိုနိုင် ရောက်လာတယ်။ ကျနော် စိတ်ထင်ဟိုင်းလတ်ကားထင်ပါရဲ့။ အမိုးဖွင့်ထားတယ်။ မင်းကိုနိုင်က နောက်ခန်းရဲ့ရှေ့တန်းမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း၊ လက်ကိုင်စပီကာ တလုံးနဲ့ ... “ကျနော်တို့ကျောင်းသားတွေ မြင်းခွာတချက်ပေါက်ရင် တတိုင်းပြည်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်စေရမယ်” တဲ့ ... တကယ့်ကို ရဲရဲတောက် မိန့်ခွန်းတွေ ရွှေ့နေလေရဲ့။ သူလာတော့ လူထု အထိုက်အလျောက် အားတက် ငြိမ်သက်သလို ဖြစ်သွားတာလဲ အမှန်ပဲ။

မင်းကိုနိုင်ကို ကျနော် ဘယ်လိုမြင်သလဲ ဟုတ်လား။ အေးဗျာ၊ ကျနော်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်၊ သူက အသက် အစိတ်ဝန်းကျင် ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့လေသံနဲ့အမူအရာဟာ သူ တကယ်ယုံကြည်ရာကို လုပ်နေတာတော့ ထင်ရှားတယ်။ အရပ်အမောင်းကလည်း သိပ်ကောင်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အသံကတော့ ပြတ်သားတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖျာ၊ လူငယ်တွေက တက်တက်ကြွကြွ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ လုပ်နေတာကို ကျနော်တော့ အားပေးတယ်။

ကျနော် တခုပြောဖို့မေ့နေတယ်။ ဆန္ဒပြတဲ့ရက် အတော်ညောင်းလာတော့ ဂျီတီအိုင်တက်ဖက် ကျနော် သူငယ်ချင်း တချို့နဲ့ ဆက်မိတယ်။ သူတို့က မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဂျီတီအိုင်များသမဂ္ဂ တဲ့၊ ဦးနှော ဇရပ်ဘေးက မူလတန်းကျောင်းမှာ သပိတ်စခန်းလို့ ခေါ်မလား၊ ရုံးထိုင်တယ် ခေါ်မလား၊ စုရပ်လုပ်ထားတယ် တဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပါတဲ့၊ ဘုန်းကျော်(ယခု အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်နေထိုင်လျက်ရှိ)၊ ရဲမွန်လှိုင်(ယခု ဩစတေးလျတွင် ရောက်ရှိနေ)၊ ချစ်စိန်၊ နဲ့ အေးလွင်တို့ပေါ့။ ကျနော်လိုက်သွားလိုက်တယ်။ တကယ်တမ်း ကျနော် ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့ငွေရေးကြေးရေး အပါအဝင်လိုအပ်တာရှိရင်ကူညီပေးဖို့ပျ။ ဥက္ကဋ္ဌက အမ်အီးတက်နေတဲ့ မြကြီးတို့။ အတွင်းရေးမှူးက အောင်ကျော်ဇောတို့။ အောင်ကျော်ဇောက မူဆလင် ထင်ပါရဲ့။

သမဂ္ဂကို ရောက်သွားတော့ ကျနော်အုပ်စုတွေက ကျနော်ကို စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးနဲ့လုံခြုံရေးမှာ တာဝန်ယူဖို့ ပြောတယ်။ ဘာတဲ့ ... စည်းလုံး ဆိုလား။ ကျနော်က ငါ ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး။ မင်းတို့လိုတာသာပြော၊ ငါတတ်နိုင်သလောက် ငွေရေးကြေးရေး ထောက်ပံ့ချင်တယ် ဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက ဘာမှလိုလေသေးမရှိပါဘူးတဲ့။

အေးလေ၊ ဘယ်လိုမလဲဗျာ။ တရုတ်တန်းနဲ့နီးနေတော့ နေ့ရောညရော စားစရာ အလှူပယ်ပါပဲ။ ကောင်းပေ ဆိုတဲ့ ထမင်းထုပ်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်တွေ ရွေးစားနေရုံပါပဲ။ ငွေကြေးလိုလာရင်လည်း ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ချက်ချင်း ထောက်ပံ့နေပုံ ရပါတယ်။

ကုန်သွယ်ရေးရုံးအောက်မှာ ကျနော်တို့ ဂျီတီအိုင်သမဂ္ဂက မောင်တွေလည်း ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းကြားလို့ ရောက်လာတယ် မသိပါဘူး။ အဖွဲ့လိုက်ချီတက်လာပါလေရောဗျာ။ ကျနော်တို့ကျောင်းက ကထိက ဆရာ ဦးအောင်ကျော်ဇောလည်း ပါသဗျာ။ တကယ့် တည်တန်ပြီး ခံယူချက်ပြင်းတဲ့ ဆရာဗျာ။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့မိတ်ဆွေ၊ ဆရာ ဦးခင်ဝင်း ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ကျနော်ကို မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

ဆရာဦးခင်ဝင်းဟာ တဦးတည်းသောသား စစ်တပ်ကပစ်လို့ သေသွားသတဲ့ဗျာ။ ဒီအတွက် စစ်တပ်ကို တော်တော်နာကျည်းနေပုံ ရတယ်။ စစ်တပ်ကို လက်လုပ်ပစ္စည်းမျိုးစုံနဲ့ ဒုက္ခပေးနည်း၊ ချေမှုန်းနည်းတွေကို ကျနော်ကို သင်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ သူဟာ တကယ့်ပါရမီရှင် ဆိုရမယ်။ စမ့်နက်စေ့စေ့နဲ့ တပ်ခွဲတခွဲလုံး နာခေါင်းသွေးယိုစေတဲ့နည်းတွေ၊ သံဆူးကြိုး အပိုင်းလေးတွေကို ဖြတ်ပြီး စစ်ကားတွေလာရာလမ်းမှာ ချထားတာမျိုး၊ လက်လုပ်ပုံ၊ လုပ်နည်းမျိုးစုံ၊ ကလေးတွေ ကစားတဲ့ ရိမ့်ကွန်ထရိုးပါတဲ့ အရုပ်တွေနဲ့ ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်းတွေကို ဆက်စပ်နည်းတွေက အစပေါ့။ သူသင်ပေးခဲ့တာတော့ အများကြီးပျ။ မှတ်စုနဲ့မှတ်ခွင့် မပေးဘူး။ နားထောင်ပြီး မှတ်ထားစေတဲ့နည်းသက်သက်ပဲဗျာ။

ကျနော်လား၊ အဲဒီနည်းတွေကို အခုထိ မသုံးဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အကြမ်းဖက်တယ်၊ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးတယ်ဆိုတာ လုပ်တိုင်း ကောင်းတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲဗျာ။ နောက် ကျနော်အကျင့်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရတာကို တယ် သဘောမကျလှ ဘူးဗျာ။

ကျနော်လည်း ညနေပိုင်းရောက်လာတော့ ဂျီတီအိုင်အုပ်စုနဲ့ ပေါင်းမိသွားတယ် ဆိုပါတော့။ ဆရာ ဦးအောင်ကျော်ဇော က ကျနော်ကို သူ့အနားခေါ်ပြီး လူငယ်တွေကို ကြည့်ထိန်းပေးဖို့ ပြောနေတယ်။ အစက ကျနော် တယောက်တည်း မနက်ကိုးနာရီဝန်းကျင်ကတည်းက အဲဒီကုန်သွယ်ရေးရုံးရှေ့ကို ရောက်နေတာဗျာ။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရောက်နေလဲ မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။ မနက်ကိုးနာရီ လောက်က စလိုက်တဲ့ ပြဿနာဟာ ညနေလေးနာရီခွဲကျော်ကျော်လောက် ကျတော့ ထိန်းမရတော့ ပါဘူးဗျာ။

လူအုပ်ကြီးဟာ ခြောက်ထပ်ရုံး ကိုတထပ်ပြီး တထပ် တက်ပြီး စီးနင်းလိုက်ကြတယ်။ တထပ်တက်လည်း စစ်သားဆိုတာ ရှာမတွေ့၊ နှစ်ထပ်တက်လည်း ရှာမတွေ့၊ နောက်ဆုံး အထပ်အားလုံးသာ ကုန်သွားတယ်။ စစ်သားဆိုလို့ တကောင်တမြီးမှ မတွေ့တော့ပါဘူးဗျာ။ အေးလေ၊ ကျနော်လည်း တထပ်ချင်း တက် လိုက် သွားတာပေါ့။

အမှန်က ကြားဝင်စေ့စပ်နေတဲ့တဖွဲ့က အရပ်ဝတ်လဲပြီး ခေါ်သွားခဲ့ကြပါပြီ။ ဘယ်အချိန်မှာ ခေါ်ထုတ်သွားမှန်း တောင် မသိလိုက်ကြပါဘူး။ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ။ ထိပ်တိုက်တွေရင်နှစ်ဘက်စလုံးနာကုန်မယ့်အဖြစ်ကြီးပါဗျာ။ သူတို့ခေါ်ထုတ် သွားတဲ့နည်းကို ကျနော် သဘောကျပါတယ်။

လူတွေက ခက်တော့ခက်တယ်ဗျာ။ စစ်သားတွေလည်း မတွေ့ရော၊ တချို့က စစ်သားတွေ ထားခဲ့တဲ့ သေနတ်တွေကို လူအုပ်ရှိရာ ကိုင်မြှောက်ပြီး အောင်ပွဲခံသလို လုပ်လိုလုပ်၊ အဆိုးဆုံး ကတော့ ရုံးပစ္စည်းတွေ ဖျက်၊ အပေါ်ထပ်တွေမှာ တွေ့တဲ့ ဆန်အိတ်တွေကို အောက်ပစ်ချတဲ့သူကပစ်ချ၊ ထမ်းသွားတဲ့ကောင်တွေကထမ်း၊ တော်တော်တော့ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲဗျာ။။

အခန်း (၄၁) - မုန်တိုင်းထန်သော ရက်စွဲများ

နေ့စွဲရက်စွဲတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဗျာ။ အရေးအခင်းအတွင်းမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီး အင်းစိန်ထောင်က လွတ်လာပြီး တရားဟောမယ်ဆိုလို့ လှိုင်ကနေ မြေနီကုန်း စမ်းချောင်း ပဒုမ္မာကွင်းကို အပြေးလာလိုက်ရသေးဗျာ။ ဘာကားမှ မရှိတော့ ကုန်းကြောင်းတလှည့်၊ ခြေကျင်တလှည့်၊ အပြေးတပိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ပဒုမ္မာကွင်းကို ရောက်တော့ တရားပွဲက စရုံပဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ။

ညနေလေးနာရီ ဝန်းကျင်ပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မိသားစု အကြောင်းတို့၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် အကြောင်းတို့ ရေးခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ ကျနော် သူဟောတာ နားထောင်ချင်တာပေါ့ဗျာ။ သူပြောတာ ဟောတာ ကျနော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ မှတ်မိနေတာက ဒီမိုကရေစီ သေချာပေါက်ရမယ်။ တပ်မတော်ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားနဲ့။ တပ်မတော်ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားနဲ့တဲ့။ အဲဒီ အသံတွေချည်း ထပ်နေတော့တာပဲဗျာ။ သူ ဘယ်လို တွေးခေါ်သလဲ ဆိုတာတော့ ကျနော်လည်း ဉာဏ်မမှီပါဘူးဗျာ။ စစ်တပ်အကြောင်းကို စစ်ဗိုလ်ချုပ်တယောက်က ပိုသိလို့ ပြောနေတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စစ်တပ်ဘာလုပ်မယ် ဆိုတဲ့ ခြေလှမ်းကို သိနေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ အဲဒီ တပ်မတော်ကို စိတ်နဲ့တောင်မပြစ်မှားနဲ့ဆိုတာကြီးကို ကျနော် အပါအဝင် ပရိသတ်အများစု မကြိုက်ကြဘူးဗျာ။ ကျနော်မှာဗျာ၊ သုံးမိုင်လောက် ပြေးလာလိုက်ရတာ အမောမပြေလိုက်တာလို့ အပြန်လမ်းမှာ မြေနီကုန်းက တရုတ် ဆေးမြစ်စိမ်တဲ့ အရက် လေးငါးပက်လောက် ဝင်ချလိုက်ရသေး ဗျာ။

အော်၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် တရားပွဲလား၊ ကျနော် စိတ်ထင် ၁၉၈၈-ခုနှစ် ဩဂုတ်လ(၂၆)ရက်နေ့ ထင်တာပဲ။ ရွှေတိဂုံ အနောက်ဘက်မုခ်မှာလေ။ ရောက်တာပေါ့ဗျာ။ များလိုက်တဲ့ လူထုကြီးဗျာ။ ကျနော် တသက်နဲ့တကိုယ်မှာ ဒီလောက်များတဲ့လူထုပရိသတ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူသိပ်များပါတယ် ဆိုတဲ့ ရိုက်ကွက်ရိုက်ကွင်းတွေထဲက လူအုပ်ကြီးတောင် အဲဒီ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် တရားပွဲက ပရိသတ်ကို မိမယ် မထင်ဘူးဗျာ။

ခြေထောက်မှာ ဗွက်တွေပေနေတဲ့ လူတွေရော၊ တကယ့်တောသား ကျောပြောင်တွေရော၊ ဖိနပ်မပါတဲ့သူတွေရော။ အော် ... ဗိုလ်ချုပ်သွေးကို မြင်ချင်စိတ်၊ သူ့စကား ကြားချင်စိတ်တွေ သိပ်ပြင်းထန်နေတယ်ထင်ပါဗျာ။ ကျနော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့။

အဲဒီနေ့က လူထုကြီးဟာ ကျနော်စိတ်ထင် ငါးသိန်းလောက်တောင် ရှိမယ်ထင်တယ်ဗျာ။ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျပ်ညပ်ပြီး မူးမေ့သွားတဲ့သူတောင် အယောက်သုံးလေးဆယ်လောက် ရှိသတဲ့ဗျာ။ တရားပွဲစမယ့်အချိန်ထက် တော်တော် နောက်ကျမှ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ရောက်လာသဗျာ။ အေးလေ၊ ဒီလောက်များတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို ပြောဖို့ ဟောဖို့

တခြား ဗာဟိရတွေလည်း ရှိပေမပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ဝိုင်းချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့သမီး ရုပ်နဲ့အသံကို မြင်ရ၊ ကြားရဖို့ ဒီလောက်စောင့်ရတာ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူးဗျာ။

အမယ် ထူးဆန်းတာ တခုရှိသေးတယ်ဗျာ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် တရားဟောတော့မယ်လုပ်တော့ ဧရာမ ပရိသတ် ကြီးကို ငြိမ်သွားအောင် ဘယ်လို ထိန်းတယ် မှတ်သလဲ ။။

အသံနဲ့ထိန်းတာဗျာ။ ကျနော်တောင် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။

ဒီလိုဗျာ။ လူငယ်လေးငါးရာလောက်က တညီတညွတ်တည်း ပြိုင်တူအော်ပြီး ထိန်းတာ ... “စည်းကမ်းရှိပါ” “စည်းကမ်း ရှိပါ” “ စည်းကမ်းရှိပါ” တဲ့။ အောင်မယ် ... လေးငါးခွန်းလည်းအော်လိုက်ရော သိန်းချီတဲ့လူထုကြီးက ငြိမ်သွားပါ လေရောဗျာ။ ဘယ်သူကများ ဒီနည်းကို တီထွင်လိုက်သလဲတော့ မသိဘူးဗျာ။ အတော်တော့ ဟန်ကျသား။

ဒေါ်စု ဘာပြောလဲ၊ ဟုတ်လား။ အော်၊ ဖေဖေ ထူထောင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ဟာ လူထုကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူ့တပ်မတော်ဖြစ်တယ်။ ပြည်သူလူထုရဲ့ အားကိုးရာ၊ မှီခိုရာ၊ လဲလျောင်းနားခိုရာ ဖြစ်ရမယ် ပေါ့ဗျာ။ နောက် သူ ပြောသေးတယ်။ အခုတိုက်ပွဲဟာ ဒုတိယအကြိမ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတဲ့။ အခမ်းအနားမှူးက ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးထွန်းဝေ ဗျာ။ အသံကတော့ စံပဲပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ဦးထွန်းဝေရဲ့ အသံကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာလည်း တော်တော် သဘောကျ တယ်ဗျာ။

နေဦးဗျာ။ အရေးအခင်း အရှိန်မြင့်နေတုန်းမှာ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်စရာတွေ၊ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုတွေ၊ အထင် အမြင် လွဲမှားမှုတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေးဗျာ။

တောင်ဥက္ကလာ ကြည်ကြည် ဘီစကွတ်စက်ရုံဝန်းကျင်မှာ မဆလ ထောက်ခံတဲ့ အုပ်စုက ဂျင်ကလီတွေ၊ ဒုတ်တွေ၊ ဓားတွေနဲ့ ရန်ပြုလို့ဆိုပြီး တရပ်ကွက်လုံးကို အပြောင်ရှင်းဖို့ လုပ်ကြသေးဗျာ။ နောက်ဆုံး ငွေကြာယံ စာသင်တိုက်က ဝင်ကယ်လိုက်တယ် ဆိုလား။

နောက်တခုက သောက်ရေတွေနဲ့ ထမင်းထုပ်တွေမှာ အဆိပ်တွေ ခပ်လာတယ်ဗျာ။ အဲဒါ ကောလဟာလ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ဘူတာရုံလမ်းထိပ် တည့်တည့်က အုတ်သံကျောက်ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်နေတဲ့ လွှတ်တော်ရှေ့နေကြီး ဦးမောင်ကလေး လို့ရေးထားတဲ့ တိုက်က ကျနော် မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မင်းလေးရဲ့အကို၊ ကိုကျော်မင်း၊ မရမ်းကုန်းမှာ သောက်ရေကနေ အဆိပ်မိတာက ကံကောင်းလို့မသေတာပေါ့ဗျာ။

ကျနော်နဲ့စကားပြောဖြစ်တုန်းကတောင် သူက ...“အေးဗျာ၊ သောက်လိုက်တာနဲ့ အဆိပ်ပါမှန်း ချက်ချင်းသိတယ်” တဲ့။ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်ပြီး မေ့သွားတော့တာပဲတဲ့။ သူသတိရတော့ ဆေးရုံရောက်နေပြီ တဲ့။ သူ့အပြင် လှိုင် မြို့နယ် မှာတင် လေးငါးယောက်ထက် မနည်း အဆိပ်မိသဗျာ။

အရေးအခင်း အရှိန်မြင့်နေတုန်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြေညာချက်တစောင်ထွက်လာတာ မှတ်မိသေးတယ်ဗျာ။ ဒုတိယ တပ်မတော်ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်(ရေ)နဲ့ (လေ)က ထုတ်ပြန်တာဆိုပဲ။ အဲဒါကတော့ စစ်အစိုးရအနေနဲ့ အာဏာကို သတ်မှတ်ရက်အမိ မလွဲပြောင်းဘူးဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့မှာရှိတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အစိုးရဌာနရုံးတွေ၊ သမ္မတ အိမ်တော်တွေကို တပ်မတော် (ရေ)နဲ့(လေ)က ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မယ် ဆိုတဲ့ ကြေညာချက်ဗျာ။ ပစ်ခတ်မယ့်စာရင်းထဲမှာ လွှတ်တော်အဆောက်အဦ၊ အေဒီလမ်းတလျှောက် ဆိုတာတွေလည်းပါတယ်။ အေဒီလမ်းမှာ ဦးနေဝင်း နေအိမ်ရှိလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျနော်တောင် ကြေညာချက်ဖတ်ရတော့ အမေ့ဆီပြေးပြီး၊ နတ်မောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲခူးဘက်ဖြစ်ဖြစ်

ရှောင်နေဖို့တောင် ပြောမိသေးဘူး။ အမေကတော့ သိပ်ပူပင်ဟန် မပြပါဘူး။ လူဆိုးတွေကို ရှင်းတာ ကိုယ်ပါသွားလည်း ကံတရား ပေါ့တဲ့။

ဒေါသထွက်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးဟာ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့ဘူး။ ဆန္ဒပြတာကလည်း တနိုင်ငံလုံး စုံနေပြီ။ မင်္ဂလာဒုံလေတပ်ကလည်းပါလာတယ်။ အင်းစိန်တဖက်ကမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင် တဖက်ကမ်း၊ လှိုင်မြစ်တဖက်ကမ်း ရွာတွေက လူတွေလည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရောက်ကုန်ပြီ။

ဖြတ်လိုက်တဲ့ ခေါင်းတွေဟာ။ တောင်ဥက္ကလာ၊ အလုံ၊ အုတ်ကျင်း၊ ဦးဝိစာရ အိမ်ယာ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ အို ... ကျနော် မသိတဲ့ မြို့နယ်တွေလည်း အများကြီး ရှိအုံးမှာပါ။ အလုံဘက်မှာ ခေါင်းဖြတ်ခံရတဲ့ ကုလားလေး ဟူစိန် ဆိုရင်၊ ကျနော်ကျောင်းနားမှာ နေတာလေ။ သူ့အဖေက ဆိတ်မွေးတာ။ ဟူစိန် မိန်းမရတော့ ကျနော် ကျောင်းဆရာလုပ်တဲ့ ကျောင်းဘေးက ဗမာမလေးနဲ့ ရတာ။ မြို့ထဲကနေ လှိုင်မြို့နယ်ကိုအပြန် သူက ဘယ်က ဘယ်လိုယူလာသလဲတော့ မသိဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ လျှပ်စစ်နဲ့ ရေခဲအိုးကျိတ်တို့ ဂေါက်တွေပြီး အဲဒါ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းပဲလုပ်ပြီး ဖမ်းလိုက်တော့တာပဲ။

သူ့ကိုဖမ်းပြီးခေါင်းဖြတ်မယ်လုပ်တော့ သူ့မိန်းမလေးက ကျနော်ကိုလိုက်ရှာပြီး ငိုကြွေးချက်မနဲ့လိုက်ရှင်းခိုင်းတော့တာပဲ။ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းဆရာမို့အကူအညီတောင်းတဲ့ သဘောပါ။ ကျနော် သိတော့ နေ့လည် နှစ်နာရီ။ အလုံကို ကျနော် ရောက်သွားတော့ ညနေသုံးနာရီခွဲ။ ဟူစိန် ကံဆိုးရှာသလား။ ကျနော် ရောက်တော့သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးနေပြီ။ အလုံ လျှပ်စစ်ဝင်းမှာ ကျနော် လေလံခွဲနေတော့ နယ်ခံလူမိုက်တွေနဲ့ကျနော် သိနေတယ်။ အကျိုးအကြောင်း မေးပြီး ဟူစိန်ယူလာတဲ့ ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းကို ပြစမ်းပါဆိုတော့ ... ရေခဲအိုးကျိတ်တို့ ဂေါက်များ။ ကျနော်က ... ခင်ဗျားတို့ဗျာ၊ နားလည်တဲ့သူကိုလည်း မေးစမ်းပြီးမှ လုပ်သင့်တာပေါ့ ဆိုတော့ ကျနော်တို့မေးတယ် ဆရာရဲ့ တဲ့။ စစ်သားလူထွက်တယောက်က အဲဒါ မိုင်းခွဲရင်သုံးတဲ့ စံနက်တံလိုလိုနဲ့တော့တူတာပဲ ဆိုပြီး ပြောချလိုက်တာ။ ခေါင်းဖြတ်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ တဲ့။ စိတ်ညစ်ဖို့တော်တော် ကောင်းတယ်ဗျာ။ စိတ်ထိခိုက်စရာ ချည်းပါပဲ။

တချို့ခေါင်းဖြတ်ခံရတဲ့ လူတွေက ဘာမှ မေးလို့စမ်းလို့မရဘဲ ခပ်တင်းတင်း ခပ်ရဲရဲ အသေခံသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ကလည်း ရှိသေးဗျာ။ စိတ်ကြွဆေးတွေ တိုက်ထား ထိုးထားတယ်လို့လည်း ဆိုကြသလား။

ဘယ်သူက လုပ်တယ်လို့တော့ ကျနော်လည်း အတတ်မပြောနိုင်ဘူး။ သို့သော် ဒီကာလကြီးမှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံ အတွေ့အကြုံ၊ ကျောထောက်နောက်ခံ၊ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုနဲ့တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ရိုးရိုးအရပ်သား တွေတော့ မလုပ်ရဲလောက်တဲ့ အလုပ်ဗျာ။ လုပ်ခဲ့ရင်တောင် ဒီကာလမျိုးမှာ မတော်တဆပေါ်သွားရင် ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက် ဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စ။ ကျနော် တယောက်တည်းရဲ့ အယူအဆအရ ဒါတွေဟာ ထောက်လှမ်းရေးလို အဖွဲ့မျိုးက ဖန်တီးနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အရေးအခင်းပြီးတဲ့အချိန် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ရဲ့ ညာလက်ရုံး တယောက်ဖြစ်တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး မောင်တင်နဲ့ ခင်မင်သွားတော့ သူ ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဗိုလ်ခင်ညွန့် ကိုယ်တိုင် အရေးအခင်း ကာလမှာ လူအုပ်ထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့အဖွဲ့တွေ လူအုပ်ထဲကို လွှတ်ထားခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ အသေအချာပါပဲဗျာ။ သူတို့ အဆိပ်ခတ်တာ၊ ဆေးထိုးဆေးခတ်တာမျိုးတွေ လုပ်မလုပ်တော့ ကျနော်လည်း မသိဘူး။ မလုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ ပါဗျာ။ ကျနော်လက်မခံဘူး။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ခဲ့တဲ့သူဆိုရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမဆိုခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး လို့ ထင်တယ်ဗျာ။

အေးပါဗျာ။ ခေါင်းဖြတ်တဲ့ထဲမှာတော့ နာမည်အကြီးဆုံးက ဦးဝိစာရလမ်းမှာ ဖြတ်တဲ့ မဂျူး ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့။ သူက ရုပ်ရည်လည်း တော်တော်ချောဆိုပဲ။ ကျနော်တော့မမြင်ဖူးလိုက်ဘူး။ ထောင်ထဲမှာရှိတုန်း မဂျူး ရေချိုးတာ သွားချောင်းဖို့ နှစ်ကြီးသမားတွေ ကျနော်ကို အဖော်စပ်သေးတယ်။ "မလိုက်ချင်ဘူး" ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ဘယ်နှယ့်ဗျာ။ ကျနော်က လူမြင်ချင်တာ ဗျာ။ မဟုတ်တရုတ် လိုက်ကြည့်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ။

မကြာပါဘူး။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၁၈) ရက်နေ့ ညနေ ပေါ့။ ညနေ လေးနာရီ လောက်မှာ ကျနော် အိမ်က တီဗွီကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ စစ်ချီသီချင်းတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထွက်လာတော့တာပဲ။ ကျနော် အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ... နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ဦးမောင်မောင်၊ အရူးထောင်ကို ပို့လိုက်ပို့လိုက်။ ဆန်တပြည် ဆယ့်ငါးကျပ်၊ စိန်လွင်ခေါင်းကိုဖြတ် တဲ့။ အော်လို့ကောင်းတုန်း။ ကျနော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လူအုပ်ထဲကို အသံကုန်လှမ်းအော်လိုက်မိတယ်ဗျာ ... ဟေ့လူတွေ စွပ်အော်မနေနဲ့အုံး။ တပ်က အာဏာသိမ်းနေပြီ ထင်တယ်။ တီဗွီလေးဘာလေးဖွင့် ရေဒီယိုလေးဘာလေး နားထောင်ကြအုံး လို့

ကျနော်ကသာ လှမ်းအော်နေတာပါဗျာ။ ဒီလောက်များတဲ့ လူအုပ်ကြီးက ကျနော်အသံကို ကြားတယ်တောင် မထင်ရ ပါဘူး။ နေဦးဗျ၊ ကျနော်အိမ်ရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကြည်ကတော့ ကျနော် လှမ်းအော်နေတာကို သတိပြုမိပုံ ရတယ်။ သူက ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ဘာလဲ လို့လှမ်းမေးနေတယ်ဗျာ။ ကျနော်က တီဗွီဖွင့်လိုက်လို့ လှမ်းအော်လိုက် တယ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် တီဗွီကို ထပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ... သတင်း ကြေညာသူဟာ ဦးတည်ချက် တွေ ရွတ်နေပါပြီ ... သေချာပါပြီ ဗျာ၊ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီဗျ။

ကျနော် အရိုးသားဆုံးပြောရရင် ပထမဆုံး ကျနော်စိတ်ပူသွားတာက ဦးနော်အရပ်ဘေးက ကျနော် အဖွဲ့သားတွေ အတွက်ပါပဲ။ စစ်တပ်ဆိုတာ ထစ်ကနဲရှိ ပစ်ဟယ်၊ ခတ်ဟယ်လုပ်ဖို့ နည်းနည်းလေးမှ ဝန်လေးတာ မဟုတ်လို့ ပိုစိတ်ပူ ပါတယ်။ အဲဒီညက ကျနော် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ပါဘူး။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာမလဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကျနော် မတွေးတတ်တော့ပါဘူး ။

မိုးမလင်းခင် ကျနော် ဦးနော် အရပ်ကို အရောက်သွားရပါမယ်။ လွယ်တဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟုတ်လား။ လမ်းတွေ အကုန်လုံးက သစ်တုံးတွေ၊ သံစည်ပိုင်းတွေ၊ အထပ်ထပ်ပိတ်ဆို့တားဆီးထားတဲ့ အခြေအနေပါ။ ဒါနဲ့ ကျနော်ဘေးအိမ်က ဆိုင်ကယ်သိန်းဝင်းကို အဖော်စပ်ပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ရတော့တာပေါ့ဗျာ။

အာဏာသိမ်းတယ်သာဆိုတယ်၊ နောက်နေ့မနက်အထိ စစ်တပ်ဟာ ဘာမှရေရေရာရာ မထိန်းချုပ်နိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ ကျနော် သမဂ္ဂရုံးကို ရောက်သွားတော့ မနက်ရှစ်နာရီ ဝန်းကျင်လောက် ရှိနေပြီ။ အံ့ဩဖို့တော့ အကောင်းသားဗျာ။ ကျနော်လို စိတ်ပူပြီး ရောက်နေတဲ့သူတွေ အများကြီးဗျ။ ကျနော် သိချင်တာတခုက ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ... ဘာ ဆက်လုပ်ဖို့ ဘယ်သူက ဘယ်လို အမိန့်မျိုး လမ်းညွှန်ချက်မျိုးပေးမယ်ဆိုတာပါပဲ။ စစ်တပ်ဘက်ပြောနေတာ မဟုတ် ဘူးဗျ။ ကျနော်တို့ ဆန္ဒပြနေကြတဲ့ဘက်ကပြောနေတာ။ တွေ့သမျှလူကို ကျနော် လျှောက်မေးနေတယ်။ ဟေ့... ဘာဆက် လုပ်ကြမှာလဲ ... ဆိုတော့ အကုန်လုံးက ယောင်ဝါးဝါးချည်း ပါပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုးနာရီလောက်မှာ ကျောင်း နောက်ဘက်က စာသင်ခန်းတခုထဲမှာ လူစုလိုက်ကြတယ်။ အစည်းအဝေးပေါ့ဗျာ။

ကျနော် တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ အဲဒီနေ့ အစည်းအဝေးလုပ်ချိန်မှာ ဂျီတီအိုင် ကျောင်းသားဟောင်းတွေရော၊ အသစ်တွေပါ ပေါင်းရင် နှစ်ရာဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်ဗျ။ ကျနော်မှတ်ဉာဏ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သမဂ္ဂထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ သိပ်မတွေ့မိဘူးဗျ။ အေးလေ၊ ဂျီတီအိုင်က နဂိုကတည်းက ကျောင်းသူနည်းတဲ့ ကျောင်းကိုး။ အစည်း အဝေး ဆိုပေမဲ့ သေရေးရှင်ရေးနေဆိုတော့ တော်တော်များများက ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျနော်လို့ပဲ စိတ်ဝင်စား နေကြတာဗျ။ လူစုံဆိုတော့ဗျာ။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်တဲ့သူရော၊ စာရေးတဲ့ခုံပေါ် ဖင်လွှဲထိုင်တဲ့သူရော၊ မတ်တတ်ရပ်ကောစုံလို့ ပါပဲဗျာ။ အေးလေ၊ ထိုင်ဖို့ထိုင်ဖို့ အရေးကြီးတာမဟုတ်တာ။ လူစုံသလောက်ရှိတော့ အတွင်းရေးမှူး ကိုအောင်ကျော် ဇော က ထတဲ့ပြီး ... ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ပြောပါမယ်တဲ့။ အားလုံးဟာ ရုတ်ခြည် ငြိမ်သက်သွားကြပါ သဗျာ။

ကိုအောင်ကျော်ဇော ပြောတာ အကုန်တော့မမှတ်ဘူးတော့ဘူး။ စစ်တပ်က အာဏာ သိမ်းလိုက်ပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်သွားမယ့် အကြောင်းပေါ့။ ဘယ်လို ဆက်တိုက်မှာလဲလို့ တယောက်က ထမေးတဲ့ အခါ ကိုအောင်ကျော်ဇော ဖြေလိုက်တာက ရန် လာ၊ ငါ ဆုတ် တဲ့။

ကျောင်းသားအများစုဟာ တွေဝေသွားပုံပဲ။ ကိုအောင်ကျော်ဇောရဲ့လမ်းညွှန်ချက်ဟာ ရန်လာ ငါဆုတ် တလုံးတည်း နဲ့ပဲ ပြီးသွားပါတော့တယ်။ ကျနော်တော့ဗျာ၊ ရန်လာတာကို ဘယ်လို ငါက ဆုတ်မှာလဲ၊ ရှင်းကို မရှင်းဘူးဗျာ။ ဒီစခန်း ဒီရုံးကို စွန့်ခွာသွားကြတော့မှာလား၊ ဘယ်လိုစွန့်ခွာကြမှာလဲ၊ ကျနော်သိချင်နေတာရော၊ တခြား ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းသူတွေ သိချင်တာရော ဒီသဘောပဲ ဖြစ်မှာပါဗျာ။

နောက်တော့ ဘယ်ပုံဘယ်လို အစီအစဉ်ပြောင်းသလဲ မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ။ ကျနော် ကျောင်းရှေ့ထွက်လိုက်တော့ မြို့ထဲကို ခါတိုင်းနေ့လိုပဲ ချီတက်ဆန္ဒပြဖို့ ငါးယောက်တတွဲ တန်းစီပြီးနေပါပြီ။ ရန်လာ ငါဆုတ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲဗျာ။ ကျနော်လည်း အဖွဲ့တွေ လိုက်ရှာလိုက်တော့ အေးလွင်၊ ရွှေသွေး၊ ရဲမွန်လှိုင်၊ ချစ်စိန်၊ ဘုန်းကျော် အားလုံးတန်းစီ ပြီးနေ ပါပြီဗျာ။ အေးလွင်က တန်းစီနေရင်း ... သက်ခိုင်လာလေကွာ ဆိုပြီး သူ့ဘေးမှာ နေရာပေးပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျနော် စိတ်သောကရောက်နေပါပြီ။ ကျနော်ဟာ ဂျီတီအိုင် ပထမနှစ်ကိုရောက်တော့ ဥပဒေတတိယနှစ်ကျောင်းသား အသက်အရွယ်ရော ပြင်ပအတွေ့အကြုံပါ သူတို့ထက်ကြီးနေတော့ သူတို့ထက် ပိုစဉ်းစားရပါမယ်။ ဒီအချိန် အားလုံး အိမ်ပြန်ကြ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်ချင်စိတ် မရှိဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြဖို့ ကျနော် သဘောတူတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ တခုခုတော့ လွဲနေပြီလို့ကျနော် အလိုလို သိလိုက်ပါတယ်။ သပိတ်ပေါင်းစုံကြီးကြပ်ရေးကော်မီတီကလား၊ ဘယ်ကလာမှန်းမသိတဲ့ ရန်လာငါဆုတ် လမ်းညွှန်ချက်နဲ့ကွဲလွဲပြီး မြို့ထဲ ကို ချီတက်ဖို့လုပ်နေကြတာလေ။ တကယ်တော့ကျနော်လည်း နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး။ လာတဲ့ရန်ကို ပြေးတွေ့ဖို့သာ အများနည်းတူ သဘောပိုက်လိုက်ပါတယ်။

ကျနော် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အေးလွင်ခေါ်တဲ့နေရာမှာ ကျနော် ဝင်ပြီး တန်းမစီဘဲ အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ... ဟေ့၊ ဥက္ကဋ္ဌ မြကြီးနဲ့ အတွင်းရေးမှူး အောင်ကျော်ဇော ... ဘယ်မှာလဲကွာ လို့ ... အော်မေးလိုက် ပါတော့တယ်။ တခွန်းတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ။ သုံးလေးခွန်း ဆက်တိုက်ထွက်သွားတော့တာပေါ့။

လူအုပ်တွေထဲ ကနေ အသံပြန်ထွက်လာတယ်ဗျာ။ စခန်းလုံခြုံရေးအတွက် သူတို့ကျန်ခဲ့မယ်တဲ့။ အောင်ကျော်ဇော ဖြေသလား၊ မြကြီး ဖြေသလား၊ ဘယ်ပွဲစားက ဖြေလိုက်သလဲတော့မသိဘူးဗျာ။ ကျနော် တော်တော် ဒေါပွဲသွားတယ်။ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ အသံလာရာကို တုန်ပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဟ ... မင်းတို့အမေ့လင်က အာဏာသိမ်းပြီးပါပြီ ဆိုနေမှ ဘာ စခန်းလုံခြုံရေးမှ မလိုဘူးကွာ။ မင်းတို့ ရှေ့ဆုံးကထွက်တန်းစီ။ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့အတူစီမယ် ဆိုပြီး ရမ်းပစ်လိုက်တော့ တာပဲဗျာ။

တန်းစီထားတဲ့ကျောင်းသားတွေစီက အသံတွေ ထွက်လာပါတော့တယ်။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒါမှန်တယ် ... ထွက်၊ ထွက်၊ အားလုံးထွက် ... ဆိုတာနဲ့ တိုက်ပုံနဲ့ အောင်ကျော်ဇော ထွက်လာပါတယ်။ လက်ထဲမှာ လက်ကိုင်စပီကာနဲ့ပါ။ မြကြီးလည်း သူ့နောက် ဆက်ပြီးထွက်လိုက်လာပါတော့တယ်ဗျာ။

အခန်း (၄၂) - နိုင်ငံတော်ကို သွေးစွန်းခဲ့သည်

အေးပေါ့ဗျာ၊ အာဏာသိမ်းပါတယ်ဆိုတာကို အာဏာဖိဆန်ပြီး လမ်းပေါ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း ထွက်လာတဲ့ လူတန်းကြီးရဲ့ ရှေ့ဆုံးမှာ ကျနော်ပါလာခဲ့ပါပြီ။ ဟိုအရင်ရက်တွေက ဂျီတီအိုင်သမဂ္ဂနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တခြားအဖွဲ့နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လမ်းလျှောက် ချီတက်ပြခဲ့တုန်းက ကျနော်က နောက်က ချည်းနေခဲ့တာဗျာ။

နေရတဲ့အကြောင်းက ကျနော်က သူတို့နဲ့ အသက်နည်းနည်း ကွာနေပြီ မဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီနေ့က ကျနော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ဂျီတီအိုင်များ သမဂ္ဂဟာ မြို့ထဲကို ပထမဦးဆုံး လှည့်လည် ချီတက်ကြတဲ့အဖွဲ့ပါပဲဗျာ။

ကြွားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အဲဒါ တကယ်ပဲဗျာ။ မနက်ကိုးနာရီကျော်ကျော်လောက်ပဲရှိအုံးမယ်။ ကျုံးကြီးလမ်းကနေ သိမ်ကြီးဈေးဘက်ကို ချီတက်သွားတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျနော်တို့ သိမ်ကြီးဈေးဒေါင့်ရောက်တော့ ကိုဇာနတ်တို့က လူစုတုန်းဗျာ။ နောက် ရုပ်ရှင်မင်းသားဇင်ပိုင်ကိုလည်း တွေ့မိသေးတယ်။ နောက် သိမ်ကြီးဈေးရှေ့ကနေ အနော်ရထာ လမ်းအတိုင်း လမ်းမတော်သံဈေးဘက်ကို ချီတက်ပြန်တယ်။ နောက် ဘုန်းကြီးလမ်းရောက်တော့ ကျုံးကြီးလမ်း ဘက်ကို ပြန်ကွေ့တယ်။ ပြောရင်းတောင် စိတ်ထဲတမျိုး ဖြစ်လာတယ်ဗျာ။ ကျနော်တို့ ချီတက်ဆန္ဒပြနေရင်း အသံကုန် အော်ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းကို သတိရလို့ဗျာ။

ဘာတဲ့ ...

ရဲရဲတောက် ဒို့ဗမာတွေ သတ္တိခဲတွေ ရာဇဝင်ထိုးလောက်အောင် စွန့်ပေး။ ဒို့တိုင်းဒို့ပြည် သတ္တိသွေးတွေ၊ အာဇာနည်မျိုးတွေ၊ အရိုးကြေကြေ ဒို့မြေ ဒို့ပြေ၊ ခေတ်ဆွေးကိုပြောင်းပြန်၊ ခေတ်သစ်ကို စီမံ၊ လွတ်လပ်ဖို့ စိတ်အကြံ၊ ညီစေနေနော်၊ ဒို့ရဲဘော် ချီတက်ကြစို့ တူပျော်ပျော်၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ၊ ဗမာပြည်ငါတို့ပြည်၊ ဗမာပြည် ငါတို့ပြည်၊ ညီညီညာညာ အမျိုးဂုဏ်စောင့်ကြ၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ လာပြီလေ၊ သာကီတွေ၊ ဒီအချိန်နော် ညီညာစေ ... ဗမာဆို ဓားကိုဆွဲလို့ ထွက်ဖို့တော်ပြီလေ တဲ့။ စစ်သားမှ တိုင်းပြည်ချစ်ပြီး ဒီသီချင်းဆိုရတာမှ မဟုတ်တာဗျာ။ နဂိုကမှ သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာခပ်ပါပါ။ အခုလို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ အသံတွေ ဝင်ကုန်အောင် သံကုန်ဟစ်ပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။ သူများတွေလား၊ ကျနော်လိုချည်းပဲပေါ့ဗျာ။

ဆိုလို့လည်းကောင်း အားလည်းတက်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ။ လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ ပန်းကုံးထွက်စွပ်ပေးတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးတွေလည်း မနည်းလှဘူးဗျာ။ လည်ပင်းမှာပန်းကုံးတွေနဲ့ မိုးရေစက်စက်ကြားမှာပေါ့။ မိုးက သည်းကြီးမကြီးတော့မဟုတ်ဘူး။ ခပ်ဖွံ့ရွာလိုက် တိတ်သွားလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီလုံချည်တွေလည်း စိုလိုက်ခြောက်လိုက် ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအချိန် အသက်စွန့်ရမယ်ဆိုရင်တောင် ဝန်မလေးတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်နေပြီဗျာ။ ကျနော် တယောက်တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးလည်း ဒီအတိုင်းချည်း နေမှာပါဗျာ။

အရေးထဲဗျာ။ ဒုတိယတခေါက်ထပ်ပတ်တော့ ကျွန်းကြီးလမ်းအလွန်လောက်မှာ ချစ်စိန် ကောင်မလေးက လမ်းဘေး ကနေ ချစ်စိန်ကို လှမ်းခေါ်နေတယ်။ အော်၊ ပြောဖို့မေ့နေလို့၊ အေးလွင်တို့၊ ချစ်စိန်တို့၊ ရွှေသွေးတို့အားလုံး လူပျိုတွေ ချည်းပဲဗျာ။ ကျနော် တယောက်တည်းသာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဇနီးတွေ သမီးတွေနဲ့ဖြစ်နေတာလေ။

ရုတ်တရက် ဘေးမှာအားပေးနေတဲ့လူထုကြီးက ရှိနေတော့ အေးလွင်က ကျနော်ကို သတင်းလှမ်းပို့တယ်။ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ ဟိုမှာ ချစ်စိန်ချာတိတ်မက ချစ်စိန်ကို လှမ်းခေါ်နေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲတဲ့။ ကျနော်လည်း မင်းတို့ဟာ အရေးထဲကွာလို့ ... နောက်မှတွေ့လို့မရဘူးလား ဆိုတော့ ပထမတခေါက်တည်းက ခေါ်နေတာတဲ့။ ကဲ ဒီလိုဆိုလည်း သွားပေစေကွာ ဆိုပြီး မီးစိမ်းလိုက်တော့ ဖိုးချစ်စိန်တို့များ သွက်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ လူအုပ်ထဲ ဘယ်လို ဝင်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူးဗျာ။

ပထမလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဒုတိယအကြိမ်ပတ်မိတဲ့အချိန်မှာ ကျနော်တို့စစ်ကြောင်းဟာ လူအင်အား အဆမတန် များလာပါပြီ။ ကိုဇာနတ်တို့၊ ဇင်ပိုင်းတို့လည်း ဒုတိယအခေါက်မှာ ရောပါလာပါပြီ။ ဘာအဖွဲ့၊ ညာအဖွဲ့ ခွဲမနေတော့ ပါဘူးဗျာ။ အဆင်ပြေသလိုဝင်ပြီး တန်းစီ ချီတက်ပေါ့။ ချီလေတဲ့ချီလေပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့၊ တမြို့လုံးဟာ စစ်တပ် အာဏာသိမ်း တာကို မြို့လုံးကျွတ် ဆန္ဒပြနေကြပြီဗျာ။

တတိယမြောက်အခေါက်ကျတော့ ကျနော်တို့စစ်ကြောင်းဟာ ဘုန်းကြီးလမ်းဘက်ကို ပြန်မကွေ့တော့ဘဲ ဆူးလေ ဘုရားဘက်ကို ချီတက်ဖို့ ဦးတည်ဖြစ်ပါတော့တယ်။ အေးဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ ကျနော် အခုထိ နားမလည်နိုင်တာ တခု ရှိတယ်ဗျာ။ ကျနော်တို့အဖွဲ့ဟာ ဘာလို့ ပထမအခေါက်ကတည်းက ဆူးလေဘက်ကို ဦးတည်ချီမတက်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာ ပဲဗျာ။ ပစ်ခတ်မှုမှာကို စိုးရိမ်လို့လား၊ ဒီလိုပဲ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ခရီးတကြောင်းတည်းကို နှစ်ကြိမ်ပတ်ခဲ့မိသလားပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဟုတ်လား။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပေါ့ဗျာ။ ဆူးလေဘက်ကို လှည့်လို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်တော့တာပဲဗျာ။ အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီနေ့၊ အဲဒီနေရာကို ကျနော် တသက် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...

ကျနော်တို့က စထွက်လာတုန်းကသာ ရှေ့ဆုံးကဗျာ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုအဖွဲ့ဝင်စီလိုက်၊ ဒီအဖွဲ့ဝင်စီလိုက်နဲ့ တတိယ အကျော့မှာ ကျနော်တို့နဲ့ တပ်ဦးဟာ ဓာတ်တိုင်သုံးတိုင် လောက်ကို ကွာသွားပြီဗျာ။ (၃၁) လမ်းထိပ်ကို ကျနော်တို့ အရောက်ပေါ့။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၁၉) ရက် မနက် ၁၁ နာရီဝန်းကျင်ပေါ့ဗျာ။

သေနတ်သံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာတော့တာပဲဗျာ။ တချက်နှစ်ချက် မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဆက်တိုက် အတွဲလိုက်နေရာ အနံ့ကပေါ်လာတာ။ ချီတက်နေတဲ့လူတန်းကြီးဟာဝရန်းသုဉ်းကားဖြစ်သွားတယ်။ ဖြစ်ပုံက စစ်တပ်ဟာ ဆူးလေဘုရား လမ်းမကြီးရဲ့ ကမ်းနားဘက်ခြမ်းကနေ စောင့်နေတာဗျာ။ စစ်တပ်ဟာ ကျနော်တို့တပ်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် စပြီး ပစ်ခတ်နေပါပြီဗျာ။ လက်ထဲမှာ အပ်တိုတချောင်းတောင် မပါတဲ့လူထုကြီးကို မညှာမတာကို ပစ်နေတာဗျာ။

မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံနဲ့ ဟိုတယ်ခရီးသွားလာရေးရုံးကြားမှာ၊ အမေရိကန်သံရုံးနဲ့ နီးတယ်လေ။ ကျနော်တို့တပ်ဦး ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းခိုးရိုက်ထားတဲ့ ဗွီဒီယိုအခွေတွေမှာ အသေးစိတ်တွေရပါတယ်။ စစ်သားတရာကျော် လောက်ဟာ ရင်ဘောင်တန်းပြီး သေနတ်တွေကို လူထုကြီးဆီ ထိုးချိန်ပြီး တတန်းပစ်လိုက်၊ ဘေးဖယ်ပေးလိုက်၊ နောက်က အတန်းက ပစ်လိုက်နဲ့၊ တကယ့်ကို လူမဆန်တဲ့ လူသတ်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲနေခဲ့တော့တာပဲဗျာ။

ဘာမှိုင်းမိနေမှန်းမသိဘဲ လူစိတ်ပျောက်နေတဲ့ သေနတ်ကိုင်ရဲဘော်တွေ ဘယ်လောက် ပစ်အားကောင်းသလဲ မမေးနဲ့ဗျ။ ဗွီဒီယို အခွေထဲမှာ မူရင်းအသံတစ်ခုပါ ပါလာတယ်။ စစ်ဗိုလ်က အော်ဆဲနေတဲ့ အသံ။ ပီပီသသကြီးကို ကြားနေရတာ။ “ဟေ့ကောင်တွေ၊ စွပ်ပစ်မနေနဲ့အုံးဟ၊ မအေ ငိုးတွေရ၊ ငါပစ်ဆိုမှ ပစ်” တဲ့။ ရက်စက်မိုက်ရိုင်းချက် ကတော့ ကမ်းကုန်တာထက် ဟိုဘက်တောင် လွန်သေးဗျ။

ဒါတင်ဘယ်ကအုံးမလဲဗျ။ လမ်းဘေးမြောင်းထဲကနေ ခေါင်းထောင်အကြည့် မှာ ဒိုင်းကနဲ သေနတ်စာ မိပြီး လန်ကျ သွားတာတွေ။ လူအုပ်ကြီး အပြိုပြိုအလဲလဲ သွေးအလူးလူးနဲ့ မြင်ကွင်းတွေ အစုံပေါ့။ ကျနော်လား၊ ခဲနဲ့ပစ်တောင် ရောက်တဲ့ နေရာမှာဗျ။

အဲဒီနေရာနဲ့ တံတောင်ဆစ်ချိုးနေရာမှာ။ အေးလေ၊ သေနတ်သံတွေ ဆူညံနေတော့ ကျနော်လည်း ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် ရှာရတော့တာပေါ့။ သတ္တိနည်းတယ် ပြောချင်လည်းပြောပေတော့ဗျ။ ကိုယ်က ဓားမတိုတောင်မပါတာ ဟိုက အတွဲလိုက်ဆွဲလိုက်နေတာကို ရင်ကော့ဝင်သွားလောက်အောင်တော့ ကျနော် သတ္တိမကောင်းဘူး။ ကျနော် ဆက်သွယ်ရေး တာဝါတိုင် ထောင်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးဘေးကို ပြေးကပ်နေလိုက်တယ်။

ယမ်းငွေတွေ ဖုံးနေတဲ့ ဆူးလေဘက်က အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်တယ်။

လူအုပ်ကြီးဟာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဘေးကင်းမယ်ထင်ရာကို စွပ်ပြေးနေကြတယ်ဗျ။ နေရာအနှံ့၊ ကြည့်လေရာမှာ လူတွေ ပြေးလွှားနေကြတာကိုပဲတွေ့နေရတယ်။ သေနတ်သံတွေလည်း ဆက်တိုက်ကြားနေရတုန်း။ အဲ ... အဲဒီအချိန်မှာပါဗျ။ ကျနော်ဘေးကို ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိဘဲ အဖြူအစိမ်းနဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အရွယ် ကျောင်းသူလေး တယောက်ဟာ ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရောက်လာပါလေရာဗျ။

သူက ကျနော့်ကို အားကိုးတကြီး ပြောရှာတယ်။ “ဦးရယ်၊ ကယ်ပါအုံး”တဲ့။ “ကျမသူငယ်ချင်းကို သေနတ်ထိသွားပြီ” တဲ့။ သူ့ဒူးတွေ၊ တံတောင်တွေ စုတ်ပြတ်ပြီး သွေးစိုနေတာကို သတိတောင် ထားမိပုံ မပေါ်ဘူးဗျ။

“ဟိုမှာလဲနေတာ ကျမသူငယ်ချင်း” တဲ့။ လက်ညှိုးကို ဆူးလေဘုရားဘက်က ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ကို ထိုးပြနေတယ်။ အော် ... အရေးအကြောင်းဆိုတော့ ငါ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ၊ ဘယ်လိုအကြံပေးရင် ကောင်းမလဲ၊ ကျနော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ဉာဏ်ကို အပြေးအလွှား ထုတ်ရပါတော့တယ်။ ရုတ်တရက် ကျနော့်ခေါင်းထဲမှာ အကြံရလာ တယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ “ခဏလေးနေဦး၊ မင်းတို့အထဲမှာ ကြက်ခြေနီအလံနဲ့ ကြက်ခြေနီအင်္ကျီပါလား” လို့မေးလိုက်တယ်။ သူတို့ ကလည်း ချက်ချင်းပဲဗျ။ အလံရော၊ အင်္ကျီပါ ပါတယ်ဆိုပြီး ဘယ်က ယူလာမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတယ်ဗျ။

“ကဲ ... ဒါဆို ကြက်ခြေနီအလံကိုထောင်လိုက်၊ နောက် ကြက်ခြေနီအင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ တယောက်က သူငယ်ချင်းကို သွားကောက်” လို့ လူတတ်ကြီးလုပ်လိုက်ပါရော။ ကြက်ခြေနီအင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်က ရှေ့က၊ အလံကိုင်ထားတဲ့ ယောက်ျားလေးတယောက်က နောက်က၊ အပြေးတက်ပြီး သူတို့သူငယ်ချင်းကို တက်ဆွဲပါလေရာ ဗျ။ သုံးယောက်စလုံး ဆယ့်ငါးနှစ်ထက် မကျော်ဘူးဗျ။

အဲဒီပြေးထွက်သွားတဲ့ ကလေးတွေဆီကို ဝိုင်းပစ်လိုက်တဲ့ နားကွဲမတတ် ဆူညံတဲ့ သေနတ်သံတွေ ထွက်လာပြန်ပါတော့တယ်ဗျာ။ ဘယ်လောက် ဝိုင်းပစ်နေကြသလဲ ဆိုရင် ကျနော် ရှိတဲ့ဘက်ကို ပြန်ပြေးလာတဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်က ကတ္တရာလမ်း မျက်နှာပြင်ကို သေနတ်မှန်လို့ မီးပွင့် ပွင့်နေတာ ကျနော် တွေ့နေရတယ်ဗျာ။ ကလေးတွေက ရှေ့ကပြေး နောက်က မီးပွင့်တွေက ထပ်ချပ်လိုက်နေတာဗျာ။ နောက်သတိထား လေ့လာလိုက်တော့ ဆက်သွယ်ရေး တာဝါတိုင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး လမ်းပေါ်ကို ပစ်နေတဲ့ စစ်သား နှမစောင်း သုံးကောင် ကို တွေ့နေရသဗျာ။

“တောက်” ... စစ်သားတွေဗျာ။ အသက်ဆယ်လေးငါးနှစ်အရွယ် ကြက်ခြေနီအလံနဲ့ အင်္ကျီဝတ်ပြီး လူနာကောက်ဖို့ သွားတဲ့ ကလေးတွေကို စိမ်းပြေပြေ ပစ်နေလိုက်တာဗျာ။ ဗျာ။ ကျနော်လည်း စစ်သမိုင်းတွေ စစ်တပ်အကြောင်းတွေ ကြိုဖူးကြားဖူးပါရဲ့။ ဘယ်ကမ္ဘာ၊ ဘယ်သမိုင်းမှာမှ မရှိတဲ့ အာဂစစ်သားတွေ ပါပဲဗျာ။ လူတွေမှ ဟုတ်ကြသေးရဲ့လား။ စစ်တပ်ကိုတော့ တော်တော်ကို စိတ်ကုန်ဖို့ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံ ပါပဲဗျာ။

ကလေးနှစ်ယောက်က ကျနော်ဘေးနားကို ဘာအင်္ကျီရာမှ မရဘဲ ပြန်ရောက်လာတယ်ဗျာ။ တယောက်ကတော့ သေသလား ရှင်သလား မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်လည်း ဒီကိစ္စကို တသက်လုံး နောင်တရလို့မဆုံးတော့ဘူးဗျာ။ အမှန်က ငါ့ကိုယ်တိုင် တက်ဆွဲရာမှာ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ လူတတ်ကြီး လုပ်လိုက်မိလို့ နောက်တယောက် ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းမသိ ကြိုသွားရပြီလို့။ ကျနော် သိထားတာက ကြက်ခြေနီအလံတို့ ကြက်ခြေနီဝန်ထမ်းတို့ဆိုရင် ကမ္ဘာစစ် ကြီး ဖြစ်တာတောင် မပစ်ရ၊ မခတ်ရဘူးလို့ နားလည်ထား ခဲ့လို့ ကျနော် အကြံပြုမိတာပါဗျာ။ ကျနော်ဗျာ ... ကြောက် နေတဲ့စိတ် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဘေးက ကလေးတွေ ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျလာတယ်။ သူတို့ကို (၃၁)လမ်း အတွင်းပိုင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ဘေးကင်းရာ ကို အမြန်သွားဖို့ အမူအရာပြလိုက်ရ ပါတော့တယ်။ ကျနော် စကား မပြောနိုင်တော့ပါဘူး ဗျာ။

ရင်ထဲမှာဆိုနေတယ်။ အခုပြန်တွေးရင် အခုရင်ဆို့ တုန်းဗျာ။

ကျနော်ဟာ ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသလားတောင် အောက်မေ့တော့တာပဲဗျာ။ လမ်းပေါ်မှာလူတွေ ရှင်းနေတဲ့အချိန် စစ်ကားတွေ၊ စစ်သားတွေက တလမ်းချင်း ရှေ့တက်ပြီး အတားအဆီးတွေ ဖယ်လိုက်။ ရှေ့တလမ်း တိုး လာလိုက် လုပ်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ ဆူးလေကနေ လှိုင်မြို့နယ်က ကျနော်အိမ်ရှိရာကို ခြေကျင်လျှောက် ပြန်နေပါတယ်။

နောက်က စစ်ကားတွေ၊ စစ်သားတွေ တရွေ့ရွေ့လိုက်လာနေတာကို ကျနော်က တလမ်းချင်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နဲ့ ပြန်လာနေတာပေါ့ဗျာ။ လမ်းပေါ်မှာက အတားအဆီးတွေ အများကြီးရှိနေတော့ ထင်သလောက်တော့ သူတို့မြန်မြန် ရှေ့မတိုးနိုင်တော့ ကျနော်ကို မမီနိုင်ဘူးပေါ့။ ကျနော်ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဆိုင်ကယ် သိန်းဝင်းလား၊ ဒီလောက် ပစ်ခတ်နေမှတော့ သူလည်း သူဘာသာ ပြန်ပြီပေါ့ဗျာ။

ကျနော် လမ်းလျှောက်ပြန်နေတာဟာ အင်းစိန်လမ်းမကြီးအတိုင်းပျံ့ဟံသာဝတီအဝိုင်းအထိ ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမဲ့ အသံလွှင့်ရုံနားရောက်တော့ စစ်ကားအစီးရေ တော်တော်များများ ရောက်နေပြီ။ ကျနော့်လိုပဲ အင်းစိန်ဘက်ကို လျှောက်ပြန်နေတဲ့ လူတချို့လည်း ရှိသေးပျာ။ လမ်းမပေါ် လျှောက်ပြန်ကြတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲပျံ့သစ်ပင်တွေ ကွယ်ကသွားလိုက်၊ လမ်းကြားတကြားထဲဝင်လိုက်၊ အခြေအနေကြည့်လိုက် ပြန်နေကြတာ။ လေးယောက်တစု ငါးယောက်တစုတွေပေါ့။ တမြို့လုံးဟာ ခြောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်တဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမျိုးနဲ့ တိတ်လို့ပေါ့ပျာ။ နေ့လည် နှစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီပျာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပျာ ... ဟံသာဝတီအဝိုင်းနားက စက်မှု(၁) ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးရုံး ရှေ့တည့်တည့်ရောက်တော့ အပ်ချုပ် သင်တန်း ဖွင့်ထားတဲ့အိမ်ထဲမှာ ခဏခိုနေတဲ့ ကျနော်နဲ့ ကျောင်းဆရာလုပ်ဖက် လှိုင်(၆) ရပ်ကွက် စိတ္တသုခ လမ်းထဲ က ဆရာကိုတင်မြှင့်ကိုတွေ့ လိုက်ရတယ်။ သူလည်း တခုခု ထိတ်လန့်နေတဲ့ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက အမြဲတမ်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေတော့ သိပ်မသိသာဘူး။ သူက ကျနော့်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ပုဆိုးကို ပေါင်ကြားနေရာ ဟာ ပြတယ်။ ဟေ့ ... ကိုသက်ခိုင် တဲ့ ... ဒီမှာ ကြည့်ပါအုံးတဲ့ ...

ဟာ ... ဘာများတုန်း ဆိုပြီး သေချာကြည့်လိုက်တော့ ပုဆိုးကို ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်နေတဲ့ အပေါက်ကလေး နှစ်ပေါက်ပျာ။ သူက လန့်နေတဲ့ကြားက စပ်ဖြူဖြူနဲ့ ကံကောင်းလို့မသေတာ ဆရာရေ တဲ့။ ကျနော့် ဘေးက လူတွေတော့ တော်တော်များများ အတုန်းအရုန်း လဲကျကျန်ခဲ့ကြတာပဲတဲ့။ ကျနော်လည်း ကျည်ဆံပေါင်ကြားကို ဝင်ပြီး ပုဆိုးဖောက်သွားတာ မသိလိုက်ဘူး။ လွတ်ရာရောက်မှ ဘယ်နေရာ ထိသွားလဲ လျှောက်လှန်ကြည့်တော့ တွေတာပျံ့ တဲ့။ တကယ့်ကို ကံကြီးတဲ့သူပျာ။ အတော်ပဲပျာ။ သူနဲ့ကျနော် အဖော်ရသွားတာနဲ့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်ချီတက်သွားတယ်။ လမ်းမပေါ် ပြောင်တက်လျှောက်ပြီးချီတက်တာဘယ်ဟုတ်မလဲပျာ။ ဘေးကင်းရာကင်းကြောင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ကျိုးကန်း တောင်းမောက် မျက်လုံးတွေနဲ့ပေါ့။ ဇာတ်ပွဲထဲမှာ ချွတ်နင်းသလို သူခိုးသွားလေးပေါ့ပျာ။

ဘယ်လို အမိန့်မျိုးကို ဘယ်သူက ပေးနေသလဲတော့ မပြောတတ်တော့ဘူးပျာ။ ထူးဆန်းနေတာ တွေပြန်ရော။ ဟံသာဝတီအဝိုင်းကိုကျော်လာတော့ အသံလွှင့်ရုံရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ စစ်ကားတွေက လမ်းတခြမ်းကိုပဲ နေရာယူ ထားတယ်။ တခြမ်းကို လွှတ်ထားတယ်။ တချို့လူတွေ သွားနေတာကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ခပ်ကြောက်ကြောက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ ပုံစံတွေနဲ့ပေါ့။ ကျနော်နဲ့ ကိုတင်မြင့်လည်း အသံလွှင့်ရုံရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်လျှောက် လာတော့ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ရှေ့ ရောက်လာတယ်။ အသံလွှင့်ရုံနဲ့ ဓားလွယ်ခုတ်လေ။ လိပ်ခုံးရှေ့လည်းရောက်ရော ပျာ။ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)နဲ့ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ လေးငါးရာလောက်ရှိတဲ့လူတွေပျာ။ ရရာတွေရာ ပစ္စည်းတွေ ဝင်သယ်နေလိုက်ကြတာ။ ကျနော် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။

ကျနော်က ကျောင်းဆရာလူထွက်ပျာ။ ပညာရေးတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်လေ။ ဒီအသံလွှင့်ရုံရှေ့က စစ်သားကိုယ်တော် ချောတွေက အပြစ်မဲ့ ဆန္ဒပြတဲ့လူအုပ်ကြီးကိုတော့ စွတ်ပစ်နေပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးတခုလုံးကို ဖြောင်းဆန်အောင် လုပ်နေတဲ့ လူစုကျတော့ ဘေးမဲ့ ပေးထားသပျာ။ ကျနော်တော့ ညစ်နေကြောက်နေတဲ့ကြားက ရင်ကျိုးမိတော့တာပါပဲ ပျာ။ ဒီလို တက္ကသိုလ်ကြီးမျိုးတခု ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ။ စက္ကူထုတ်တွေ၊ အနုကြည့်

မှန်ပြောင်းတွေ၊ ဘီဒိုတွေ၊ အို ... ရိုဂိုသမျှအကုန် ဆိုပါတော့ဗျာ။ စစ်သားတွေက လှမ်းမြင်နေရတာ၊ သေနတ်တချက် ဖောက်လိုက်ရင်တောင် တန့်သွားမှာကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကြည့်နေသဗျာ။

ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက စစ်သားဆိုတာ အမိန့်နာခံ ရတယ်။ အသံလွှင့်ရုံ လုံခြုံရေး ယူထားတာမို့ ဆေးတက္ကသိုလ်နဲ့ ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကို လှမ်းစွက်ဖက်လို့ မရဘူး ပြော မလို့လား။ အဖြေက နောက်နာရီဝက်လောက် ကျ တော့ ရှင်းသွားတယ်ဗျာ။ လှည်းတန်းလည်း ကျော် ရော လမ်းဘေးဝဲယာမှာ အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ်တွေ နဲ့၊ နီးစပ်ရာ စက်ရုံတွေက ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထမ်းပိုး သယ်လာ နေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရပါလေရော ဗျာ။ ပွဲတော်ကြီးကို ဖြစ်လို့။

ကျနော်လည်း မနေနိုင်တော့တာနဲ့ စစ်တပ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ နီးရာလူ တယောက်ကို မေးလိုက်မိတယ်။ ဒီလူက ကျနော်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်ပြီး စက်ရုံတွေကို စစ်တပ်က ဖွင့်ပေးထားခဲ့တာလေတဲ့။ သူတို့ လိုချင်တာ သယ်သွားပြီးပြီ တဲ့။

အော်. ... ကျနော်လည်း အဲဒီတော့မှ စစ်တပ်ဟာ အကွက်ကျကျ စီမံပြီး မကြိုကောင်း မစည်ရာ၊ မလုပ်အပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေပါလားလို့ ရိပ်မိလာပါတော့တယ်ဗျား။

ခင်ဗျားက ကျနော် မသေချာဘဲ ရမ်းစွပ်စွဲတယ် ထင်နေလို့လား။ လှိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ သမိုင်း ဆိုတဲ့နေရာတွေမှာလည်း တထေရာတည်း တပုံစံတည်းပါပဲဗျာ။ သမိုင်းချည်မျှင်နဲ့အထည်စက်၊ သိပ္ပံပစ္စည်းစက်ရုံ၊ စီးကရက်စက်ရုံ၊ ထီးစက်၊ ဆပ်ပြာစက်ရုံ၊ ရိုဂိုသမျှစက်ရုံ အကုန်လျှောက်ဖွင့်ပေးပြီး လူထုကို မငြိမ်မသက်ဖြစ်အောင် လမ်းလွဲကို လောဘနဲ့လိုက် အောင် စစ်တပ်က သေချာ စီမံကိန်းချခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား။ လူတွေ အဲဒီလို လွယ်လွယ်ရတာတွေ နောက် လိုက်ပြီး ခိုးနေ၊ ဝှက်နေ၊ သယ်နေ၊ မ၊နေမှ သူတို့အာဏာသိမ်းတဲ့ကိစ္စ လျှော့လျှော့လျူလျူ ဖြစ်မှာလေဗျာ။

အလကားရတဲ့ပစ္စည်း ဆိုတော့ သူသူကိုယ်ကိုယ် လိုချင်ကြတာကလား။ ဒီတော့ တခေါက်နဲ့မတင်းတိမ်၊ နှစ်ခေါက်နဲ့ မတင်းတိမ်၊ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သယ်ကြ၊ ယူကြ။ ဘယ်လောက်များ ကမ်းကုန်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြသလဲ ဆိုရင် ဆပ်ပြာစက်ရုံက ဆပ်ပြာချက်တဲ့ ဆီပေပါတွေဟာ အလုံးပေါင်း သောင်းချီရှိမယ်။ ဆီအပြည့်နဲ့နော်။ တလုံးကို အဲဒီ ခေတ်ကတောင် သုံးသောင်းလောက်တန်မယ်။ ဒါတွေကိုဗျာ၊ လူတွေက ဆီအပြည့်နဲ့ မ၊မနိုင်တော့ ဆီတွေကို စောင်းပြီးသွန်၊ ပေပါခွန်တွေ ယူကြသဗျာ။ ပေပါခွန်ကို တယောက်တယောက် နှစ်လုံးသုံးလုံး လိုမ့်ပြီး တွန်းလာကြ သဗျား။ ပေပါခွန် တလုံး သုံးရာတဲ့၊ ဆပ်ပြာတသေတ္တာ လေးရာတဲ့၊ တိုင်းပြည်ပျက်အောင် ဖျက်ပြီး အာဏာ ရရင် ပြီးရော လုပ်လိုက်ကြတာဗျာ။

အခေါက်ပေါင်းများလာတဲ့ အချိန်မှာ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းတာ တစစ အနိုင်ပြုလာ၊ အားသာလာတော့ စက်ရုံတွေ ကို မသမာသူတွေက ဖောက်ပါတယ်ဆိုပြီး ပစ်မိန့်လည်း ပေးလိုက်ရော သယ်နေကျ စိတ်အေးလက်အေး လာသယ်တဲ့ သူတွေ သေနတ်မှန်ပြီး သေလိုက်ကြတာသောက်သောက်လဲပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒေါ့လျစ်ကားတစီးတိုက် အလောင်းတွေ သဖော့တော သုဿန်မှာ လိုက်မြှုပ်ပေးခဲ့ရသေးဗျာ။

အေးပေါ့ဗျာ၊ အာဏာလည်းသေချာသိမ်းနိုင်ရော၊ အဲဒီစက်ရုံပေါင်းစုံ အပျက်အစီးတွေကို တီဗွီရိုက်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြား ကနေ “ဆုံးရှုံးရသမျှ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ” ဆိုပြီး လွှင့်လိုက်တဲ့ရက်ပေါင်း မနည်းပါဘူးဗျာ။ တည့်တည့်ပြောရရင် ဆုံးရှုံးရ သမျှ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာဟာ စစ်တပ်လုပ်လို့ အကွက်ဆင်လို့ ဆုံးရှုံးကုန်တာဗျ။ အေးဗျ။ ဒီအကြောင်းပြန်တွေမိရင် ရှာထားတဲ့ တရားတောင် မေ့ချင်ချင်ပဲဗျာ။ တော်တော်တော်တဲ့ စစ်တပ်လို့သာ ဩချမိတော့တာပဲဗျာ။

အခန်း (၄၃) - ဓားကိုဓားချင်း၊ လှံကိုလှံချင်း

အော် ... စက်ရုံဖောက်ဖတ်လမ်းဘက်ရောက်သွားလိုက်တာ ကျနော် ပြောလက်စက အိမ်တောင် ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော် ဘူတာရုံ လမ်းထိပ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ အတော်ပဲဗျာ၊ အဲဒီ လမ်းထိပ်က ဘန်ဒါပင်ဆိုင် လို့ခေါ်တဲ့ ကိုသန်းညွန့် အရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး ဘီအီးတလုံးကျော်ကျော်လောက် မူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်တယ်။

ဘေးက မောင်တွေလည်း ကျွက်စီကျက်စီနဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောချင်ရာပြောနေတာကို ကျနော် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဗျာ။ အဲဒါ ကျနော် မှားပြန်ရော။ တကယ်တော့ သူတို့ ပြောနေတာဟာ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းတခု ဖြစ်လာတော့မယ့် အကြောင်းဗျ။

ကျနော်က မြို့ထဲမှာ ပွဲကြမ်းနေတာလောက်ပဲ သိတာလေ။ လှိုင်မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးထင်တာပေါ့။ လူကလည်း ခြောက်ခြောက်ခြားခြားဖြစ်နေတော့ မူးလေကောင်းလေဆိုပြီး စွပ်သောက်လိုက်တာ ညနေ လေးနာရီလောက်ကျတော့ အသိဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဘူတာရုံလမ်းအတိုင်း ပြန်လာရောဗျာ။

အဲဒီနေ့က မူးချက်ကတော့ဗျာ ... ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေတာများ နဖူးနဲ့ ဆိုက်ကားခြေနင်းခုံ ထိနေတယ်မှတ်တာပဲ။ ဒုတ် ဒုတ်နဲ့ ဆိုက်ကားကသံလမ်းကို ကျော်တဲ့အသံကြားတော့ ကမာရွတ်ဘူတာ ကျော်လာပြီဆိုတာ သိတာပေါ့။ တအောင့်ကြာတော့ အသံနက်ကြီးတခုက ကျနော်နားထဲဆောင့်ဝင်လာတယ်။ ဆရာ .. ကျနော်သွားတော့မယ် ဆရာတဲ့။

သွားဆော်တော့မယ် ဆရာတဲ့။

ဘယ်ကကောင်က ဇာတ်လာရှုပ်ပြန်ပြီလဲဆိုပြီး မူးနေတဲ့ကြားက ခေါင်းကို အားယူပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျနော် တပည့်ကျော် အုန်းမြင့်ပါလားဗျာ။ မီးသတ်ဝတ်စုံနက်ပြာကို အပေါ်အောက် ဝမ်းဆက်ဝတ်လို့။ ဂျိုးသရီးလိုလို သေနတ်ကို ကိုင်ထားတာနားရွက်နားကပ်ပြီး၊ မိုးပေါ်ထောင်လို့။ ရမ်ဘို စတားလုံး စတိုင်ဗျ။ အေးပေါ့ဗျာ၊ စံရိပ်ငြိမ်ဘက်တိုက်ပွဲမှာ တကယ့်ကို လက်သံပြောင်ခဲ့တဲ့ ကျနော်တပည့်ကျော် အုန်းမြင့်ပေါ့။ သူ့ဘေးမှာလည်း လူအုပ်ကြီးနဲ့ နောက်သေချာအောင် ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်မှာလည်း သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ လူတွေဗျ။ ကျနော်စိတ်ထင် ဆယ်ယောက်ကျော်ကျော် ရှိမယ်။ အုန်းမြင့်က ကျနော် စီးလာတဲ့ဆိုက်ကားကို ဟန်ဒယ်ကိုင်ပြီး ရပ်ခိုင်းတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာတပည့်

လူအုပ်ကြီးလည်း ခဏရပ်သွားတယ်ဗျ။ ကျနော်လည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့မို့ အိပ်မက်မက်နေတာလား၊ အမူးလွန်နေသလား ဝေခွဲမရခင်မှာဘဲ အုန်းမြင့်က ဆရာ စိတ်မပူနဲ့တဲ့။ လူအုပ်ကြီးနဲ့ဆက်ပါသွားပါလေရောဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ဆိုက်ကားဆရာက ကျနော်ကို အိမ်ရောက်အောင်ဆက်နင်းပို့နေတုန်း၊ တဖြည်းဖြည်း အိမ်နဲ့နီးလာလေ၊ ကျနော်ဟာ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာလေ ဖြစ်လာတယ်ဗျ။ ကျနော် တပည့်ကျော် အုန်းမြင့်အကြောင်း ကျနော် အသိဆုံး။ ဒီကောင်က လုပ်လိုက်ရင် သောက်ရမ်းချည်းပဲ ဆိုတဲ့အထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက။ အော် ... ဒါနဲ့ အုန်းမြင့် အကြောင်း ပြောရအုံးမယ်။ ကျနော်က လျှပ်စစ်ဝန်ကြီးဌာနနဲ့ အလုပ်အတော်များများ လုပ်ဖူးတယ်ဗျာ။ အရေးအခင်း မဖြစ်ခင်က ပေါ့ဗျာ။ အလုံ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်ရုံဝင်းထဲမှာ လမ်းခင်းတဲ့ ကန်ထရိုက် ရဖူးတယ်လေ။

ကျနော် လုပ်ပုံကိုင်ပုံက သူများနဲ့နည်းနည်းကွဲတယ်။ ကျနော်က အလုပ်ကို ဇယားဆွဲတဲ့ နေရာမှာ လူကြီးကြိုက်အောင် လုပ်တတ်တယ် ဆိုပါတော့။ သူတို့ပြီးချင်တဲ့အချိန်၊ ပြီးချင်တဲ့အလုပ်ကို ကျနော် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အလုပ်သမားကောင်းတွေ လိုတယ်။ သူတို့ကို အလိုလိုက်သင့်တာလိုက်၊ လူမှုရေးအရထောက်ပံ့စရာရှိထောက်ပံ့တာမျိုးတွေ လုပ်ပေးလေ့ရှိတော့ ကျနော်မောင်တွေဟာ ကျနော်ကသာခိုင်းရင် မိုး မီးနဲ့တက်ရှိ မယ့်ကောင်ချည်းပဲဗျ။

အရေးအခင်းမဖြစ်ခင် တနစ်လောက်က သက်န်းကျွန်းဓာတ်အားပေးစက်ရုံကို အင်္ဂလန်က ဝန်ကြီး တယောက်လာမယ် ဆိုတော့ အရေးပေါ်လုပ်ငန်းတချို့ ကျနော် လုပ်ပြခဲ့ဖူးတယ်။ သိပ်ရေးကြီးခွင်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ နေရာကို လူမြင်သူမြင်ကောင်းအောင် လိုတာမှန်သမျှ လျှောက် မွမ်းမံရတာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပေးနိုင်တဲ့ အချိန်က သိပ်နည်း နေလို့ သူတို့ဌာနက အရာရှိတွေ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို ဧည့်သည် ဝန်ကြီး လာမယ့် ရက်အမီ ကျနော် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ကျသင့်တာထက် သုံးဆလောက် ပိုတောင်းလိုက်တယ်။ တပည့်ကျော်တွေကို လုပ်အားခ နှစ်ဆနဲ့ ပုတ်ပြတ်ပေးလိုက်တော့ ဘယ်မပြီးဘဲနေမလဲဗျာ။ သိပ်လည်း အထင်ကြီးစရာတော့ မရှိပါဘူး။

အဲဒီတုန်းက အုန်းမြင့်ဟာ မြောက်ကိုးလမ်း လို့ ကျနော်တို့ခေါ်ခေါ်နေတဲ့ လှိုင်မြစ်လမ်း မြောက်ပိုင်း ကိုးလမ်းကနေ ကျနော်အလုပ်ကိုဝင်လုပ်ရာက သိတာ။ သူကလည်း ရာဇဝင်နဲ့ဗျာ။ တပ်ထဲမှာ တပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်ကနေ တပ်ခွဲမှူးကို သေနတ်နဲ့ပစ်မှားနဲ့ စစ်ထောင်မှာ ထောင်ငါးနှစ်ကျပြီး လွတ်လာတာ။ တပ်ခွဲမှူးရဲ့အောက်ပိုင်းကို ဂျီသရီးနဲ့ လေးငါးချက် ဆွဲ ရမ်းလိုက်တာ ပေါင်ရော၊ ခြေသလုံးတွေပါ ကျော့ကုန်တယ် ဆိုပဲ။ အေးဗျ။ လူမိုက်တွေနဲ့တော့ ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ။

ပထမ သူက နေ့စား။ နောက်တော့ သူက ဇ၊ကလေးကလည်းရှိတော့ သူ့ကို ပုတ်ပြတ်ပေးဖို့ ကျနော်ကို အရေးဆိုရာက သူနဲ့ ကျနော် တွဲမိသွားတာ။ ဆရာတပည့်အရင်း ဖြစ်သွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ထူးဆန်းတာက ဒီကောင် အရက် မသောက်တတ်ဘူးဗျ။ သူက ဖွန်လှိုင်း၊ မိန်းမဆို အသေရော အရင်ရော မထားဘူး ဆိုတဲ့အထဲက။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် သောက်တာကိုတော့ လိုက်လိုက်ပြီး ထိန်းရှာတယ်။ ဒီကောင်က ကျနော် တလက်ကိုင်ဗျ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း သိပ် တည့်လှတယ် မရှိဘူးဗျ။

အုန်းမြင့် ကျနော်တို့ ဆီ ရောက်နေတာ တနှစ်လောက် ရှိနေပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ။ လူကောင်က ခပ်ထွားထွား၊ အရပ်က ငါးပေ ကိုးလောက်နဲ့ ဆိုတော့ သူ့ပုံက လူရှိန်တယ် ပြောရ မယ်။

ဆိုက်ကားဆရာက ... ဆရာ၊ အိမ်ရောက်နေပြီ ဆရာ ... ဆိုမှ ကျနော်လည်းသတိပြန်ကပ်သွားတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ပုံမပျက်ကလေး ဆင်းလိုက်တယ်။ ကျနော်အကျင့်က အပြင်မှာ ဘယ်လောက် မူးလာလာ အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် ထိန်းနိုင် သွားတယ်။ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ယောက္ခထီးကြီး အထင်သေးမှာ စိုးလို့ ထိန်းကျင့် ရသွားတာပါ။

အိမ်ထဲတောင် မဝင်ရသေးပါဘူးဗျာ။ ကျနော် ဇနီးက မျက်စေ့ပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ကိုသက်ခိုင်၊ ရှင့်တပည့် အုန်းမြင့် တို့ သေနတ်တွေနဲ့ထွက်သွားပြီ။ ကိုလှရွှေလည်း ပါသွားတယ် တဲ့။ ရှင့်ကောင်က ဂမူးရှူးထိုးကောင်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ

မသိဘူး တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျနော်က နေပါဦးဟ၊ ညည်းဥစ္စာက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့။ ငါလည်း အုန်းမြင့်ကို လမ်းမှာတွေ့လိုက်တယ်။ သူတို့လက်ထဲက သေနတ်တွေက တကယ့် သေနတ်တွေလား။ ဒီကောင် ငါ့ကို လှမ်းအော်သွားသေးတယ်လို့လည်း ဆိုရော ... ဇနီးလုပ်သူက ဇာတ်စုံ ခင်းပါတော့တယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုတဲ့ ဗျာ။

သေနတ်တွေက စီးကရက်စက်ရုံ၊ ဂိုဒေါင်တွေမှာ အစောင့်ကျတဲ့ လုံထိန်းတပ်ခွဲရဲ့လက်နက်တွေ တဲ့။

ရန်ကုန် အင်းစိန်လမ်းမကြီးကနေ ကမာရွတ်ဘူတာရုံ လမ်း (လှိုင်မြစ်လမ်း) အတိုင်းဝင်လာရင် လှိုင်အထက (၁) အလွန်မှာ မယ်စိကုန်းလမ်းဆိုတာ ရှိတယ်။ အထက (၁) နဲ့ ကပ်လျက်ပဲ။ အဲဒီ လမ်းထဲချိုးရင် ဘယ်ဘက်မှာ မြလေးရုံလမ်း၊ စိတ္တသုခလမ်း၊ နောက် လှိုင်မြို့စီးကရက်စက်ရုံ အမှတ်(၂) ကို ရောက်ရောပဲ။

နေဦး၊ အဲဒါက စီးကရက်ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံသက်သက် ဗျ။ ထုတ်တဲ့စီးကရက်တွေလား၊ ငှူးယား၊ ခပေါင်း အစီခံရော၊ အစီခံမပတာရော အကုန်ထုတ်သဗျာ။ ကြည့်ရတာ မြန်မာ စီးကရက် တွေက နိုင်ငံခြား ဈေးကွက်တွေ မှာ ပေါက်ပုံရ တယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ တလွဲဆံပင်ကောင်းနေတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးလေ။ မြန်မာဘီယာ၊ မြန်မာစီးကရက် ဆို နိုင်ငံ တော်တော် များများက ကြိုက်ကြတယ်ဆိုလေရဲ့။

စီးကရက် စက်ရုံက လစာအပြင် ဘောနပ်စ်တို့၊ စီးကရက်ခွဲတမ်းကိုတာတို့၊ အိုဗာတိုင်တို့ပါ ရတော့ စီးကရက် စက်ရုံ လုပ်သားတွေ အထိုက်အလျောက် ချောင်လည်ကြတယ်။ စီးကရက်စက်ရုံမှာ အလုပ်ရဖို့ တော်ရုံတန်ရုံ အကပ်နဲ့လည်း မရနိုင်ဘူး။

အဲဒီ စီးကရက်စက်ရုံ ရှေ့တည့်တည့် ညာဘက်ကိုချိုးသွားတဲ့လမ်းက သုခလမ်းပဲ။ သုခလမ်းထဲကို စီးကရက်စက်ရုံရှေ့ကနေ ဓာတ်တိုင် လေးငါးခြောက်တိုင်လောက် ဆက်လျှောက်လိုက်ရင် ၅၃-လမ်း၊ ၅၄-လမ်း၊ ၅၅-လမ်း ဆိုပြီး ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ နံပါတ်စဉ်တပ်ထားတဲ့ လမ်းကျဉ်းလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလမ်းတွေထဲမှာ စီးကရက်စက်ရုံက ထွက်သမျှ ကုန်ချောတွေ၊ စီးကရက်လုပ်တဲ့ကုန်ကြမ်းတွေကို ဧရာမဂိုဒေါင်ကြီးတွေနဲ့ လှောင်ထားတာပျ။

လှောင်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးသိပ်ကြီးတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အရေးအခင်း ဖြစ်လာတော့ လုံထိန်းတပ်ခွဲတစ်ခွဲကို စောင့်ဖို့ထိန်းဖို့ တာဝန်ချထားတယ်ဗျာ။ ဂိုဒေါင်တွေဘေးမှာ လူနေအိမ်တွေပျ။ တကယ့်အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေ။ လူဂုဏ်တန်အိမ်တွေ။ အော် ... ပြောရင်းတောင် သတိရလာပြီ။ အဲဒီ သုခလမ်းထိပ်နားမှာ ဦးနေဝင်း ရဲ့ တတိယလား၊ စတုတ္ထလား မသိတဲ့ ဇနီး၊သမီးကထိက ဒေါ်နီနီမြင့် တို့အိမ် ရှိသဗျာ။ ကဲပါလေ၊ တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ။

အာဏာသိမ်းပြီး နောက်နေ့မနက် ကျနော် ရန်ကုန်မြို့ထဲရောက်နေတဲ့အချိန် မနက် ကိုးနာရီလောက် တဲ့ဗျာ။ အဲဒီ စီးကရက် စက်ရုံ ဂိုဒေါင်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ လုံခြုံရေးယူနေတဲ့ လုံထိန်းတပ်ခွဲကို ဧရာမ လူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းမိသွားသတဲ့။

လက်နက်မဲ့ လူအုပ်ကြီးက လက်နက်အပြည့် နဲ့လုံထိန်းတွေကို ဝိုင်းမိနေသတဲ့ဗျာ။ ဝိုင်းမိနေတုန်းမှာပဲ နှစ်ဖက် ညှိလိုက်ကြတာ လူထုက ... လုံထိန်းတွေ လက်နက်အားလုံး လူထုကိုအပ်ခဲ့ရင် .. အေးအေးချမ်းချမ်း ထွက်သွားခွင့်ပေးမယ်လို့ လည်း ညှိလိုက်ရော လုံထိန်းအရာရှိက သဘောတူတယ်တဲ့။ နောက်တော့ လုံထိန်းတွေက လက်နက်တွေကို လူအုပ်ကြီးနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ဘုန်းတော်ကြီးတွေ လက်ထဲကို အပ်လိုက်ပါရောတဲ့ ဗျာ။

သေနတ် အားလုံပေါင်း ရှစ်လက်တဲ့။ ကျနော် မြင်လိုက်တာကတော့ အုန်းမြင့်ကိုင်သွားတဲ့ ဂျီသရီးလိုလို ရယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုလှရွှေ လက်ထဲကနေ ကျနော် လက်ထဲကိုရောက်လာတဲ့ နေဝင်းစတင်း တလက်ရယ်ဗျာ။ ကျနော် လက်ထဲကို အဲဒီ သေနတ်ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ၊ ဟုတ်လား။ အဲဒါကို ခဏထားလိုက်ပါအုံးဗျာ။ တိုက်ပွဲလေး ဆက်လိုက်ကြရအောင်။

အဲဒီ လူအုပ်ကြီးဟာ လုံထိန်းကို ဝိုင်းတာက အကြောင်းရှိတယ်ဗျာ။ ရန်ကုန်မြို့လည်ခေါင်မှာရော၊ တနိုင်ငံလုံး နေရာအနှံ့အပြားမှာ စစ်တပ်က ရက်စက်ချင်တိုင်း ရက်စက်၊ ထင်တိုင်းကြံနေတာကို တယ်လီဖုန်းသတင်းတွေရော၊ တဆင့်စကား တဆင့်နားကြားနဲ့ရော သိကုန်ကြပြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကောင်းဆုံးတုန့်ပြန်ကြမယ်ဆိုတာ လုံးပမ်းကြံဆကြရာက တောက်လာတဲ့မီးပွားဗျာ။ အလကားနေရင်း လက်ဆော့ပြီး တက်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်လွန်းလို့ ပေါက်ကွဲကြတာ။

အော် ... အဲဒီလက်နက်တွေကို ခွဲဝေပုံက တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့အကောင်းသားဗျာ။ လက်နက်တွေ ရှိတယ်ဆိုရော၊ နောက် လက်နက်တွေကိုလည်းမြင်လိုက်ကြရော လူထုထဲက စစ်တပ်ကို တက်ရင်ဆိုင်မယ့်၊ တက်ပစ်ရဲတဲ့ လူတွေ အများကြီး ဖြစ်နေသတဲ့ဗျာ။

သေနတ်ကိုင်ပြီး စစ်တပ်ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ရဲတဲ့သူတွေ တန်းစီကြပါဆိုတော့ တန်းစီလိုက်ကြတာ ထောင်ချီတဲ့ အတန်းကြီး ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ သေနတ်တွေကိုလား၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက သိမ်းထားပြီး တက်ပစ်မယ့် လူစွမ်းကောင်းတွေကို လူအုပ်ထဲက ခေါင်းဆောင်တချို့နဲ့ တိုင်ပင်နေတာလေ။

နေဦး ... စီးကရက်စက်ရုံ၊ ဂိုဒေါင်တွေရဲ့ နောက်တည့်တည့်မှာ လှိုင်မြို့နယ် ပရဟိတကျားကျောင်း ရှိတယ်။ မိဘမဲ့ ကလေးတွေ အတွက် ဒိုက်ဦးဇာတိ စင်္ကာပူ ကျားဘမ်းပရပ်ဆီသွေး အော်ဘွန်ပေါ့နဲ့အော်ဘွန်ပါတို့ ညီအကို တည်ထောင် ထားတာတဲ့ ။

နေဦးဗျာ၊ အရေးထဲမှာ ကြားဖြတ်ပြီး ကြားလိုက်အုံးမယ်။ စာရေးဆရာ ဇင်သန့်ရဲ့ ဒိုက်ဦးမှသည် စင်္ကာပူသို့ ဆိုတဲ့ စာအုပ်က ကျနော် ထုတ်တာဗျာ။ ဇင်သန့်က ကျနော်မိတ်ဆွေအရင်း၊ သူ့သားက ကျနော် ကျောင်းဆရာဘဝတုန်းက တပည့်။ ကျနော် တပြားမှ ငွေပြန်မယူဘဲ ကျနော် ငွေစိုက်ပြီး ထုတ်ပေးခဲ့တာဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျားကျောင်း အကြောင်း ပိုသိနေတာလေ။ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။

ဂိုဒေါင်တွေနောက်ဘက်ဟာ ကျားကျောင်းရဲ့နောက်ဘက်ပဲ။ ကျားကျောင်းရှေ့ပေါက်က ဘူတာရုံ လမ်းဘက်မှာ။ ကျောင်းဝ အုတ်တိုင်ထိပ်က ဆိုင်းဘုတ်မှာ အော်ဘွန် ညီအကိုနာမည်ထိုးထားတာ ပရပ်ဆီပုလင်းမှာပါတဲ့ ကျားရုပ် နှစ်ရုပ်တောင် ပါလိုက်သေးတယ်။ ရုပ်ထု မဟုတ်ဘူး၊ သံပန်းနဲ့လုပ်ထားတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ပါဗျာ။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ “မဲ့နေသူ ပြုံးအောင်လုပ်ပါ” “သူတပါး၏ ဒုက္ခကို သုခဖြင့် အစားထိုးပါ” ဆိုတဲ့ ကျနော်ငယ်ငယ်က တော်တော်ကိုသဘောကျတဲ့ စာတန်းဆိုင်းဘုတ်လေးတွေ ထောင်ထားတယ်။ တချို့စာတန်းအောက်မှာ ...“မဟတ္တမ ဂန္ဓီ” လို့လည်း ရေးထားသေးတယ်။ ဘူတာရုံလမ်းဘက်က မြင်ရတဲ့ ကျောင်းစိုက်ခင်းတွေကြားမှာ၊ ကျောင်းတွင်း တချို့ လမ်းဘေးတွေမှာ ထောင်ထားတာဗျာ။

ရှိတဲ့ သေနတ်က ရှစ်လက်၊ တက်ပစ်ချင်တဲ့သူက ထောင်ချီရိုနေတော့ ဒီနည်းနဲ့ မဖြစ်ချေဘူး ဆိုပြီး အရပ်က အယုံအကြည်ရှိတဲ့၊ တကယ့်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ တက်ပစ်ရဲတဲ့ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ စစ်မှန်ထမ်းဟောင်းတွေပဲ တန်းစီ ကြ ဆိုပြီး လုပ်ရပြန်ရောတဲ့။

ဒါနဲ့ တန်းစီနေတဲ့ထောင်ချီရှိတဲ့လူစွမ်းကောင်းတွေထဲက စစ်သားမဟုတ်တဲ့ မောင်တွေ ဘေးထွက်လိုက်ကြတယ်။ ဒါတောင် ခြောက်ဆယ်လောက် ကျန်နေသေးသတဲ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ စစ်မှန်ထမ်းဟောင်းထဲကနေ ဘယ်သူတက်ပစ်ဆိုတာတော့ စစ်သားဟောင်း အချင်းချင်းပဲ ရွေးကြပေတော့ ဆိုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးတွေက စစ်သားဟောင်းချင်းညှိကြဘို့လွှဲလိုက်ရောတဲ့ဗျာ။ အော် ... တခု ကျန်ခဲ့အုံးမယ်၊ နေဦး ... တက်ပစ်ဖို့ ဝင်တန်းစီတဲ့အထဲမှာ အရာရှိတယောက်မှ မပါဘူးဗျာ။ အမြင့်ဆုံးက တပ်ကြပ်ကြီးပဲတဲ့။

အခန်း (၄၄) - နွားသိုးမှန်ရင်တော့၊ ဂျီ(ချို)ချက်ဘယ်ကင်းပျံမလဲ

အဲဒီ လူစွမ်းကောင်းတွေထဲက စစ်သက်အရင့်ဆုံး၊ တပ်ကြပ်ကြီး လှရွှေဟာ ကျနော်နဲ့ တလမ်းတည်းနေတဲ့ ကိုလှရွှေပဲ။ ကျနော်နဲ့လား၊ ရင်းနှီးပါသော်ကောဗျာ။ ကျနော်နဲ့တောင် ဖိုက်တင်ပလေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး ရှိသေးဗျာ။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကြောင့်ပဲ ကျနော်နဲ့ ကိုလှရွှေကြားမှာ နားလည်မှုလွဲပြီး ကိုလှရွှေ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျသွားရတယ်။ စိတ်မကောင်း စရာပါဗျာ။

ကိုလှရွှေက မူဆလင်ဗျ။ တပ်ကြပ်ကြီးအဆင့်နဲ့ဆေးပင်စင်ယူလာတာ။ တပ်ထဲမှာတုန်းက ကွန်မန်ဒိုတဲ့ဗျ။ သူ့မျက်နှာ သူ့ကိုယ်ဟန်အနေအထားဟာ တကယ့်ကို ကွန်မန်ဒိုပုံပေါက်တယ်ဗျ။ ကြံ့ခိုင်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ စစ်သားပုံ ပေါက်တယ်။ ကိုလှရွှေ မိန်းမက ရှမ်းသွေးပါတယ်ဗျာ။ တောင်ကြီးဘက်က။ စစ်ဆင်ရေးသွားရင်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာလို့ ကိုလှရွှေ ပြောဖူးတယ်။။

တပ်က ပင်စင်ယူပြီး စီးကရက်စက်ရုံမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ရတယ်ဆိုတော့ သူတို့မိသားစု အထိုက် အလျောက် ချောင်လည်ကြပုံ ပေါ်ပါတယ်။

သူဆိုတာက အရက်မူးရင် မိန်းမကို "ကွန်မန်ဒို လှရွှေကွ" ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံနဲ့ ရိုက်တတ်တဲ့အကျင့်ပဲ။ လမ်းထဲက တော်ရုံတန်ရုံ လူမိုက်တောင် သူ့ကို လန့်တယ်။

သူနဲ့ကျနော် ပြဿနာက သိပ်ကြီးကျယ်လှတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျနော် သွေးကြွတာလည်း ပါတယ်။ သူ မူးပြီး ပါးစပ် ဆော့တာလည်း ပါတယ်။

အရေးအခင်းမဖြစ်ခင် တနှစ်ကျော်လောက်က ကျနော် ညခုနစ်နာရီလောက် လမ်းထိပ်ထွက်လာတယ်။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာ စာဖတ်နေတာကြာလို့ ခါးဆန့်ချင်တာနဲ့ထွက်လာတာ။ ကံဆိုးချင်တော့ ကိုလှရွှေ မူးပြန်လာတာနဲ့ တိုးနေရောဗျာ။

သူက ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ကျနော်ကိုမြင်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်ဆီ ဦးတည်ပြီး တန်းလျှောက် လာတယ်။ သူက ခပ်ထွေထွေလေနဲ့ စကားစတယ်။ ဆရာ၊ ထမင်းစားပြီး ပြီလားတဲ့။

ဟာ ... ကျနော်လည်း ကိုလှရွှေ နှုတ်ဆက်နေတာ လူကြီးလူကောင်း ပုံစံပဲ ဆိုပြီး ... ဟုတ်ကဲ့ ... စားပြီးပါပြီ လို့လည်း ဖြေလိုက်ရော သူက ... ဒါဆို ဆရာတို့အိမ်ရှေ့က ခင်ဌေးရီကို ကျနော် ဟိုဟာ လုပ်ချင်တယ် တဲ့။ ဘာမှလည်း မဆိုင် ပါလား ဗျာ။

သူပြောတဲ့ခင်ဌေးရီက ကျနော်တို့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကပျ။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား တော်တော်လှတယ်။ ရုပ်ကတော့ ရွက်ကြမ်းရေကျိပဲ။ ကိုလှရွှေက ဘယ်တုန်းက ခင်ဌေးရီကို စိတ်ဆာနေတယ် မသိဘူး။ နောက် ကျနော်နဲ့ ခင်ဌေးရီ ဘာလိုလို ထင်နေပုံရတယ်။ မူးနေတော့ သူ့စိတ်မှာ တိတ်တခိုး မျိုသိပ်ထားရတာ ပွင့်အံလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူထင်တာ အရေးမကြီးဘူးလေဗျာ။ လူကို ဆရာခေါ်ပြီး အိမ်ရှေ့က မိန်းမကို ဟိုဟာ လုပ်ချင်တယ် ဆိုတော့ ကျနော် ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားပြီလဲ။

ကျနော် အသာလေး ဒေါသကို ချုပ်တီးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ညက ကျနော်တည့်လုံး အိပ်မပျော်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်နေတယ်။ နောက်နေ့ ကိုလှရွှေ အလုပ်သွားမယ့်အချိန် လမ်းထိပ်မှာ ခုနစ်နာရီလောက်ကတည်းက ထွက်စောင့်နေ လိုက်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ရုံးပိတ်တော့ ကိုယ်တော်က မနက် ကိုးနာရီလောက်မှ လမ်းထိပ် ထွက်လာရော။

ကွန်မန်ဒိုသတိတော့ မပျောက်သေးဘူးဗျာ။ သူ့ အန္တရာယ်အနံ့ကို သူသတိထားမိပုံရတယ်။ ကျနော် မလှမ်းမကမ်းက ဟန်မပျက် ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး (၁၂) လမ်းထိပ်က ရွှေလိပ်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်သွားတယ်။ နောက် ကောင်စီ လူကြီးဦးအောင်နိုင်တို့အဖွဲ့ထိုင်တဲ့ဝိုင်းမှာသွားထိုင်တယ်။ ကျနော်လည်း သူ့နောက်က ကပ်လိုက်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း က ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ သူက နောက်ကျော မလှဲဘူး။ နောက်ကို လှည့်လှည့် ကြည့်နေတယ်။ ကောင်စီလူကြီးတွေ ဝိုင်းဆိုတော့ ကျနော်ရုတ်တရက် မရမ်းလောက်ဘူးလို့လည်း သူတွက်ပုံရတယ်။

ကျနော်လည်း တည့်လုံးမအိပ်နိုင်ဘဲ စိတ်ပေါက်နေတာနဲ့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်၊ မုန့်ဘီဒိုပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့် လီးတဲ့ တပေခွဲလောက်အရှည် ဓားကို ဆတ်ကနဲကောက်ပြီး ကိုလှရွှေထိုင်တဲ့ဝိုင်းကို ကူးသွားလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ကို ဓား ပစ်ချ ပေးလိုက်တယ်ဗျာ။

ရော့ ... ခင်ဗျားက ကွန်မန်ဒို ဆိုတော့သတ္တိကောင်းတယ်။ ညက ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စော်ကားသွားတာ ကျုပ် မကျေနပ်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ထိုးရင်ထိုး၊ မထိုးရင် ကျုပ်ထိုးမယ် လုပ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့။

သူက တော်တော်ကြာအောင် ကြောင်နေလို့ ကျနော်က ဓားပြန်ယူပြီး ထိုးမယ်လုပ်တော့ လူတွေ ဝိုင်းဆွဲကြပေါ့ဗျာ။ ငယ်စိတ်တွေပါဗျာ။ တကယ်တော့ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ရန်ကိုရန်ချင်း တုန့်နှင်းချင်တဲ့၊ ရမ်းကားချင်တဲ့၊ မိုက်သွေးပြုချင်တဲ့ စိတ်သက်သက်ပါ။ တကယ်တမ်း အခုနေ ပြန်စဉ်းစားရင် ကျနော်ဟာ သူ့လောက်တိုင်းပြည့်အတွက် မစွန့်စားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူ တကယ့်ကို စစ်သားဟောင်းဘဝနဲ့တောင် လူထုအတွက် စွန့်စားခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

သူ ဒီလို စွန့်စားလိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းက သားဖောနဲ့ရှက်စိတ်လဲပါတယ်ဗျာ။ ကိုလှရွှေမှာ သားတယောက်၊ သမီးတယောက်။ သားက အကြီးကောင်။ အဲဒီတုန်းက ကိုးတန်းကျောင်းသားထင်တယ်။ ကလေးက ဆန္ဒပြတဲ့ထဲလျှောက်ပါနေတယ်။ အဖေကို သိပ်ကြောက်ရတဲ့သားဟာ ကိုလှရွှေ ဘယ်လောက်ကြိမ်းကြိမ်း၊ ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် သူ့သားက လစ်တာနဲ့ လူအုပ်ထဲမှာ ဆန္ဒလျှောက်ပြတော့တာပဲ။ ကလေးက ရှိလှမှ ဆယ်လေး နှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်ပေါ့။

စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီဆိုတော့ ကိုလှရွှေက စစ်သားလူထွက်ပီပီ စစ်တပ်အကြောင်း ရိပ်မိတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့သား ကို လိုက်ခေါ်ရာက စီးကရက်စက်ရုံ၊ ဝိုဒေါင်က လုံထိန်းတပ်ဖွဲ့ကိုဝိုင်းပြီး လက်နက်တွေသိမ်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကို ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ။

ကိုလှရွှေ သူ့သားကိုလိုက်ရှာတာ တွေ့မဲ့တွေ့တော့ သူ့သားဟာ စစ်တပ်ကို တက်ပစ်ဖို့ တန်းစီနေတဲ့လူတန်းထဲမှာ သွားတွေ့သတဲ့ဗျာ။ ကလေးက ငယ်ငယ်တုန်းကတပ်ထဲမှာနေဖူးတော့ သေနတ်ကိုအကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်

သူတက်ပစ်ရင်လည်း ဖြစ်မယ်ထင်နေတာကိုး။ ကိုလှရွှေက သူ့သားကိုတော်တော်ချစ်ရှာတယ်ဗျ။ ချောမော့ပြီး အဖေနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ သားရယ် ဆိုပြီးခေါ်တယ်။ သားက ခပ်မာမာ၊ ခပ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းတယ်။

ဒါနဲ့ကိုလှရွှေက သူ့သားကို မင်းစစ်တပ်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲကွ။ နေရာတကာမှာ ပစ်ကုန်ပြီ။ မင်းပြန် မလိုက်ဘူးလား လိုက်မလား ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ပါလေရော။ သူတို့သားအဖ အချေအတင် ဖြစ်နေတာက တကယ့် လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ဆိုတော့ အားလုံးလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့အချိန် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်တို့ ကိုလှရွှေကိုယ်တိုင်ပြန်ပြောဖူးတယ်။ မိန်းမရှာလိုနေတဲ့ ကျနော်သားကဗျာ၊ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျနော်ကို ... အဖေက ကွန်မန်ဒိုစစ်သားသာ ပြောနေတာ၊ အခြောက်လောက်တောင် သတ္တိမရှိဘူး လို့ခံလည်း တွန်းလိုက်ရော၊ ကျနော်ဗျာ ... သေသွားတာကမှကောင်းဦးမယ် ဆိုပြီး ... ကဲ ... ကဲ ... ငါ့သား မင်းတက်မပစ်နဲ့တော့၊ မင်း ဒီလောက်ပစ်ချင်နေတဲ့ စစ်တပ်ကို အဖေကိုယ်တိုင် တက်ပစ်ပေးမယ်ကွာ ဆိုပြီး ကျနော် သားနေရာမှာ ဝင်စီ လိုက်ပြီး လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးခဲ့တာပါပဲတဲ့။ အားလုံးပေါင်း ရှစ်ယောက်။

ကဗျာ ဆန်ဆန်ပြောရရင် ရှစ်ယောက်၊ ရှစ်လက်နဲ့ ရှစ်လေးလုံး သွေးကလွဲစားလို့တောင် ပြောလို့ရသဗျာ။ သေနတ်တွေ ဝေတော့ ညနေလေးနာရီ ဝန်းကျင်ဗျ။

အားလုံးဟာ စစ်မှထမ်းဟောင်းတွေချည်းပဲ။ တပ်ကြပ်ကြီး၊ တပ်ကြပ်၊ ဒု တပ်ကြပ်၊ တပ်သား အစုံပေါ့ဗျာ။ သေနတ် နဲ့ ကျည်ဆံတွေလည်း ကိုယ်စီလည်း ဝေခြမ်းပြီးရော ဘယ်သူက ဘယ်သေနတ်ကို ကိုင်မယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွဲလျက်ရှိမယ်၊ ဘယ်လို နေရာယူမယ်၊ ဘယ်သူက အမိန့်ပေးမယ် ဆိုတာ

တွေကို အသေးစိတ်ညှိကြသတဲ့။

ကျည်ဆံအင်အား၊ သေနတ်တွေရဲ့ကြံ့ခိုင်မှု၊ အရာရောက်မှု၊ တယောက်ချင်းရဲ့စစ်သက်၊ စစ်ရေးကျွမ်းကျင်မှုတွေကိုပါ ထည့်တွက်ကြရသတဲ့ဗျာ။ သိနေကြတယ်လေ။ တံခါးပိတ်အစည်းအဝေးမှမဟုတ်တာ၊ လူအုပ်ကြီးရှေ့၊ ဝိုဒေါင်ရှေ့၊ မြေပြင်မှာ ဒုတ်နဲ့ မြေပုံခြစ်ပြီး စစ်ဆင်ရေးကို ဇယားဆွဲနေကြတာတဲ့။

ရဲဘော် ရှစ်ယောက် ဟာ ရန်ကုန်ဘက်ကနေ အင်းစိန်ဘက်ကို တလမ်းချင်း သိမ်းပြီး ၊ ဆန္ဒပြ အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေကို စိတ်တိုင်းကျ ပစ်ခတ် တက်လာနေတဲ့ မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးရဲ့ တခုသော စစ်ကြောင်းကို ရန်ကုန် အင်းစိန် လမ်းမ ကြားဖြတ် တနေရာကနေ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသတဲ့ဗျာ။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီး လူအုပ်ကြီး ဝန်းရံ ချီတက် လာတဲ့ အုန်းမြင့်တို့အဖွဲ့ကို လမ်းမှာ ကျနော်တိုးခဲ့တာပေါ့။

ကျနော် မမှူးချင်ဟန်ဆောင်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ တကယ့်ကို အမှူးပြေသွားပါပြီ။ ကျနော် အုန်းမြင့်နောက်ကို လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်၊ ခေါင်းကို ရေလေးငါးခြောက်ခွက်လောင်းချ၊ အဝတ်အစား ကောက်လဲ ပြီး အုန်းမြင့်တို့ ကိုလှရွှေတို့ ချီလေတဲ့ လှည်းတန်းဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ဂမူးရှူးထိုး ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟုတ်လား။ အုန်းမြင့်ကို စိတ်ပူလို့ဗျို့။ သောက်ရမ်းလျှောက်လုပ်ရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ လျှောက်ဖြစ် ကုန်မှာ စိုးလို့။ နောက်တချက်က ကျနော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းကိုလွတ်သွားမှာ ကြောက်တာလည်း ပါနိုင်သပေမယ့်ဗျာ။

အေးလေ၊ အိမ်ကနေ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ကိုတော့ ဆိုက္ကားနဲ့ပေါ့ဗျာ။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဆိုက္ကားမပြောနဲ့ ခွေးတကောင် ကြောင်တမြီးမှ မရှိတော့ဘူးထင်ရအောင်တောင် လူရှင်း နေလေရဲ့။

အော် ... ရန်ကုန် အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်ကို ပြောတာဗျ။ လမ်းခွဲ လမ်းသွယ်တွေထဲမှာ လူတွေက ပြုတစ်ပြုတစ်နဲ့ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်လေမလဲ စိတ်စောနေကြတဲ့သူတွေချည်းပေါ့ဗျာ။

ကျနော် လှည်းတန်းဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်ပါ တယ်။ လမ်းမပေါ် နေရာအနှံ့အပြားမှာ အတားအဆီး အဖြစ်ချထားတဲ့ စည်ပိုင်းဟောင်းတွေ၊ သစ်သားတုံး တွေ၊ အုန်းပင်တွေကို ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့ အုန်းတုံး ပြတ်တွေ၊ ကွန်ကရစ်တုံး ခပ်လတ်လတ်၊ ခပ်ကြီးကြီး တွေကိုသာ မြင်နေရပါတယ်။ ရှေ့မျှော်ကြည့်လည်း ဒီမြင်ကွင်းပါပဲ။

ကျနော် သတိချပ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်တရာ ဖြစ်လာ တော့မယ့် အရိပ်အငွေ့ အနံ့အသက်ကို ကျနော် ကောင်းကောင်း ရနေပါပြီ။

ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ဓာတ်ဆီဆိုင်ရှေ့ ဘေးကျကျကနေ လှည်းတန်းဘက်ကို အပြေးတပိုင်းသွားနေတာပေါ့ဗျာ။ ပလက် ဖောင်းပေါ်တောင်မတက်ရဲဘူးဗျာ။ ကျည်ဆံက အဝေးကြီး ခရီးတွင်တယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိနေတယ်လေ။ ပိုစိတ်ချရအောင် ဓာတ်တိုင် တတိုင်ပြီးတိုင် ကွယ်ကွယ်ပြီး ကူးသွားလိုက်တယ်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကျော်တော့ သဖော့တောသချိုင်းကုန်းလမ်းထိပ် ရောက်ရောဗျာ။ အဲဒီလမ်းလည်း ဝါးကပ်တွေနဲ့ ပိတ်ထားလေရဲ့။ တကယ့်ကို အင်းစိန်လမ်းမပေါ်မှာ လူရှင်းနေတယ်ဗျာ။

နောက် ကနေ ... ရှု ... ရွတ် ... ရွတ် ... ဆိုတဲ့အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သဖော့တော လမ်းကို ပိတ်ထား တဲ့ ဝါးကပ်ကြားက မျိုးမြင့်ဆိုတဲ့ ကျနော် အသိတယောက်ရဲ့ခေါင်းကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ သူက ကိုသက်ခိုင် ... မသွားနဲ့တဲ့။ သူ့ လက်ညှိုးကို ကွေးကွေးပြတယ်။ အဲဒီ လက်ညှိုးက လှည်းတန်းဘက် ညွှန်နေတယ်။ လှည်းတန်း ဘက်မှာ ပစ်တာခတ်တာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

ရောက်ချင်လို့သွားပါတယ် ဆိုနေမှ မသွားပါနဲ့ လာတားနေသဗျာ။ ဘာမှ ပြန်ပြောမနေဘဲ ဆက်သွားလိုက်တော့ ကမာရွတ် နဲ့ လှိုင်မြို့နယ်ကို နယ်နမိတ်စည်းခြားထားတဲ့ ရေမြောင်းကြီးနားကိုရောက်လာတယ်။

နောက် ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်ကိုလည်းကျော်ပြီးရော အာတီစီဝင်းရှေ့ရောက်ရော ဆိုပါတော့။ ကျနော်က အာတီစီဝင်း ဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက်အခြမ်းမှာ ကျနော် လှည်းတန်း အပိုင်းကို လှမ်းမြင်နေရပါ ပြီ။

အမှန်က သိပ်သတ္တိကောင်းလွန်းလို့ သတ်ကွင်းစစ်မြေပြင် ဖြစ်တော့မယ့် နေရာဘက်ကို တိုး တိုးသွားနေတာ တော့မဟုတ်ဘူးဗျ။ အုန်းမြင့်ကို ပိုလိုမိုငြား ဆိုတဲ့စိတ် ရှေ့က ဦးဆောင်နေတာ တပိုင်းပါပါလိမ့်မယ်။

ဟံသာဝတီဘက်ကနေ စစ်ကားနှစ်စီး မီးထိုးပြီးလာ နေတယ် ဗျ။

အေးလေ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တော့မဟုတ်ပါဘူးပေါ့။ ညနေလေးနာရီခွဲ သာသာပေါ့။ ဘာလဲ (ယ) ရက်ကို မှတ်ထားချင်လို့လား၊ ၁၉၈၈ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၁၉) ရက်ပေါ့ဗျာ။ (န) နာရီကို သေချာချင်ရင်တော့ ... ညနေသုံးနာရီထက် မစော၊ ငါးနာရီခွဲထက် နောက်မကျတဲ့ အချိန်သာ မှတ်ထားပေတော့ဗျ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျနော် လက်ပတ်နာရီတော့ကြည့်မထားမိဘူး။ သေချာတာက အဲဒီ တိုက်ပွဲမတိုင်ခင်အချိန်နဲ့ တိုက်ပွဲ ပြီးတဲ့အချိန်တွေမှာ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေလေတော့ ... ကြားထဲက ဟနေတဲ့ အချိန်ဟာ တိုက်ပွဲချိန်ပဲ။ သေချာသလား မမေးနဲ့တော့ဗျာ။

အခန်း (၄၅) - သွေးကြွေးဆပ်ခြင်း (သို့) စံရိပ်ငြိမ်ဘဏ်တိုက်ပွဲ

အစိမ်းရင့်ရောင် တီအီး စစ်ကားနှစ်စီးဟာ လှည်းတန်း မီးပွိုင့်ဆီကို မောင်းလာနေတယ်။ နောက်လှည်းတန်း မီးပွိုင့်ကို ကျော်လာတယ်။ ကားတွေကို အမိုးကိုင်းပဲ ပါတယ်။ အမိုးဖျင် အုပ်မထားဘူးပျ။ ကားနောက်ပိုင်းမှာ စစ်သားတွေ အပြည့်ပါ လာတယ်။ ခပ်ဖြေးဖြေး မောင်းလာနေတယ်ဗျာ။

လှည်းတန်းမီးပွိုင့်နားက လှည်းတန်းရဲစခန်းကိုကျော်လာတော့ ကားနှစ်စီးလုံး ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်တယ်။ လှည်းတန်း မှတ်တိုင်လေ၊ မှတ်မိလား။ ပန်းကမ္ဘာအအေးဆိုင်လားရှိတယ်ဗျာ။ ကားနှစ်စီး လာနေတာက လမ်းတလမ်းလုံးကို နေရာယူပြီး မောင်းလာတာနော်။ ဘယ်ဘက်ယာဉ်ကြောမှာ တစ်စီး၊ ညာဖက် ယာဉ်ကြောမှာ တစ်စီး။ အင်းစိန်ဘက်ကို ချည်း ဦးတည်ပြီး မောင်းလာနေတာဗျ။

ကျနော်လား၊ စံရိပ်ငြိမ်ဘဏ်ရှေ့ကို ရောက်လာပြီလေ။ ဆင်ဝင်အုတ်တိုင်ကြီးတွေနဲ့ ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦ ပုံစံ စံရိပ်ငြိမ်ဘဏ်ရှေ့၊ လမ်းဘေးခြံစည်းရိုး မှာ ကပ်လျက် ကျနော် ရှိနေတယ်။ အဲဒီ စံရိပ်ငြိမ် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်က နှစ်ထပ်တိုက် လေ။ ပြည်သူပိုင် သိမ်းထားတာ ထင်ပါရဲ့။ နောက် ... သူ့ဘေး ကပ်လျက်က လူမှူလုံရေးရုံး။

ကံကောင်းချင်တော့ ကျနော် ရှိနေတဲ့ စည်းရိုးက အတွင်းဘက်ကို မသိမသာ ထောင့်ချိုး ချိုးနေတဲ့နေရာ။ ဒီတော့ ကျနော်ကသာ သူတို့ကို လှမ်းမြင်နေရတာ။ သူတို့ ကျနော်ကို လှမ်းမမြင်နိုင်ဘူး။ မတ်တပ်ရပ်နေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ ကျနော်လည်း ရပ်ရှင် စစ်ကားတွေ အများကြီး ကြည့်ဖူးတယ်လေ။ မြေကြီးပေါ်ဝပ်ပြီး မိကျောင်းတွားလေး ဘာလေးနဲ့ ပေါ့။ စည်းရိုး အုတ်နံရံကြား အပေါက်ကလေးကနေ ချောင်းကြည့်နေလို့မြင်နေရတာ။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ စစ်ကားနှစ်စီးနဲ့ စစ်သားတွေသာ ရှိပါတယ်။
မိုးလည်း မရွာ၊ နေလည်း မပူတဲ့ အခြေအနေ။ မိုးတိမ်မိုးသား ခပ်ပါးပါးနဲ့ဗျ။ စစ်သားနဲ့ စစ်ကားတွေကို ကျော်ပြီး ဟိုး အဝေးကြီးက ဟံသာဝတီဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၊ ခြောက်ကပ်နေတဲ့မြင်ကွင်းပါပဲ။

စစ်သားတွေ ဆင်းမလာဘူးဗျာ။ စစ်ကားနှစ်စီးဟာ ငါးမိနစ်လောက် ရပ်ပြီး ရှေ့ကို ဓာတ်တိုင်သုံးလေးတိုင် စာလောက် တိုးလာပြန်တယ်။ နောက် ရပ်လိုက်တယ်။ လှည်းတန်းမှတ်တိုင်နဲ့ စံရိပ်ငြိမ်မှတ်တိုင် ကြားမှာပေါ့။

နောက် ကမာရွတ်ရဲစခန်းဘက်အခြမ်းက စစ်ကားရဲ့ခေါင်းခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အရာရှိတယောက်ဆင်းလာတယ်။ ဗိုလ်ကြီးဗျ။ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်။ သူ့ပုခုံးပေါ်က ကြယ်ပွင့်တွေကိုတောင်လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ရှေ့တန်း စစ်ဆင်ရေးတွေမှာ အညှီရောင်ကြယ်ပွင့်တွေ တပ်လေ့ရှိတယ် ဆိုပေမဲ့ အဲဒီနေ့က ဗိုလ်ကြီးတပ်ထားတာ ရွှေရောင်ဗျ။

နောက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို နောက်ကားတစ်စီးပေါ်က နောက်ထပ် ဗိုလ်ကြီးတယောက် ဆင်းလာပြန်တယ် ... ကားတံခါးတွေကို မပိတ်ဘူးဗျ။ ဖွင့်လျက်သားပဲ။ ဗိုလ်ကြီးက ကားတံခါးကို လက်တဖက်နဲ့ကိုင်ထားလိုက်သေးတယ်။ ကျန်တဲ့တဘက်က ခါးထောက်ထားတယ်ဗျ။ စစ်ဦးထုပ်အပျော့ကို ဆောင်းထားတယ်။ သူတို့တခုခု သိနေလေပြီ လားလို့ ထင်မိသေးတယ်ဗျ။

ချည်း မှန်အောင် ပစ်နိုင်တဲ့နေရာဗျ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ခေါင်းထဲကို အုန်းမြင့် ဝင်လာ တယ်ဗျ။ ဒီကောင်ဘယ်နေရာမှာ နေရာယူနေသလဲ ... ပေါ့။ အောင်မယ် ... ဘဏ်အပေါ်ထပ်က အသံတချို့ ကြားနေရတယ်။ တခုခု အချင်းချင်း လှမ်းပြောနေတဲ့ အသံ တွေ၊ ဘာတဲ့ ... လာနေပြီ။ အသင့်ပြင်ထား ... ဆိုတာ လောက်တော့ ကြားတယ်။ ခပ်အုပ်အုပ် အသံတွေဆိုတော့ အကုန်လုံးတော့ မသဲကွဲလှဘူး။

လက်စသတ်တော့ အုန်းမြင့်တို့အဖွဲ့ထဲက တချို့က ဘဏ် ပေါ်မှာ နေရာယူထားကြတာကိုး။ တော်တော်ကို နေရာ အရွေးတော်တယ်ဆိုရမယ်ဗျ။ တကယ့်ချက်ကောင်းတွေ

ဟား ... ကျနော်လည်း ပွဲကောင်းတော့မယ်ဆိုကာမှ ကျနော် ဟိုဘက် ကတ္တရာလမ်း အခြမ်းဘက်ကို လှမ်းကြည့် မိတယ်။ အော် ... သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ အင်္ကျီအညှီရောင်နဲ့လူတယောက်က ရေမြောင်းအုတ်ခုံကို နောက်မှီပြီး အဆင်သင့် နေရာယူထားလေရဲ့ဗျ။

လက်နက်ကိုင် ရဲဘော်ရှစ်ယောက်ဆိုပေမဲ့ လောလောဆယ် ကျနော် လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တယောက်ရယ်၊ ဘဏ်အပေါ် ထပ်က နှစ်ယောက် သို့မဟုတ် သုံးယောက်ရယ်၊ အားလုံး သုံးလေးယောက် နေရာယူထားတာကိုပါ သိနေရတာဗျ။ ကျန်တဲ့လေးယောက်ဘယ်လိုနေရာမှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာတော့ကျနော်လည်း မသိနိုင်ပါဘူးဗျ။

တခု သတိထားမိတာက ဘဏ်ပေါ်ကို ကျနော်ရှေ့ကလူက လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတော့ သူဟာ ဘဏ်ပေါ်က ရဲဘော်ရဲ့ အချက်ပေးချက်၊ သို့မဟုတ် စတင်ပစ်ခတ်မှုကို သူ စောင့်နေတာလောက်တော့ကျနော် ရိပ်မိနေတယ်။ အော်... အချိတ်အဆက်နဲ့ပါကလားဗျ။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကားနောက်ပိုင်းမှာ ပါလာတဲ့စစ်သားတွေဟာ ကားပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းချလာပါတော့တယ်။ အားလုံး လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ စစ်အသုံးအဆောင်အပြည့်နဲ့။ သံမောက် ဦးထုပ်တွေနဲ့လေ။ ကျနော် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း လှမ်းမြင် နေရတယ်။ ဆင်းလာကြတာက ကားရဲ့ ညာဘက်ကိုချည်း ဆင်းလာတာဗျ။

တစ်စီးတစ်စီးမှာ စစ်သား နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ပါလာတယ်။ နောက် ရင်ဘောင်တန်းပြီး တန်းစီလိုက်ကြတယ်။ ခင်ဗျား မျက်စိထဲ မြင်လာအောင် ပြောရရင် စစ်ကားတစ်စီးမှာ စစ်သားနှစ်ဆယ်၊ ဆယ်ယောက်နှစ်တန်း။ နောက် စစ်ကားတစ်စီး၊ ဘေးမှာ စစ်သားနှစ်ဆယ်၊ ဆယ်ယောက် နှစ်တန်း၊ ခန့်မှန်းခြေတော့။ တစ်နှစ်သုံးလေးလို့တော့

မရေလိုက်မိဘူး။ ကားတွေရော၊ စစ်သားတွေပါ ရင်ဘောင်တန်းပြီး စီထားတာ ...။ စစ်သားတွေက သေနတ်ကို ရင်ဘတ်မှာ ကန့်လန့် ဖြတ်ပုံစံ အသင့်အနေအထားနဲ့ ကိုင်ထားကြလေရဲ့ဗျား။
အမှန်တော့ သူတို့အားလုံးဟာ သတ်ကွင်းထဲမှာ အသေခံဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ပေးနေတာနဲ့ တူနေတယ်ဗျ။

ကျနော် စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတာက လှိုင်မြို့နယ်က လူထုကြီးဟာ လက်နက်တချို့ ရသွားပြီးသူတို့ကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ကြတော့မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို သူတို့ သိ မသိ ဆိုတာပဲ။ တကယ်တမ်း သိရင် အခုလို ရင်ဘောင်တန်းပြီး အဆင်သင့် အသေခံဖို့ တန်းစီပေးထား တာမျိုး လုပ်ပါ မလား ပေါ့။

နောက်တချက်က ကားတွေ ရပ်ပြီး စစ်သားတွေ သေနတ် ကိုယ်စီ အသင့်အနေအထားနဲ့ တန်းစီ နေတယ် ဆိုတော့ တခုခု သတိထားရမယ့် သတင်း ရနေတယ် ဆိုတာ သေချာနေတာပေါ့။

ကျနော် တွေးတာ မဆုံးလိုက်တော့ပါဘူး။ ဒိုင်းကနဲ ပထမဆုံး သေနတ်ကို စကြားလိုက် ပါတော့တယ်။ ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် သေနတ်သံတွေ ဆူညံမြည်ဟီး ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

မြင်ကွင်းကတော့ ရှင်းသလား မမေးနဲ့ဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ဓာတ်တိုင်နှစ်တိုင်အတွင်းလောက်သာကွာတဲ့နေရာဗျ။ တခုပဲ ရှိတယ်။ လူထုရဲဘော်တွေ ဘယ်လိုနေရာယူနေကြသလဲ အတိအကျမသိတာပေါ့။ စစ်တပ်လှုပ်ရှားမှုတော့ အားလုံး မြင်နေရတယ်ဗျာ။

စစ်ကား နှစ်စီးလုံးရဲ့ ရှေ့ကာမှန်တွေကွဲကျကုန်ပါတယ်။ နောက်ကားတွေရဲ့ ဘေးတံခါး တွေကို ဖွင့်ထားတော့ အဲဒီ တံခါးတွေရဲ့မှန်တွေရော၊ တံခါးဘောင်တွေရော ချွင်ကနဲ၊ ဒုတ်ကနဲ၊ ဒက်ကနဲ၊ နေရာအနှံ့က ထွက်လာတဲ့ကျည်ဆံတွေ ဆက်တိုက် မှန်နေတော့တာပဲဗျို့။

ကျနော် သေချာ မြင်လိုက်တာကတော့ ဘယ်ဘက်ကားဘေးက ဝိုက်ကြီးဟာ ဇတ်ကနဲ နောက်လန်ကျသွားတာကို ပါ ပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ကို တည့်တည့်နောက်လန်ကျသွားတာဗျာ။ အသင့်နေရာယူထားတဲ့ စစ်သက်ရင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေဟာ အမိန့်ပေးမယ့် ဝိုက်ကြီးကို အရင်ဖြိုရတယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ အရင်ဆုံး စ ကျတာပဲဗျ။

ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် လူထုဘက်က ရဲဘော်တွေကချည်းပစ်နေလိုက်တာ ရင်ဘောင်တန်း နေတဲ့ စစ်သားလေးဆယ် လောက် ထဲက တဝက်လောက်နီးပါးဟာ အရပ်ကြီးပြတ် တယောက်ပြီး တယောက် ကျကုန်ကြရောဗျာ။

ကျပုံက ကျည်ဆံမှန်တာဆိုတော့ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ၊ တွန့်ကနဲ တွန့်ကနဲ ကျကျ ကုန်တာပေါ့ဗျာ။ ဘာမှကို လုပ်ချိန်၊ ပြင်ချိန်မရပါဘူး။ ဘယ်နေရာက ပစ်လိုက်မှန်းလည်း သိမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ အေးလေ ... ပစ်တဲ့ဘက်ကနေ ကြိုရောက် နေတဲ့ ကျနော်တောင် ဘယ်နေရာမှာ ရဲဘော်တွေ နေရာယူထားမှန်း မသိတာ။

ကျနော်နဲ့မလှမ်းမကမ်း ကားလမ်းဟိုဘက်ခြမ်းက ပြည်သူ့ရဲဘော်ကလည်း သေနတ်ကို ရေမြောင်း နှုတ်ခမ်းဘောင် ပေါ်တင်ပြီး လက်ညှိုးကိုကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်နဲ့ ဆက်တိုက် ပစ်နေလေရဲ့ဗျာ။ သူ့ဘေးက ခြံစည်းရိုးဟာ စစ်အတွင်းက လေယာဉ်တွေ ဆင်းရင် သုံးတဲ့ သံပြားပေါက် အဝိုင်းတွေ ကာထားတာ ကိုတွေ့နေရတယ်။

သူက ဘေးကိုတောင် လှည့်မကြည့်အားပါဘူး။ သူ့သေနတ်က ကျည်ဆံတောင် ထွက်သွားတိုင်း သူ ခေါင်းက ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ ငြိမ့်ငြိမ့် သွားတယ်ဗျ။ ရုပ်ရှင်ထဲက အတိုင်းပေါ့ဗျာ။

လက်မြန်တဲ့ သတိကောင်းတဲ့စစ်သား နှစ်ယောက်သုံးယောက်လောက်က ပြန်ပစ်လေသလားတော့မသိတော့ဘူးဗျာ။ ဘက်အပေါ်ထပ်က မှန်တချို့ကွဲသံတွေလည်း ကြားနေရတယ်။

ကျနော်တို့ဘက်ကို ရောက်လာတဲ့သေနတ်သံ တချို့ ကြားတယ်ဗျာ။ ကျနော်လည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြန်ဝပ်နေ လိုက်တယ်။ ပြန်ပစ်တဲ့ အသံက ခပ်ကျဲကျဲဗျာ။ ပြန်ပစ်သံ အဆုံးမှာ လူထုရဲဘော်တွေ ကျနော်ရှိနေတဲ့ အနားတဝိုက် ကနေ ထပ်ပြီး ပစ်လိုက်တဲ့ အဆက်မပြတ် သေနတ်သံတွေ ထွက်လာပြန်ရောဗျာ။

နံရံကို ကျောပေးမိုးပြီး ရင်ထိတ်နေတဲ့ကျနော်ဟာ စစ်ကားတွေ စက်နှိုးတဲ့အသံကြားတော့ အလန့် တကြား လှမ်းကြည့် မိလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်တော်ချောတွေ ရှေ့ကိုများ ဆက်တက်လာလေသလားပေါ့ဗျာ။

ရှေ့ဆက်တက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ နောက်ကို ပြန်လှည့်မောင်းနေတာဗျာ။ ကျသွားတဲ့ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့ အလောင်းတွေလည်း ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးဗျာ။ ကျနော်ကြည့်မိတဲ့ အချိန်မှာ ပြန်လှည့်နေတဲ့ စစ်ကား နှစ်စီးလုံး တဝက်ပဲ ကွေရသေးတယ်ဗျာ။ ဘေးထိုင်ခုံတွေမှာ စစ်သားတယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ သေနတ်တချို့ ထိုးထိုး ထောင်ထောင်တော့ လှမ်းမြင်နေရသေးတယ်ဗျာ။ တိုက်ပွဲအစအဆုံးဟာ ဆယ်မိနစ်ထက်ပို မကြာလိုက်ပါဘူး။

ကျနော် အဖြစ်က ဆန်းတော့အဆန်းသားဗျာ။

အဲဒီမနက်ပိုင်းမှာပဲ လက်နက်မဲ့ ဆန္ဒပြတဲ့လူထုကြီးကို စစ်တပ်က ရက်ရက်စက်စက် ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းပြီး ပစ်ခတ်တာ ကိုလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။ ဟော ... အခု၊ လက်နက် ကိုင်ထားတဲ့ပြည်သူ့ဘက်တော်သားတွေက လက်သံ ပြောင်ပြောင်နဲ့ တက်ချလို စစ်သားတွေ အတုန်းအရုံးကျကုန်တာလည်း မြင်ရတယ်။

နောက်ပိုင်း သတင်းအရ ဗိုလ်ကြီး တယောက်နဲ့စစ်သား ဆယ့်ခွန်နှစ်ယောက် ကျသတဲ့ဗျာ။ လူထု ရဲဘော်တွေဘက် က တယောက်ကျသတဲ့။ ကျဆုံးသွားတဲ့လူထုရဲဘော် နာမည်က ... ကရင်ကြီးတဲ့။ လှိုင်(၅) ရပ်ကွက် ဒီဘီလိုင် ဘက်ကတဲ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေ့က သေတဲ့သူ၊ ဒဏ်ရာရတဲ့သူ၊ ပစ်ခတ်တဲ့သူ အားလုံးဟာ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ ချည်းပါပဲဗျာ။ ဒါတော့ခင်ဗျား မေ့မနေနဲ့အုံး။ ကျနော်ဟာ အဲဒီအချိန်ကတော့ ဒီလောက်တောင် ရမ်းကားတဲ့စစ်တပ်၊ မှတ်ကရောကွ ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ပေါ်မိတာ အမှန်ပါပဲ ဗျာ။

တိုက်ပွဲသာပြီးသွားတယ်၊ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးပါဘူးဗျာ။ ခန့်မှန်းခြေ ဆယ်မိနစ်လောက်အတွင်းမှာ စစ်တပ်က နောက်တချို့ ပြန်တက်လာပြန်တယ်လေ။ ဘယ်အရင်စစ်သားတွေဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ။ နောက်တပ်ခွဲတွေပေါ့။ သူတို့ လူ တွေ အပစ်ခံရတယ်။ အတုံးအရုံးကျကုန်တယ်ဆိုပြီး နာကျည်းစိတ်နဲ့လက်စားချေရအောင်၊ လူထုကိုထပ်ပြီး ရက်စက် ရအောင် ထပ်ပြီး တက်လာတာ ပေါ့ဗျာ။

အသံလွှင့်ရုံဘက်က နောက်ထပ် တက်လာတဲ့စစ်တပ်က ကားတွေကို လှည်းတန်းကျော်အောင် မောင်းမလာတော့ဘူး ဗျာ။ ဝိုးရိုး အထည်ဆိုင်မရောက်ခင် ဓာတ်တိုင် လေး ငါးတိုင်လောက် အကွာမှာ ရပ်ပြီး လမ်းဘေးရေမြောင်းတွေ ဓာတ်တိုင်တွေကို ကွယ်ပြီး တက်လာကြတာ။ ဟား ... ပစ်သလား မမေးနဲ့ဗျာ။ ကျည်ကုန်သုံး ပစ်ပြီးတော့ကို တက်လာတာ ဗျာ။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကျနော်နားထဲကို အသံတွေဝင်လာတယ်။ ဟေ့ကောင်တွေ ဆုတ်၊ ဆုတ်၊ ဆုတ်၊ ဆုတ်တော့၊ မင်းတို့နောက်ဆုတ်တော့ ငါတို့ခံပစ်မယ်တဲ့။ တခွန်းတည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်တိုက် အော်နေတာ။ မင်းတို့ ဆုတ်တော့၊ မင်းတို့ဆုတ်တော့၊ ငါတို့ခံပစ်မယ်၊ ငါတို့ ခံပစ်မယ် ဆိုတဲ့အသံတွေပဲ ဆူညံ နေတယ် ဗျာ။

လူထုဘက်က ခံပစ်တဲ့ ရဲဘော်တွေထဲက တချို့ဟာ နောက်တက်လာတဲ့ စစ်တပ်ကို ခံပစ်ပြီး ကျန်တဲ့ရဲဘော်တွေကို ဆုတ်ခိုင်း နေတာဗျာ။ ဘယ်သူတွေ ဆုတ်တယ်၊ ဘယ်သူတွေ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သိမလဲဗျာ။ ကျုပ်လား ... ဆုတ်တယ်လေ။ ဆုတ်တာမှ ပြေးပြီး ဆုတ်တာ။

လမ်းမပေါ်တက်ပြေးလို့ နောက်စေ့ ကျည်ဆံဝင်သွားမှာပေါ့ဗျာ။ မြဲစည်းရိုးတွေဘက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးကပ်ပြီး ပြေးရ တော့တာပေါ့။ အေးလေ၊ ကျည်ဆံတွေက အဖော်နဲ့အပေါင်းနဲ့ တဖျောဖျော တခိုင်းခိုင်း ဆိုတော့ ...

နေဦးဗျာ။ ကျုပ်ပြေးနေရင်း လူထုဘက်ကတိုက်နေတဲ့မောင်တွေထဲက နောက်ချန်ခံပစ်ကျန်ရစ်တဲ့မောင်တွေကို ကျေးဇူး တင်မိ နေသေး ဗျာ။ ဒီမောင်တွေသာ ခံပစ်မထားရင် ပြေးရင်း ကိုယ်ကျိုးနည်းရချင်ရဲ့။

ကျနော် စိတ်ထင် လူထုရဲဘော်တွေဟာ လူနေရပ်ကွက်တွေထဲကနေ ဖြတ်ပြီး တလမ်းဝင် တလမ်းထွက် ဆုတ်သွားကြ ပုံရတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရလို့။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိတ်နေတယ်ဗျာ။ ကျနော်က ဘူတာရုံ လမ်းထိပ်ကို ရောက်ရင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေကို တွေ့ရမယ် ထင် နေတာ။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူးဗျာ။

ဒါနဲ့ ကျနော် ကမာရွတ်ဘူတာရုံဘက်ကို ဆက်ပြီး ပြေးသွားလိုက်တယ်။ ကျနော်သိလိုက်တယ်လေ။ ဒီရဲဘော်တွေ ဘယ်လိုဆုတ်တယ် ဆိုတာ ကျနော်ရိပ်မိသွားပြီ။ အေးပေါ့ဗျာ။ ဘဏ်နောက်ဘက်ကနေ ခိုင်ရွှေဝါလမ်းဘက် ဖြတ်ပြီး ကန်းဖွန်းခင်းတွေကိုဖြတ်၊ ရထားလမ်းကူး၊ နောက် လှိုင်မြစ်လမ်းဘက်ရောက်အောင် ပြန်ဆုတ်သွားတာလေ။ ဒီတော့ ကမာရွတ်ဘူတာရုံဘက်ကို ကျနော်ပြန်မှ သူတို့ကို ဆုံနိုင်မှာလေ။

ကျနော် မယ်စီကုန်းလမ်း ကျော်ရုံရှိသေး၊ တယောက်ကျသွားတယ် ... တယောက်ကျသွားတယ် ဆိုတဲ့အသံတွေ ကြား ရပြန်ရော။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေမှန်းတော့မသိဘူးဗျာ။ တယောက်ကျသွားတယ် ဆိုတော့ကျနော်လည်း အုန်းမြင့်အကြောင်း ခေါင်းထဲပြန်ဝင်လာပြန်ရော။ ကျသွားတယ်ဆိုတာ အုန်းမြင့်များလားပေါ့ ဗျာ။

အခန်း (၄၆) - အမြောက်သံ စိန်သံ ဖုံးဆံ့တွေကြား

ဒါနဲ့ကျနော်ဟာ မိုက်ရူးရဲစိတ် ဘယ်လို ပေါက်လာသလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ နောက်ကြောင်းကို ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ပြီး ဘူတာရုံလမ်းထိပ် ပြန်ပြေးသွားမိပြန်ရော။ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး တယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ် နေတာလေ။ အဲဒါ ကျနော်ရဲ့မိုက်မဲမှပဲဗျ။

ကျနော် ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ပြန်ရောက်တော့ ဆင်ရေတွင်းမြောင်းနားအထိ တောင်မကြည့် မြောက်မကြည့် ရောက်သွား ရောဗျာ။ အမှန်က မဲမဲမြင်ပစ်နေတဲ့ နောက်ထပ်တက်လာတဲ့ စစ်တပ်ဟာ စံရိပ်ငြိမ်လောက်မှာပဲ ရပ်သွားမယ်လို့ ထင်လို့ဗျ။ သေနတ်သံတွေ တိတ်နေပြန်ပြီလေ။

တကယ်တော့ အသားကုန်ပစ်နေတဲ့ စစ်တပ်ဟာ ဆင်ရေတွင်း မှတ်တိုင်အထိ ရောက်နေပြီဗျ။ ပစ်တာရပ်ပြီး အခြေအနေကို ခဏစောင့်ကြည့်နေတာ။ ဒါကိုကျနော်က စွတ်ပြေးသွားမိနေတာ။

လားလား ... တော်တော်လည်းကန်းတဲ့ကျနော်ဗျာ။ ဆင်ရေတွင်းမြောင်း လှိုင်ဘက်ခြမ်းကနေ လှည်းတန်းဘက် လှမ်း ကြည့် လိုက်တော့မှ ကျနော်နဲ့ ဓာတ်တိုင်သုံးတိုင်လောက်အကွာမှာ ရင်ဘောင်တန်းပြီး တလမ်းလုံးအပြည့် သေနတ် ကိုယ်စီနဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောတွေကို သွားကနဲ တွေ့ရပါလေရောဗျာ။ အလင်းရောင်က အမှောင် ဘက်ကို လုနေတာလည်း ပါမယ်ဗျ။

ရွှေကိုယ်တော်တွေဟာ ကျနော်ကိုလည်းမြင်ရော ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံ တွေနဲ့အတူ သေနတ်တွေနဲ့ ထိုးချိန်လိုက်တယ်ဗျာ။ ထိုးချိန်တာမှ တယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တဒါင်ကျော်ကျော် လောက်ရှိတဲ့ စစ်သားတန်းက တပြိုင်တည်း ထိုးချိန်လိုက်ကြတာဗျ။

ကျနော်လည်း ကမန်းကတန်း ပြေးပေါက်ရှာရတော့တာပေါ့။ နောက်လှည့်ပြေးလို့လည်း မဖြစ်။ ဘေးမှာလည်း ဝင်စရာ လမ်းမရှိ။ ခြံတိုင်း၊ အိမ်တိုင်း တံခါး အသေပိတ်ထားကြတဲ့ အချိန် ဆိုတော့ ပြေးပေါက်ဟာ ထင်သလို မလွယ်တော့ ဘူးဗျ။ ဒါနဲ့အပြေးအလွှား ကြောက်လန့်တကြား ရှေ့တည့်တည့်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ကတ္တရာလမ်း ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ တံခါးဖွင့်ထားတဲ့ခြံတံခါးတခုကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ... လမ်းပေါ်မှာ ချထားတဲ့ သစ်သားစည်ပိုင်းတွေ၊ သစ်တုံးတွေကို ကွယ်ပြီး လမ်းဟိုဘက် ရောက်အောင် လှိမ့်ချလိုက်တော့ တာပေါ့ ဗျာ။

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲဗျာ။ ကျနော်လည်း ကူးရော၊ သူတို့လည်း ပစ်ရော ဆိုပါတော့။ ပစ်သလားလို့မမေးနဲ့ဗျ။ ကျည်ဆံတော်တော်များဟာ ကျနော်နားက ဖြတ်ဖြတ်သွားနေတာ ရှိကနဲ ရှိကနဲ အသံတွေကိုတောင် ကြားနေရတော့ တာပဲဗျ။ ပစ်ရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ တန်းစီထားတဲ့ စစ်သားတန်းကြီးတခုလုံးကို ပစ်တက် တက်လာသေးသဗျာ။

ကျနော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ တကယ်တော့သူတို့ဟာ ကျနော့်ကို စောစောက တက်ပစ် သွားတဲ့ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေ ထဲက နောက်ချန်နေခဲ့တဲ့ အထဲက တယောက်ယောက်လို့ ထင်ပြီး အသေလိုက်ပစ်နေတာပေါ့။

ကျနော် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သေခါနီးတောင် လေတချက်လည် လိုက်ချင်သေးတယ် ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ။ လှိုမ့်နေရင်း တန်းလန်းနဲ့ ဒီဇန်တွေကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်မိသေး တယ်။ ဆဲသံ၊ ဆိုသံ မေတ္တာပို့သံမျိုးစုံနဲ့ပစ်ရင်း အပြေးလျှောက်၊ အပြေးလျှောက်ရင်းပစ် လုပ်နေကြသေးပေ။

ကံကြီးပုံများ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကတ္တရာလမ်း ဟိုဘက်ကို ရောက်သွားမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး။ ခလုပ်မထိ ဆူးမပြို၊ ပိန်းကြာရေမတင် ဆိုသလိုပေါ့။ ဒါနဲ့ခြံထဲ ဆက်လိုမို့ဝင်လိုက်တာ အဲဒီအိမ်အပေါ်ထပ်ကို တက်တဲ့ လှေခါးရင်း ကိုရောက်ရော့ပျာ။ အဲဒီအိမ်ရဲ့ လှေခါးက အိမ်နောက်ဖက်ခပ်ကျကျမှာပျာ။ ကျနော် ဟောဟဲလိုက်နေတဲ့ကြားက လှေခါး အတိုင်းအပေါ်ကို ပြေးတက်သွားလိုက်တယ်။

ခင်ပျား မျက်စေ့ထဲမှာ မြင်ကြည့်လိုက်ပျာ။ လှေခါးဆောက်ထားပုံက နောက်ကနေ အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ရောက် တက်သွား တဲ့ ပုံစံပျာ။ အိမ်နောက်ဖက် ခပ်ကျကျနေရာကနေ လှေခါးအတိုင်း တက်လာတော့ အပေါ်ထပ်လည်းရောက်ရော လမ်းမဘက်မျက်နှာပြုနေတဲ့ ဝရန်တာပေါ်ကိုရောက်တာပေါ့။ ကျနော်ဝရန်တာက ဖိနပ်တွေဘေးမှာ ပက်လက်လှန်ပြီး လှဲနေတုန်းမှာပဲ ရွှေကိုယ်တော်တွေက ကျနော့်အောက်တည့်တည့်ရောက်နေပြီပျာ။

တကယ်တမ်း သူတို့နဲ့ ကျနော့် အကွာအဝေးဟာ ပေကြိုးဆွဲပြီးတိုင်းရင် ခြောက်ပေထက် မကွာပါဘူး။ အသံတွေ အတိုင်းသား ကြားနေပါတယ်။ “ဒီထဲကို ဝင်ပြေးသွားတာကွ” “အပေါ်တက်သွားတယ် ထင်တယ်” “ထင်ရင် ပစ်သာထည့် လိုက်ကွာ ... ” တဲ့။

အောင်မယ်လေးပျာ၊ ထင်တယ်ပြောနေတဲ့မောင်ရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်မှာ ကျနော် ရှိနေတာပျာ။ ပစ်လိုက်လို့ ကတော့ပျာ။ ကျည်ဆံဟာ ကျောက်ဖောက်ပြီး မျက်နှာကျက်ကိုတန်းမှန်တော့မှာပဲ။ ကျနော်အသက်တောင် မရှူရဲဘူး။ ပက်လက်ကလေးကနေ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်မိအောင် ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။ ဘုရားတ၊ဖို့တောင် သတိမရတော့တဲ့ အထိပျာ။

ကျနော် သေနေမစေ့သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ပျာ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အသံတသံက ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒီမှာသွားပြီမနေနဲ့။ ပြန်ဆုတ်၊ ပြန်ဆုတ်တော့တဲ့။ အောင်မယ်လေး၊ ကံကြီးပေလို သာပေါ့ပျာ။ ကျေးဇူးရှင်တွေ ချက်ချင်းပြန် ထွက်သွားကြ လေရဲ့ပျာ။ သူတို့ပြန်ဆုတ်သွားတဲ့ ဖိနပ်သံတွေက ကျနော့်အတွက် မင်္ဂလာစည်ပျောသံ တွေပေါ့။ ထုတီဩဘာသံ ဆိုလည်း ရသပျာ။

ဒါတင် စိတ်ချနေလို့မရသေးဘူး ဆိုပြီး အိမ်ထဲကို နားစွင့်လိုက်တော့ တိုးတိုးပြောနေတဲ့ အသံတချို့ကြားတာနဲ့ကျနော် အိတ်ကပ်ထဲက ဘွဲ့ရကျောင်းသားဟောင်းများအဖွဲ့က ကဒ်ပြားလေးရယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဂျီတီအိုင်များ သမဂ္ဂ ကဒ်ကလေး ရယ်ကို တံခါး အောက်ခြေလွတ်နေတဲ့နေရာလေးကနေ အသာထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို တံခါး ပွင့်လာလေရောပျာ။

ကျနော်လည်း ပက်လက်ကနေလှိုမ့်ရင်း အိမ်ထဲရောက်သွားရော ဆိုပါတော့။ တံခါးဖွင့်ပေး တာက အသက် ဆယ့်ရှစ်လောက်ရှိတဲ့ တရုတ်မလေးတယောက်နဲ့ သူ့အမေထင်ပါရဲ့။ သားအမိအရွယ် နှစ်ယောက်ပျာ။ အရေးထဲပျာ။ အိမ်ထဲမှာ ကျနော့်လို ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျနော့် အရင်ရောက်နေတဲ့ မောင်တယောက်က ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒါ ဂျာဝါးပေါ့။

ဟုတ်တယ် ဂျာဝါးဆိုတာ ရန်ကုန်မူးယစ်ဆေးဝါးလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဂျာဝါး။ အမယ်၊ သူကလည်း ခေတော့မခေဘူး။ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကျော်ဟိန်းရဲ့ဘော်ဒါဆိုလားပဲ။

ဂျာဝါးတို့ဆိုးတဲ့လောကမှာတော့၊ သူ့အမေ ကုလားမကြီး ရှိရှိသမျှ စည်းစိမ် တိုက်ခန်းတွေ၊ အတွင်းပစ္စည်း လက်ဝတ် လက်စားတွေ အားလုံးပြောင်တာ ဂျာဝါးလက်ချက်ချည်းပဲ။ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်လို နေရာမျိုးမှာ ဂျာဝါးအမေ နာမည်နဲ့ တိုက်ခန်းအကျယ်ကြီးတွေ လေးခုလောက်ပိုင်တာ။ ဂျာဝါး ဂျင်ရှူးလိုက်၊ နီးစပ်ရာက ဆွဲသုံးလိုက်နဲ့၊ နောက်ဆုံးတက် တက် စင်အောင် ကုန်တော့တာပဲဗျာ။

ကျနော်နဲ့ဂျာဝါး စသိတော့ သူ့အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိနေပြီဗျ။ ဘယ်အချိန် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ဂျာဝါး တို့က ရှိုးအပြည်နဲ့ အော် ... ဂျာဝါးက ဆေးသမားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဂျင်သမား။ ကျနော်တောင် ဂျင်ဝိုင်းရောက်ဖူးတာ သူ့ အဆက်အသွယ်မကင်းဘူး။ ကျနော်ဂျင်ဝိုင်းအတွေ့အကြုံလား။ နောက်များမှ ကြိုရင်ပြောပြရသေးတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ဂျာဝါး ဘယ်လောက်များ ဒုက္ခရောက်သွားသလဲ ဆိုရင် ကျနော်တောင် သူ့ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်လွန်းလို့ ဘိန်းတောင် ရောင်းပေးခဲ့ရတဲ့အထိ ။

ဘိန်းမှ ရိုးရိုးဘိန်းတောင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘိန်းဖြူ၊ အေးဗျ။ တသက်နဲ့တကိုယ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့ ဘိန်းဖြူရောင်းတဲ့အလုပ်တောင် လုပ်ပေးခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ။ ကျနော်က တခါတခါ စွတ်ရမ်းလုပ်ပစ်တတ်တဲ့ အကျင့် ရှိတယ်။

ဒီလိုပါဗျာ။ ဂျာဝါးကို ဂျင်ထိုးတာကို သဲသဲမဲမဲ ဝါသနာကြီးတာကြောင့် စည်းစိမ်ပြုတ်ရော ဆိုပါတော့။ စည်းစိမ်လည်း ပြုတ်ရော မိန်းမလည်း ရရော ဗျာ။ ရတဲ့မိန်းမကလည်း အရင်အိမ်ထောင် ရှိရုံတင်မကဘူး။ အရက်ပါ စွဲနေတဲ့မိန်းမ။ အရင်အိမ်ထောင်ကပါလာတဲ့ ကလေးတွေကလည်း ဆယ့်ငါးနှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်ဝန်းကျင်တွေချည်း နှစ်ယောက်။ ဂျာဝါးနဲ့ကတယောက် စုစုပေါင်း သုံးယောက်ပေါ့။ ဂျာဝါး ဘိန်းဖြူစ ရောင်းတာကလည်း ဂျင်ရှူးရာက စတာပဲ။ ဂျာဝါးက ဘိန်းမစားဘူး၊ ဘိန်းမထိုးဘူး။ အဲ ... အရက်တော့သောက်တယ်။ ကျနော်နဲ့ တခါတခါ တွဲသောက်တယ် ဆိုပါတော့။ ကျနော်အနွံအတာတွေ ခံတာလည်းရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဂျာဝါးက တခြားမိတ်ဆွေတွေဆီကနေ အကူအညီ တောင်းဖူးတယ် ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကျနော်ဆီကိုတော့တခါတခါ တထောင်မျိုး နှစ်ထောင်မျိုး တောင်းဖူးတယ်။ တနေ့တော့ ဂျာဝါး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ကျနော်ရုံးကို ရောက်လာတယ်။

ဆရာ ကျနော်ကို ကူညီပါအုံးတဲ့။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း အိတ်ကပ်ထဲက ငွေနှစ်ထောင်ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်လည်း တင်ပေး လိုက်ရော ထူးထူးဆန်းဆန်း သူက မယူဘူးဗျာ။ ဒီတော့ ကျနော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ... ဆရာ၊ ကျနော်တို့အရောင်းအဝယ်တခုမှာ မျက်နှာလိုက်ပြပေးပါ တဲ့။ ဘာအရောင်းအဝယ်လဲ ဆိုတော့ဆေး ... တဲ့။ ဘာဆေး လဲ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါကွာ ဆိုတော့သူက လက်လေးချောင်း ထောင်ပြတယ်။ ကျနော် ဒေါကန်သွားတယ်။ ဂျာဝါး ကိုယ် ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာတွေလာပြောတာလဲ ဆိုတော့ သူက တကယ့်ကို စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ခံစားနေရတဲ့လေသံ နဲ့ ဆရာ ကျနော် အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ ဆရာတဲ့။

သူပြောတာတွေကတော့အစုံပဲဗျာ။ ထမင်းတောင် ချက်ဖို့မရှိတာ၊ ကလေးတွေ ကျောင်းအပ်ရမှာ၊ မိန်းမ အရက်ဘိုး၊ သူ့ဂျင်ကြွေး၊ မပေးနိုင်ရင်သူ့အသက်ပါ ဒုက္ခရောက်တော့မဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ သူထက်စုံတာတောင် သူ့လောက်မစုံဘူး။ ကျနော်လည်း ဇာတ်ကသိပ်နာလာတော့ ... ဒါဆိုလာစမ်းကွာ။ ဂျာဝါး ငါ မင်းအိမ် လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကန်လမ်း ထဲက ဘောကန်ကျော်မြင့်ဖိနပ်ဆိုင် နောက်မှာရှိတဲ့ သူ့အိမ်ရောက်သွားရော။ လမ်းလျှောက်သွားရုံပဲလေ။ ကျနော်ရုံးက ရှမ်းစု(၁)လမ်းထိပ်မှာ ရှိတာဆိုတော့။

အိမ်ထဲတောင် မဝင်ရသေးပါဘူးဗျာ။ ဂျာဝါးမိန်းမ ကဗျာရွတ်သံကြားရတော့တာပဲ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အမေဂျမ်းဝင်သလို အယုတ္တအနတ္တတွေ ရွတ်နေတာ။ နောက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်အရွယ် မယားပါ သမီးလေးကလည်း အားတုံ အားနာ ပုံစံနဲ့၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဒန်ခွက်လွတ်တခုရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ငုတ်တုတ် ဖြစ်နေတဲ့ခုနှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးလေး

ကလည်း လူရပ်သိပ်မပေါ်ချင်ဘူး။ ရောဂါသည် ပုံစံ။ ဂျာဝါးမိန်းမ ဆိုတာလည်း အဲဒီတော့မှ ကျနော် သေချာ မြင်ဘူးတာ။ ဂျာဝါး နဲ့ယူတုန်းက ဘယ်လောက် ချောမောသလဲတော့ မသိဘူးဗျာ။ ကျနော်မြင်တာကတော့ တကယ့်ကို အရှုံးမတယောက် ပုံစံပေါက်နေတယ်။ မိန်းမတယောက် အရက်သိသိသာသာ မူးနေတာ ကိုမြင်ဖူးတာ ဒါပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ။

ကျနော်လည်း အာရုံနောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။ နောက် ဂျာဝါးကို ... ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ပြောကွာလို့လည်း မေးလိုက်ရော ဘိန်းဖြူကုန်သည်က စိတ်ချရတဲ့ ရုပ်ခံရှိရင် ပစ္စည်းကို လွှဲထားပေးခဲ့မယ် လို့ပြောတယ်တဲ့။

ဟ ... ကိုယ်က ရုပ်ခံရှိမရှိ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ ဆိုတော့ ကျနော် ပါတနာကို ဆရာပုံစံ ခေါ်ပြပြီးပြီတဲ့။ သူက ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ဆရာကို အကူအညီတောင်းတာတဲ့။ နောက်မှ သိရတာက ဂျာဝါးက သူ့ပါတနာကို ကျနော် အရက် သောက်နေကျ ရွှေလမင်း ဘားထဲခေါ်ပြီး ကျနော် ပုံစံကို ပြထားပြီးသား။ ဒီရုပ်ခံနဲ့ဆို ဖြစ်တယ်လို့ ထောက်ခံတယ် ဆိုပဲ။

သူ့ပါတနာ လား။ အဆိုတော်နော်လီဇာရဲ့ ပထမယောက်ျားလို့ ပြောတာပဲဗျာ။ မောင်မောင်ကြီးတဲ့။ မွတ်ဆလင် ကုလား။ အရပ်ခြောက်ပေကျော်ကျော် ရှိမယ်။ ပါးသိုင်းနဲ့ မုတ်ဆိတ်နဲ့။

တိုတိုပြောရရင် ဗျာ။ နောက်တနေ့ည ခုနစ်နာရီလောက်မှာ ကချင်ပြည်နယ်၊ မန်စီဘက်ကနေ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတဲ့ နံပါတ်ဖိုးကုန်သည်နဲ့ ဆုံဖို့ချိန်းလိုက်ကြရော ဆိုပါတော့။ ပထမဆုံးချိန်းတာက သိမ်ဖြူလမ်းက ခါလာကြီးဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ။ နောက် ကျနော်က အလုပ်လုပ်ရင် ဇယားလေးနဲ့လုပ်တတ်တာ ဆိုတော့ ခါလာကြီးဆိုင် ကနေ နောက်ထပ် နှစ်နေရာကို မိနစ်သုံးဆယ်လောက်အတွင်း ထပ်ထပ်ရွှေ့ပြီးမှ အဲဒီကုန်သည်ကို လက်ခံတွေ့လိုက်တယ်။ ချိန်းတဲ့ဆိုင်ထဲမှာ ကျနော်ရယ်၊ ဂျာဝါးရယ်၊ မောင်မောင်ကြီးရယ်၊ ဘိန်းဖြူကုန်သည်ရယ် စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်လိုက် ကြရော။ အမှန်က ကုန်သည်က တော်တော် ချောက်ခြားနေပြီ။ သူ့နောက်က သတင်းရလို့လိုက်နေတာ သူသိတယ်တဲ့။ သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောရှာတယ်။

သူပုံစံက ရှမ်းတရုတ်ဗျာ။ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ။ ဗမာစကားတောင် သိပ်မပီဘူး။ ကျနော်လည်း ပွဲမြန်မြန်သိမ်းမှ ဆိုပြီး အိတ်ထဲက ဘဏ်ချက်စာအုပ် ထုတ်ပြီး ... ကဲ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းနဲ့ဈေးနဲ့တည့်ရင် ကျတဲ့ amount ကိုသာ ပြောတော့။ ကျနော်လည်း ဒီလောကထဲက မဟုတ်ဘူးလို့ လုပ်လိုက်ရော။

ဘယ် တကယ်ရေးပေးမလဲဗျာ။ ဘာလှိုင်းရိုးလိုက်တာ။ ချက်လက်မှတ်ရေးပြီး ဘိန်းဖြူဝယ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ ကုန်သည်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ခြူးနှစ်ကောင် ကမ္ဘာလုံးတံဆိပ် သုံးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။ အေးပေါ့ ဗျာ။ စားသောက်ဆိုင်က သီးသန့်ခန်း ရှိတဲ့ ဆိုင်ပေါ့။

ကျနော်က မှင်မောင်းနဲ့သာ လုပ်နေတာ။ ဘိန်းဖြူခြူးနှစ်ကောင်တံဆိပ်ဆိုတာ အခုမှ အပြင်မှာ မြင်ဖူးတာဗျာ။ ကျနော် လည်း သေချာမြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် မသိမသာ ခိုးခိုးကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ။ ပလစ်စတစ်အိတ်ပေါ်မှာ အနီရောင်နဲ့ ခြူး နှစ်ကောင်က အဝါရောင်၊ ကမ္ဘာလုံးပေါ်ကို ဘေးနှစ်ဘက်က တက်နေတဲ့ပုံဗျာ။ တကီလို ထုပ်ချည်းပဲ သုံးထုပ်။

ကျနော်လည်း ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အိုက်တင်နဲ့ ... ဟေ့ကောင် ဂျာဝါး ပစ္စည်းစစ်ကွာလို့ ပြောတော့ ဂျာဝါးက အိတ် သုံး အိတ်ထဲက တအိတ်ကိုဖောက်ပြီး အမှန်နည်းနည်းထုတ်၊ လျှာနဲ့လျက်ကြည့်တယ်။ ကျနော် သိသလောက်က ဘိန်းဖြူ အစစ်ဟာ အေးပြီးခါးတယ် ဆိုပဲ။ နောက် ဂျာဝါးက ကျနော်ကို ခေါင်းငြိမ်ပြတယ်။ စစ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ဒါဆို ဈေးညှိလေလို့ဆက်တွန်းလိုက်ပြန်တော့ ကုန်သည်က ပေါက်ဈေးပဲ ပေးပါတဲ့။ ဟောကောင် ဂျာဝါး ဈေးဘယ်လောက်ပေါက်သလဲ ဆိုတော့ ဂျာဝါးဆိုတဲ့ ကောင်ဗျာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းနေတဲ့ ကောင်တဲ့။ အထစ်အထစ်နဲ့ ... ဆရာ .. တဖုံးကို လေးထောင်။ တဟောင်းကို ဘယ်လောက်၊ တပုလင်း ဆို ဘယ်လောက် လျှောက်ပြီး အသေးစိတ် တွက်နေတယ်။ ကျနော် စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ စားပွဲအောက်ကနေ ကျနော် ရှူးဖိနပ်ခွာနဲ့ သူ့ ခြေဖမ်း ကို ဆောင့်ချလိုက်တယ်။

အမယ် မောင်မောင်ကြီးက လူလည်ဗျ။ ကျနော် လုပ်လိုက်တာကို ရိပ်မိတယ်။ ဂျာဝါးမျက်နှာ ပျက်သွားလို့ မောင်မောင်ကြီး က ဝင်ပြီး ဆရာပဲ ကီလိုဈေးဖြတ်လိုက်ပါ တဲ့။

ကြည့် ... လုပ်ပုံက ကျနော်ခေါင်းပေါ်ပြန်လွှဲချနေတယ်။

ခက်နေပါလားဗျာ။ ဘိန်းဖြူကို သေချာမမြင်ဖူးတဲ့ကောင်က ခေါင်းဆောင်နေတာကို တကယ်တမ်း အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့ မောင်တွေက ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေတာကို ကျနော် အံ့သြလွန်းလို့။ ကျနော်က သက်သက် ရုပ်ရှင်ရိုက် နေတာလေ။ သူတို့ကပါ ရောပြီး ကျွတ်နေသလိုပဲ။

ကဲ မထူးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး ... ကုန်သည်ဘက်လှည့်။ ကဲ ခင်ဗျားဘက်ကသာ ပေါက်ဈေး ဆိုတာကို ဖွင့်လိုက်။ ရန်ကုန် မှာက နယ်မြေအလိုက် ဈေးက သိပ်တူတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ဈေးနှိမ်သလိုဖြစ်ရင် မကောင်းဘူး။ နောက် လတ္တား ဈေးသာ တခါတည်းပြောချလိုက်ဆိုတော့မှ တကီလို ရှစ်သိန်းခွဲတဲ့။

ကျနော်က ဂျာဝါးမျက်နှာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ခေါင်းငြိမ်တယ်။ ဒါနဲ့ကျနော်ကပဲ ... ကဲ၊ ခင်ဗျား ဈေးက လက်လီဈေး ဖြစ်နေတယ်။ ကျနော်ပဲ ဖြတ်လိုက်တော့မယ်။ သုံးကီလိုကို ဆယ့်ငါးသိန်း ယူလိုက်။ တခု ရှိတာက ခင်ဗျား ပစ္စည်းက နောက်ကြောင်း သိပ်ပူလွန်းတယ်လည်း လုပ်လိုက်ရော ကိုယ်တော်က သဘောတူသဗျာ။

ဒါနဲ့ငွေချေမဲ့ရက်ကို နောက်ဆယ့်ငါးရက်ကိုချိန်းတယ်။ ကျနော်လည်း နောက်ထပ် မပတ်သက်ချင်တော့တာနဲ့ ... ကဲ နောက်ဆယ့်ငါးရက်မှာ ကျသင့်ငွေ ဆယ့်ငါးသိန်းကို ဒီနေရာမှာ လာယူပေးတော့။ ဒီကောင်တွေပဲ လာပို့ပေးမယ်။ တကယ်လို့ ချိန်းတဲ့နေ့ငွေမရရင် ကျနော်ကို ဖုန်းဆက် ။ ကျနော် ရှင်းပေးမယ် ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းပြတ်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့။ ကျနော်လား။ အဲဒီ အရောင်းအဝယ်က တပြားမှ မယူခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ကျနော်အတွက်ဆိုလို့ ရမ်တစ်တံနဲ့အားလူးကြော် လေးငါးဖတ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် သုံးစွန်းပါပဲ။ ကျနော်ယူမယ်ဆိုရင် အမြတ်တဝက်ယူပါလို့ပြောပါသဗျာ။ ကျနော်က ဒီအလုပ်ဟာ မလုပ်မဖြစ် လုပ်သာလုပ်လိုက်ရတယ်။ တိုင်းပြည်ရော လူမျိုးအတွက်ပါ မကောင်းဘူးလို့သိနေတာပဲဗျ။

အမြတ်လား။ အဲဒီ သုံးကီလိုထဲနဲ့တင် ဂျာဝါးနဲ့မောင်မောင်ကြီး တယောက်ဆယ်သိန်းစီလောက်ပိုက်သွားတယ်။ နောက် ကျနော် ငါးညှပ်မနဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲရောက်သွားတော့ မောင်မင်းကြီးသားတွေ ထောင်အနှစ်နှစ်ဆယ်စီ ကျနေ လေရဲ့။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဝှင်ချောင်ပြီ ဆိုပြီး နောက်အချိန်တွေ ဆက်လုပ်ကြတာလေ။ အဲဒီကုန်သည်နဲ့ပဲတဲ့။ ကျနော်လိုက်သွားတဲ့နေ့က ဂျာဝါးတို့စီးလာတဲ့ဘလက်တက္ကစီဒရိုင်ဘာတောင် အမှုတို့ ပါလိုက်သေး။ ငွေအလွယ်ရ တာ အားကျတယ် ထင်ပါဗျာ။

ဂျာဝါးအကြောင်း စာဖွဲ့နေလိုက်တာ စောစောက စစ်သားတွေနဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ဖြစ်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

အော် ... အဲဒီ ဂျာဝါးက မိုးထဲရေထဲ ကျနော်ကို တပ်က သေနတ်နဲ့လိုက်ပစ်လို့ တွေရာအိမ်ပေါ် တက်ပြေးနေတုန်း၊ သူလည်း ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ လာတွေ့နေတယ်ဗျာ။ အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက နောက်ဖေးဘက်ခေါ် သွားပြီး နောက်တံခါး ဖွင့်ပေးတာနဲ့ ဂျာဝါးနဲ့ ကျနော် ဆင်ရေတွင်း ရေမြောင်းကြီးအတိုင်း ရွံ့တွေ၊ နုံးတွေ၊ အိမ်သာတွေ ကြားကနေ

ဆက်ပြေးကြရတော့ တာပေါ့။ ဂျာဝါးက လှိုင်ဘက်ကိုပြေးတယ်။ ကျနော်က ဆင်ရေတွင်း ကမာရွတ်ဘက်ခြမ်းကို ပြေးတယ်။ တကယ်ဗျ။ ကျနော် အကျင့်က တော်ရုံနဲ့နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး။ စောစောကတော့ ကြောက်တာပေါ့ဗျ။ ကျနော် ဒီဘက်ကိုလာတာက တိုက်ပွဲမှာ အုန်းမြင့်ကျတာ ဟုတ်မဟုတ်သိချင်တာလေ။ ဒါကြောင့် စောစောက တိုက်ပွဲ ဖြစ်တဲ့နေရာကို ရောက်အောင်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။

စစ်တပ်က တနာရီကျော်လောက် တက်ပစ်ပြီး ဟံသာဝတီဘက်ကို ပြန်ဆုတ်သွားပြီဗျ။ ဒါပေါ့။ ကျနော် စောစောက တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာကိုရောက်တယ်။ ကျသွားတာ လှခင် ခေါ် ကရင်ကြီးဆိုတာ သေချာသိလိုက်ရတယ်။ အလောင်း ကို တပ်ကြပ်ကြီးလှရွှေတို့ မရ ရအောင် ပြန်ဆွဲသွားတယ်တဲ့။

စံရိပ်ငြိမ်ဘက်ရဲ့ရှေ့တည့်တည့် ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းဘေးက ရေမြောင်းထဲမှာ အလောင်းတလောင်း တွေလို့တောင် မြောင်းပေါ်ဆွဲတင်ပေးခဲ့ရသေးဗျာ။ လူငယ်လေးဗျ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ အကျီလက်တို အဖြူရောင်နဲ့ သူ့ဗိုက်ရဲ့ဘယ်ဘက်မှာ သေနတ်မှန်ထားတယ်။ နောက်တချက်ကနဖူးမှာ။ ကျပ်ပြားဝိုင်းလောက် အပေါက်ကလေး တွေရတယ်။ အနီးကပ်ပစ်သတ်သွားတာပေါ့ဗျ။ ဒီကလေးက ဘယ်လိုလုပ် ဒီလို အပစ်ခံရတယ် ဆိုတာ ကျနော်လည်း မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။ အလောင်းကို ဆိုက္ကားတစီးပေါ်တင်ပေးပြီး လှိုင်မြို့နယ်ဖက်ကို ပြန်လာတယ်။ အဲဒီမှာလည်း နောက် ဆိုက္ကားတစီးနဲ့နောက်တလောင်းတင်ထားတယ်။ တွေ့ပြန်ရော။ မဲမြင်စွတ်ပစ်သွားတယ် ဆိုတာ ယုံလိုက် ပေတော့ဗျာ။ အဲဒီအလောင်းက လှခင် ခေါ် ကရင်ကြီး အလောင်းထင်လို့လား။ မဟုတ်ဘူး။ လှခင် အလောင်းက လှိုင်မြစ်လမ်းထဲက ကျနော်အိမ်ရှေ့မှာရောက်နေပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ကျနော် အိမ်ရှေ့မှာတင် မဟုတ်ဘူး။ ကျနော် ပြန်လာတာကို အလောင်းက စောင့်နေတာ ။

အခန်း (၄၇) - ရဲဘော်လှခင်၊ သင့်အားဦးညွှတ်ပါ၏

ကျနော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေခြောက်နာရီ ကျော်နေပါပြီ။ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတဲ့ လှခင် ခေါ် ကရင်ကြီးရဲ့ အလောင်းဟာ ကျနော်အိမ်ရှေ့ လမ်းဟိုဘက်ခြမ်း ကုက္ကိုပင်ကြီးရဲ့ အောက်မှာ ရောက်နေပါတယ်။ ဟ၊ ဘယ်နှယ့် ဒီအလောင်းက ဒီနားမှာ ကျောက်ချနေသလဲ တွေးလို့တောင် မဆုံးသေးပါဘူးဗျာ။

“ကိုသက်ခိုင် ပြန်လာပြီဟေ့” ဆိုတဲ့ အသံက ဆူညံသွားတာကြောင့် အလောင်းဆီကို လျှောက်သွားလိုက်ရတယ်ဗျာ။ အမှန်က ကရင်ကြီးရဲ့ အလောင်း ကို သဖော့တော သုဿန်မှာ သွားမြှုပ်ဖို့ ကျနော်ကို စောင့်နေကြတာပါ။

နောက်မှ ကျနော် သိရတာက တိုက်ပွဲမှာကျတဲ့ ကရင်ကြီးကို ကိုလုရွှေတို့ က အလောင်း ရအောင် ပြန်ဆွဲလာတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲရောက်တော့ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ တလမ်းဝင် တလမ်းထွက် အလောင်းကို တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်တွေက ထမ်းပြီးလျှောက်လှည့်ပြကြတယ်။ အလောင်းကိုမြှောက်၊ သေနတ်တွေကိုမြှောက်၊ ဒီမိုကရေစီရရှိရေး ခို့အရေး ခို့အရေး။ အရေးတော်ပုံအောင်ရမည်။ အောင်ရမည်လို့ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ပြီး လှည့်တာမှ လေးရပ်ကွက် ငါးလမ်းကွက် လမ်းပေါက်စေ့ဆိုပဲဗျာ။ ကရင်ကြီး အလောင်းမြေကျဖို့ ရပ်ကွက်လူထုက ဝိုင်းပြီး သူတို့ အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ သူတို့ လှူကြတန်းကြတာ သိန်းချီပြီးတောင်ရတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီငွေတွေအားလုံးကို ကရင်ကြီးရဲ့ ဇနီးလက်ထဲကို အပ်လိုက် ကြတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာက ကရင်ကြီးဟာ မိန်းမရတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့ဗျာ။

အလောင်းက ဝါးခေါက်သယ်တဲ့တွန်းလှည်းနဲ့ တင်ထားတာဗျာ။ အေးလေ၊ သံဂွေတွေကို တာယာဟောင်းခံပြီး ဘီးလုပ်ထားတာ။ သစ်သားအိမ်နဲ့ နောက်ကနေ တွန်းရတဲ့လှည်းမျိုး။ အလောင်းက တွန်းလှည်းကြမ်းပြင်အောက်ခြေမှာ ချထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တွန်းလှည်းရဲ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို သစ်သားတန်းပစ်ပြီးခင်းထားတဲ့အထပ်သားခင်း အပေါ်မှာပါ။ တတ်နိုင်သလောက် အဖြစ်နိုင်ဆုံးနည်းတွေနဲ့ သူ့ကိုဂုဏ်ပြုထားတာသိသာပါတယ်။ ကရင်ကြီး ခေါ် လှခင်ဟာ အသားလတ်လတ် နဲ့ အသက်သုံးဆယ် မကျော်ပါဘူး။ သေနတ်ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သွေးသံရဲ့ ဖြစ်နေမယ်လို့ ကျနော် ထင်တာ။ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အဝတ်အစားအသစ်တွေလဲပေးထားတယ်။ သွေးစတွေတချို့တွေရပေမဲ့ ခြောက်နေပါပြီဗျာ။

ကျနော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အခိုင်အမာ ချရပါတယ်။ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ဖို့အချိန်တန်နေပါပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ညခုနစ်နာရီထိုးတော့မယ်ဗျ။ သဖော့တောသုဿန်ဟာ စောစောက တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ လှည်းတန်းဘက်ကို ပြန်သွားရမှာပါ။ အသုဘပို့လိုက်မယ့် လူထုကြီးကလည်း ထောင်ချီရှိနေပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီလူထုကြီးနဲ့သွားလို့ မတော်တဆ စစ်တပ်နဲ့ ထပ်တိုးနေရင် မဖြစ်သင့်တာတွေထပ်ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ပြေးနိုင်လွှားနိုင်တဲ့လူတချို့နဲ့ ကရင်ကြီး မိန်းမလောက်သာ လိုက်ပို့ဖို့ နားချရပါတယ်။ နောက်တခုက သေနတ်တွေအတွက် ကျည်ဆံလက်ကျန်ဟာ နည်းနေပါပြီ။ အုန်းမြင့်နဲ့ ကိုလှရွှေတို့ကတော့ သွေးဆူနေတုန်းပါ။ ကရင်ကြီးအလောင်းမြေကျပြီးတာနဲ့ ကမာရွတ်ဘူတာရုံမှာ ရှိတဲ့ ဝုံးကျော်တံတားပေါ်ကနေ နေဝင်းစတင်ကိုထောက်ပြီး ဘူတာရုံလမ်းတလျှောက် ဝင်လာမဲ့ စစ်တပ်ကို ထပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ အားသန်နေကြပြန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘူတာရုံလမ်းဟာလမ်းကျဉ်းတခုပါ။ ဒီလမ်းကျဉ်းထဲမှာ စစ်တပ်နဲ့ သူတင်ကိုယ်တင် ပစ်ခတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဆိုလိုတာက ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်တွေထဲကို ကျည်ဆံတွေ ဝင်ကုန်မှာ သေချာတာပေါ့။ ကျနော် ကိုလှရွှေကို နားချ၊ အုန်းမြင့်ကို ဖိဟောက်ပြီးတားရပါတော့တယ်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် ကျနော်အသိဉာဏ်ကသာ တားနေတာ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် စစ်တပ်ကို ဘယ်နေရာကနေ ပစ်ရင် ဝှင်ကျမလဲ တွေးနေတာ ဗျ။

အတိုချုပ်ရရင်တော့ဗျာ၊ ညခုနစ်နာရီကျော်မှာ လက်ရွေးစင် လူငါးဆယ်လောက်နဲ့အတူ ကရင်ကြီးရဲ့အလောင်းကို သဖော့တောသုဿန်ကို သယ်ခဲ့ကြရော ဆိုပါတော့။ အလောင်းဘေးမှာ ကရင်ကြီး မိန်းမလေးကလည်း တရုံရုံနဲ့ငိုပြီး လိုက်လာတာပေါ့ဗျာ။ တခုထူးခြားတာကဗျာ၊ အသုဘပို့လိုက်လာကြတဲ့လူတွေဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်သွားရှာတဲ့ သူရဲကောင်းတယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါ ပို့ဆောင်နေကြတဲ့ပုံစံဗျ။ ဟုတ်တယ်။ ကျနော် စိတ်ထဲမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲဗျာ။ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲမကင်းဘူး။ တိုက်ပွဲမှာ သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးရတာမျိုးကို ကျနော် နှစ်သက် တယ်။ ကျနော်တင်မကပါဘူးဗျာ။ ကျနော်အမေပါ ပါလိုက်သေးလို့ဆိုရမယ်ဗျာ။

ကရင်ကြီး အသုဘကို သဖော့တောပို့ခါနီးလေးမှာ ကျနော် အမေဆီ ခဏဝင်လိုက်တယ်ဗျ။ အမေ ကျနော်ကို စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်က အမေ စစ်သားတွေနဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်တာ ဒီဖက်က ကျသွားတဲ့ ရဲဘော်အလောင်းကို ကျနော် သွားမြှုပ်ပေးမလို့ဆိုတော့ အမေက သူသိပြီးပြီဆိုပဲ။ နောက် စကားဆက်သေးတယ်။ အမေစိတ်မကောင်းဘူး။ သတ္တိကောင်းချက်ကတော့ သူသေကိုယ်သေကို တိုက်ရဲတဲ့လူတွေ၊ အံ့ချက်တဲ့။

တကယ်တော့ အမေဟာ စစ်ကို ဆန်းတယ်မှတ်တဲ့ထဲ မပါဘူးဗျ။ အမေ ခဏခဏ ပြောဖူးတာတွေ ရှိတယ်။ လွတ်လပ်ရေး အကြံ ကာလတွေတုန်းက ကျနော်တို့ရွာဘက်ကို မဟာမိတ်လေထီးတပ်တွေ ဆင်းဖူးတယ် တဲ့။ ဂျပန်တပ်တွေနဲ့ ဗမာ့တော်လှန်ရေးတပ်တွေ ရွာနားမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ဖူးတယ်တဲ့။ နောက် ကျနော်တို့ဒေသတိုက်မှာ ... မထူးထူးဖူးသတဲ့။ မထူးထူးတယ်ဆိုတာ အဲဒီ ဒေသတိုက်မှာ ဆင်းရဲကြပ်တည်းလွန်းလို့ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ပြင်းထန်လွန်းလို့ ကိုယ်ပိုင် တပ်တွေထောင်ပြီး မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး လူကြယက်ကြ၊ တိုက်ကြခိုက်ကြတာတဲ့။ နတ်မောက်ဘက်က ဂျပန်တော်လှန်ရေးဟာ မထူးတပ်တွေ တိုက်တာလည်း ပါတယ် တဲ့။

သဖော့တော ရောက်တော့ သုဿန်လူကြီး ဦးကျော်ခင်ကို အကူအညီတောင်းတယ်။ ဦးကျော်ခင်လို လူကတောင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကူညီသဗျာ။ ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ဆရာတဲ့။ ဆရာကြိုက်တဲ့နေရာပြောပါတဲ့။ သူက ကျနော်ကို သုဿန်ထဲခေါ်သွားပြီး တွင်းသစ်တွင်းဟောင်းလိုက်ခွဲပြနေသေးတယ်။ အေးလေ၊ ကရင်ကြီး အလောင်းက သရကဝံတင်တဲ့ ဇရပ်ပေါ်က ခုံတခုပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ နေဦးဗျာ၊ မေ့နေလို့။ အသုဘ ချလာရင်း မီးရထားလမ်း

ကျော်လာတော့မှ သရဏဂုံတင်ဘို့ ဘုန်းတော်ကြီးသုံးပါးကို အလံတိုင်ကျောင်းက ဝင်ပင့်လာသေးတယ်။ ဇရပ်ပေါ်မှာ သရဏဂုံတင်နေတုန်း ကျနော်နဲ့ ဦးကျော်ခင်က မြေနေရာလိုက်ရွေးနေတာ။

အဲဒီတုန်းက သုဿန်တွေဟာ တော်တော် အော်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းတာကလားဗျာ။ ညှိစို့စို့ အနံ့ကြီးက တော်တော်ကို စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ လူရိုးတွေ ဦးခေါင်းခွံတွေတောင် မြင်မြင်နေရတယ်။ ခွေးတွေ လာလာယက်လို့ဆိုလားဗျာ။ စိုစိုစိုစိုမြေပေါ်မှာ အရိုးတွေ ခေါင်းတွေ ကျော်ခွပြီး ဦးကျော်ခင်က လျှောက်ခေါ်နေတော့ ကျနော်လည်း တွန့်နေလို့ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ လိုက်ရတော့တာပေါ့။ သူက ဘယ်နေရာဟာ တွင်းနှစ်ထပ်။ ဘယ်နေရာက သုံးထပ်၊ ကလေးနဲ့လူကြီး ဘယ်လိုထပ်မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာတွေပါ လျှောက်ရှင်းပြနေသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ... ဦးကျော်ခင် ကောင်းတဲ့နေရာသာ ရွေးပါတော့ ဆိုပြီး အာဏာကုန်လွှဲရတော့သဗျာ။

အခုမရှိတော့တဲ့ သဗောဓိတောသုဿန်ရဲ့ ဇရပ်ညာဘက်ဘေး လမ်းမနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ကရင်ကြီးကို မြှုပ်လိုက်ကြတယ် ဗျာ။ ကျနော်ကတော့ ဦးကျော်ခင်နဲ့ ဖောက်သည်ဖြစ်သွားတယ် ပြောရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ နောက်နေ့လည်း ကျနော်လူသေလာမြှုပ်ရသေးတယ်။ တလောင်းတည်းတောင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခြောက်လောင်းတပြိုင်နက်။ ဒီလိုဗျာ။ စစ်တပ်ကို ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်နေတဲ့သူတွေရှိသလို အချောင်ရတုန်းလုပ်ထားမှ ဆိုတဲ့သူတွေလည်းခုနဲ့ဒေးဗျာ။ စစ်တပ်က ဖွင့်ထားခဲ့လို့ ပွင့်နေတဲ့ ဝိုဒေါင်တွေကနေ ပစ္စည်းသွားသယ်နေကြတဲ့ သူတွေကလည်း ပွဲတော်ကြီးလို ဖြစ်နေပြန်ပြီဗျာ။ စစ်တပ်ကလည်း အာဏာသိမ်းတာ ဟန်ကျလောက်ပြီ ထင်တော့ ဝိုဒေါင်တွေ ဖောက်တယ် ဆိုပြီး ပစ်ခတ် ပေးတယ်။ လူထုကတော့ဗျာ။ စစ်တပ်ဆင်တဲ့ထောင်ချောက်ထဲ တည့်တည့်ကိုတိုးတော့တာပဲ။ သယ်လာထမ်းလာကြတဲ့ လူတွေလည်း တရုန်းရုန်း၊ ပစ်လိုခတ်လို သေရတဲ့ မသာတွေလည်း အတုန်းအရုန်း ဆိုပါတော့။

၂၀၊ ၉၊ ၁၉၈၈ နေ့လည်မှာ ကိုလုရွှေတို့က ကရင်ကြီး မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို သွားပြီး သေနတ်တင် အလေးပြုကြ သေးတယ်။ အော် ... စစ်သားဟောင်းချင်းတော့ သံယောဇဉ် ကြီးကြရာသားပဲဗျာ။ စစ်ထုံးစံနဲ့အညီ အလေးပြုတာတဲ့။ မြေမြှုပ်ဖို့ သွားတုန်းက သူတို့မပါဘူးလေ။ ကျနော်ပဲ ခင်ဗျားတို့နေရစ်ခဲ့ကြလို့ ထားခဲ့တာ။ မလိုလားအပ်ဘဲ ဇာတ်တွေ ထပ်ရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့။

ကိုလုရွှေတို့က ကျဆုံးရဲဘော် ကရင်ကြီးကို အလေးပြုပြီး ကမ်းနားဘက်ကို ပြန်ကြတယ်။ ကျနော်က ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က ကိုသန်းညွန့်အရက်ဆိုင်ဘက်ကို သွားတယ်။ ဒါပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း နေ့တွေ ညတွေ ရောကုန်ပြီလေ။ နည်းနည်းတော့သောက်လိုက်အုံးမှပေါ့။ သုံးစိတ်လောက်လည်း ချပြီးရော အိမ်ပြန်ဦးမှ ဆိုပြီး ဆိုင်ထဲ ကနေထွက်ပြီး လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းကို ကူးလိုက်တယ်။ လမ်းတဘက်တောင် မရောက်သေးဘူးဗျာ။ ဒေါ့ဂျစ်ကား တစ်စီးက ဟွန်းအဆက်မပြတ်တီးပြီးလာနေလို့ခဏရပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ လမ်းလည်ခေါင်တည့်တည့်မှာ။ ဒီကားဘာကြောင့် ဟွန်းရည်တီးရသလဲ လှမ်းပြီး စပ်စုလိုက်တော့ ... လားလား ... ကားနောက်မှာ လူတွေ ပိုးလိုးပတ်လက်နဲ့။ ခေါင်းတွေက ကားမောင်းတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဘယ်ညာရမ်းနေတယ်ဗျာ။

လက်စသတ်တော့အလောင်းတွေပါလား။ ဟုတ်တယ်။ သမိုင်း ဘုရားလမ်းဘက်က သိပ္ပံပစ္စည်း စက်ရုံမှာ ဝိုဒေါင်တွေ ဖွင့်ထားတယ် ဆိုပြီး သွားသယ်ရာက ကျည်ဆံနဲ့ညားလာကြတာတဲ့။

ဒေါ်ဂျွန်ကားက ရှေ့ဆက်မမောင်းဘူးဘူး။ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်မှာတင် ရပ်နေတယ်။ ရပ်တာက ကျနော်တို့တွေလို ရပ်တာလေ။ ဒီရိုင်ဘာက ကားကို လမ်းဘေးမကျတကျရပ်ပြီး ဆင်းလာတယ်။ ဘယ်သူရှိရမလဲ။ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က ကုလားလှဝင်းပေါ့။ စစ်တပ်က အတင်းတင်းပေးလိုက်လို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့တင်မောင်းလာတာတဲ့။ ကျနော်တို့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး ဆရာလိုက်ခဲ့ပါအုံး။ ဒါတွေကို သဖော့တောမှာ လိုက်မြှုပ်ပေးပါအုံးတဲ့။ ကောင်းကြ ရောပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ဘယ်လိုငြင်းမလဲဗျ။ မလိုက်ချင် မပို့ချင်ဘူးဆိုရင် ဒီအလောင်းတွေရွာလည်နေအုံးမယ်။ ဘေးက လူတွေကလည်း အမှတ်မှာ ကြောက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းလှမ်းရှုနေကြတာ။ တချို့လည်း ဘယ်စက်ရုံကဖောက်လာမှန်းမသိတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးစုံထမ်းပိုးပြီး သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ ရှုပ်နေတာလေ။ ဒါနဲ့မထူးပါဘူး။ ပိုတာပေါ့ကွာ၊ ဦးကျော်ခင်နဲ့ငါ ရင်းနှီးပါတယ် ဆိုပြီး မူးမူးနဲ့ကားခေါင်းခန်းပေါ်တက်ထိုင်ပြီး သဖော့ တော မောင်းကွာ လုပ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။

သဖော့တောရောက်တော့ ဦးကျော်ခင်က ဆရာလာပြန်ပြီလားတဲ့။ ဒီလောက် အလောင်းတွေကို ကျင်းစေ့ တူးဖို့ မလွယ်ဘူးတဲ့။ အလောင်းစုစုပေါင်း ခြောက်လောင်းဗျာ။ ယောက်ျား အလောင်းတွေချည်းပဲ။ ကတုံးတွေရော၊ အကျီရင်ပတ်ဟကွဲနဲ့ရော၊ ပုဆိုးခါးပုံစံ ခပ်ရှည်ရှည်နဲ့ရော၊ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ရော၊ အလောင်းဒီဇိုင်းအစုံ။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းတွေအားလုံးဟာ အညိုရောင်သန်းနေပြီဗျာ။ ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ။ တကျင်းထဲတော့မလုပ်ပါနဲ့။ သုံးယောက် တကျင်းလောက် လုပ်ပါ ဈေးဆစ်ပြီး ကိစ္စဖြတ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ အခုမှ သတိရတယ်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော် ဦးကျော်ခင်ကို ပိုက်ဆံတပြားမှမပေးခဲ့ဘူးဗျ။ ကျနော်ခေါင်းထဲဝင်လာတာက ဒီလူတွေ ဘယ်ကလဲ။ အသက် ဘယ်လောက်လဲ။ သူတို့မိသားစုတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိကြမလဲ ဆိုတာတွေပဲ။ သောက်ထားတဲ့အရက်အရှိန်လေးတောင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ။

အဲဒီရက်တွေက ကျနော် အလုပ်ရှုပ်နေတာများဗျာ။ ပြောတောင် မကုန်လောက်တော့ဘူး။ ကရင်ကြီးကို မြှုပ်ပြီးတဲ့နေ့ ညကိုးနာရီလောက်ကို ကျနော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှေ့ကို ရောက်သွားသေးတယ်။ ဘာလို့လဲ။ ဟုတ်လား။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းထဲမှာ ကျောင်းသားတွေ ပိတ်မိကုန်ပြီ ကြားလို့ပြေးသွားတာဗျို့။ ခင်ဗျားကတော့မဆိုဘူး ပြောမှာပဲ။ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ ဆိုင်နေတယ်။ စစ်တပ်ရဲ့ မတော်မတရားလုပ်မှုကို ကျနော် တတ်နိုင်သမျှ တားဆီးကာကွယ်ရမယ်။ ကျနော် ဘာကောင်မှတော့မဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ်ရှေ့ကိုကျနော်ရောက်သွားတော့ တံခါးပိတ်ထားတယ်။ တက္ကသိုလ် စာတိုက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရန်ကုန်ပိဏ္ဍာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ဆိုတဲ့မိန်းဂိတ်ပေါက်မှာပေါ့ဗျာ။ တံခါးအပြင်မှာ ရပ်ကွက် ထဲက လူနှစ်ရာကျော်လောက် ရောက်နေတယ်။ အထဲက ကျောင်းသားတချို့က ဝင်ခွင့်မပေးဘူး။ မလှမ်းမကမ်းက စစ်ကားတွေ မောင်းသံ၊ ဟွန်းတီးသံတွေတောင်ကြားနေရတယ်။

ကျနော်မှာ လူရှုပ်ဇာတာပါလာတယ်ဆိုတာအမှန်ပဲ။ ကျနော် ဝင်ရင်းလိုက်တော့ ကျောင်းအထဲကို ဝင်ခွင့်ရသွားတယ်။ ဖြစ်နေပုံက ကျောင်းထဲက ကျောင်းသားတချို့က ကျောင်းကနေ တဖဝါးမှ မခွာဘဲ အသေခံမယ်လုပ်ပြီး တံခါးဖွင့် မပေးတာဗျ။ အထဲရောက်တော့ စစ်ကားတွေအသံတွေ သိပ်နီးလာတာနဲ့ ... အဓိပတိလမ်းမကြီးအတိုင်း ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမဘက်ကို ပြေးကြရတယ်။ ကျနော်လည်း ပြေးနေရင်းတန်းလန်းနဲ့ နီးရာအပေါက်က ထွက်ကြဖို့အော်နေရတယ်။ အော်ရမယ်ဗျ။ စစ်တပ်ဟာ ဘာဆင်ခြင်တုံတရားမှ မရှိတော့ဘူး။ ပစ်တာခတ်တာ၊ သေတာကျတာ ကျနော်မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ဖို့။ မင်းတို့ငါ့စကားကိုနားထောင်ပါ။ အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်လို့ စွတ်အော်နေရတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျောင်းသူမိန်းခလေးတယောက်က ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့မှာ နေရစ်ပြီး အသေခံပါမယ်လုပ်နေလို့ တော်တော်နားချ ယူရတယ်။ ငိုယိုပြီးတော့ကို ဇွတ်နေရစ်မယ်လုပ်နေလို့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဘက် အပေါက်ကနေ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာရတယ်ဗျာ။ တကယ့်ကို အမှတ်တရ နေ့တနေ့။ မမေ့နိုင်တဲ့နေ့တနေ့ပေါ့။

အာဏာသိမ်းတော့ ကျနော်ခြေငြိမ်သွားတယ်ထင်လို့လား။ မငြိမ်ဘူးဗျာ။ ကျနော်အကျင့်ကိုက ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်တာ။ ဒီစစ်တပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးရမယ်၊ ပြိုအောင် ဖြိုရမလဲ ဆိုတာ ကျနော် ဆက်ကြံတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ဆရာဦးအောင်ကျော်ဇောက သူ့မိတ်ဆွေ ဦးခင်ဝင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဦးခင်ဝင်းရဲ့သားက အရေးအခင်းမှာ အပစ်ခံရလို့ ဆုံးသတဲ့။ သူက ဓာတုဗေဒနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်နဲ့စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ဆရာဦးအောင်ကျော်ဇောက လျှာမှာ ကင်ဆာဖြစ်နေလို့ သိပ်မနေရတော့ဘူးဆိုတာ ကျနော်သိနေတယ်။ သူ့ပါးစပ်ပါးချောင်မှာ နွယ်ချိုမြစ်ကလေး ဝါးရင်း အရေးအခင်းတလျှောက်လုံး သံရုံးပေါင်းစုံကို ကျနော်နဲ့လျှောက်သွားနေတာ။ စာပို့တာ၊ အကူအညီတောင်းတာ မျိုးစုံပဲ။ အားကိုးရလို့ ရငြားပေါ့ဗျာ။ ဆရာက ကျနော်ကို တော်တော်အားထားပုံရတယ်။ ဦးခင်ဝင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာ ဟာ ကျနော်ဘာဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ပညာသားပါပါ လမ်းညွှန်လိုက်တယ်လို့ ကျနော် ထင်တယ်။ ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မယ်ပေါ့ဗျာ။

ခင်ဗျားကို ပုဂ္ဂိုလ်ခါ ကျနော်ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီတွေကို ဂုံးကျော်တံတားတွေလို ဆင်ခြေလျှောနေရာမှာ ထားပြီး စစ်ကားတွေ လာတာနဲ့ လှိမ့်ပြီးမီးရှို့တာကနေ အဝေးထိန်းခလုတ်ပါတဲ့ကစားစရာတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖောက်ခွဲတာတို့အထိ အမျိုးကိုစုံအောင်ကျနော်လျှောက်လေ့လာခဲ့ပါသဗျာ။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်တာထက် ကျနော်စိတ်မှာထက်သန်နေလို့လျှောက်လုပ်နေတာဗျာ။ ဆရာ ဦးခင်ဝင်းနဲ့ တလလောက် တွဲလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်။ ပြတ်မယ်လေ။ ဖမ်းတာ၊ ဆီးတာ၊ စစ်တာ၊ ဆေးတာတွေ လုပ်လာနေပြီကိုး။ သူဘာဖြစ်လေသလဲတော့ မသိဘူး။ ကျနော်ကို ပို့ချနေတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကတော့အဲဒီမှာ တစ်ခန်းရပ်သွားတော့တာပဲ။

အခန်း (၄၈) - လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးဆီသို့

ကျနော် နောက်ဆုံးတမျိုး ကြုံဖြစ်တာကတော့ တောခိုပြီး လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ဖို့ပဲ။ မိန်းမကတောင် သဘောတူ တယ်ဗျ။ ကျနော်နဲ့အတူတော့ခိုမယ့်အထဲမှာ ရဲမွန်လှိုင်၊ ရွှေသွေး ဘုန်းကျော်တို့ ပါတယ်ဗျ။ ဘာကြောင့် တောခိုဖို့ စိတ်ကူးသလဲ ဟုတ်လား။ ဘာပါတီ၊ ဘာဝါဒကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ မတရားဘူး ထင်လို့။ တောခိုမယ့်အုပ်စုထဲမှာ စာစုံ ဖတ် စာဂျိုင်းဆိုလို့ ကျနော်တယောက်ပဲ ပါတာ။ ကျန်တဲ့ ဘုန်းကျော်၊ ရဲမွန်လှိုင်၊ ရွှေသွေးတို့ဆိုတာ ကျနော်နဲ့စာရင် တကယ့် အဖြူထည်သက်သက်တွေ။ လူငယ်စိတ်နဲ့မတရားမှုကိုခံတွန်းနိုင်မယ့်နည်းကိုရှာရင်း တောခိုဖို့ဆုံးဖြတ်တာဗျ။

ဒီနေရာမှာ ကျနော် ခင်ဗျားကို တခုတော့ ပြောပါရစေ။ တောခိုမယ်ဆိုလို့ ဘာမှ အထင်မကြီး လိုက်ပါနဲ့။ ကျနော်တယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ တတိုင်းတပြည်လုံးကလူငယ်လူရွယ်မှန်သမျှ အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီကာလက အားလုံး ဒီစိတ်ပေါက်ကြတာပဲ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ၊ အခု စစ်တပ်ထဲမှာ အခု ဗိုလ်မှူးကြီးလောက် ဖြစ်နေတဲ့မောင်တွေတောင် ပါ ပါတယ်။ စစ်တပ်ကြီး မတော်မတရားလုပ်တာ ကလေးလူကြီး အကုန်သိနေတာပဲ။ သူတို့ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံခဲ့ ရင်ပေါ့ဗျာ။

တော့မိမယ်သာပြောတာ ဘယ်နေရာကနေ တောထဲ ရောက်အောင်သွားရတယ် ဆိုတာကို သေချာ မသိကြဘူးပါဗျာ။ အနီးစပ်ဆုံးက မော်လမြိုင်ဘက်ကနေ နယ်စပ်ကိုရောက်နိုင်တယ် ဆိုတာလောက်ပဲသိကြတာ။ မော်လမြိုင်တော့ ကျနော်ကျမ်းတယ်ဆိုရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ကျနော်ယောက်ဖတော် ဆေးသမားအကျော်အမော်က တောင်စွန်း ရဲဘက်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးလို့။ ရောက်လိုက်တာများ အခေါက်ပေါင်းများစွာဗျာ။

ကြားဖြတ်ပြောရရင် ကျနော် ယောက်ဖဟာ တဦးတည်းသော သားလည်းဖြစ်၊ ယစ်မူးတာကို ကြိုက်လွန်းသူလည်း ဖြစ် တာကြောင့် သူ့ခေတ်နဲ့သူတော့ တကယ့်အထင်ကရ ဆေးသမားပါဗျာ။ ဆေးသမားမှ အပြားလိုင်း အရည်လိုင်း ထက် မြင့်တဲ့ ဒုတ်လိုင်း။ အကြောထဲကို ထိုးသွင်းတာကို ပြောတာလေ။ ကျနော်ပြောလို့ ဆေးစွဲနေတာ သိတော့ သူ့မိဘ တွေက ဆေးရုံပို့ဖြတ်ခိုင်းပေမဲ့ မပြတ်ဘူး။ ဆေးဖိုးလိုလိုကတော့နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ရှာတယ်။ နည်းမျိုးစုံသလား မမေးနဲ့။ အိမ်ကြမ်းပြင်ကို ဓာတ်ဆီလောင်းတယ်။ လက်ထဲမှာ မီးခြစ်နဲ့၊ မပေးရင် ရှို့လိုက်မယ် လုပ်တဲ့အထိ။ ထောင်ထဲ ရောက်သွားတာကလည်း ရဲမိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မွေးသမိခင် ကျနော်ယောက္ခမကိုယ်တိုင် ကျမသား ဆေးစွဲနေပါတယ် ဆိုပြီး ထောင်ထဲသွင်းလိုက်လို့ဗျို့။ ယောက္ခမကြီးက ပြတ်တော့ပြတ်သားဗျို့။ ထောင်ဝင်စာတောင် မသွားဘူး။ ကျနော် ကသာ မနေနိုင်လွန်းလို့ ရဲဘက်အထိ လိုက်တွေ့ပြီး လိုတာလိုက်လုပ် ပေးရတာလေ။ အော် ... သူက ကျနော်သမီး ကိုတော့ တော်တော်ချစ်ရှာသားဗျာ။

မှတ်မှတ်ရရ တခေါက်တောင် ရှိသေးတယ်ဗျို့။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဆိုပါစို့။ ကျနော် တောင်စွန်းရဲဘက်ကို ရောက်တဲ့ တခေါက်ပေါ့။ ကျနော် ရဲဘက်ရောက်တယ် ဆိုတာ ဒီလိုထောင်ကျ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ယောက်ဖ ရောက်နေတဲ့ ရဲဘက် ကို သွားတာကို ပြောတာဗျို့။ ခဏခဏ ရောက်နေတော့ ရဲဘက်က ထောင်မှူး ဦးသိန်းထွန်းနဲ့တောင် အရက်သောက် ဘက် ဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးနေတယ်။ အမယ် နောက်ပိုင်းမှာ ဒီလူတောင် လူမှုထူးချွန်တွေ ဘာတွေ ရသေးဆိုပဲ။ အေးလေ။ ထောင်ကျရဲဘက်တွေကို ကျွဲလိုနွားလိုခိုင်းပြီး၊ တနေ့လုံးမူးနေတဲ့ မောင်က ဘာတွေထူးပြီး ချွန်သလဲ ကျနော်လည်း စဉ်းစားမရဘူး။

အဲဒီတခေါက် ကျနော် တောင်စွန်းရဲဘက်ကိုရောက်တော့ ညနေလေးနာရီကျော် ဘုတ်ပြန်သိမ်းတဲ့အချိန်။ ဦးသိန်းထွန်း က ... ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျား ယောက်ဖ ဘုတ်ပြန်ဝင်တော့မှာ။ ဗူးဝကပဲ စောင့်နေတော့တဲ့။ ထောင်ကျဦးရေ ငါးရာလောက် တန်းစီပြီး အိပ်ဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်တာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ယောက်ဖကို ရှာလိုက်တာ။ လူသာကုန်တယ် မတွေ့ဘူးဗျာ။ ဦးသိန်းထွန်းကတောင် ကိုသက်ခိုင် မမှတ်မိလို့နေပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဟ၊ ကျနော် မမှတ်မိရင် ကျနော် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ ကျနော်ယောက်ဖက လှမ်းခေါ်မှာပေါ့ဗျာလို့ ပြန်ပြောလို့တောင် မဆုံးသေး ဘူး။ သေနတ်သံတွေ ဆူညံပြီး ရဲဘက်တွေပြေးတယ် ဆိုတဲ့အသံကြားတော့တာပဲဗျာ။

ကိုသိန်းထွန်းလည်း မျက်စေ့မျက်နှာပျက်နဲ့သေနတ်ဆွဲပြီးလိုက်၊ ကျနော်လည်း တည်းတည်းအိမ်ပြန်နေ။ ဇာတ်လမ်းကို ချို့ ရရင် ငါးယောက်ပြေးတယ်၊ ကျနော်ယောက်ဖပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လွတ်တယ်၊ နှစ်ယောက်မိတယ်။ တယောက် အသေမိတယ်။ ကျနော်မှာ အသေမိတယ်ဆိုတဲ့မောင်ဟာ ယောက်ဖများလားလို့ အလောင်းတင်လာတဲ့လှည်းပေါ်က အလောင်းအုပ်ထားတဲ့သဗ္ဗေဗျာကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ ဟင်းချနိုင်သဗျာ။ ကိုယ်တော်က အရှင်မိတဲ့အထဲ ပါတာကိုး။ ဒါနဲ့ နောက်မှနဲ့ မော်လမြိုင်ရုံးလိုက် ဘာလိုက်နဲ့ မော်လမြိုင်ကို အကျွမ်းဝင်နေတာဗျို့။

တော့ခိုမယ့်ကျနော်တို့အုပ်စု မော်လမြိုင်ထွက်မဲ့ဆဲဆဲညမှာပေါ့။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁၁) ရက်ပေါ့။ အဲဒီနေ့ဟာ ကျနော် အိမ်ထောင်သက်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ။ တော့ခိုမယ့်ကျနော်တို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်လုံး ကျနော်အိမ်ရောက်နေကြပြီ။ မိန်းမက ကျနော် ယူသွားဖို့အဝတ်အစားတွေ မီးပူတိုက်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ရဲမွန်လှိုင်က ကောက်ကာငင်ခါ မပီကလာပီကလာနဲ့ စကားတခွန်းပြောလိုက်တယ်။ အေးလေ၊ ရဲမွန်လှိုင်က အသက်သာ နှစ်ဆယ်ကျော်တာ၊ စကားပြောရင် မပီသေးဘူးဗျ။

နေဦးတဲ့၊ ကျနော်တို့အားလုံးတော့ခိုသွားတော့ မြေပေါ်မှာဘယ်သူကျန်ခဲ့မှာလဲ။ ကိုသက်ခိုင်က အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့ မြေပေါ်မှာကျန်ခဲ့ပါ။ တော့ခိုတဲ့သူတွေ မိသားစုနဲ့ ဆက်ချင်ရင်၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ကူညီနိုင်မယ်တဲ့။ သူ့ စကားက ဟုတ်သလိုလို ဖြစ်နေတော့ ကျနော်လည်း ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးနိုင်ဘူး။ မီးပူတိုက်နေတဲ့ မိန်းမတောင် တွေသွားတယ်။ ဘေးက ရွှေသွေးတို့၊ ဘုန်းကျော်တို့ကလည်း ရဲမွန်လှိုင်စကားကို ဝိုင်းထောက်ခံကြပြန်ရော။ ဒါနဲ့အစီအစဉ်ကို တမျိုးပြောင်းရတယ်။ ရွှေသွေး၊ ဘုန်းကျော်နဲ့ ကိုရန်ဝင်းထည့်လိုက်မယ့် ချာတိတ်သုံးယောက်က တဖွဲ၊ တရက်ကြိုပြီး အရင်သွားနှင့်၊ ကျနော်နဲ့ ရဲမွန်လှိုင်က နောက်နေ့ဆက်လိုက်မယ်ပေါ့။

တိုတို ပြောကြစို့ဗျာ။ နောက်နေ့မနက် ငါးနာရီမှာ ဘုန်းကျော်နဲ့ရွှေသွေး ဦးဆောင်တဲ့အဖွဲ့ကို ငွေသုံးသောင်း ထုတ်ပေးပြီး ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကနေ မော်လမြိုင် ရထားပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တနေ့ ကျနော်နဲ့ရဲမွန်လှိုင် မော်လမြိုင် လိုက်သွားတယ်။ မော်လမြိုင်ကမ်းနားလမ်းက လေညှင်းသာဟိုတယ်မှာတည်းပြီး ခရီးလမ်းစ ရှာတယ်။ မွန်ပြည်သစ် ပါတီနဲ့လိုက်ချိတ်တာမျိုး။ ကံကောင်းချင်တော့ တကယ်တက်ကြွတဲ့ မွန်ဘုန်းတော်ကြီး တပါးနဲ့ ဆက်မိတယ်။ သူက မွန်ပြည်သစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီဝင်ဟောင်း နိုင်ကင်ချွန်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မုဒုံမှာ ချွန်းရပ်ရှင်ရုံ ဆိုတာကို သူပိုင်တာပါပဲ။

မော်လမြိုင်ထောက်လှမ်းရေးကို မျက်ခြေဖြတ်ရင်း နိုင်ကင်ချွန်းနဲ့ ဆုံကြတယ်။ နိုင်ကင်ချွန်းဟာ ကျနော်နဲ့ တွေ့တော့ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ဖြစ်နေပါပြီ။ ရုပ်ရှင်ရုံနားက သူ့အိမ်မှာ အထက်ဂိုဏ်းဆရာတွေလက်စွဲ၊ ကန်တော့ပွဲမျိုးစုံနဲ့ဗျာ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း နိုင်ကင်ချွန်းက ကျနော်လက်မှတ်နမူနာကို သူ့မှတ်စုထဲမှာ ထိုးပေးခဲ့ပါဆိုပြီး တောင်းထားလိုက်သဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲ ဆန်းတော့ဆန်းနေသလိုပဲ။ မယုံရင် ပုံပြင်သာမှတ်ပေးတော့။ အဲဒီလက်မှတ်ဟာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြ တော့ခိုတဲ့အခါ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ လက်မှတ် ဖြစ်လာတယ်ဗျာ။

ဖြစ်ပုံက မော်လမြိုင်မှာလေးငါးရက်နေတော့ ထောက်လှမ်းရေးက သံသယရှိလာပုံရတယ်။ အေးညှင်းသာ တည်းခိုခန်းကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကလာစစ်လို့ ကျနော် ငယ်သူငယ်ချင်း ရေတပ်က ဗိုလ်ကြီးခင်ဇော် ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ရသေးတယ်။ ငါ့အလုပ်သမားတွေကို မင်းတို့လူတွေလာမေးနေတာ ကြည့်ပြောပါအုံးပေါ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ့်တော့ခင်ဇော်နဲ့ ကျနော် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ သူ ဆယ်တန်းအောင်တာတောင် ကျနော်ကျေးဇူးမကင်းဘူး ဆိုနိုင်တယ်ဗျ။ ဒီလိုလေ၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ သင်္ချာဖြေတဲ့နေ့က သူမဖြေနိုင်လို့ အဖြေလွှာတွေ ခြစ်ပစ်မယ်လုပ်လို့ ကျနော် တားလိုက်ရတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမှတ်နည်းပေမဲ့ ဒေသကောလိပ်တွေပေါ်လာတော့ အာအိုင်တီ ဆက်တက်ခွင့်ရတယ်။ ဘီအီးနဲ့ပြီးတော့ စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး ဗိုလ်ဖြစ်လာတာ။ သူကလည်း ကျနော်ကို ခင်ရှာလွန်းလို့ တော့ခိုမဲ့ မောင်တွေကို ဘုမသိဘမသိ အကာအကွယ် ပေးခဲ့တယ်ဗျာ။ ကျနော် သူ့ကိုတပတ်ရိုက်ခဲ့တာလည်း ပါသပေါ့ဗျာ။

နောက်ဆုံး ရွှေသွေး၊ ဘုန်းကျော်၊ ရဲမွန်လှိုင်နဲ့ ကိုရန်ဝင်း ထည့်ပေးလိုက်တဲ့လူငယ်သုံးယောက်ဟာ သေဘောဘိုး စခန်းကို ချောချောမောမော ရောက်သွားပါသလား။ ကျနော်က မော်လမြိုင်မှာ တင်ကျန်ရစ်ရော ဆိုပါတော့။ ကိုရန်ဝင်း ဆိုတာ အခု အေဝမ်းကုမ္ပဏီထောင်ပြီး အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကြီးပွားနေသူပါ။ သူဟာ အရေးအခင်းကာလမှာ တကယ့်ကို အားတက်သရောလှုပ်ရှားခဲ့သူပါ။ အထူးသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေမှာ ဘယ်တော့မှ လက်တွန်းခဲ့သူ မဟုတ်ဘူးပဲ။ အခုတော့လည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ့အကြောင်းပေါ့ပျာ။ ကျနော်တောင် နောက်ပိုင်း စစ်အစိုးရနဲ့ မကင်းနိုင်ခဲ့ သေးတာပဲဗျာ။

အော် ... ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြ ကိစ္စလား။ ကိုရန်ဝင်းပဲ စီစဉ်တာပေါ့ဗျာ။ နောက်တလလောက် အကြာမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြကို ရန်ကုန်ကို လာပြန်ခေါ်တာက ရွှေသွေး၊ ရဲမွန်လှိုင်တောင် မော်လမြိုင်အထိ ပါလာသေးဆိုပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြနဲ့အတူ သူ့လူရင်းတယောက်ပါ တောခိုတယ်။ သူက အခု မဲဆောက်မှာ ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ် (ပီဒီအက်မ်) ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေတဲ့ ကိုကျော်ထက်ပဲ။ ကိုကျော်ထက်က ရန်ကုန်မှာတုန်းကတော့ ကျနော်နဲ့မခင်ဘူးပဲ။ မုတ်ဆိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တခါလား ဆုံခဲ့ဖူးတယ် ထင်ပဲ။ အခုကျနော် ထောင်ထဲ မဝင်ခင် မဲဆောက်ရောက်တော့ တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြနဲ့ ကိုကျော်ထက် မော်လမြိုင် ရောက်နေတဲ့သတင်းကို ထောက်လှမ်းရေးက ရသွားတယ်။ ပိုဆိုးတာက ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြဟာ တပ်ထဲမှာ တာဝန်ထမ်းတုန်းက မွန်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေးတွေ ကိုင်ခဲ့ တဲ့ သူဆိုတော့ မွန်ပြည်သစ်ပါတီက နယ်ကျော်ခွင့် မပေးဘူး ။ ရှေ့ရောနောက်ရော ညပ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုပါတော့ဗျာ။

ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီပြဿနာဟာ ကျနော်ခေါင်းပေါ် ရောက်လာပြန်တာပဲ။ မော်လမြိုင်မှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြ ကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါအုံးလို့ ရွှေသွေးက မော်လမြိုင်ကနေ ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျနော်ဆီ ဆက်တာမဟုတ်ဘူး။ မောင်မောင်မြင့် ဆိုတဲ့ ဂျီတီအိုင်ကျောင်းဆင်းတယောက်ကိုဆက်တာ။ နောင် ကျနော်ကို ထောက်လှမ်းရေးက ဆွဲတော့ မောင်မောင်မြင့်ဟာ ကျနော်အမှ တွဲဖြစ်လာတယ် ဗျာ။

မောင်မောင်မြင့်က ကျနော်ရုံးကို အရေးတကြီးလိုက်လာပြီး ပြဿနာကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲတော့တာပဲ။ ကိုယ့်အရေးနဲ့ တိုင်းပြည်အရေး ယှဉ်လာတာမို့ တိုင်းပြည်အရေးကို ဦးစားပေးဖို့ ကျနော် တကယ့်ကို အဆင့်သင့် ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်လာတာက မွန်ပြည်သစ်ပါတီဟာ နိုင်ကင်ချွန်းကထောက်ခံခဲ့ရင် သူတို့နယ်မြေကိုဖြတ်ကျော်ခွင့် ပေးမယ် ဆိုတာပါပဲ။ နိုင်ကင်ချွန်းက ကျနော်ကို သူ့သိပ်သံယောဇဉ်ရှိပြီး ဆုံးပါးသွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူတို့ တယောက်နာမည်က လည်း သက်ခိုင် ဖြစ်နေတာမို့ အရေးအကြောင်း ရှိရင် ကူညီနိုင်အောင် ကျနော်လက်မှတ်ကို ယူထားလိုက်တာ ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်သိလာရတယ်ဗျာ။

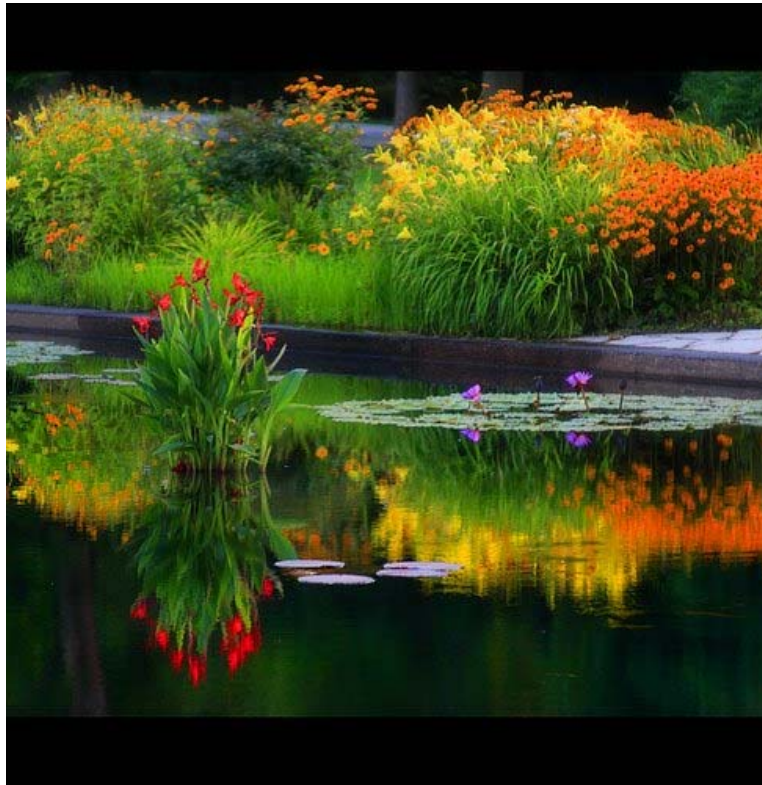
တကယ်တော့ ရန်ကုန်မှာ ကျနော် လှုပ်လို့မရတော့ပါဘူး။ အနီးကပ် စောင့်ကြည့်တာ ခံနေရပါပြီ။ ကျနော် ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားရင် လမ်းမှာတင် ကွဲကနဲနေမှာမို့ မောင်မောင်မြင့်ကို လက်ထဲကို နိုင်ကင်ချွန်းဆီရေးတဲ့စာနဲ့ လမ်းစားရိတ် ထည့်ပြီး ညတွင်းချင်း မော်လမြိုင်ကိုလွှတ်လိုက်ရပါတော့တယ်။ အချိန်က ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကာလပေါ့။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလလောက်မှာပါ။ ပါတီမျိုးစုံထောင်တာတို့၊ ရွေးကောက်ပွဲအတွက်ပြင်ဆင်တာတို့ပါ လုပ်နေကြတဲ့ တကယ့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကာလပါဗျာ။

ကျနော်ရေးပေးလိုက်တဲ့စာနဲ့ လက်မှတ်နမူနာကို ကြည့်ပြီး နိုင်ကင်ချွန်းဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြနဲ့ ကိုကျော်ထက်တို့ကို မွန်ပြည်သစ်ပါတီ စိုးမိုးတဲ့နယ်မြေကို ဖြတ်ကျော်ခွင့်ရအောင် ကူညီပေးခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြတို့ လွတ်သွားပေမဲ့ ကျနော်ကတော့မလွတ်ပါဘူး။ မောင်မောင်မြင့် ပြန်လာပြီး တလကျော်လောက်လည်းနေရာ ကျနော်ကို ထောက်လှမ်းရေး အကူတပ်က ပင့်ဖိတ်တော့တာပါပဲဗျာ။

ပုဒ်မ ၁၇(၁)၊ ၅(ည) တဲ့။ လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းသူနှင့် ဆက်သွယ်မှု၊ ၁၉၅၀ပြည့်နှစ် နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေး အက်ဥပဒေ တွေနဲ့ပေါ့။ အော် ... ခရေစတုတိုင်းကျ သီချင်ပြန်ပြီလား။ ဖြေးဖြေးပေါ့၊ ပြောမှာပါဗျာ။

အခန်း (၄၉) - ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်

“အော် ... ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သမျှ အခုနေ ပြန်တွေးရင် အိပ်မက်လိုပါပဲလားဗျာ”

ဇာတ်ရည်ကြီးကို ခင်းနေသော ကိုသက်ခိုင် အသံကြောင့် ကျနော် ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင် လာသည်။

ကိုသက်ခိုင်ကား ထုံးစံအတိုင်း စကားပြောလိုက်၊ ကွမ်းယာစားလိုက်၊ မျက်လုံးကိုမှေးစင်း၍ ဘိန်းမိုန်းသလိုလို၊ တရားမှတ်သလိုလိုလုပ်လိုက် ပုံသေအိုက်တင်နှင့်ပင်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ကျနော် ကိုသက်ခိုင် ဇာတ်ကြောင်းကို ကျနော် ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ စိတ်ကူးထဲတွင် သရုပ်ဆောင်နေမိ၍ ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်၏။

အဆောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်တည်ရှိသော ကိုသက်ခိုင်၏ တဲငယ်ထဲတွင်ပင်ဖြစ်သည်။ ညနေခြောက်နာခွဲပြီ။ ဘုတ်ပြန်တက်ပြီး စားသောက်ပြီးကြချိန်။ ကျနော်က ကျောခင်းလျက်။ ကိုသက်ခိုင်က တင်ပလွင်ခွေလျက်။ သူ့ပုံမှာ ဘိုးတော်လိုလို၊ ဂိုဏ်းဆရာလိုလို ပုံစံပေါက်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်နှင့် ပါးမုန်းမွှေး တချို့ပင် အတော်ရှည်လျား နေချေပြီ။ သူ့ကို စကားဆက်စေရန် ကျနော် တရားထောက်ကလေး လုပ်ဦးမှဟု စိတ်ကူးပေါ်သည်နှင့် ...

“ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျား မုတ်ဆိတ်လေး ဘာလေး ရိတ်ပါဦးလား။ နည်းနည်း ရုပ်ပျက်နေသလားလို့”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်က ခပ်ထေ့ထေ့ အပြုံးဖြင့် ..

“ကျနော် အကျင့်က တခုခုလုပ်ရင် ဇောက်ချလုပ်တယ်။ ကျန်တာတွေကို မေ့မေ့နေတယ်။ တမင်လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘေးကြယ်ကြီးကတောင် ဆရာ၊ သန့်ရှင်းရေးလေးဘာလေး လုပ်ပါဦး တဲ့။ မတွေ့မချင်း မရိပ်ဘူးဗျာ”

ကိုသက်ခိုင် စကားကို ကျနော် နားမရှင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာရှာနေလို့လဲဗျ”

“ဖြစ်ပျက်လေ”

“ဖြစ်ပျက်ကို ခင်ဗျားတွေ့မတွေ့တော့ မသိဘူး။ အခုတော့ ဆာဒူးတယောက်ကို ကျနော် ရှာတွေ့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားက ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ ရှာတွေ့နိုင်တယ်လို့ ဘာလို့ စိတ်စွဲနေတာလဲဗျာ”

ကိုသက်ခိုင်က အလွန်တည်တန့်သော အကြည့်တစ်ခုဖြင့် ကျနော့်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ နောက် ... စကားကို တခွန်းချင်း ပြောသည်။

“အော် ... ကိုမင်းဒင်၊ သိဒ္ဓတ္ထဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး နန်းတော်ထဲကထွက်သွားတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ သိဒ္ဓတ္ထလည်း လမ်းမှန်မရောက်ခင် ဘယ်လမ်းဟာ အမှန်လဲ၊ စမ်းတမ်းဝါးဝါးရွေးရတာပဲလေ။ နောက် တကယ့် အကျင့် သိက္ခာ သမာဓိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေကလည်း စားကောင်းသောက်ကောင်း လျှောက်ရေးလျှောက်ပြော လျှောက်ဟောနေတာတော့မဟုတ်လောက်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ယုတ္တိနည်းနဲ့လက်ခံသင့်တယ်လို့ ကျနော်ထင်တယ်”

ကျနော်လည်း ဤတကြိမ်တော့ကိုသက်ဆိုင်စကားကို ပြန်ထောက်လိုက်သည်။

“ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပဲ ကာလာမသုတ်မှာ ယုတ္တိနည်းနဲ့ဆင်ခြင်မိယုံမျှနဲ့ လက်မခံပါနဲ့အုံး ဆို”

“ရော ... ခက်ပါလား ကိုမင်းဒင်ရော ... အဲဒါက ဘာသာအယူဝါဒတစ်ခုကို တသက်လုံးစွဲမြဲလက်ခံဖို့ ဆိုလိုတာပျ။ အခု ကျနော် ပြောနေတာက လေ့ကျင့်ခန်းရဲ့ပထမအဆင့်ကိုပြောနေတာပါ။ အခု ကျနော်လေ့ကျင့်နေတာက ... “ဒီလို လေ့ကျင့်ကြည့်၊ ဒါတွေ တွေ့မယ်၊ ဒါတွေ သိမယ်၊ ဒါတွေ ရှိတယ်” ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် တသေမတိမ်း ခပ်ပြင်းပြင်း လုပ်ကြည့်နေတာ၊ နောက် လေ့ကျင့်ခန်းဆိုတာကလည်း ဓားစိုက်ထားတယ် ဗိုက်မှောက်ချလိုက်ဆိုတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ၊ လေဝင်လေထွက်ကို စောင့်ကြည့်ရုံကိစ္စ၊ အစွန်းရောက်တယ်မဆိုနိုင်ဘူး။ သိဒ္ဓတ္ထအပါအဝင် လောကကောင်းကျိုးကို တကယ် မျှော်ကိုးအားထုတ်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ သာသနာ့အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီနည်းကို လက်မလွှတ်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် နည်းလမ်းတကျလေ့ကျင့်ကြည့်နေတာ၊ ကျနော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုဟာ စာကို သေချာ မဖတ်ဘူး၊ တရားကို သေချာမနာဘူး၊ လက်တွေ့ မကျင့်ကြံဘူး၊ သူရေးတာ သူပြောတာဆို ဟုတ်မှာပါပဲ ဆိုပြီး ဇွတ်ယုံ တော့တာပဲ”

ကိုသက်ရိုက်၏ မျက်နှာထားသည် တစုံတရာ ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ရှိ၏။

သူက စကားဆက်ပြန်သည်။

“နောက်တခု ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်က စိတ်မဝင်စားတဲ့အကြောင်း၊ ကိုယ်လုပ်ဖို့ခက်ခဲတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးနဲ့ တွေ့လာရင် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါကိုလုပ်နေတဲ့လူတွေက ငါတို့နဲ့လိုင်းမတူဘူး လုပ်ချပစ်လိုက်ရော၊ အဆိုးဆုံးကတော့ အဲဒီ အလုပ်မျိုး လုပ်နေတဲ့သူတွေကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လိုင်းထဲ သွင်းပစ်လိုက်ရော။

ဒီထက်ဆိုးတာရှိသေးတယ်ဗျာ။ တကယ့်လေ့ကျင့်တဲ့လူက အထိုက်အလျောက် သမာဓိလေးရလာလို့ ရှိစေ့မှ သမာဓိ လေး နဲ့ အထူးအဆန်းလုပ်ပြုလို့ကတော့ဗျာ၊ တခါတည်း အဖေကြီးကိုအားကိုးပါတယ် ဖြစ်တော့တာပဲ။

ဒါတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲ၊ လူအများစုဟာ လောကကြီးကိုတပ်မက်စရာတွေ ပြည့်နေတယ်ထင်လို့၊ ပတ်သက်မှုတွေ ကနေ ပြဿနာရှုပ်တာကို မသိလို့၊ လွတ်မြောက်မှုအစစ် ရှိတယ်ဆိုတာ မသိလို့၊ လွတ်မြောက်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေ နည်းစံနစ်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မသိလို့၊ တချို့သိတယ်ဆိုတဲ့လူကို မေးကြည့်လိုက်၊ ဘယ်စာအုပ်မှာလေ၊ ဘယ်ဆရာ တော် ဟောတာလေ ဆိုပြီး အိယောင်ဝါးလုပ်ချလိုက်တာ ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုံး။

အခု ကျနော် ရှာနေတာက မှန်ကန်ချက်တခုကို ရှာနေတာ၊ ပြည်စုံတိကျတဲ့နည်းစံနစ်ကြီးတခုဟာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ တကယ်ရှိမရှိ သိချင်လို့၊ စာထဲမှာရေးထားတာ၊ ဆရာတော်တွေ ရေးထားတာ ဟုတ်မဟုတ်၊ ကျနော်နဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှာကြည့်နေတာ၊ သူတို့က ဇွတ်ယုံ ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ လေ့ကျင့်ပြီးရှာကြည့်၊ တွေ့မယ်ဆိုလို့ လေ့ကျင့်တာ၊ တိတိ ကျကျ လေ့ကျင့်လို့ မတွေ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီလိုမတွေ့ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှင်းမပြနိုင်ရင် ဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို ကျနော်ရပ်မယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာလည်း ကျနော် ကိုးကွယ်ရမယ့် ဘာသာ မဟုတ်တာ သေချာပြီ”

“ဒီလိုဆို ကိုသက်ရိုက်က လေ့ကျင့်ခန်းကနေ တခုခု သိလာတာ ရှိလို့ ဆက်လုပ်နေတာလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ သူ့အဆင့်နဲ့သူ တဆင့်ချင်း လက်ခံနိုင်စရာတွေရှိလို့ ဆက်လုပ်နေတာပေါ့”

“ဘာတွေများ တွေ့သိလာသလဲဗျာ”

“အခုတော့ နေဦးဗျာ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်လာတဲ့ တနေ့မှာ “**ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီး သည်**” ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းတွဲတခုခင်ဗျားကိုပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အခုနေလျှောက်ပြောရင် တောင်တခွန်းမြောက်တခွန်း နဲ့ မပြည့်စုံလောက်ဘူး”

“ကဲပါ ကိုသက်ရိုက်ရော၊ မပြည့်စုံလည်းနေပါစေ၊ ထူးဆန်းရင်ပြီးရောဗျာ။ ခင်ဗျားတွေတာလေး တခုလောက်တော့ ပြောစမ်းပါ။ အနည်းဆုံး ဗဟုသုတလောက်တော့ ဖြစ်တာပေါ့”

“ခက်တာပဲ ကိုမင်းဒင်ရာ၊ ခင်ဗျားတို့ကျနော်တို့တသက်လုံး ဒီအထူးအဆန်း အံ့ဩစရာတွေနဲ့ပဲ နပမ်းလုံးခဲ့ကြတာ ကလား”

“အရေးထဲ ခင်ဗျားက ဈေးကိုင်နေပြန်ပြီဗျာ”

“ဈေးမကိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က တချိန်မှာ ခင်ဗျား အမှန်တရားရှာတဲ့အခါ လမ်းလွဲနေမှာစိုးလို့ အထူးအဆန်းကို ဦးစား မပေးချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော် နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့ဖြစ်ရပ်က ခင်ဗျားပါ အရံဇာတ်ဆောင်အဖြစ်ပါနေလို့ ပြောလိုက် ပါမယ်၊ ဒီလိုဗျာ။”

ကျနော် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး တပတ်လောက်မှာပဲ အလင်းမှန်တွေ၊ အလင်းတန်းတွေ တွေ့တွေ့လာတယ်။ စာထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ နောက်တဆင့်တက်လာတော့ အိပ်ပျော်ခြင်းနဲ့ အိပ်မပျော်ခြင်း ကာလနှစ်ခုစပ်ကြားမှာ မြင်တာ ကြားတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ပြောရရင်တော့ အများကြီးပဲ။ အခုပြောမှာက မနေ့ညကမှတွေ့တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်အဖြစ်။ ထုံးစံအတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းဖြုတ်ပြီး အိပ်ရာထဲကို အမှတ်မပျက်ဘဲ လှဲလိုက်တယ်ဗျာ။ ပထမ ညာဘက်ကို စောင်းနေတာ၊ နေ့လည်းက ကွမ်းစားတာများလို့လားတော့မသိဘူး၊ အသက်ရှူရတာ သိပ်အဆင်မပြေတာနဲ့ ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။ အသက်ရှူလို့အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ လေ့ကျင့်ရတာပြင်ထန်နေလို့။ အဲဒီလို ပက်လက်လှန် ပြီး မျက်စေ့မှိတ်ထားလို့ ငါးမိနစ်သာသာလောက်ရှိတော့ ... ကျနော်နားထဲကို အသံတခုဝင်လာတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါတဲ့ ... ။ ဟ ... ဘာများတုန်းဆိုပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်ဗျာ”

ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ တခုခုကို ဇောကပ်ပြီး ပြောနေဟန်ရှိသည်။ လူကသာ ကျနော်အနားမှာ ရှိနေသည်။ သူ့စိတ်က တနေရာရာသို့ ရောက်နေသည့်ပုံဖြင့် စကားဆက်ပါသည်။

“ကြောင်တယ်တော့ မထင်လိုက်နဲ့။ ကျနော်အိပ်ရာအထက် ခြောက် ပေလောက်အမြင့်မှာ ပန်းခင်းကြီးတခု ပေါ်နေတယ်ဗျာ။ ပန်းတွေမှ တောင်ကြီးပန်းတွေဗျာ။ နေဦး၊ ကျနော်ရုံးခန်းမှာ ဘုရားစင် ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မို့သာ ဘုရားစင် လုပ်ထား တာပါဗျာ။ ဘုရားတရားအားထုတ်တဲ့ထဲ မပါခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ ဘုရားစင် ကို ဘုရားပန်းတင်ရင် တောင်ကြီးပန်းတွေကို ကျနော် တင်လေ့ ရှိတယ်။ ဘုရားက တောင်ကြီးပန်းကို ကြိုက်မကြိုက်တော့ကျနော် မသိဘူး။ တင်တာက ကျနော်ကြိုက်လို့။ ဒါကြောင့် တောင်ကြီး ပန်းတွေကို ကျနော် ရင်းနှီးနေတာ၊ သိနေတာလေ။”

ကျနော်အိပ်ရာ အထက်မှာ လေထဲဆိုင်းပြီး ပေါ်နေတဲ့ပန်းခင်းဟာ အလျားခြောက်ပေ အနံ့လေးပေလောက် ရှိမယ်။ တီဗွီမှာ ပေါ်နေတာ မျိုးနဲ့လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ပဲဗျာ။ ကျနော်က ဒါနဲ့ပဲ ယုံလိုက်ရော ထင်လို့ လား၊ သက်ခိုင်ပဲဗျာ။ ဆက်ပြီး စပ်စုတာပေါ့။ သေချာစိုက်ကြည့် နေလိုက်တယ်။ ပန်းတွေက တရောင်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရောင်စုံ။ အပြာ၊ လိမ္မော်၊ အဝါ၊ နောက် စပ်ကြားအရောင်တွေ။ ဒါပေမဲ့ တခု သိသာတာက အဝါရောင်တွေများတယ်။ ပန်းတွေကို ကြည့်နေရင်း ကျနော် မျက်လုံးက ပန်းခင်းအောက်ခြေကို ရောက်သွားတယ်။

ဒီပန်းတွေ ဘယ်လို စိုက်ထားပြီး ဘယ်လို လာပေါ်နေတာလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့။ ဟာ ... ကျနော် ခြံအိပ်နေတဲ့ စောင်က ပန်းခင်းအောက်ခြေကို ရောက်နေသဗျာ။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ငါ့စောင်လေးတော့ပြန်ယူထားအုံးမှဆိုပြီး စောင်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆွဲတာ ပေါ့ဗျာ။ အောင်မယ်၊ စောင်က ကျနော်လက်ထဲကို အလိုက်သင့် ပြန်ပါလာသဗျာ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျနော် နည်းနည်းလန့်သွားတယ်။

ဒီလောက်ထူးဆန်းနေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ငါတယောက်တည်း ကြည့်နေလို့မပြီးသေးဘူး၊ တခြားသူတွေပါ ခေါ်ပြအုံးမှ လို့ စိတ်ကူးပေါက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ကျနော် ခေါင်းထဲမှာ ခင်ဗျား နာမည်ပေါ်လာတာနဲ့ ... အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ... ဗျို ... ကိုမင်းဒင်လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ခင်ဗျားက အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ရောက်လာတယ်။ အမယ်၊ အဖော်တောင်ပါလိုက် သေးဗျာ။ ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ မူဆလင်ကိုတင်ဝင်းပေါ့။

ကျနော်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းခင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ကဲ ... ကြည့်ကြစမ်းပါအုံးဗျာ” လို့ ပြောတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အံ့ဩတကြီး ပန်းခင်းကို မော့ကြည့်နေကြတယ်။ နောက်ခင်ဗျားက ပြောသေးတယ်၊ ထူးဆန်းလှချည့်လား။ ဒီပန်းခင်းကြီးက ဒီအိပ်ရာပေါ် ဘယ်လိုလုပ်လာပေါ်နေတာလဲ တဲ့။ ကျနော်က . ကျနော်မသိလို့ ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်ပြတာပေါ့ဗျာလို့ အငေါ်တူးလိုက်သေးတယ်။

ခင်ဗျားရော၊ ကိုတင်ဝင်းပါ တော်တော်ကြာအောင် ငူတူတူ ငေးတေးတေး စဉ်းစားပြီး ခေါင်းရှုပ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်ထွက်သွား တယ်ဗျာ။ ပန်းခင်းကြီးနဲ့ကျနော် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ပြန်တော့ အသံတခု ထွက်လာတယ်။ ဒါဟာ ... ပညတ် တွေတဲ့။ ပညတ်ဆိုတာလည်းကြားရော တရားစကားပါလားလို့ ကျနော်လန့်ပြီး ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းခင်းကြီး လည်း ပျောက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တကယ်လာသွားသလား ပြန်စဉ်းစားနေတယ်။ ဒီလောက်ပဲဗျာ”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ကိုသက်ခိုင်ရယ်။ ပန်းခင်းကြီးနဲ့ပညတ် .. ဘာဆိုလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ရှင်းတာကို ရှုပ်အောင်လုပ်နေပြန်ပါပြီ။ ပညတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလေ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ဒီပန်းခင်းကြီးဟာ ကျနော် အိပ်ယာပေါ်မှာ တကယ် ရှိတာမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဘာကြောင့် လာပေါ်နေသလဲဗျာ”

“အဲဒါ ဖြစ်ပျက်ကို ကျကျနန မတွေ့သေးလို့၊ အားကောင်းလွန်းတဲ့သမားမိကြောင့် ပေါ်တာလို့ပဲ ကျနော်ယူဆ တယ်။ ဝိပဿနာ လမ်းလွဲပေါ့။ ဝိပဿနာမှာတင် လမ်းလွဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမိုကရေစီမှာလည်း လမ်းလွဲရှိတယ်”

“ကိုသက်ခိုင်ကတော့ ထပ်ရှုပ်အောင် ပြန်လုပ်နေပြန်ပါပြီ”

“မရှုပ်ရပါဘူးဗျာ။ လောကုတ္တရာမှာ မဂ်ဖိုလ်ကိုမျှော်မှန်းသလို လောကီမှာ ဒီမိုကရေစီရေးကို မျှော်မှန်းကြတာပဲလေ။ ဒီမိုကရေစီတို့၊ လူ့အခွင့်အရေးတို့ကို ဟောပြောလို့ ဆော်ခဲ့သူတွေ ဟာ အရူးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်ကျိုးတွေစွန့်၊ အသက်တွေစွန့်ပြီး လမ်းညွှန်သွားခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီမိုကရေစီရအောင်ကျိုးပမ်းတာဟာ မမှားဘူး။ သို့သော် ဒီမိုကရေစီလမ်းလွဲ ရောက် မသွားဖို့သာ လိုတယ်”

“ခင်ဗျားက ဒီမိုကရေစီကို စိတ်မကုန်သေးဘူးလားဗျာ။ အခုလည်း မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား ရှာနေပြီလည်း ဆိုသေး ...”

“ခင်ဗျားနဲ့တော့ခက်နေပါပြီ ကိုမင်းဒင်။ ခင်ဗျား ပြောနေပုံက မဂ်ဖိုလ်အလုပ်လုပ်တဲ့သူက တသက်လုံး ဒီမိုကရေစီရေး မလုပ်ရဘူး၊ ဒီမိုကရေစီရေး လုပ်နေတဲ့သူက မဂ်ဖိုလ်ကို မစူးစမ်းရဘူးလို့ ဆိုလိုရာရောက်နေတယ်။ အဲဒါ အမှားကြီးဗျာ။ ကျနော်က အခု တရားတွေပြီး မိုးပေါ်ပျံတက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ အမြင့်ဆုံးဉာဏ်အလင်းရပြီလို့ဆိုရင်တောင် ဒီခန္ဓာ သက်တမ်းကုန်အောင် ဝန်ထမ်းရအုံးမယ်။ လွတ်မြောက်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်ကာလမှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဆိုတာ ကျနော် မသိဘူး။ ဒါကြောင့် မလွတ်မြောက်ခင် စပ်ကြား လေ့ကျင့်ခန်းလည်းဆင်း၊ လောကအကျိုးလည်း တတ်နိုင်တာ ဆောင်ရွက်ပေါ့။ လေ့ကျင့်ထားလို့ အမှန်တရားကြီးကိုသိနေရင် ပူပူလောင်လောင် မခံစားရဘူးပေါ့။ အခု ကျနော် လုပ်နေတာ ရဟန္တာ ဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်တို့ခင်ဗျားတို့လို လူတွေအတွက် ရဟန္တာဖြစ်နည်း ဆိုတာလည်း ရှိတာလည်းမရှိဘူး။ ဒါက Original နဲ့ ဆိုင်တယ်။ တချို့လူတွေရဲ့ နောက်ကြောင်းတရားဟာ ဂျပန် အင်ဂျင်လို အနိုးမြန်တာ၊ ကြာကြာခံတာ၊ ဆွဲအားကောင်းတာကမျိုးလည်းရှိတော့ အချိန်တိုတိုနဲ့ အောင်မြင်ထမြောက်

သွားတာမျိုးတော့ ရှိတတ်ပါရဲ့၊ ကျနော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို လူသာမန်အနေနဲ့ ကတော့ အမှန်တရားကို သိအောင်လုပ်တဲ့ နည်းသာ ရှိတယ်။ သိလာရင် သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်ပြီး တိုက်ဆိုင်အံ့ကျလာတဲ့ တဆင့်ပြီးတဆင့် သူ့အလိုလို ဖြစ် လာတတ်တာမျိုး။ ဒီမိုကရေစီလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပဲ၊ အကျိုးကို အားမထုတ်ဘဲ အကြောင်းကိုသာ ဖြည့်ရင် ဒီမို ကရေစီမဂ် ဟာ အချိန်တန်ရင် ဆိုက်လာတာမျိုးပဲ လို့သာမှတ်”

“ကဲ ... ခင်ဗျားရဲ့ လောကုတ္တရာကြောင်းကို ခဏထားပါအုံးဗျာ။ ဒီမိုကရေစီလမ်းလွဲဆိုတာ ခင်ဗျား ကြုံခဲ့ဖူးလို့လား”

“ဟာ ... ကြုံပါသော်ကောဗျာ။ အရေးအခင်းအပြီးမှာ အရောင်အလင်းတွေမြင်၊ အာရုံမျိုးစုံရ၊ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်က တားမရတော့ လမ်းလွဲရောက်သွားတာပေါ့”

“ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ ဒီမိုကရေစီလမ်းလွဲတရားလေး နာပါရစေ ကိုသက်ခိုင်ရာ”

“အော် ... ဒီလိုလား။ လမ်းလွဲတရား မနာခင် ထောက်လှမ်းရေး အချုပ်စခန်းတရားလေး စဟောမှ ပြည့်စုံပေမဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြတို့ လွတ်မြောက်နယ်မြေဆိုလား ရောက်သွားပြီးလို့ တလကျော်လောက်မှာပေါ့”

ဤသို့လျှင် အစချီလျက် မဂ်တရားဖိုလ်တရားရှာနေသော ကိုသက်ခိုင်သည် သူ၏ ဒီမိုကရေစီလမ်းလွဲတရားကို ဆက်၍ ဟောပြန်တော့၏။

အခန်း (၅၀) - စိုးနောင့်ဗျာပွေ၊ တာရှည်သည့်နေ့ရက်များ

ကျနော်လူတွေတော့ခိုရာကို ကျနော်လိုက်မသွားဖြစ်တာဟာ မြေပေါ်မှာလိုတာလုပ်ပေးဖို့ တခုတည်းတော့မဟုတ်ဘူး ဗျ။ စံရိပ်ငြိမ်မှာ စစ်တပ်ကို သေနတ်တွေနဲ့တက်ပစ်တဲ့နေရာမှာ ပါခဲ့တဲ့မောင်တွေအတွက် ရတက်မအေးတာလည်း ပါပါတယ်။

အေးလေ၊ စစ်တပ်ဘက်က လူနစ်ဆယ်နီးပါးကျအောင် တက်ပစ်ထားတဲ့ကိစ္စဟာ မငြိမ်းနိုင်သော မီးဆိုတာလောက် တော့ ကျနော် သေချာသိထားတယ်။ တခြားလူတွေကို လက်လှမ်းမမီပေမဲ့ အုန်းမြင့်နဲ့ ကိုလှရွှေအတွက် ကျနော်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ တခုထူးခြားတာက ဒီဖြစ်စဉ်ကို စစ်တပ်က သိပ်ပြီး လူသိစေချင်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ အေးလေ။ တကယ်လို့ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ကုန်ရင် စစ်တပ်သိက္ခာကျမယ်၊ ပြည်သူက ဒီလောက်တောင် မေတ္တာထား နေပြီ ဆိုပြီး စည်းရုံးရေးပါတီခိုက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ စစ်တပ်နဲ့ပြည်သူ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကို မှောင်ချထားပုံရတယ်ဗျ။

စစ်တပ်ကကောင်တွေကလည်း လေည့်တွေဗျ။ တက်ပစ်တဲ့လူတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးတဲ့။ သေနတ်တွေကတော့ လုံခြုံရေးအရ အရေးကြီးလို့ ပြန်လိုချင်ပါတယ်တဲ့။ ကျနော်ကို လာပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ငါးရပ်ကွက် မေ့သုခ (၁) လမ်းထဲမှာရှိတဲ့ ဇေယျာသိဒ္ဓိဘုန်းကြီးကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို လျှောက်တာလေ။ အမှန်က ဆရာတော် ဟာ ရပ်ကွက်နဲ့ မရင်းနှီးသေးဘူးဗျ။ ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီး ဦးအောင်နိုင်က ရွှေဘို၊ ရေဦးဘက်ကနေ ပင့်လာပြီး ကျောင်းဆောက်ကိုးကွယ်ထားတာ မကြာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်ကောင် လူရည် လည်သလဲ လျှောက်ကြည့်တော့ ကျနော်ကို တွေ့တော့တာပဲ။

အေးဗျ။ ကျနော်ကလည်း အရေးအခင်း မဖြစ်ခင်က ရန်ကုန်ကို ရောက်လာကြတဲ့ ရဲအဖွဲ့အသစ် နေပြည်တော်ရဲ ဆိုတာတွေနဲ့တောင် အတော်အဖွဲ့ကျခဲ့တာကလား။ အဲဒီနေပြည်တော်ရဲတွေက အရင်ရဲတွေနဲ့ကွာတာ ဦးထုပ်ပဲ။ အရင် ရဲတွေ ဦးထုပ်က လမ်းစဉ်လူငယ်တို့၊ ကြက်ခြေနီတို့ ဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်မျိုး။ အသစ်ရောက်လာတဲ့ နေပြည်တော်ရဲတွေ ရဲ့ ဦးထုပ်က စစ်တပ်က အရာရှိတွေဆောင်းတဲ့ဦးထုပ်မျိုး။ ကျနော်တော့နာမည် မခေါ်တတ်ဘူး။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ သွေးကြွအောင် တမင်ထွင်တာလို့ပဲ ကျနော်ထင်တယ်။

အဲဒီ ရဲတွေက ဒေသအစုံက ပြောင်းလာတော့ သူတို့ကလေးတွေကို လှိုင်မှာ ကျောင်းပြန်အပ်ကြရတယ်။ လှိုင် ကျောင်းဆရာ လောကမှာ ကျနော်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်စာရင်းထဲပါနေတော့ ကျောင်းအပ်တာ၊ မေးခွန်းလိုချင်တာတွေ၊ စာမေးပွဲအောင်ချင်တာတွေ အထိုက်အလျောက် ကူညီနိုင်တယ်။ နောက်တခုက လူဆိုးတွေနဲ့ကျနော်နဲ့က ငယ်မွေး ခြံပေါက်တွေ ဖြစ်တော့လည်း ပါပါရဲ့။

ဇာတ်လမ်းဆက်ရရင် အဲဒီကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကျနော်ကို သူ့ကျောင်းလာပါဦးလို့ ဦးအောင်နိုင်က တဆင့် ခေါ် ခိုင်းတယ်။ ခေတ်ပြောင်းနေတော့ ဦးအောင်နိုင်လို ကောင်စီပြုတ်က ဘာအာဏာမှ မရှိတော့ဘူးလေ။ ကျနော်က ဦးအောင်နိုင်ကိုတော့ခင်ပါတယ်။ သူလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဟုတ်ဘူး။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ရွှေဘိုသားပါ။
ပြောစရာ ဆိုလို့ မဆလလုပ်တာမှန်သမျှ အားလုံးကောင်းတယ် လိုက်အော်တာ တခုပဲ။

ဒါနဲ့ ကျနော် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဆီ ရောက်သွားရောဆိုပါတော့။ ကျနော်တို့လူမျိုးက ဘုန်းကြီးခေါ်ရင် ငြင်းတဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျောင်းရောက်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးက “ဒကာကြီး ... ရပ်ကွက်မနာအောင် ကူညီပါ” တဲ့ ...။ ကျနော်လည်း ခပ်တုံးတုံးကောင်မှ မဟုတ်တာ။ ဘုန်းကြီးစကားမဆုံးခင် သေနတ်တွေ ပြေးမြင်တော့တာပဲ။
ဘာပြဿနာမှ နောက်ဆက်တွဲ မဖြစ်အောင် သူတာဝန်ယူပါတယ် တဲ့။ စစ်တပ်က တပ်ရင်းမှူးကိုယ်တိုင်ကလည်း စံရိပ်ငြိမ်မှာ တက်ပစ်တဲ့သူတွေကို ဘာမှ အရေးမယူပါဘူးလို့ ကတိပြုပါသတဲ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း “အရှင်ဘုရား သေနတ်တွေက တပည့်တော် သိမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ တက်ပစ်တုန်းက တပည့်တော်က မြို့ထဲမှာရောက်နေတာ” ပေါ့။ ငါးဖယ်တိုးလေးနဲ့ ရှောင်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ မရဘူးဗျ။ ဒကာကြီးရာ ..။ ဒီလူတွေ ဒကာကြီးပြောရင် နားထောင်မဲ့သူတွေဆိုတာ ဘုန်းကြီးသိပါတယ်တဲ့။ သေနတ်တွေ ပြန်အပ်ဖို့ နားချပေးပါ တဲ့။ ဇွတ်တွန်းနေပြန်ရောဗျာ။
နောက်ဆုံးတော့ ကျနော်လည်း ဒီသေနတ်တွေ ဆက်ရှိနေရင်၊ သေချာအသုံးမပြုတတ်ရင် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုး သာ များမယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ ကဲ ... အရှင်ဘုရား နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာအတွက် တာဝန်ယူတယ် ဆိုတာသာ သေချာပါစေ။ တပည့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမယ် ဆိုတာသာ အမိန့်ရှိပါလည်းဆိုရော ဒကာကြီး ကောင်းသလို သင့်တော်သလို လုပ်ပါ။ သေနတ်တွေ ပြန်ရရင်ပြီးပါတယ် တဲ့။ ကြည့် ... ဒီခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ပြန်ကျတာပါပဲဗျာ။

ဒါနဲ့ မထူးပါဘူးလေ ဆိုပြီး ... အရှင်ဘုရား နှစ်ရက်သုံးရက်စောင့်ပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အချိန် လာယူရမယ် ဆိုတာ တပည့်တော် လာထပ်လျှောက်ပုံမယ် ဆိုပြီး ကိုလှရွှေတို့ကို နားချရတော့တာပေါ့။ မငြင်းကြပါဘူးဗျာ။ ဆရာ တာဝန် ယူရင်ပြီးရောတဲ့။ လာပြန်တာပဲ ခေါင်းပေါ်ကို။ ကဲ ဒါဆို ခင်ဗျားတို့သေနတ်တွေသိမ်းထားတဲ့ရဲဘော်တွေကို အချင်းချင်း သံချောင်းသာ ခေါက်လိုက်ပေတော့။ ညဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ဘယ်ကင်းတဲကို ဘယ်သေနတ်လာပို့မယ် ဆိုတာသာ ပြောပေတော့လို့ ဇယားဆွဲလိုက်ရတော့တာပေါ့။
နောက်တနေ့ည ကိုလှရွှေနဲ့ပြန်ဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်လမ်းထိပ်က မူဆလင်ဗလီရှေ့တည့်တည့်မှာဗျာ။ သူက နေဝင်းစတင်း ကို ပုဆိုးဟောင်းတထည်နဲ့ထုပ်ထားတယ်။ ဘာမှတောင်မပြောရသေးဘူး။ ရော့ ... ဆရာ၊ ဆရာဖာသာ ကြည့်ရှင်း ပေတော့တဲ့။ ကောင်းရော။

ကျနော်လည်း ပုဆိုးကိုဖြုတ်ပြီး နေဝင်းစတင်လေးကိုကြည့်မိတယ်။ နောက်ဘက်ကဒင်ဟာကွင်းလေးနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အားလုံး သံချည်းပဲလေ။ စစ်သားမဟုတ်တော့ သေနတ်ကို ကြိုတုန်းရင်းနှီးအောင်လုပ်ထားမှလို့ မအပ်ခင်စပ်စုနေတာ။ ဟေ့လူ ကိုလှရွှေ ... ကျည်ဆံတွေကို ရော ... ဆိုတော့ ကုန်ပြီဆရာတဲ့၊ ကျည်ဆံမကုန်ရင် ဆရာ့ကို သေနတ်ပြန်အပ်ချင်မှ ပြန်အပ်ဖြစ်မှာတဲ့။

သိပ်ကြာကြာ ကိုင်မထားလိုက်ပါဘူးဗျာ။ ကိုလှရွှေ လာပေးတော့ ညဆယ်နာရီ။ ကျနော် ဆယ့်တလမ်းထိပ် ရေမြောင်း နားက မီးကင်းတဲကို သွားတင်ထားလိုက်တော့ ညဆယ်နာရီနာရီ။

နောက် ကျနော်ညီအငယ်ဆုံးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းလွှတ်ပြီး သေနတ်တလက်သွားသိမ်းလို့ရပြီ လို့ သတင်းပို့လိုက် တော့ တာပဲဗျာ။

လက်လွတ်စပါယ်တော့ ဘယ်ထားခဲ့မလဲဗျာ။ အဲဒီ မီးကင်းတဲကို ကျနော် အိမ်ရှေ့က လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ကျနော် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာပေါ့။ ဘယ်လိုသတင်းဆက်ပို့သလဲတော့ ကျနော်မသိဘူး။ ညသန်းကောင်ကျော်၊ နှစ်နာရီ လောက်မှာ စစ်ကားတစ်စီး ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းလာတယ်။ နောက်တော့ မီးကင်းနားမှာ ခဏထိုးရပ်ပြီး သေနတ်ကို လာသိမ်းသွား လေရဲ့ဗျာ။

ကျန်တဲ့သေနတ်တွေလည်းထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့ဗျာ။ နေ့ရက်၊ အချိန်၊ နေရာတော့ကွာတာပေါ့။ ပြန်အပ်၊ ပြန်သိမ်း တဲ့ နည်းကတော့အတူတူပါပဲ။

ကျနော် စိတ်ချနေတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား။ ကျနော် ဒီလောက် မအဘူးဗျာ။ နောက် နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကျနော် အုန်းမြင့်ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲလို့မေးတယ်။ သူက ဆရာ့သဘောပဲလေတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုလှရွှေကိုပါ ထပ်ခေါ်ပြီး တနေရာရာကိုရွှေ့နေဖို့အကြံပေးတယ်။ သူကလည်း အစပိုင်းမှာ ကျနော်သဘောလို့ဆိုပေမဲ့ ကျနော်နဲ့သူက ပြီးထားဘူးတာလည်းရှိ၊ သူမိန်းမ မစန္ဒာကလည်း ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးပြောတာကို နားဝင်နေတော့ နောက်ပိုင်း ကျနော်ဆွဲတဲ့ ဇယားထဲမှာ မပါတော့ဘူး။

ကျနော် စိတ်မအေးတာ အကြောင်းရှိတယ်ဗျာ။ တရက် ... ရှမ်းစုလမ်းထိပ်က ကျနော်ရုံးခန်းကို နယ်ထိန်းရဲ တပ်ကြပ် ထွန်းထွန်း ရောက်လာပြီး ဆရာ့ တပည့်ထဲမှာ အုန်းမြင့် ဆိုတာ ရှိသလား။ စစ်တပ်က ထွက်လာတာလေတဲ့။ အမှန်က အုန်းမြင့်က နောက်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတာ။ ကျနော် ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်ရတယ်။ အုန်းမြင့်တော့ခိုသွားတာ တလတောင် ကျော်ပြီလို့ ...။

ဒါနဲ့ အုန်းမြင့်ကို လမ်းစားရိတ်ထုတ်ပေးပြီး ဧရာဝတီတိုင်းဘက်ကို ရှောင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ သွားမဲ့နေရာကို ကျနော် ကိုတောင် မပြောနဲ့လို့ ပြောရတယ်။ မင်းလိုတာရှိရင်သာ ငါ့ကို လှမ်းဆက်လို့။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာ မပြောမဖြစ်ရင် သိမနေတာ အကောင်းဆုံးလို့ ကျနော်ထင်လို့။

အုန်းမြင့် ရှောင်သွားလို့ ဆယ်ရက်မပြည့်ခင် ကိုလှရွှေတို့ကို ဆွဲတော့တာပဲ။ ဖမ်းမိတာ ခုနှစ်ယောက်တဲ့။ နောက်ပိုင်း ကိုလှရွှေတို့ကို ရုံးထုတ်တော့ ဘားလမ်းမှာ တကြိမ်သွားတွေ့သေးတယ်။ ဆိုင်မဆိုင်တော့ တိတိကျကျ ပြောဖို့ ခက်တယ်ဗျာ။ အရေးအခင်းပြီး နောက်ပိုင်း ဇေယျသိဒ္ဓိဘုန်းကြီးကျောင်းဟာ တိုက်ကျောင်းဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးလာတာပဲ ဗျာ။ အေးလေ အရင်က သစ်သားကျောင်း။ ကျနော်တောင် ကြမ်းခင်းတွေ လှူဖူးသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းက မပြောတာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကျနော်အတွက်တော့ ကျနော်ရဲဘော်တွေကို ကတိအတိုင်း တည်အောင် မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး လို့ သာ ပြောပါရစေ။

မကြာပါဘူးဗျာ။ ကျနော်ကို ဖမ်းတဲ့နေ့ရောက်လာတာပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၉ ခုနှစ် မတ်လ(၂၄)ရက်နေ့ပဲဗျာ။ ဘာလို့ မှတ်မိလဲ၊ ဟုတ်လား။ ကျနော်ကိုမိပြီး ထောက်လှမ်းရေးအမှုမှာ ချုပ်ထားတာ နှစ်ရက်ကြာတော့ တော်လှန်ရေးနေ့ လေ။ အခုတော့တပ်မတော်နေ့ ဆိုလားဗျာ။

အဖမ်းခံရမယ့်နေ့က နည်းနည်းတော့ထူးခြားနေတယ်ဆိုတာ မနက်ကိုးနာရီလောက်ကတည်းက သိနေတာ။ ဒီလိုလေ။ မနက် ရှစ်နာရီလောက်မှာ မောင်မောင်မြင့် ကျနော် ရုံးရောက်လာတယ်။

သူနဲ့လှုပ်ရှားဘက် သောကြာဆိုတဲ့မောင်ကို ဖုန်းဆက်လို့မရဘူးတဲ့။ တခုခုတော့ဖြစ်ပြီထင်တယ်တဲ့။ သောကြာ ဆိုတာ က ကျနော်နဲ့အမှတ်ပဲ။ သူ့ကို ထောက်လှမ်းရေးတိုက်ထဲမှာ အသံသာကြားဖူးတာ။ လူချင်း ဒီနေ့အထိ မမြင်ဖူးဘူး။ မောင်မောင်မြင့်က သောကြာကို ဆက်မရဘူး ပြောတော့မှ ကျနော် ကိုရန်ဝင်းကို သတိရမိတော့တယ်ဗျာ။ ဖုန်းဆက် ကြည့်တယ်။ ကိုရန်ဝင်းတပည့် ဖုန်းကိုင်တယ်။ သူ့အသံက တုန်တုန်ရီရီနဲ့ မရှိဘူး၊ မသိဘူးချည်း လုပ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပိုရှင်းသွားအောင် ဆူးလေဘုရားနားကို ကိုရန်ဝင်း အလုပ်ဆိုဒ်ထဲကို လိုက်သွားလိုက်တယ်။ အခု Sofitel Hotel တပိုင်းတစ ဆောက်ထားတဲ့နေရာလေ။ ဟိုတယ်ခရီးသွားရုံးနဲ့မဝေးလှဘူး။ ခင်ဗျားမှတ်မိအောင် ပြောရ ရင် အဲဒီကွက်လပ်ကြီးက ဘတ်စကားမှတ်တိုင်နဲ့ နီးတယ်။ ဘတ်စကားစောင့်တဲ့ယောက်ျားတွေ အပေါ်သွားလို့ရတဲ့ ကွက်လပ်ကြီး။

နောက် အာဏာသိမ်းပြီး နောက်နေ့ စစ်တပ်က ရက်ရက်စက်စက် ပစ်တာ အဲဒီနေရာပဲဗျာ။ ကိုရန်ဝင်းလုပ်ငန်းခွင်ရုံးထဲကိုရောက်တော့သူတပည့်တချို့ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်နေတာတွေတယ်။ ဘာမှမေးလို့မရဘူး။ တခါတခါ ကြုံသိနေတာမကောင်းဘူးဗျ။ ထောက်လှမ်းရေးက ဖမ်းတော့မယ်ဆိုတာ ကျနော် ကြုံသိနေပြီ။ အဖမ်းခံရ တာက ငါးနာရီခွဲ၊ သိနေတာက နေ့လည်နှစ်နာရီ၊ တော်တော်ခံစားရခက်တဲ့ဝေဒနာဗျာ။ ကျနော်က မတုန်လှုပ်ပါဘူး လို့ လိမ်မပြောချင်ဘူး။ ကျနော်လည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ကိုယ် ကြောက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ကျနော် လုပ်ဖို့ မမေ့ဘူးဗျ။

ကျနော်နဲ့ မောင်မောင်မြင့် လှိုင်ရှမ်းစုရုံးကိုပြန်ရောက်တော့ ညနေသုံးနာရီထိုးနေပြီ။ ကျနော် သူ့ကို သေချာပြောတယ်။ မောင်မောင်မြင့် မင်းရှောင်နေချင်ရင် အချိန်ရတယ်။ ငါတော့ ဒီအချိန်မှ မရှောင်တော့ဘူး။ ဒီတော့မင်းရှောင်နေမလား၊ အဖမ်းခံမလား၊ မင်း ဖာသာဆုံးဖြတ်၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး ... လို့။

မောင်မောင်မြင့်က ကလေးဗျ။ အသက်က ကျနော်ထက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်တယ်။ ရေဒီယိုသတင်းတွေ နားထောင်ပြီး စကားကြီး စကားကျယ်တွေသာ ပြောနေတာ၊ တကယ် မိုးထဲရေထဲကျတော့ အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ် အူကြောင်ကျား နေတယ်လေ။ ကျနော်ဘက်ကတော့ ဝတ္တရားကုန်ပြီလေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့သာလိုတော့တယ် ဆိုပြီး ရုံးခန်းထဲ မှာ ငုတ်တုတ်သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ အရက်လား၊ တကယ်ဗျာ။ အဲဒီနေ့က အရက်သောက်ချင်စိတ် ကုန်နေတယ်။ နောက်တခုက ဒီအချိန်မျိုးမှာ အရက်ပါလာရင် ပိုရှုပ်ပိုဆိုးကုန်မှာကိုလည်း သိနေလို့ဗျ။

မောင်မောင်မြင့်လား ... ကျနော်ရုံးဘေးက ငါးကပ်တွေပုံထားတဲ့ အပုံပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်နေတယ်။ အကျီချွတ်ကြီး နဲ့လေ။ ရေချိုးမလို့ပြင်နေ ထင်ပါရဲ့။

မကြာပါဘူးဗျာ။ ညနေငါးနာရီခွဲဝန်းကျင်ပေါ့။ ကျနော်ရုံးရှေ့ကိုပေါင်မုန့်ကားတစင်း ဝင်ချလာတယ်။ ပေါင်မုန့်ရောင်းတဲ့ ကားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ Town Ace တို့၊ Lite Ace တို့လို ဗင်ကားမျိုးကို ပြောတာပါ။ အဲဒီကားကို ကျနော်ခြံတံခါးကို ကျော်ပြီး ကျနော်မြင်နေရတယ်။ ကျနော်ရုံးခန်းက လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းမကြီးကနေ အုတ်တံတိုင်း တခု ကို ကွေ့ကျော်ပြီးမှ ရောက်တာ၊ ရုတ်တရက် လူတရုံးရုံး ဖြစ်လောက်တဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူးဗျ။

ကားပေါ်ကနေ အရပ်ဝတ်နဲ့ လူနှစ်ယောက်ဆင်းလာတယ်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်တွေ။ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကတော့ မဆင်းဘူး။

ကျနော်သိလိုက်ပါပြီ ... ဒီလူတွေဟာ ကျနော့်ကို လာပင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတာကိုပေါ့။

ကျနော် ကြောက်စိတ်နည်းသွားပြီဗျ။ မလာခင် ကြောက် ပြီးပြီလေ။ တော်ရောပေါ့။ လုပ်စရာရှိတာ ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းရုံပဲ။ ကျနော် ရုံးရှေ့ကို ဆင်းချသွား လိုက်တယ်။ နောက် ခြံတံခါးနားကို လျှောက်အသွားမှာ စေ့ရုံစေ့ထားတဲ့ ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး လူနှစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ အဲဒီအထဲက တယောက်ဟာ ကျနော်နဲ့ အရမ်းကပ် နေတယ်။ နောက်တယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက။

ကျနော်နဲ့ကပ်နေတဲ့လူက ... ကျနော် တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးကပါတဲ့။ ပြောနေရင်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး မှတ်ပုံတင်ကဒ်တစ်ခုကို တဝက်ကျော်ကျော် ထုတ်ပြတယ်။ ကျနော်မှတ်မိတာတော့ ... အဲဒီမှတ်ပုံတင်ကဒ်မှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့ အနီရောင် ကြက်ခြေခတ် ခပ်ကြီးကြီး တခု ကန့်လန့်ဖြတ်ခတ်ထားတယ် ဆိုတာပဲ။ နောက် သူ့ကဒ်ကို ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း ... ကိုသက်ခိုင်ဆိုတာ ခင်ဗျား လား တဲ့။

သက်ခိုင် ရှေ့တည့်တည့်ရပ်ပြီး သက်ခိုင်လားဆိုတော့ ... ဟုတ်ပါတယ် ကျနော်သက်ခိုင်ပါ ပေါ့ဗျာ။ ဘာလဲ ... ခင်ဗျား ကြည့်ပုံက သူတို့ လုပ်သမျှ ခံရလေသတည်းလို့ ထင်လို့လား။

ဟား ... ဟား ... သက်ခိုင်ဗျ။ သူတို့တွေ့နေတာကတခြား၊ ကျနော်ကြုံနေတာကတခြား ... သက်ခိုင် သူများနဲ့မတူဘူး ဆိုတာ ဒီမောင်တွေ နောက်သုံးရက်ကြာတော့မှ သိသွားတယ်။

ရယ်စရာလို့ သဘောထားပါဗျာ။ ကြွားတာမဟုတ်ရပါဘူး။

ဒီမောင်တွေ ကျနော့်ကို သက်ခိုင်လား မေးနေမှတော့ သက်ခိုင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သူတို့ ကြုံမသိတာ ထင်ရှားနေတာ ပေါ့။ အော် ... ခင်ဗျားကလဲ၊ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ကြည့်နေပြန်ပါပြီ။ အမှန်က ကျနော်ဟာ ကျနော့်ဘေးမှာကပ်ရပ်နေတဲ့ မောင်မောင်မြင့်ကို အတူတူ အဖမ်းမခံရအောင် အကြံကြီးကြံနေတာဗျ။

အခန်း (၅၁) - လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် မပျက်မကွက် ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်

ကိုသက်ခိုင်ကို ကျနော်တို့မေးစရာရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကျနော်ကို သူတို့ဖမ်းလိုက်ကြပါပြီ။ ကျနော် စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပါတယ်။ မောင်မောင်မြင့်ကတော့ ကျနော်ဘေးက လိုက်ခဲ့ပါ မြန်နှာဆိုပြီး ခေါ်နေတဲ့ မောင်နဲ့ ဓားလွယ်ခုတ်မှာ၊ အကျီချွတ်ကြီးနဲ့၊ ပုဆိုးကို မိန်းမတွေထမိန်ရင်လျားထားသလို ပုံစံနဲ့ပါးစပ်လေး ဟာ လို့။ ကျနော်လည်း ခေါင်းငြိမ်လိုက်ရော၊ သူက ကိုမောင်မောင်မြင့်ကိုသိလားတဲ့။ ဒီလူ ထောက်လှမ်းရေးသာလုပ်နေတာ တော်တော်ညံ့တာပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိတယ်။ ကျနော်က ခပ်အေးအေးလေသံနဲ့ ... သိတယ်လို့လည်း ဖြေ လိုက်တော့ သူဘယ်မှာ နေသလဲ တဲ့။

ကျနော်က တကယ့်ကို တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ လေသံနဲ့ "မောင်မောင်မြင့်နဲ့ကျနော် တနေကုန်အတူရှိနေတာဗျ။ မနက် ရှစ်နာရီလောက်က ကျနော်ရုံးကိုလာတယ်။ တနေကုန်နီးပါးနေပြီး ညနေသုံးနာရီလောက်ကမှ သူ့အိမ်ပြန်သွားတာ" လို့ ငြောင်လိမ်လိုက်ရောဗျာ၊ လူလည်ပါဆို။ မောင်မောင်မြင့်အကြောင်းပြန်ဖြေတော့ မောင်မောင်မြင့်ဘက် ဘယ်လှည့် ကြည့်မလဲ။ ကျနော်လို့မို့လုံးက ထောက်လှမ်းရေးကိုယ်တော်ရဲ့ ဝိုးပေါက်ထဲကို တန်းဝင်သွားတော့တာပဲဗျာ။ ကိုမောင်မောင်မြင့် အိမ်ကို လိုက်ပြပေးပါတဲ့။ သူက ခပ်လောလော ကျနော်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ကားပေါ်တက်ဖို့ လက်ဟန်ပြလိုက်တယ်။ ကျနော်ပေါင်မုန့်ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ထိုင်လို့တောင် နေရာမကျသေးဘူး။ ကျနော် ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တဲ့တယောက်သောမောင်က စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါလေး စွပ်လိုက်ပါတဲ့။

အေးပေါ့ဗျာ ... နက်ပြာရောင်ခေါင်းစွပ်ပေါ့။ အနက်ရောင်မဟုတ်ဘူး၊ နက်ပြာရောင်။ ဇင်ပိတ်စခပ်ထူထူနဲ့ချုပ်ထားတာ။ ဘယ်ချောင်ကနေ လာခါနီးဝင်ဆွဲလာသလဲတော့မသိဘူးဗျာ။ ခေါင်းစွပ်က ခပ်ညစ်ညစ်နဲ့ အောက်သိုးသိုးမှိုဇော်တောင် နံနေပြီဗျာ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ စွပ်ဆို စွပ်ရုံပေါ့။ စွပ်ပြီးတော့လည်း မပြီးဘူးဗျာ။ ကျနော် သေချာထိုင်လိုက် တော့မှ ကျနော်အရပ်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေတာ ကားအပြင်က ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ခေါင်းငုံထားတဲ့။ ငုံ့တယ်။ မရဘူးဗျာ။ ဘေးမှန်အောက်ကို မရောက်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူက ကိုသက်ခိုင် လှဲပြီး

တော့သာအိပ်နေပါဗျာ တဲ့။ လှဲတယ်ဗျာ။ အိပ်တယ်ဗျာ။ ကားမောင်းထွက်တော့ ကျနော်လည်း ကောက်ကောက်ကွေးကွေးပုံစံနဲ့ လှဲလျက်ပါသွားပါတော့တယ်။ မောင်မောင်မြင့်ကတော့ ဘယ်လိုပုံနဲ့ ကျန်နေခဲ့လေ သလဲ မသိတော့ဘူး။ ကျနော် ဝတ္ထုရေးတော့ ကုန်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

မောင်မောင်မြင့်အိမ်ကို ဘယ်လိုမောင်းရမယ်ဆိုတာ လှဲနေရင်း လမ်းညွှန်လိုက်တာ ရောက်သွားရော ဆိုပါတော့။ မောင်မောင်မြင့်အိမ်ကိုရောက်တော့ သူတို့ကောင်စီလူကြီးကို ရှာသေးတယ်။ ကောင်စီလူကြီးတွေရော ထောက်လှမ်း ရေး နှစ်ယောက်ပါ မောင်မောင်မြင့် အိမ်အတွင်းထဲကို နေရာအနှံ့ဝင်ပြီး ပိုက်စိတ်တိုက်နေတာကို အသံတွေ ကြားနေရ တယ်ဗျာ။ မောင်မောင်မြင့်အမေရဲ့အသံတောင် ကြားရသေး။ ဘာတဲ့ ... ကိုသက်ခိုင် ရုံးဘက်ကို မနက်ရှစ်နာရီ လောက် ကတည်းက ထွက်သွားတာ ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူးတဲ့။

မောင်မောင်မြင့်ရှေ့ကထွက်လာပြီး မောင်မောင်မြင့်ကိုလာရှာနေတာ ဘယ်တွေ့မလဲဗျာ။ နာရီဝက်သာသာလောက် အိမ်ထဲမွှေးပြီး မကျေမချမ်းအသံတွေနဲ့ ပြန်ထွက်လာကြတယ်။ ကျနော်လည်း ကားထဲမှာ လှဲနေရင်း ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်နေတယ်။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ထောက်လှမ်းရေးက ဖမ်းခေါ်လာတယ်ဆိုတော့ လမ်းကိုဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မမောင်းဘဲ ဟိုကွေ ဒီကွေ မောင်းနေတာပေါ့။ သူတို့အချင်းချင်း တိုးတိုး တိုးတိုးလုပ်နေတာ ကျနော် ရိပ်မိနေတယ်လေ။ ကျနော်လည်း မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး အသက်လေးမှန်မှန်ရှုပြီး မျက်လုံးမှိတ်နေလိုက်တာ အိပ်ပျော်သွားသဗျာ။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသလဲတော့ မသိဘူး။ ဟောလူ ကိုသက်ခိုင် ထတော့ တဲ့၊ ခင်ဗျားဗျာ၊ ဒါအိပ်ပျော်နေရမယ့် အချိန်လားဗျာ တဲ့။ ကျနော်လည်း လူးလဲထပြီး ကားပြင်လည်း ထွက်လိုက်ရော ... တယောက်သောမောင်က ကျနော် လက်တဖက်ကိုတွဲပြီး အဆောက်အဦးတခုထဲကို ခေါ်သွားသဗျာ။ မျက်စေ့ကတော့ မမြင်ရဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အောက်က သမံတလင်းကို ခြေထောက်က သတိပြုမိတယ်။ နောက်ပြီး အဆောက်အဦးအတွင်းအပြင် အလင်းအမှောင် ခြားနား ချက် ရှိတော့ သိနေတယ်လေ ... ။

အဆောက်အဦးထဲမှာ ဟိုကွေဒီကွေ သုံးလေးကွေလည်း ကွေပြီးရော အခန်းတခုထဲကိုရောက်လာရော။ နောက် ကျနော်ခေါင်းကအစွပ်ကိုဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဟာ ... တခန်းလုံး မှောင်အတိ ဖုံးနေပါရောလားဗျာ ...။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ သူတို့ ကျနော်ကို အမှောင်ခန်းတခုထဲမှာထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားကြပြီ။ တကယ် အမှောင်ခန်းဗျာ။ အလင်းရောင် တစက်မှ မဝင်နိုင်တဲ့အပြင် နံရံကိုတောင် ဆေးအမည်းတွေသုတ်ပြီး မည်းမှောင်နေအောင် လုပ်ထားတာဗျာ။ မသိဘူးလေ။ ဘာကြောင့် ဖမ်းလာတဲ့လူတယောက်ကို အမှောင်ခန်းထဲ စထည့်ရတယ် ဆိုတာတော့။

ကျနော် အမှောင်ခန်းထဲလည်းရောက်ရော၊ အမှောင်ထဲမှာ တောင်စမ်း မြောက်စမ်း လုပ်ရင်း အခန်း ဘယ်လောက် ကျယ်သလဲ၊ ဘာစက်တွေများ တပ်ထားသလဲ လျှောက်စပ်စုတယ်။ အခန်းက ၁၅-ပေ၊ ၈-ပေ လောက်ရှိမယ်၊ အမြင့် ၉-ပေ လောက်ရှိတယ်။ အရမ်းမှောင်နေတယ်ဆိုပေမဲ့ နည်းနည်းကြာ လာတော့ ခပ်ရေးရေးမြင်နိုင်တာတွေ ရှိတယ်လေ။ ဝင်လာတဲ့ တံခါးပေါက်နဲ့ တည့်တည့် အခန်းအဆုံး နံရံအထက် ၈-ပေလောက် အမြင့်မှာ စပီကာ သေးသေး တလုံးလို ဟာမျိုးကိုတွေ့နေရတယ်။

ခင်ဗျားက ရှုပ်တယ်ပြောလည်း ခံရုံပဲဗျာ။ ကျနော် သတိပြန်ဝင်လာတော့ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ထိတ်ရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကျနော် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဒေါ်လာတသန်း တန်တယ်ဆိုလား။

၁၈၀၄-ခုနှစ်က အမေရိကန်မှာ ထုတ်တဲ့ ရှေးဟောင်း ငွေဒင်္ဂါးတပြား ပါလာတာကို အခုမှ သတိရတော့တယ်ဗျာ။ ဒုက္ခတော့ရောက်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့ပေါ့။

ဒီလိုဗျာ ... ကျနော်မှာ ငယ်ဆရာတယောက် နာမည်က ဦးမြမောင်တဲ့။ ကျနော် အလယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝက စာသင်ခဲ့တာ။ နှစ်တွေ အများကြီးကွဲနေ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်ကျော်လောက်ကမှ အဆက်အသွယ်ပြန်ရတာ။ သူက အင်းသား ဗျာ။ အင်းသားဆိုတာ ညောင်ရွှေဘက်က အင်းလေးမှာ မွေးတာလို့ ပြောတာဗျာ။

သူက ကျောင်းဆရာအလုပ်က ထွက်ပြီး ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေထုတ်နေတာ။ သူတို့အင်းလေးမှာ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်ဆိုပဲ။ တနေ့ ကျနော်ရုံးခန်း ရောက်လာပြီး ရှေးဟောင်းဒင်္ဂါးတပြား ထုတ်ပြတယ်။ ထုတ်တဲ့ ခုနှစ်က ၁၈၀၄-ခုနှစ်။ တဘက်မှာ အမျိုးသမီးတယောက်ရဲ့ဦးခေါင်း၊ နောက်တဘက်မှာ လင်းယုန်ငှက် တကောင်က မြားတွေကို ခြေသည်းမှာဆုပ်ထားပြီး သံလွင်ခက်တွေ ရံထားတဲ့ပုံ။ ဒင်္ဂါးတခုတည်း ပြရုံနဲ့တော့ ဘယ်လောက်တန်ပါတယ် ဆိုတာ ယုံပါ့မလားဗျာ။ ကျနော်ဆရာက ဒင်္ဂါးရော၊ ဒင်္ဂါးတွေအကြောင်း အသေးစိတ်ဖော်ပြ ထားတဲ့ ကတ်တလောက် စာအုပ်တအုပ်ရော၊ နောက် အဲဒီ ၁၈၀၄-ခုနှစ် အမေရိကန်ဒင်္ဂါးရဲ့ နောက်ဆုံး လေလံပွဲ အကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထား တဲ့ ဝီဒီယိုအခွေတခုပါ ပါတာဗျာ။

ကြားဖြတ်ပြောရရင် ကျနော်တောင် အင်းလေးဘက်ကိုဆရာနဲ့လိုက်သွားဖူးတယ်။ မှတ်မှတ်ရရကတော့ ဖောင်တော်ဦး ရောက်တော့လည်းသောက်ထားတာပဲ။ အင်းလေးရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ လှေတစီးနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေ လျှောက်လည် တော့လည်း သောက်ထားတာပဲ။ ကျနော်ရောက်သွားတာ အင်းလေး ဟဲယားရွာမဗျာ။ ဆရာဦးမြမောင် ဇာတိလေ။ ခင်ဗျားကို ဗဟုသုတအနေနဲ့ပြောရဦးမယ်။ အရက်သောက်ပြီး အင်းလေးရေပြင် လှေပေါ်မှာအိပ်နေရင် ဖျားတတ်သတဲ့ ဗျာ။

ရေပေါ်မှာ ခရမ်းချည်သီးလို စိုက်ခင်းတင်မကဘူး၊ ဘောလုံးကန်တဲ့ကွင်းရော၊ ဘောလီဘောရိုက်တဲ့ကွင်းရော ရှိတယ်။ ဆရာအမ အိမ်ကနေ အင်းလေးအရက်ဆိုင်သွားရင် ဘောလီဘောကွင်းကို ဖြတ်ဖြတ်သွားရလို့ တအံ့တဩနဲ့ မှတ်မိနေတာဗျာ။ တအိမ်နဲ့တအိမ်၊ ခြံဝင်းတဝင်းနဲ့တဝင်း ဆက်ထားတာက ရေပေါ်မှာ လုပ်ထားတဲ့ မြေလမ်းလေးတွေ နဲ့ဗျာ။ နောက် သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင် ဆိုတာလည်း စပ်စုခဲ့သေးတယ်။ ကျနော် နားလည်သလောက်တော့ ဖွင့်မယ့် အကောင်ကို မနက်ပိုင်းမှာ အိတ်ထဲထည့်ပြီး အိမ်ခေါင်မှာဆွဲထားတာ။ နောက် ကဗျာလိုလို၊ တဘောင်

လိုလို စာချိုး လေးနဲ့ အတိတ်စိမ်းပေးတယ်။ ဒါကို လူတွေက မှန်းဆပြီး ထိုးကြတာ။ သေချာတော့သဘောမပေါက်ဘူး။ ကျနော် နားလည်သလောက်တော့ လူလိမ်တွေ ပါရင် ကစားလို့ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ထုပ်တန်းမှာ ဆွဲထားတာ အချိန်မရွေးချပြီး ပြင်လို့မရဘူးလား တွေးမိလို့ ... ။

နေဦးဗျာ။ ကျနော်မူးမူးနဲ့ ဘီလူးချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်သွားဖူးတယ်။ ခပ်တိမ်တိမ်၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ချောင်းလေးပါဗျာ။ တချို့နေရာတွေဆို လှေအသေးစားတောင် မြေကြီးနဲ့ မလွတ်လို့ လှေကို လူက ဆင်းဆင်းတွန်းနေရသေးတယ်။

ချောင်းတဘက် တဘက်မှာ ခြံတွေချည်းပဲဗျာ။ လိမ္မော်ခြံတွေ၊ ကျွဲကောခြံတွေ၊ အပြန်တောင် ဆရာအသိ ကျွဲကောခြံ တခြံထဲ ဝင်ပြီး ရွှေလိမ္မော်တပုလင်း ချခဲ့သေးတယ်။ ကြိုက်တယ်လေ။

ချောင်းအထက်ကို လေးနာရီခရီးလောက် တော်တော်ဝေးဝေး သွားလိုက်တော့ ဈေးနေ့လို ဈေးရောင်းနေတဲ့နေရာတခု ကိုရောက်တယ်။ နံမည်တော့မမှတ်မိဘူး၊ တော်တော်ခေါင်တဲ့နေရာပျံ။ တောင်ရိုးပေါ်မှာ နေတဲ့လူတွေ ဆင်းလာပြီး ရောင်းကြ ဝယ်ကြတာ။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပျံ။ အဲဒီဈေးနေ့မှာ ထမင်းရောင်းတာ ပိဿာချိန်နဲ့ ... တပိဿာ နှစ်ရာလောက်ရှိမယ်။ ထမင်းဝယ်ရင် ပဲဟင်းခပ်ညိုညို အလကား ပေးတယ်ပျံ။ ကျနော်က မိုးလင်း လှေပေါ်ရောက်ကတည်းက သောက်ထားတော့ ဗိုက်ထဲ ဟာတာတာ ရှိတာနဲ့ ပဲဟင်းနဲ့ထမင်းကို နယ်ပြီး တလုပ် လွေးလိုက်တာ ... ဟာ ... ခါးလိုက်တာပျံ။ ဘယ်လိုကြောင့် ပဲဟင်းအခါးကြီးကို အများကြိုက်နေကြသလဲတော့ ကျနော်လည်း အခုထိ မသိဘူး။ ဆရာ ပြောတာတော့ အဲဒါ ရိုးရာ အစားအစာ ဆိုပဲ။

နောက် ဈေးနဲ့မလှမ်းမကမ်း တောင်ကမူလေးပေါ်မှာ ဉာဏ်တော် ခပ်မြင့်မြင့်စေတီတော် တခုရှိတယ်။ ဉာဏ်တော်က ပေတရာကျော်လောက်ကို ရှိနိုင်တယ်ပျံ။ ကျနော် လှေခါးအတိုင်းတက်သွားသေးတယ်။ ဆရာ ပြောတော့ မင်းတုန်း မင်းကြီး ကောင်းမှုတဲ့။ ဘယ်နယ် ဒီလောက်ချောင်ကျတဲ့နေရာမှာ ဒီလောက်ဘုရားအကြီးကြီး ဘယ်လိုလုပ် လာတည် ထားသလဲတောင် တွေးမိသေးပျံ။ အမယ် ... ဘုရားရဲ့ပရဂုဏ်ကို ကာထားတဲ့တံတိုင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရကျော်စွာ ကောင်းမှုတဲ့။ အေးလေ၊ အရေးအခင်းတုန်းက စစ်ကိုင်းမှာ ဆန္ဒပြတဲ့ပြည်သူတွေကို ရာနဲ့ချီပြီးသေအောင် ရက်ရက် စက်စက် ပစ်ခတ်ဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ သူရကျော်စွာပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီရက်စက်မှုကြောင့်သဲကုန်းဆရာတော်ဦးဉာဏ်သရက ရာဇဝါဒဆိုပြီး မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး အကြောင်း ဟောဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒီ အင်းလေးဈေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကနေ ရွှေထည်တွေအထိရောင်းတယ်လေ။ ဆိုင်ခန်းတော့သီးခြားမရှိဘူး။ ပါလာတဲ့ မိုးကာဖျင်ကာစကို မြေကြီးပေါ်ချခင်းလိုက်ရင် ဆိုင်ဖြစ်ရော။ အင်ရွက်တွေနဲ့ တော့ အမိုးမိုးထားတာပေါ့ပျံ။ ခင်ဗျားကလည်း ကပ်တီးကပ်ဖဲ့၊ အမိုးမရှိဘဲတော့ ဘယ်နေမလဲ။ ကျနော်လိုက်လာတဲ့ လှေက အဲဒီဈေးမှာ ရွှေထည်လာရောင်းတဲ့ ဆရာဦးမြမောင်ရဲ့တူ ပိုင်တဲ့လှေလေပျံ။

အရေးထဲ ခင်ဗျားက ဒဂါးအကြောင်း စိတ်ရောက်နေပြန်ပါပြီ။ အဲဒီ ဒဂါးအကြောင်းက ပြောရရင် အရှည်ကြီးပျံ။ အစစ်ဟုတ်မဟုတ် ခွဲတဲ့ အချက်တွေတောင် နှစ်ဆယ်နီးပါးလောက်ရှိတယ်။ UNITED STATES OF AMERICA, IN GOD WE TRUST, ONE DOLLAR ဆိုတဲ့ စာတန်းတွေက ဘယ်လို၊ ကြယ်တွေကဘယ်ပုံ။ အမျိုးသမီးခေါင်းက ဆံပင် ဒီဇိုင်းက အတုအစစ် ဘယ်လိုကွဲတယ်။ သံလွင်ခက်က တမျိုး၊ တော်တော်ကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ခွဲရမယ့် အလုပ်ပါပျံ။ အေးလေ ... ဒါကြောင့် ကျနော်ဆီ ရောက် လာ တာပေါ့။

တကယ်တမ်း စစ်မစစ်တော့မသိဘူး။ ထိတ်ထိတ်ကြံ သူဌေးတွေ တယောက်နှစ်ယောက် ပြကြည့်တော့ သူတို့လည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ကျနော်ကတော့ အဖြေမှန်ထွက်အောင် ရှေးဟောင်းသုတေသနက ကျွမ်းကျင်သူ တယောက်ယောက်နဲ့ ချိတ်ပြီး စစ်ဆေးဖို့လုပ်နေတုန်းအချိန်ပေါ့။ တခုအံ့သြဖို့ကောင်းတာက အဲဒီဒဂါးပြားကို လက်ညှိုး နဲ့ လက်မကြားမှာ ထားပြီး ပါးစပ်နဲ့မှတ်လိုက်၊ နောက် နားနားမှာကပ်ပြီး နားထောင်ရင် လိုက်သံကြားတယ်ပျံ။ တော်တော်ကို သိသာတာ။ ထောက်လှမ်းရေးကလာခေါ်တော့ ကျနော်အိတ်ကပ်ထဲ ပါလာတာပဲပျံ။ ဒီလိုပဲပျံ။ ကျနော် အကျင့်က တခြားလူတွေ သိပ်ဂရုစိုက်နေတာကို ကျနော်က သိပ်အလေးမထားတတ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ အကျင့်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ အခု ကြည့်လေ။ ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိပါတယ် ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းက ကျနော်အိတ်ကပ်ထဲ ကနေ ထောက်လှမ်းရေးက တွေ့သွားရင် ပြဿနာ ပိုရှုပ်ပြီပေါ့။

ကံဆိုးရင် ကျနော်ဆရာတောင် အဖော်ပါလာအုံးတော့မယ်။ အမှန်က ကျနော်ကို ခေါ်လာတဲ့မောင်တွေက ငတုံးတွေမို့ ဗျ။ တကယ်လည်တဲ့ကောင်ဆို ကျနော်ကို အမှောင်ခန်းထဲမသွင်းခင် တကိုယ်လုံး ပိုက်စိတ်တိုက်ရမှာ ... ။

ကျနော်လည်း ခေါင်းအေးအေးနဲ့ အကြံထုတ်လိုက်တယ်။ ရပြီ ... ကျနော် စီးလာတဲ့ ခြေညှပ် သားရေဖိနပ် မြမာလာ အသစ်ကြီးရဲ့ အောက်ခံသားရေကို အစ မရရအောင်ရှာပြီး အသာလေးခွာတယ်။ အများကြီး ခွာလို့မရဘူးလေ။ ဒဂိုးတပြားစာသာပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီ အောက်ခံသားရေနဲ့ အပေါ်သားရေကြားကို ဒဂိုးပြားကို ညှပ်နေအောင် သေချာထိုးထည့်လိုက်တယ်။ ကံကြီးပါပေဗျာ။ ကျနော်လွတ်တဲ့အထိ အဲဒီ ဒဂိုးပြားဟာ အပြင်ကို ပြန်ပါလာသဗျာ။

မောင်မောင်မြင့်ကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ပြောင်လိမ်ပြီး ချန်ထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စလား။

ပထမ နှစ်ရက် ကျနော်ကို စစ်ဆေးနေတဲ့အထိ ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမဲ့ နောက် သုံးရက်မြောက်မှာ မောင်မောင်မြင့်ကို ဖမ်းမိတော့ ကျနော် ချောက်ကျတော့တာပဲ။

သုံးရက်မြောက်မနက်မှာ ကျနော်ကို တိုက်ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲကနေ အပေါက်ကျဦးကျဦးလေးထဲက ချောင်းကြည့် လိုက်တော့ ခေါင်းကိုနက်ပြာရောင်စွပ်ထားတဲ့ မောင်တယောက်ကိုတွေ့တာနဲ့ သေချာအောင်စပ်စုလိုက်တာ ... ဟာ ... အဲဒါ မောင်မောင်မြင့်ပါပဲဗျာ။ သေချာတာပေါ့။ ကျနော်တော့ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်သွားတော့တာပဲဗျို့။ ကျွိုင်က တော့ တက်ပြီဗျာ။ အေးလေ၊ မောင်မောင်မြင့်ကို ကျနော်ထားခဲ့တယ်။ နောက်မောင်မောင်မြင့်နဲ့ကျနော် လုပ်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေကို ကျနော် အားလုံး မလိမ့်တပတ် လုပ်ထားတာလေ။

မကြာပါဘူးဗျာ။ မောင်မောင်မြင့်ကို သွားဆွဲတဲ့မောင်က ကျနော်ကို ဆွဲခဲ့တဲ့မောင်ပဲ ဆိုတော့ ကျနော်ကို ထည့်ထားတဲ့ အခန်းရှေ့ကို မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာပြီး သံဇကာပေါက်သေးသေးလေးကနေ ကိုသက်ခိုင် ... မောင်မောင်မြင့်ကို ကျနော်တို့ မိလာပြီ။

ခင်ဗျား တော်တော်ကို လည်တဲ့လူပဲဗျာ။ ကျနော်တို့ကိုတောင် တပတ်ရိုက်တယ်။ တပ်မှူးသိရင်တော့ ကျနော် ဒုက္ခ ကောင်းကောင်း ရောက်မယ့်အပေါက် တွဲ့။ ခင်ဗျား သတိ ကြပ်ကြပ်ထားပါ တဲ့။ ကဲ ... ။

အခန်း (၅၂) - မင်းလည်းယောက်ျား၊ ငါလည်းယောက်ျား

ကျနော်ကို ဖမ်းလာပြီး ပထမနှစ်ရက်မှာ စစ်ပုံဆေးပုံလေးကို အသေးစိတ်ပြောပြမှ ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်ဗျာ ...။
 အမှောင်ခန်းထဲကိုထည့်ထားပြီး ကျနော်လည်းဒဏ်ပြားကိုဖိနှပ်အောက်ထိုးသွင်းပြီးရော ကိုယ်တော်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကျနော်ကိုပြန်ထုတ်သွားကြတယ်။ ခေါင်းစွပ်တော့မစွပ်တော့ဘူးဗျာ။ အခန်းတစ်ခုထဲကိုရောက်တော့ ကုလားထိုင်တလုံးမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ကျနော်တို့ခေတ်က မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာသုံးတဲ့ သစ်သားခေါက်ကုလားထိုင်မျိုးပါဗျာ။ အခန်းက စစ်ဖို့ဆေးဖို့ သီးသန့်လုပ်ထားတဲ့အခန်းဗျာ။ ဘာမှ ရုံးသုံးပစ္စည်းမရှိဘူး။ စာပွဲသေးသေးတလုံးနဲ့ ကုလားထိုင်သူတလုံး၊ ကိုယ်တလုံး။ သူ့ကုလားထိုင်က ကျနော်လိုမဟုတ်ဘူး။ လက်တန်းနဲ့လက်တင်နဲ့။ ဘာမှတောင် မမေးရသေးဘူးဗျာ။ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ မောင်တကောင်က ကျနော်ရှေ့ကစားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ ဝုန်းကနဲ ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ ကောင်းကောင်းမေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေတဲ့။

ရုတ်တရက်တော့ လန့်သွားတာအမှန်ပဲ။ နောက်ချက်ချင်းဒေါက်သွားတယ်။ သက်ခိုင်ဗျာ၊ ဒင်နဲ့ဒိတ် ဆိုတဲ့လူမိုက်တွေ ကြားမှာ ကြီးလာတာ။ ဟိုဒင်းကို ဟိုဒင်းနဲ့လာခြောက်သလိုဖြစ်နေလို့။ ကျနော်ကို စစ်မယ့်မောင်က လုပ်သေးတယ်။ အဲဒီလူက ခါးပတ်နက်တဲ့။ အေးပေါ့ဗျာ၊ ခါးပတ်နက်နဲ့ ခြောက်တော့လည်း ဖြေလိုက်ရတာပေါ့။ ဖြေလိုက်တာမှ အရေးကြီးတဲ့ နေရာတွေမှာ ယောင်ဝါးနဲ့အမှားကြီးပဲ။ ဒါလည်း ကျနော်အကျင့်ဗျာ။ ကျနော်က ခြိမ်းလားခြောက်လား၊ မင်းဘာလဲ၊ ငါဘာလဲ လုပ်တဲ့ကောင်တွေကို ဖြိုရမှ အရသာရှိတယ် ထင်တဲ့ကောင်။

ကျနော်မျက်နှာရှေ့မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့အခန်းတွေထဲမှာသုံးတဲ့ အားကောင်းကောင်း မီးဆလိုက်တလုံး ထိုးထားပြီး စ တော့တာပဲဗျို့။ ကျနော်ကိုစစ်တဲ့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နာမည်က စိုးသန်းတဲ့။ တပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်။ ကျနော်ကို လာဖမ်းတဲ့ မောင်ပဲ လေ ... ။

နာမည် ... သက်ခိုင်၊ တခြားနာမည်ရှိသေးလား၊ အဖေနာမည်ပြော ဆိုတာတွေနဲ့ ညှစ်နှာရီလောက်က စလိုက်တာ မနက်ခြောက်နာရီထိုးရော။ အဲဒီတော့ ခဏအိပ်ဆိုပြီး စစ်တဲ့မောင်က ထွက်သွားတယ်။ နောက် ခြောက်နာရီခွဲတော့ နောက်တယောက် ရောက်လာတယ်။ ထတော့တဲ့။ မျက်နှာသစ်လိုက်တဲ့။ ဒန်ခွက်ခပ်ကြီးကြီးနဲ့ရေတခွက် လာချပေးတယ်။ မျက်နှာတောင် သစ်မပြီးသေးဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြအကြောင်း ဆက်ကြာရအောင်တဲ့။ ဆက်လိုက်တာ ညနေလေးနာရီထိုးပြန်ရော။ ထမင်းချိန်တော့ ထမင်းပန်းကန် လာလာချပြီး စားရင်းနဲ့ဖြေပါ လုပ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်စားနိုင်မလဲဗျာ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိဘူးဗျာ။

သူတို့သာ လူလဲတာ ကျနော်က တယောက်တည်း ခိုင်ခံ။ နောက်နေ့လေးနာရီမှာ စစ်တာ ခဏရပ်ပြီး သူတို့အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ခဏတော့ အိပ်လိုက်ဦး မယ် လုပ်ခါရှိသေး။ မရှင်းတာရှိလို့ ထပါဦး တဲ့။ ကျနော် သိလိုက်ပါပြီ ...။ ကျနော်ကို တမင်ညှဉ်းနေတယ်ဆိုတာ ကိုပေါ့။ နောက်ညလည်း မအိပ်ရဘူးဗျာ။ မှတ်မှတ် ထင်ထင် ပြောရရင် စုစုပေါင်း မနားတမ်း နာရီ ငါးဆယ် ကျော်လောက် ရှိမယ်။ ကြာတော့မခံနိုင်ဘူးဗျ။ နေ့လား ညလား သိပ်မကွဲ တော့ဘူး။ စိတ်ကလည်း မရှည်ချင် တော့ဘူး။

အေးလေ ... ကျနော် အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် ရှေ့ကို ဝိုက်ဝိုက်ကျတော့ စားပွဲနဲ့နဖူးနဲ့ ခဏခဏ ရိုက်မိနေတော့ ကျနော် နဖူးတခုလုံး ကျိန်းနေပြီ။ မျက်နှာသစ်တဲ့ ရေခွက်ထဲကို လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ ကျနော်နဖူးတခုလုံး သပြေသီးမှည့်ရောင်ပေါက်နေပြီ။

ကျနော်လည်းမေးသမျှကို လှိုင့်နိုင်သလောက် လှိုင့်တာပဲ။ ထောင်စကားနဲ့ပြောရရင် ရိုက်တော့ရိုက်တယ် မမှတ်မိပေါ့။ တခု ကျနော်ဘက်က အားသာနေတာက ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြတို့ ရှိနေတဲ့မော်လမြိုင်ကို ကျနော်လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်မောင်မြင့် လိုက်သွားတာ ဆိုတော့ မောင်မောင်မြင့်ကိုမမိဘဲ ဘယ်လိုမှ သူတို့အမှန်အတိုင်း မသိ နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျနော် ပတ်တာလိုမှိုတာကို သူတို့ခံနေရတာ။ ထိုနေ့က ကျနော် လိုက်ပါ မသွားပါ ...။ မှတ်ဆိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ဆုံခဲ့သူများမှာ ငါးဦးခန့်ရှိမည်ထင်ပါသည် ...။ နာမည်များတော့မမှတ်မိပါ ...။ နေ့စွဲ အတိအကျ ကို မမှတ်မိတော့ပါ ...။ လူမြင်လျှင်မှတ်မိပါသည် ...။ တောခိုသွားသူများ ယခုဘယ်ရောက်နေသည်ကို မသိပါ ...။ စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ အားလုံး ဂျက်စီဂျိန်း အဖြေတွေချည်း ဆိုပါတော့။ မောင်မောင်မြင့်အတွက် ကျနော်မပူဘူးလေ။ ဘေးလွတ်အောင် ကျနော် လုပ်ပေးထားခဲ့ပြီပဲ။

သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ရွှေသွေးတို့နောက် လိုက်သွားရုံပဲပေါ့။ ကျနော် စိတ်မရှည်နိုင်လို့ ခင်ဗျားတို့ရေးချင်တာသာ ရေးတော့ ဗျာလို့ နှစ်ခါလောက် ပြန်တွန်းလိုက်သေးတယ်ဗျာ။ ဒါလည်း နောက်ပိုင်း ပြဿနာ တက်ပြန်တာပဲ ... ။

နာရီငါးဆယ်ကျော်လောက်လည်း စစ်ပြီးရော စစ်ဆေးချက် စာရွက်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော် ရှိသွားတယ်။ သိတယ်လေ။ တရွက်ချင်းထိပ်မှာ နံပါတ်စဉ်တွေ တပ်ထားလို့။

ကျနော်ကို မျက်နှာဖုံးပြန်စွပ်ပြီး အလုပ်ပိတ် အခန်းတခုထဲကို ပို့လိုက်တယ်။ အခန်းထဲ မသွင်းခင် ကိုစိုးသန်းက ကျနော်ကို တိုးတိုးလေး မေးတယ်။ ခင်ဗျားအခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ သိလားတဲ့။ ကျနော်က သိတယ် လို့လည်း ဖြေလိုက်တော့ ... ဘယ်နေရာလဲ တဲ့။ မင်္ဂလာဒုံထောက်လှမ်းရေးတပ် လို့လည်း ပြန်ဖြေရော ဟာ ... ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိတာလဲ တဲ့၊ မျက်ကလဲ ဆန့်ပြာလုပ်ပါရော။

ခင်ဗျားဗျာ ... အခု ခင်ဗျား ပြန်ခေါ်လာတုန်း ကျနော် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထဲက ချောင်းကြည့်တော့ အဖြူအနီကြား ဆေးသုတ်ထားတဲ့ တိုင်ကီတွေ တင်ထားတဲ့ ရေစင်အမြင့်ကြီးတွေ တွေတယ်။ စစ်နေတဲ့ နေ့တွေ၊ ညတွေ လေယာဉ်ပျံ ဆင်းသံတက်သံတွေ ကြားရတယ်။ ဒါ မင်္ဂလာဒုံ မဟုတ်လို့ ဘယ်နေရာဖြစ်ရမလဲ လုပ်လိုက်ရောဗျာ။

သူက ခပ်ညစ်ညစ်အသံနဲ့ ခင်ဗျားသိလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိတယ်ဆိုတာ တပ်မှူး မသိပါစေနဲ့တဲ့။ အခန်းထဲ သွင်းလိုက်ရောဗျ။

ကျနော်ကိုချုပ်ထားတဲ့ အခန်းဟာ စံနစ်တကျ ဆောက်ထားတဲ့ အကျဉ်းခန်း မဟုတ်ဘူးဗျာ။ လက်နက်တိုက် တခြမ်းကို အခန်းနှစ်ခန်းဖွဲ့ပြီး အချုပ်ခန်းလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ထားတာ။ ပေလေးဆယ်ကျော်လောက် အဆောက်အဦးဟာ

အလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှာလမ်းရှိတယ်။ ဘေးတဖက်တချက်မှာ အခန်းနှစ်ခန်းစီ စုစုပေါင်းလေးခန်းရှိတယ်။ ညာဘက်က နှစ်ခန်းက အချုပ်ခန်း။ ဘယ်ဖက်မှာက လက်နက်တွေ သိမ်းထားတာ။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလို့ပြောရတာက တချို့ ပြုတင်းပေါက်တွေကို အထပ်သား အဟောင်းတွေ၊ ကတ္တူစက္ကူချပ်တွေနဲ့ ကာထားတာကို ပြောတာ။ ရှိသရီး ကိုင်ပြီး နေ့ရောညရော စောင့်နေတဲ့ အစောင့်စစ်သား သုံးယောက် အမြဲရှိတယ်။ သူတို့က လက်နက်တိုက်ကိုလည်း စောင့်၊ ကျနော်တို့ကိုလည်း စောင့်။ တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ထားတာ ... ။

အခု မင်္ဂလာဒုံထောက်လှမ်းရေး အကူတပ်ကိုဝင်လာရင် အဝင်ဝကနေ ဓာတ်တိုင်လေး ငါးတိုင်လောက် အကွာ၊ ညာဘက်မှာရှိတဲ့ အဆောက်အဦးပဲ။ ဒီနေရာကို ဘာလို့ တိတိကျကျ ပြောနိုင်သလဲ၊ ဟုတ်လား။ ကျနော် နောက်တခေါက် ရောက်သေးတယ်လေ။ ဘယ်ကလာ အချုပ်ထပ်ကျရမှာလဲ။ ဝ အမျိုးသားများ ဖွံဖြိုးတိုးတက်ရေး အဖွဲ့ရဲ့ ရန်ကုန်တိုင်း စီးပွားရေး တာဝန်ခံအဖြစ် ဦးသက်ခိုင်အား အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ ပုံ သန်းကြိုင် ... ။ (ဗိုလ်မှူး) တပ်မှူး ... ။ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးအကူတပ် ... ဆိုတဲ့ ထောက်ခံချက်ကို လာထုတ်တာ။ ကျနော်ကို သူတို့ ဧည့်သည်ဟောင်းကြီးမှန်း မသိကြတော့ဘူးလေ။ တပ်မှူးကလည်း နောက်တယောက် ပြောင်းသွားပြီကိုး။ အံ့ဩသွားလား၊ ဟုတ်ပါတယ်။

ဝ လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်က ပေါက်ယူချန်းတို့အဖွဲ့ပေါ့။ ဒီအကြောင်းပြောရင် နည်းနည်းရှည်မယ်။ နောက်များ ကြိုမှ ပြောကြစို့။ ပေါက်ယူချန်းရဲ့ ညာလက်ရုံး ဦးကျောက်အိုက်နပ်က ကျနော်နဲ့ဘယ်လို ခင်မင်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ အခုတော့ ငရဲခန်းလေးပဲ ဆက်လိုက်ကြအုံးစို့ ... ။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဖျာတချပ်၊ စောင်တထည် တွေတယ်။ ရေသောက်ချင်ရင် အပြင်က ခပ်ပေးမယ်တဲ့၊ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ မောင်က ခပ်တင်းတင်း ပြောတယ်။ အခန်းက ဆယ့်နှစ်ပေပတ်လည်လောက်ရှိတယ်ဗျ။

ကျနော်တို့ထည့်ပြီး မကြာပါဘူး၊ ဘေးခန်းက အသံကြားတယ်။ သောကြာ ထွက်မယ်တဲ့။ သောကြာ အပြင်ထွက်မယ်တဲ့။ အော် ... မောင်မောင်မြင့်ဘော်ဒါ သောကြာက ကျနော်အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာ ရောက်နေတာကိုး။ ကိုရန်ဝင်းလည်း ရောက်လောက်ပြီပေါ့။ အေးလေ၊ တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသန်း ကျနော်ကို စစ်နေတုန်းမှာ “ကိုရန်ဝင်းပြောတော့ ဘယ်လို ဘာညာ” ထည့်ပြောတာကိုး၊ ကျနော် ရိပ်မိတာ မထူးဆန်းပါဘူးဗျ။

အခန်းထဲကို ကျနော်ရောက်တော့ မနက်ခုနစ်နာရီလောက် အိပ်မပျော်သေးလို့ အပြင်ဘက်ကို ကျနော် ချောင်းကြည့်လိုက်တာ မောင်မောင်မြင့်ကို တွေ့တာပေါ့။ ပြဿနာကတော့ စတက်နေပါပြီဗျာ ... ။ ခင်ဗျားတို့ရေးချင်သလိုသာ ရေးတော့ဗျာလို့ ပြောမိတဲ့ စနက်ပေါ့။

တိုက်ထဲ စပိတ်တဲ့နေ့ ညနေ လေးနာရီလောက်မှာ ကျနော်ကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး လာခေါ်ပြန်တယ်။ ငါးမိနစ် ကျော်ကျော်လောက် လျှောက်မိတော့ အရာရှိရုံးခန်း တခုထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ကျနော် ရောက်စက အရာရှိ ရောက်မလာသေးဘူး။ တအောင့်ကြာမှ အင်ဒိုနီးရှားပါတီဟာ ဟာဝေယံ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ဆရာက ရောက်ချလာတယ်။ သူ့အသက်က ရှိလှရင် သုံးဆယ့်တစ်၊ သုံးဆယ့်နှစ် ပေါ့။

ကျနော် ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်း ပါတဲ့ ... ။ ဟုတ်ကဲ့ ကျနော် သက်ခိုင်ပါ ပေါ့ဗျာ ... ။

အေးပေါ့ဗျ။ နောက်ပိုင်း ထောက်လှမ်းရေးမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်အထိ ဖြစ်လာပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေ မြန်မာပြည်က စဖြစ်တယ် ဆိုတာမျိုး ရုပ်ကြွင်းပရိုင်းမိတ်တွေ တူးဖော် မှတ်တမ်းတင်တဲ့ဘက်မှာ လူတွင်ကျယ်ဖြစ်လာတဲ့မောင်ပေါ့။

သူက ကျနော့်ထွက်ချက်အရှည်ကြီးကိုအကြာကြီးဖတ်နေတယ်။ ကျနော့်နောက်မှာ ကိုစိုးသန်းက မတ်တတ်ရပ်ပြီး စောင့်နေတယ်။ ကျနော့်စိတ်ထင် တနာရီ နီးပါးလောက်ကို ကြာမယ်ထင်တယ်။ ထွက်ချက်တွေ ဖတ်လို့လည်းဆုံးရော ... ဝိုလ်မှူးသန်းထွန်းဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနဲ့ ...

ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျား ဗျာ၊ တပ်မတော်ကို လက်နက်စွဲကိုင်တော်လှန်မှ ဒီမိုကရေစီရမယ်လို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တယ် ဆိုတယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဗျာ ... ။ တော်တော်ခက်တဲ့လူပဲဗျာ ... တဲ့။ သူက ဆက်ပြောသေးသဗျာ။ ကျနော်တို့ လုပ်နေတာ ဦးနေဝင်းခိုင်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ဝိုလ်မှူးချုပ် ခင်ညွန့် ခိုင်းလို့မဟုတ်ဘူး။ ရွေးကောက်ပွဲပြီးရင် ကျနော်တို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အားလုံးရှင်းသွားမှာပါ ... တဲ့။

အမှန်တော့အရှင်းကြီးဗျ။ တောခိုမယ့် လူငယ်ကျောင်းသားတွေကို အိမ်မှာတည်းခိုင်း၊ စားရိတ်ထုတ်ပေး၊ လွတ်အောင် လိုက်ပို့၊ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဟောင်းကိုလည်း မလွတ်လွတ်အောင် လုပ်ပေး။ ဒါဟာ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်ကို ယုံကြည်လို့ပေါ့ ... ။

ဒါပေမဲ့ သူက ကျနော့် စစ်ချက်ကို ကိုင်ပြောနေတော့ စစ်ချက်ထဲမှာ ငါလည်း မပြောမိပါလား လို့တွေးမိပြီး တချက် ပြန်ထောက်လိုက်တယ် ... ။

နေပါဦး ဝိုလ်မှူး ... ။ ကျနော်လုပ်ခဲ့တာ ကိုယ်ကျိုးတပြားသားမှမပါခဲ့ဘူး။ မဆိုင်တဲ့ ကလေးတွေ မပါအောင်သာ ထွက်ချက်ပေးခဲ့တာ။

အခု ဝိုလ်မှူးက ကျနော့်ထွက်ချက်မှာ ဘာရေးထားတာ တွေလို့လဲ လို့။

ကျနော်လည်း မေးလိုက်ရော ဟ ... ခင်ဗျားက ခင်ဗျားထွက်ချက်ကို ခင်ဗျား ပြန်ဖတ်မကြည့်ရသေးဘူးလား။ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်၊ ခင်ဗျား ထွက်ဆိုထားတာ ... ဆိုပြီးနောက်ဆုံးစာရွက်နှစ်ရွက်ကို ကျနော့် ရှေ့ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ကျနော် ဖတ်တာပေါ့။ အမယ် ... တပ်မတော်ကို လက်နက်စွဲကိုင် တော်လှန်မှ ဒီမိုကရေစီရမယ်လို့ ကျနော်ယုံကြည်တဲ့ အကြောင်း ရေးထားလိုက်တာ ဖတ်လို့တောင် ကောင်းနေသေးဗျာ။ အဲဒီ အချက်နဲ့ကို နိဂုံးချုပ်ထားတာ။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဖတ်ပြီးရော ... ဝမ်းနည်းပါတယ် ဝိုလ်မှူး။ ဒီစာထဲက စာလုံးတွေကို ကျနော် မပြောခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ရေးချင်တာရေးလို့တော့ ပြောမိတယ် ... လို့လည်း ပြောမိရော ... ဝိုလ်သန်းထွန်းဟာ သူတပည့် ရှိရာကို ကျနော့် စစ်ချက် စာရွက်ထပ်ကြီးနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်ပါလေရောဗျာ။

ဟေ့ကောင်၊ စိုးသန်း၊ မင်းသူဘာဘွဲ့ရထားသလဲဆိုတာ ဖတ်မကြည့်ဘူးလားတဲ့။ သူပြောမှ ကျနော်လည်း သတိရ တယ်။ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျနော့်မှာ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ၊ စာပေးစာယူ ဥပဒေဘွဲ့လေးတခု ရှိသေးတယ်လို့။

ခင်ဗျား အထင်သေးလည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကို ရင်ကော့ပြီး အပြစ်ပိုကြီးချင်ကြီးပေစေ လို့ သဘောထားပြီး သူရေးသလို စကားမျိုးတော့ ကျနော်မပြောခဲ့တာ အမှန်။

နောက်တနေ့မနက် ဆယ်နာရီ လောက်ကျတော့ ကျနော်မတွေ့ဖူးတဲ့ မောင်နှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ခေါင်းစွပ်စွပ်၊ ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားပြန်ရော။ ကားကလည်း တီအီးကားကြီးပါဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း လှဲအိပ်ပြီး လိုက်လာတာပါပဲ။ လှည်းတန်းမရောက်ခင် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကို နှစ်ပတ် ပတ်နေသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘားလမ်း ရောက်တာပါပဲ။ သိတယ်ဗျာ။ ကျနော်က လစ်တာနဲ့ ခိုးခိုးကြည့်နေတာ။

ဘားလမ်းလည်းရောက်ရော ကျနော့်ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ပြီး ပထမထပ်ကို ဘေးနှစ်ဘက် လူနှစ်ယောက်ညှပ်ပြီး ခေါ်သွား တယ်။ နောက် တရားသူကြီးတယောက်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီတရားသူကြီးက ဟိုမောင်တွေ တင်ပြ တဲ့ စာရွက်တချို့ကို ဖတ်ပြီး ကျနော့်ကိုလှမ်းပြောတယ်။

ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျားကို ပုဒ်မ(၁ရ)(၁)။ ပုဒ်မ ၅(ည) တွေနဲ့ ချုပ်နှောင်ခွင့် ရီမန်ယူတယ်။ ခင်ဗျား ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ တဲ့။

ကျနော်လည်း နည်းနည်းတော့လျှာရှည်လိုက်မိတယ်။ “အဲဒီပုဒ်မတွေက ဘာတွေလဲ ကျနော် သိချင်တယ်” လို့ ... ။
တရားသူကြီးက မျက်မှန်ကိုကျော်ပြီး ကျနော်ကို ကြည့်တယ်။ သက်ပြင်းချတယ်။ နောက် တခွန်းချင်း ပြောတယ်။

ပုဒ်မ (၁၇)(၁) က လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူနဲ့ဆက်သွယ်မှု၊ ပုဒ်မ ၅(ည) က ၁၉၅၀ ပြည်နှစ် နိုင်ငံတော် လုံခြုံရေး အရေးပေါ် အက်ဥပဒေ တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ရှင်းပါပြီ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်တယ်။

ဘေးကမောင်နှစ်ယောက်ကလည်း တရားသူကြီး လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး ကျနော်ကို အပြင် ပြန်ခေါ်ထုတ်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဆီမန်းမန်းသလို ပြောနေလေရဲ့။ “ဒါကြောင့် တပ်မှူးက မှာလိုက်တာ ...၊ သက်ခိုင် ဆိုတဲ့မောင် စာတတ်တယ် သတိထားလို့” တဲ့။ တခုထူးတာက ကိုရန်ဝင်းတို့၊ သောကြာတို့ကို ရုံးထုတ်ပြီး ရီမန် မယူဘူး။ ခိုးမှုတို့၊ မသင်္ကာမှုတို့နဲ့ အချုပ်ထဲက မထုတ်ဘဲ ယူတာတို့။ သူတို့လွတ်လာတော့ပြန်ပြောတယ်လေ။

ရီမန်ယူပြီးလို့ ဘားလမ်းရုံးကြီးပေါ်ကနေ လှေခါးတထစ်ချင်းဆင်းလာကြတယ်။ ကျနော်က အလယ်က၊ ဘေးလူ နှစ်ယောက်က တိုက်ပုံကိုယ်စီနဲ့၊ သူတို့က တိုက်ပုံအကျီတွေ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ထားကြတယ်။ အော် ... ကျနော် ကို လက်ထိပ်ခတ်မထားဘူးဗျ။

လက်ထိပ်ခတ်မထားလို့ပေါ့ဗျာ။ လှေခါးတဝက်လောက် ရောက်တော့ ကျနော်တို့ ဂျီတီအိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ထဲမှာ ဆုံခဲ့တဲ့ တင်ဌေးဆိုတဲ့မောင်က ကျနော်ကိုလှမ်းမြင်သွား ပြီး ... ဘာအရိပ်အကဲမှ မကြည့်ဘဲ ... ကျနော် ရှေ့ တည့်တည့်ကနေ လာရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲနေတဲ့ယောက်ဖကို တွေ့တဲ့ လေသံနဲ့ ဟား ... ကိုသက်ခိုင်ကြီး နေကောင်းရဲ့လားတဲ့။

ခက်တော့နေပါပြီ ... ။

ကျနော် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းကို ဘယ်ညာမရမ်းစေဘဲ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဟိုဒေါင့်ကပ် ဒီ ဒေါင့်ကပ် လုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ မင်းဂျီးဒေါ်လင်တွေ ဘေးမှာပါတယ် ဆိုလိုတာပဲ။ အမယ် ... အကင်း တော့ အပါးသားဗျ။ တင်ဌေးဟာ ကျနော်နဲ့ ပုခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ဘေးကနေ လှေခါးအတိုင်း ဆက်တက်သွား လေရဲ့။

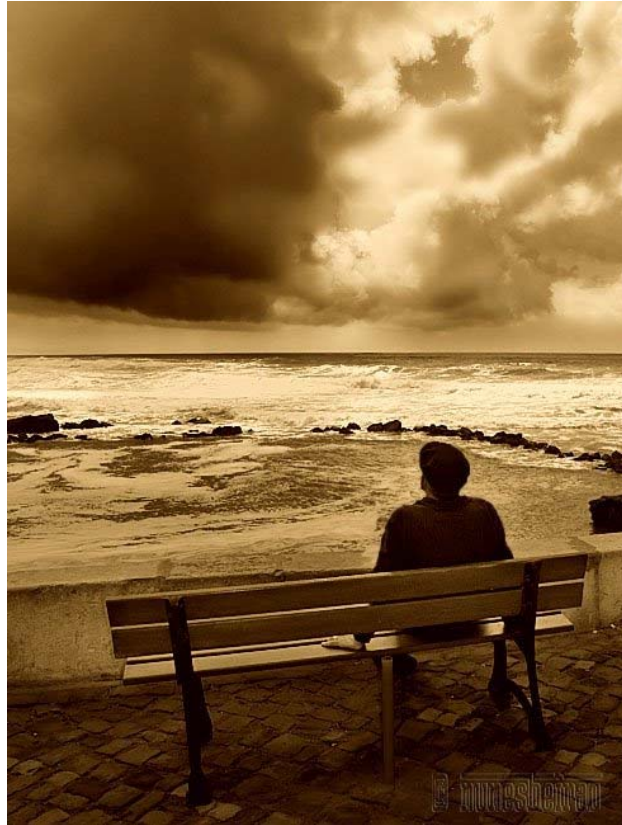
ဘေးက မောင်နှစ်ယောက်တောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ... လှေခါး လေးငါးထစ်လောက် လွန်ခါမှ စောစောက လူ ... ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်လိုက်သလားလို့ တဲ့။ ကျနော်လည်း ...

ဗျာ ... ဘယ်သူလဲဗျာ ... ဆိုပြီး အရူးကွက်နင်းလိုက်ရတာပေါ့။

နေ့လည် နှစ်နာရီလောက်မှာ အချုပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ကျနော်အိမ်က ပို့ထားတဲ့ အဝတ်အစားနှစ်စုံနဲ့ ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုး စာအုပ်တအုပ် တွေလိုက်ရတယ်။ အဝတ်အစားနှစ်စုံဟာ ရှုပ်အကျီ နှစ်ထည်၊ ပုဆိုးနှစ်ထည်နဲ့ စွပ်ကျယ် နှစ်ထည်၊ စုစုပေါင်း ခြောက်ထည်ဗျ။ ကျနော်က ရှုပ်အကျီကို အောက်ခံစွပ်ကျယ် မပါရင် မဝတ်တတ်ဘူးလေ။

အေးဗျာ။ သုံးရက်လုံးလုံး ဒါဝတ်ဘိုင်နဲ့နေလာတာ၊ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်နဲ့ လောကကြီးကို အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်နေတာ။ အိမ်က ပစ္စည်းတွေမြင်ကာမှ၊ အော် ... ငါတကယ် အဖမ်းခံနေရပြီလို့ သတိကပ်မိတော့တယ်ဗျာ။ အမှန် အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အဲဒီ တခဏမှာ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ချောက်ခြားသလိုလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ သူပြောငါပြော၊ တအံ့တဩ ပြောလေ့ရှိကြတဲ့၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖွဲ့ကြ၊ ရေးကြတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး၊ ၎င်းထောက်လှမ်းရေး၊ ထိုထောက်လှမ်းရေးကို ကျနော် နဖူးတွေဒူးတွေ ကြုံနေရပါပြီ။

အခန်း (၅၃) - မောင့်ကိုသေစေ ညွှန်းရော့လေသလား

အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သမီးငယ်၊ ယောက်ျား လုပ်သမျှ အမြဲမှန်သည် ဆိုတဲ့ ဇနီးသည်၊ ကျနော် သတင်းတစ်ခုကြားရင် အိမ်ကို လူလွတ်ခေါ်ခိုင်းပြီး ငါ့သား ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ... အမြဲမေးတတ်တဲ့ အမေ ... ကျနော် ခေါင်းထဲကို တန်းစီ ဝင်လာတော့တာပဲဗျာ။

ကျနော် အစောင့် စစ်သားမမြင်နိုင်တဲ့ အဝင်တံခါး နဲ့ သုံးပေလောက်အကွာ နံရံကိုကျောမိုထိုင်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ဒူးနှစ်လုံးပေါ်တင်လိုက်မိတယ်။ ခေါင်းတွေ မငုံ့ဘူး၊ ခေါင်းငုံ့စရာ မလိုဘူးလေ။ ကျနော် လုပ်ခဲ့သမျှဟာ ကိုယ်ကျိုးမပါ ခွဲဘူး။ ယုံကြည်ရာကို စိတ်သန့်သန့်နဲ့လုပ်ခဲ့တာမို့ပါ။ ခဏကြာတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ ဘေးဘီကို သေချာရှာလိုက်တော့ ဇီးစေ့ခပ်ကြီးကြီး အရွယ်ရှိတဲ့ အုတ်နီခဲစလေးတစ်ခု တွေတာနဲ့ ဇက်ကနဲ ကောက်ပြီး နောက်ကျောက နံရံမှာ ...

တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို ချစ်ခြင်း၏ သင်္ကေတ။ သက်ခိုင် ... ၂၉၊ ၀၃၊ ၁၉၈၉ ...

ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို အုတ်နီခဲစ မကုန်မချင်း လျှောက်ခြစ် နေမိတယ်။ တကယ်ချစ်တယ် မချစ်တယ် တော့မေးမနေပါနဲ့တော့။ အားငယ်သလိုလို ဖြစ်ပြီး မာန်တင်းတဲ့သဘော ထင်ပါရဲ့။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကျနော် ဘေးအခန်းက တဒေါက်ဒေါက် အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ သောကြာရောက်နေတဲ့ အခန်းကလေး၊ တောက် တောက်၊ တောက်တောက်တောက်၊ တောက်တောက် တဲ့။ ဘာလုပ်နေပါလိမ့်ပေါ့ဗျာ။ နောက်ပိုင်း အပြင်ရောက်မှ သိရတာက အဲဒါ သောကြာက ကျနော်ကို သဘောသားတွေလို မော့စ် နဲ့ စကားပြောနေတာတဲ့။ သိပါဘူးဗျာ။ မော့စ် ရိုက်တယ်ဆိုတာ ကျနော်အိမ်ဘေးက ကိုသက်ဦးဆိုတဲ့သဘောသားတယောက် ကျင့်ကျင့်နေတာ တွေတော့တွေဖူးတယ်။ ဒစ်ဒစ်ဒါဒါ ... ဒါဒစ်ဒစ် ဆိုလား။ ဒီလောက်ပဲ သိတယ်။

ခဏကြာတော့ ကျနော် နားမလည်တာ သူသိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အသံထွက်လာတယ်။ ကျနော်နဲ့ နီးတဲ့နံရံနားကနေ ကပ်ပြောနေတာ ... ။

ကိုသက်ခိုင်လား တဲ့ ... ။

ဟုတ်ကဲ့ သက်ခိုင်ပါ ဆိုတော့ “ဓာရဏ ပရိတ်” ရလားတဲ့။

ကျနော် ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ သောကြာက လူလည်ပဲ။ လက်နက်ကိုင်အစောင့် ထောက်လို့မရအောင် ပိနည်း ရှောင်တာလေ။ အမှန်က သူ စကားပြောချင်လို့။ အတော်ပဲ။ ကျနော်လည်း စကားပြောချင်နေတာနဲ့။ မရဘူးပျ။ ခင်ဗျား ကိုသောကြာ ဆိုတာလား ပြန်မေးတော့ ဟုတ်ပါတယ်တဲ့။ ကျနော်မှာ ဓာရဏ ပရိတ်စာအုပ်ရှိတယ်။ ယူမလား၊ ဓာရဏ ပရိတ်က တကယ်စွမ်းတာပျ။ နေ့တိုင်းရွတ်၊ အချုပ်အနှောင်က အမြန်လွတ်တယ်တဲ့။ ကျနော်အဖွားက နှစ်အုပ်တောင် ထည့်ပေးလိုက်သတဲ့။

ယူမယ်ဗျာ၊ ယူမယ် လို့လည်း ပြောပြီးရော သူ့အသံငြိမ်သွားတယ်။ နောက် တအောင် ကြာတော့ အစောင့် စစ်သားကို ဘယ်လို စည်းရုံးလိုက်သလဲ မသိဘူး။ တံခါးအောက်ခြေကနေ အဝါရောင် ဓာရဏ ပရိတ် စာအုပ်လေး ဝင်လာတယ်။ အမှန်က ဓာရဏပရိတ် ကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လူအချင်းချင်း စကားပြောချင်နေတာပါဗျာ။ မောင်မောင်မြင့်ဆီက သိရသလောက် သောကြာဟာ မြန်မာစာအဓိကနဲ့ မဟာဘွဲ့ တက်နေတာတဲ့။

ကျနော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ သောကြာရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်း ပိုမိုပြင်သွားအောင်ဆိုပြီး ဓာရဏ ပရိတ် စာအုပ်လေး ဖွင့်ပြီး သုံးလေးပိုဒ်လောက် အသံထွက်ဖတ်လိုက်တယ်။ သောကြာဆီကနေ အသံပြန်ထွက်လာတယ်။ ခင်ဗျား ရွတ်နေ တာ အသံထွက် မမှန်ဘူးတဲ့။ မှားတဲ့နေရာတွေ လိုက်ထောက်ပေးနေတယ်။

တခြားစကားတော့ ပြောလို့မရဘူးပျ။ အစောင့်က တခြားအကြောင်း ပါလာရင် ဝင်ဝင်တားတယ်။ ဓာရဏပရိတ် အကြောင်းဆိုရင် ဘာမှ ဝင်မပြောဘူး။ ဓာရဏပရိတ်ဟာ အချုပ်က လွတ်မလွတ်မသိပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ အသုံးဝင်သဗျာ။

ဒါနဲ့ မိုးချုပ်သွားရော ဆိုပါတော့။ ည ဆယ်နာရီလောက်မှာ အချုပ်ခန်းဘေး ပြုတင်းပေါက်ဘက်က အသံတွေ ကြားနေ ရတယ်။ မှန်းကြည့်ရတာ အဲဒီနားမှာ စားပွဲခုံလိုဟာမျိုးရှိပုံရတယ်။ ပန်းကန်တွေ၊ ခွက်တွေ ချတာ ကြားလို့လေ။

သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ အဲဒီ ပြုတင်းပေါက်ကို အပြင်ကနေ ခေါက်နေတယ်။ ဟုတ်တယ် ... ကျနော်ကို ခေါ်နေတာပျ။ မသိမသာ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ပြီး ခေါ်နေတာ။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း ပြုတင်းပေါက်နား ထသွားပြီး ပြန်ခေါက်လိုက်တယ်။ ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ပေါ့။

ကျနော်ဒေါက်သံလည်း ကြားရော အပြင်ဘက်ကလူတယောက်အသံ ထွက်လာတယ်။ အထဲက ဂျက်ကို ဖြုတ်လိုက် လေ တဲ့။ ကျနော်လည်း ဂျက်ဖြုတ်လိုက်ရော အပြင်က လူဟာ ပြုတင်းတံခါးရွက်ကို အသာလေး ဆွဲဟာ လိုက်လေရဲ့။ ဟာ နေတဲ့ တံခါးရွက်နဲ့ သံတိုင်ကြားကနေ သူက လေသံတိုးတိုးနဲ့ မေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ကျောင်းသားတွေလား တဲ့။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲဗျ ... တဲ့။ သံတိုင်တွေကြားကနေ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်အရွယ်၊ မျက်နှာခပ်ရင့်ရင့်၊ ရှေ့တန်းပြန် ပုံစံနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျနော်လည်း ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်လိုက်ပြီ။ ဒီစစ်သားဟာ ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရဟာ ရန်ကုန်မှာ အဓိကရုဏ်းတခု ဖြစ်ရင် ဝေးလံတဲ့ဒေသကို ရောက်နေတဲ့ စစ်တပ်ကို ခေါ်ခေါ်ပြီး သုံးတတ်တယ် ဆိုတာ ကျနော် ကြားဖူး ထားတယ်။ အခုတော့ ဒါ မှန်နေပြီဗျ။

ကျနော်လည်း ပုံမှန်လေသံနဲ့ ခင်ဗျားတို့စစ်တပ်က ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်းတယောက် တောခိုတာကို ကူညီမိလို့ ခေါ်စစ် နေတာလို့။ ကျနော်က ကျောင်းသားတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘွဲ့ရကျောင်းသားဟောင်း လို့လည်း ဖြန်ဖြေရော သူက ကျနော်တို့ နောင်ချိုဘက်ကနေ ရောက်လာတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ကျနော် တပ်ကြပ်ကြီး ခင်မောင်သောင်း ပါတဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာ တကယ်စိတ်ရင်းနဲ့ မေးနေ ပြောနေပုံပဲဗျ။

ကျနော်လည်း တအံ့တဩနဲ့ ... ဒီလောက် ကမ္ဘာပျက်မတတ် တတိုင်းပြည်လုံး ဆန္ဒပြပွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ အစိုးရကို မကျေနပ်လို့ ကျောင်းသားတွေ ပြည်သူတွေ ဆန္ဒပြခဲ့ကြတာလေ ဆိုတော့ ... သူက ... ကြားတော့ ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာမသိဘူး တဲ့။ သူက ပြောနေရင်း စားပွဲပေါ်က အိုးတလုံးထဲကနေ ခွက်နဲ့ခပ်ပြီး ဘာမှန်းမသိ သောက်နေတယ်။ ရေမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူပြောတာ ... ခေါင်ရည်စိမ်လေ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် စိမ်ထားတာ တဲ့။ နောက် သူက ရီရီမောမော နဲ့ သောက်ဦးမလား။ သောက်တတ်လား တဲ့။

ကျနော်လည်း ခေါင်းရမ်းပြပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ လိုက်ရတယ်။ တကယ်ပါ။ အဲဒီအချိန်တွေက ကျနော် အရက် သောက်ချင်စိတ်မရှိဘူး။ ရှေ့ ဘာဆက်ဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုပဲ တွေးနေတာ။ တပ်ကြပ်ကြီး ခင်မောင်သောင်း မေးသမျှ သိသလောက် ပြန်ဖြေရင်း ည တစ်နာရီလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီညက ကျနော် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်တယ်ဗျ။

မနက် မိုးလည်းလင်းရော ... ပြဿနာကအသင့်စောင့်နေလေရဲ့။ အေးလေ၊ မောင်မောင်မြင့်ကိုမိလာပြီဆိုတော့ စစ်နေပြီလေ။ နည်းနည်းစစ်လိုက်တာနဲ့ သူ့ထွက်ချက်တွေနဲ့ ကျနော်ထွက်ချက်တွေက ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မရအောင် ကွဲနေတာကို မကြာခင် သဘောပေါက်သွားတဲ့ ... ပြဿနာပေါ့။

အမှန်တော့ မောင်မောင်မြင့် အဖမ်းခံလိုက်တာဟာ သူ့ညီကြောင့်ပါ။ ကျနော် ဒီအချက်ကို ထည့်မတွက်ခဲ့မိခဲ့ဘူး။ သူ့ညီ မောင်မောင်အောင်က တိမွေးကုနဲ့ဘွဲ့ရပြီး ဝိုလ်ကြီး ဖြစ်နေတာလေ။ ကျနော်နဲ့လည်း ရင်းနှီးပါတယ်။ ရင်းတာမှ ကျနော် သူ့လူပျိုဆောင်ကို မိန်းမလှလေးတယောက်ခေါ်သွားဖူးတာ သူနဲ့တောင်နောက်ပိုင်းငြိကျန်ခဲ့သေးဗျာ။ ဒါလည်း ထားလိုက်ပါဗျာ။ ပြောချင်တာက မောင်မောင်မြင့် အဖမ်းမခံရင် မောင်မောင်အောင်ပါ ပြုတ်ပေါက်လေ။ နောက်ပိုင်း သိရတာက မောင်မောင်မြင့်ကို သူ့ညီကိုယ်တိုင် လာပို့သွားတာတဲ့။

အခုပြောနေတာ မောင်မောင်မြင့်ကို နာကျည်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပိုရှုပ်ကုန်လို့ပြောနေတာ။ အေးလေ ... မောင်မောင်မြင့်က ငယ်လည်းငယ် ကြောက်လည်းကြောက်တတ်ဆိုတော့ မေးသမျှကို ခရေစေ့တွင်းကျတာထက် အသေးစိတ်အောင် အစစ်ခံတာကလား။ သူက အသေးစိတ်လေ သူ့ထွက်ချက်ထဲမှာ ကျနော်လုပ်ခဲ့သမျှ အကုန်ပေါ်လေပေါ့။

ခင်ဗျား သိအောင် ပြောရအုံးမယ်၊ ထောက်လှမ်းရေးတို့၊ စသုံးလုံးတို့က ဆွဲတဲ့အမှတော့မှာ အမှတော့တွေရဲ့ ထွက်ချက်တွေက အချိတ်အဆက်မိမှ စစ်တာဆေးတာကိုရပ်တာ။ လွဲနေလို့ကတော့ တိုင်ပတ်ပြီမှတ်။ အခု တိုင်ပတ်နေပြီလေ။

မိုးလင်း မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ သံပန်းကန် ခပ်စုတ်စုတ်ထဲက ဘူးသီးဟင်းချိုနဲ့ ထမင်းတောင် စားလို့ မပြီးတတ်သေးဘူး။ ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှာ မောင်စိုးသန်း ရောက်လာပြီး ပြန်ခေါ်ထုတ်သွားပါပြန်လေရော။ နာရီကိုသိနေတာက အချုပ်ခန်း ရှေ့မှာ အချုပ်ခန်းစောင့်တွေ ကြည့်တဲ့ တိုင်ကပ်နာရီရှိလို့ဗျ။ ဟုတ်ပါတယ် ... ခေါင်းစွပ်နဲ့ပေါ့။ ဘေးကနေ တွဲခေါ်နေရင်း ကိုစိုးသန်းက ခင်ဗျားဗျာ၊ တကယ်ကို အလုပ်မရှုပ်ရှုပ်အောင် လက်တလုံးခြားလုပ်တဲ့လူ၊ တော်တော် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူပါလားတဲ့ ... ။ ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ အကုန် အစအဆုံး ပြန်လုပ်ရတော့မယ်။ ဘေးကနေ ပွစိပွစိ လုပ်နေလေရဲ့။ အော် ... ပြောဖို့မေ့နေလိုက်တာ၊ အဲဒီနေ့က တော်လှန်ရေးနေ့ဗျ။ ၁၉၈၉ခုနှစ် မတ်လ(၂၇) ရက်နေ့။ ဘယ်မေ့မလဲဗျာ။ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျခဲ့ရတဲ့နေ့လေ။

ငရဲက နည်းနည်းတော့ ထူးတယ်။ ဘယ်သူမှတောင် ကြံ့ဖူးမယ်မထင်ဘူးဗျ။ စိုးသန်းက ကျနော့် ကွင်းလယ်ခေါင်မှာရှိတဲ့ အမိုးခပ်နိမ့်နိမ့်အဆောက်အဦးတစ်ခုကိုခေါ်သွားတာ။ အဲဒီအဆောက်အဦးက ပေနစ်ဆယ်ပတ်လည်လောက် ရှိမယ်။ အခန်းထဲမှာ စားပွဲတလုံးနဲ့ ကုလားထိုင်တလုံးပဲ ရှိတယ်။

ထူးခြားတာကတော့ အဲဒီအခန်းဟာ ဝင်လိုက်တာနဲ့ တော်တော်ကို ပူလောင်နေတာပဲ။ သူက ကျနော့်ကို လေသံ အေးအေးလေးနဲ့ ထိုင်ဗျာတဲ့။ စိုးသန်းဟာ ခါးတုတ်တုတ်နဲ့ အညာသားပုံဗျ။ မျက်နှာကတော့ ခပ်ချိုချိုပါပဲ။ ကျနော် အချုပ်က လွတ်ပြီးတာတောင် ကျနော့်အိမ်ကို ရောက်ရောက်လာတာလို့ အပြန်မှာ အဝတ်အစားလေး ဘာလေး လက်ဆောင် ထည့်ထည့်ပေးနေရသေးတယ်။

သူက ကျနော့်ရှေ့မှာ ငါးမိနစ်လောက်ထိုင်၊ စာရွက်တချို့ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ပြီး ... ခဏနေဦးဗျာ၊ ကျနော် ရေခဲအိုး သွားကျို လိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားပါလေရောဗျာ။

တကယ်တော့ သူဟာ ကျနော့်ကို အကွက်ကျကျစိစဉ်ပြီး ငရဲခန်းထဲ ထည့်ခဲ့တာဗျ။ ကျနော်လည်း အစက သဘော မပေါက်ဘူး။ နောက် နှစ်နာရီလောက် အကြာမှ သဘော ပေါက်တော့တယ်။

အခန်းတခုထဲမှာ တယောက်တည်း ထားခဲ့တာများ ဘယ်နှယ် ငရဲခန်းဖြစ်ရမှာလည်း မေးပေမပေါ့။ သေချာ နားထောင်။ အချိန်က မတ်လ နေ့ခြစ်ခြစ်တောက် ပူတဲ့ ရာသီ။ ထားသွားတာက အမိုးခပ်နိမ့်နိမ့် မျက်နှာကျက် တောင်မရှိဘဲ သွပ်မိုး မိုးထားတာ။ အချိန်က ဆယ့်တစ် နာရီ၊ ပြတင်းတံခါးရွက်တွေက မှန်တွေကို သံတိုင်ကာ ထားတယ်။

ပထမ တနာရီက ဘာမှ မသိသာပေမဲ့ နေ့လည် ဆယ့်နှစ် နာရီလည်း ကျော်ရော ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရတော့ဘူးဗျာ။

ကုလားထိုင်မှာထိုင်နေရင်း ပူလွန်းလောင်လွန်းလို့ အင်္ကျီရော၊ ပုဆိုးပါ ချွေးတွေရွဲလာတယ်။ တကိုယ်လုံးရွဲနှစ်လာတော့ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ချွေးညှစ်ရတယ်။ ပုဆိုးတော့မချွတ်ဘူးဗျ။ အောက်ခံဘောင်းဘီပါမလာလို့။ ချွေးညှစ်ပြီး အင်္ကျီပြန်ဝတ် တယ်။ မဝတ်လို့မရဘူးဗျ။ ပူလွန်းတော့ အင်္ကျီအစုံလေးနဲ့ သက်သာသလိုပဲ။ အခုအထိ မမေ့သေးဘူးဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက အစိမ်းရောင်အောက်ခံမှာ အနက်စင်းထရဲကွက်တွေနဲ့ မကြာဘူး၊ ပြန်ခြောက်။ နောက် တော့ ပြန်စိုပဲ။ ညှစ်လိုက်၊ ပြန်ဝတ်လိုက်၊ ပြန်ခြောက်လိုက်၊ ချွေးပြန်စိုလိုက်နဲ့ နေ့လည်နှစ်နာရီလောက်လည်းကျရော ခေါင်းတွေပါ မူးလာတော့တာပဲဗျာ။

ပိုဆိုးတာက သောက်စရာရေလည်းမရှိဘူးဗျာ။ နံရံမှာကပ်ထားတဲ့ နာရီတလုံးကလွဲရင် ဘာဆိုဘာမှမရှိတဲ့ အခန်းလေ။ အပြင်ကို သံတိုင်တွေ၊ မှန်ချပ်တွေ ကြားကနေ လှမ်းကြည့်တော့လည်း နေရောင်ကျကျအောက်မှာ ကွင်းပြင်ကြီးကို ကျော်ပြီး ထောက်လှမ်းရေး ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေကိုပဲ မြင်နေရတယ်။ နှမစောင်းတွေ ဒီလိုနှိပ်စက်တဲ့နည်းကို ဘယ်က ဘယ်လို ရှာတွေ့ကြပါလိမ့်လို့လည်း ဒေါကန်နေတယ်။ ဒီလို လုပ်တာဟာ တပ်မှူးဆိုတဲ့မောင်က လမ်းညွှန်လိုက်တာ လား၊ စိုးသန်းပဲ ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်သလား သိချင်နေတယ်ဗျ။

အဲဒီအချိန်မှာကျနော်အတောင့်တဆုံးကတော့ တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသန်းပြန်လာရေးပါပဲ။ ရေငတ်တာသူပြန်လာမှသောက်ရ မှာလေ။ တံခါးမှန်တွေကို ထိုင်နေတဲ့ကုလားထိုင်နဲ့ ရိုက်ခွဲဖို့တောင် စိတ်ထဲပေါ်လာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူး ဆန်းဆန်း ကျနော့် မာနစိတ်ကလေးက ပေါ်လာသေးဗျာ။

သူတို့နှိပ်စက်တာကို ငါမခံနိုင်ဘူး ဆိုတာ သူတို့မသိစေရဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်ဗျ။ လှုပ်လိုက်တာနဲ့မူးလာတာကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်ရတယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို တင်းရတယ်။ သက်ခိုင် ... မင်းဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရမယ်၊ မင်းကို ရေခဲအိုးပူစိမ့်ပြီး လက်သည်းခွံ ခွာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နေပူထဲက အခန်းထဲမှာ ထားသွားတာလောက်တော့ မင်းခံနိုင်ရမယ် ပေါ့ဗျာ။ ညနေ သုံးနာရီနောက်ပိုင်းကျတော့ နည်းနည်းခံသာသလို ရှိလာ တယ်။ စိုးသန်းလား၊ နှမစောင်းက လေးနာရီကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရေခဲအိုးတလုံးနဲ့၊ ရောက်

ရောက်ချင်း ... ဆောရီး ကိုသက်ခိုင်ရာ၊ ဒီနေ့ တော်လှန်ရေးနေ့ဆိုတော့ နည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်တယ်၊ ရော့ ရေခန်း ... သောက်လိုက်ဦး တဲ့ ... ။

ကောင်းကြရာပေါ့ဗျာ။ ပါလာတဲ့ရေခန်းပူပူက ချက်ချင်းသောက်မပြန်ဘူးလေ။ ကျနော်လည်း မခံချင်စိတ်က ရှေ့ ထွက်လာတာနဲ့ ကိုစိုးသန်း၊ ခင်ဗျား လက်စားချေနည်းက ထူးဆန်းပေမဲ့ လူမဆန်ဘူးလို့ ခံတွန်းလိုက်သေးတယ်။ တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ ခုံပေါ်မှာ မူးပြီးလဲကျမသွားအောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းနေရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် နဲ့ဗျာ။ စိုးသန်းက ကျနော် ခံတွန်းတာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စာရွက်ထပ်ကြီးတစ်ခုကို တောင်လှန် မြှောက်လှန် လုပ်နေတယ်။ မောင်မောင်မြင့် ထွက်ချက်တွေလေ။

အေးလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း သူတို့ကို တပတ်ရိုက်ပြီး မောင်မောင်မြင့်ကို ချန်ထားတာရယ်၊ မှင်သေသေနဲ့ ထွက်ချက်တွေ လိမ်ထားရယ်၊ တပ်မှူးက စက္ကူလိပ်နဲ့ကောက်ပေါက်တာ ခံထားရတာရယ် ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။

ကံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမလား၊ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှာ ပဲဟင်းတခွက်နဲ့ ကြက်ရိုးနှစ်တုံး ထမင်းပန်းကန် ရောက်လာတယ်။ အမှန်က ကျနော်ကို ကျွေးနေတာ ထောင်ထမင်း၊ အချုပ်ထမင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ ထောက်လှမ်းရေး မိသားစုတွေ စားတဲ့အထဲကလို့ ကျနော်ထင်တယ်။ အဲဒီနေ့က ထမင်းတနပ်ကတော့ ဘယ်ဟိုတယ် က အစားအသောက်မှ မမီနိုင်ဘူး ထင်တာပဲဗျာ။ ဝိုက်ထဲ အစာဝင်သွားတော့မှ နည်းနည်း နေသာထိုင်သာ ဖြစ်သွား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ အခုမှ ပွဲက စတာကလား ... ။

ကျနော် ထမင်းလုပ် လည်ချောင်းဝကတောင် မဆင်းသေးဘူး၊ မောင်စိုးသန်းက ကဲ ... ကိုသက်ခိုင်၊ နေအေးတုန်း အလုပ်လေး စလိုက်ရအောင်တဲ့။ အရင်တကြိမ်လို ကျနော်မချောင်တော့ပါဘူး။ နာမည်နဲ့ မိဘအမည်၊ အလုပ်အကိုင် လောက်သာ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ အရေးအခင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့မှုများ ... ဆိုတာ စလိုက်တာနဲ့ ကျနော် ပြောသမျှ မယုံတော့ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်က ယူလာမှန်းမသိလိုက်ဘဲ စားပွဲပေါ်ကို ရောက်နေတဲ့ မီးဆလိုက် တခု ကလည်း မင်းသားချောကို ဒုက္ခလှလှပေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီဗျာ။ ခြောက်နာရီလောက်မှာ မီးရောင်အောက်ကို ဝင်ရ တော့တာပဲ။ မီးဆလိုက်က ကြာတော့ ပူလာတယ်ဗျာ။ နေရထိုင်ရတာလည်း တော်တော် စိတ်အိုက်ဖို့ကောင်းတယ်။

မောင်မောင်မြင့်နဲ့မတူမချင်း အခြေအတင်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ မေးလိုက်၊ ဖြေလိုက်၊ မတူလိုက်၊ စာရွက်တွေ ဆွဲဆုတ် ပစ်လိုက်နဲ့ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်နေပါတော့တယ်။

ဆယ်နာရီလောက်မှာ နောက်တယောက်လဲ စစ်ပြန်ပါတယ်၊ ညလည်း နက်လာပါပြီ။ သန်းခေါင်ကျော် တနာရီမှာ နောက် တယောက် ပြောင်းပြန်ပါတယ်။ မောင်မောင်မြင့်နဲ့ မတူလိုက်၊ ပြန်မေးလိုက်၊ ပြန်စဉ်းစားခိုင်းလိုက်၊ ကျနော်က အိပ်ငိုက်သွားလိုက်၊ မျက်နှာသစ်ခိုင်းလိုက် ... ။ ကြာတော့ ကျနော်လည်း ညစ်လာတာပေါ့ဗျာ။ စာမျက်နှာ ရှစ်ဆယ် ကျော် ကို တသဝေမတိမ်းတူဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဗျာ။

သူတို့ အဓိက ဇောင်းပေးနေတာက ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မြကို မွန်ပြည်သစ်နယ်မြေ ဖြတ်ခွင့်ရအောင် မွန်ပြည်သစ်ပါတီနဲ့ ကျနော် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိပတ်သက်တယ်ဆိုတာကိုသိချင်နေတာဗျာ။ ဒီလောက်ပိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားတဲ့ကြားထဲ ကနေ လွတ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တာကိုလည်း စဉ်းစားရကြပုံရတယ်။ ခက်တာက ကျနော် ပတ်သက်ခဲ့တာကို မောင်မောင်မြင့် မသိ။ မောင်မောင်မြင့်လိုက်လုပ်ခဲ့တာကို ကျနော်မသိနဲ့ မုန့်လုံးကို စက္ကူကပ်နေတာ ... ။

ဒီထက်ပိုရှုပ်လာတာက ကိုရန်ဝင်း ထွက်ချက်တွေကိုပါ ယူလာပြန်ရောဗျာ။ နှစ်ယောက်တောင် မတူတာ၊ သုံးယောက် ဆိုတော့ ပိုဆိုးကုန်ပြန်တာပဲဗျို့။ ကျနော်နဲ့ ကိုရန်ဝင်း ကလည်း သိပ်အဆက်အသွယ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို သူတို့က မယုံပြန်ဘူး။

မနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ တနာရီလောက် အိပ်ခွင့်ပေးပြီး ထပ်စစ်ပြန်ပါရောဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ မြန်မြန်ပြီး ပြီးရော ဆိုတဲ့စိတ်တွေပေါ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သဘောအတိုင်း တခြားလူထွက်ချက်တွေနဲ့ ကျနော် ထွက်ချက် ညီအောင်သာ ရေးလိုက်ပေတော့ ပြောတော့လည်း ... တော်ပါတော့ကိုသက်ခိုင်၊ နောက်တခါ ဒုက္ခ ထပ် မပေးပါနဲ့တော့တဲ့။

နောက်တနေ့ နေ့လည်လောက် ရောက်လာပြန်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ တခုပြောချင်တာက တကယ်တော့ ကျနော် အမှန်တွေချည်း ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီဗျ။ အေးလေ၊ လိမ်နေလည်း အပိုပဲဖြစ်နေပြီလေ။ ကိုရန်ဝင်းလည်း အမှန်၊ မောင်မောင်မြင့်လည်း အမှန်၊ ကျနော် တယောက်ထဲ ထွက်ချက်ကွဲနေတာ။ ဒါကို ရွှေကိုယ်တော်တွေက ကျနော်ကို လိုတာပိုပြီး အထင်ကြီးနေတာဗျ။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ကျနော်က ရဲရဲတောက်သွေးနဲ့အာခံနေတယ် ထင်နေတာ။ ဘယ်ကလာ ရဲရဲမှာလဲ၊ ပါတားနီ ဖြစ်နေပြီ။

ပါတားနီ ဆိုတာတောင် မသိဘူးလား ဗျာ ။

ကျနော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဒန်အိုးဒန်ခွက် အဟောင်းတွေကို ပါတားနီလို့ခေါ်တဲ့ ဆေးနီဆိုးထားတဲ့ ပဲလုံးလေးတွေ နဲ့လဲလို့ရတယ်။ အဲဒီပါတားနီက စားလိုက်ရင် ပါးစပ်မှာ နီကုန်တယ်၊ စားတုန်းခဏပဲ နီတာ၊ နောက် ခဏကြာရင် ပျောက်သွားရော။ ကျနော်နဲ့ ကာလူးချဖက် အလံနီလူထွက် ကိုတင်ထွန်းကို ကျနော် ပေးထားတဲ့နာမည်က ပါတားနီ။ သူက သခင်စိုး တပည့်အရင်း။ အခု ကျနော်လည်း ပါတားနီ ဖြစ်နေပြီလို့ဆိုလိုတာလေ။

တခုတော့ ကျနော် အသေအကြေ ဖုံးကွယ်ထားတာရှိတယ်။ ဒါက ဗိုလ်ကြီးခင်ဇော်ကိစ္စ။ ထောက်လှမ်းရေးတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတဲ့အချိန်၊ ကျနော် မပွန်ရေတပ်စခန်းမှာ သွားသွားအိပ်နေတဲ့ကိစ္စ။ မလုပ်ကောင်းဘူး၊ မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်လို့ပါဗျာ။ မတော်တဆပေါ်သွားရင် ခင်ဇော် ခမာ မိန်းမရတာတောင် မကြာသေးဘူး၊ တခါတည်း တန်းပြုတ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ရမယ့် ကိန်းလေ။ ဒါတော့ ကျနော် ထိန်းရမယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ခင်ဇော်ကို ကျနော်အဖွဲ့တွေ တယောက်မှ မသိကြဘူး။

နေဦး၊ ကြိုတုန်း ခင်ဇော်ကို ကျနော်ဂျီကျတာပြောရအုံးမယ်။ ဘုန်းကျော်၊ ရွှေသွေးနဲ့ ရဲမွန်လှိုင်တို့လည်း လွတ်သွား ရော၊ ကျနော်က မပွန်ရေတပ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဇော်အခန်းမှာ သွားအိပ်နေလိုက်တယ်။ သုံးညလောက်ရှိမယ်။ ဒီကောင် ကလည်း ဗိုလ်ကြီးဖြစ်မှ ဘာသောက်သလဲ မမေးနဲ့၊ အရက်ဆို လာသာလာခွဲ၊ အချိန်မရွေးဆိုတဲ့အထဲက။ အကာလိကောလည်း ချတာပဲ။ ကျနော်နဲ့တော့ တကယ့်ကို ဘက်ကျနေတာပဲ။ ကျနော် မော်လမြိုင်ကို လာတာ ငန်းတေး လျှပ်စစ်စက်ရုံက မီးထိုးဆီပျက်တွေ လေလံဆွဲမလို့လာတာလို့ ပြောထားတာ၊ သူကလည်း တခွန်းမှ ထပ် မမေးဘူး။ ကျနော်ကလည်း မမေးလေ ကြိုက်လေ။ လူချင်းတွေတာနဲ့ ပုလင်းဖွင့်တာပဲ။ အရက်က အာမီလေ။ သူ့ အခန်းမှာ အလုံအလောက် ရှိတယ်။

တည ခင်ဇော်နဲ့ကျနော် မူးပြီး တပ်အပြင်ဘက်ထွက်တယ်။ သောက်ပြီး ထမင်းစားမလို့ ဟင်းထွက်ဝယ်တာ ထင်တယ်။ ခင်ဇော်မိန်းမက ရန်ကုန်ခဏ ပြန်သွားတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့အိမ်မှာ ဘာမှ စားစရာမရှိတာ။ ဘာဝယ်ပြီး ပြန်လာ မှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။ တပ်ထဲ ပြန်အဝင်မှာ စခန်းအဝင်ဝက ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကျနော် ကြည့်ပြီး အသံပြီ ကြီးနဲ့ အော်ဖတ်ပစ်လိုက်တယ်။

တပ်မတော်သားအမိ၊ တပ်မတော်သားအဖ၊ ဒို့သားအဖ သုံးယောက် ... လို့။

နောက်တစ်ခွန်းလည်း ထပ်အော်လိုက်ရော ကင်းတဲက တပ်ထိန်းနှစ်ယောက်ထွက်လာပါလေရော။ ခင်ဇော်ကို တွေ့တော့ အလေးပြုတယ်။ ခင်ဇော်က ငါ့သူငယ်ချင်းပါကွာ မူးနေလို့တဲ့။ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင် ... တပ်မတော်သာ အမိ၊ တပ်မတော်သာ အဖ၊ ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး ပါကွာ၊ သေချာလည်း မဖတ်ဘဲနဲ့တဲ့။ သူ့ခမျာ လိုက်ဖုံးရှာ၊ ကာရှာတယ်ဗျာ။ သူ့အိမ်မှာ အရက်ထိုင်သောက်ရင်း ရုပ်မြင်သံကြားမှာ စစ်ချီသီချင်းတွေ ပေါ်လာရင် ထထပြီး ပိတ်ပေးတယ်။ ကျနော် မကြိုက်တာ ရိပ်မိပုံရတယ်။ ဒါတွေကြောင့် ဒီပြဿနာမှာ ခင်ဇော်ကို ပါမလာစေချင်ဘူး။

ကဲပါဗျာ၊ စစ်တဲ့ဆေးတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ဖြတ်ကြပါစို့။ ဂျာအေးနဲ့မှန်းလုံးဇာတ်ဟာ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီလောက် မနားတမ်း စစ်ပြီးတော့ နိဂုံးချုပ်သွားရော ဆိုပါတော့။ ကျနော်လည်း အရိုက်အနှက်မခံရဘဲ ခပ်မျောမျောပဲ ကျန်တော့တယ်။ နောက်နေ့တော့ နေပူထဲ မထားခဲ့တော့ဘူးဗျ။

သူတို့လည်း ပြုတင်းတံခါးတွေဖွင့်၊ ပန်ကာတွေယူလာပြီး ဆက်စစ်တာ။ ကျနော်အခန်း ပြန်ရောက်တော့ တချိုးတည်း ထိုးအိပ်လိုက်တာ နေ့တနေ့တောင် ပျောက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

အခန်း (၅၄) - မူးယစ်ဝေ၊ နွေရက်များကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း

မြောက်ရက်မြောက်နေ့ နေ့လည်မှာ သောကြာက အတ်လမ်းတခု ထွင်ပြန်ရော။ တောတွင်းကနေ ဆက်သွယ်တဲ့ အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းတချို့ သူအိမ်မှာရှိနေတာ အခုမှ သတိရတယ်တဲ့။ အစောင့်စစ်သားကို သတင်းပို့နေတယ်။ မကြာပါဘူးဗျာ၊ ဝုန်းဒိုင်းဆို တံခါးဖွင့်သံကြားပြီး သောကြာကို ခေါ်ထုတ်သွားပါလေရော။

အဲဒီနေ့က သောကြာ ပြန်ရောက်တော့ ညတနာရီခွဲလောက် ရှိနေပြီ။ ခေါ်သွားတဲ့နေ့တွေရဲ့ မကျေမချမ်း အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့ကောင်ကွာတဲ့။ သေလည်း မသေချာဘဲနဲ့တဲ့ ... ။

နောက်နေ့မနက် အစောင့်အလစ်မှာ ဟေ့ ကိုသောကြာ ... မနေ့က ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ ဆိုတော့ သူက ... အိမ်ကို ခဏပြန်ရတာ အမြတ်ပဲလေ။ စာရွက်တွေက ဘယ်မှာ အထားမှားသလဲ မသိဘူး၊ ရှာမရတော့ဘူးတဲ့။ ကြည့် လုပ်ပုံကိုက၊ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ ကိုယ်တယောက်တည်း ထင်နေတာ၊ သူက ကိုယ့်ထက်တောင် သာနေသေးဗျာ ... ။

နောက်ရက်တွေလား၊ ဓာရဏ ပရိတ်နဲ့ နှစ်ပါးသွားတယ်လေ။ ဘာအလုပ်မှမရှိတာ၊ ဒါရွတ်ရင် မြန်မြန်လွတ်တယ် လည်း ဆိုတော့ ရွတ်တယ်လေ။ လွတ်ချင်တယ်လေ၊ ရွတ်လိုက်သမှ နှစ်ရက်လောက်နေတော့ အာဂုံဆောင်၊ နှုတ်တိုက်ရပြီး ဂျောင်းဂျောင်းပြေး ရွတ်လာနိုင်တော့တာပဲဗျာ။

ဓာရဏ ပရိတ်မရွတ်တဲ့အချိန်လား၊ သီချင်းဆိုတယ်လေ။ ဘာလဲဗျာ ... လွမ်းမိုးသီချင်းလေ။ ဟို အကိုကြီးရဲ့ မခင်နှင်းဆီက ကျနော်မူပိုင်ပဲ၊ ဆိုတာမှ ဌာန်နဲ့မာန်နဲ့၊ ဌာန်ကရိုက်ကျကျကို ဆိုတာ။ အော် ... စင်တင်ပြဇာတ်တွေကို တင်လာတဲ့ ဒါရိုက်တာလေ။ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်တွေမှာ နှစ်ပွဲသုံးပွဲလောက်ကျဲဖူးတယ်။ THE KING ဆိုတာ လွမ်းမိုး ထောင်ထားတဲ့ တီးဝိုင်း။ THE KING က တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေငှားပြီး သီချင်းတိုက်ကြတော့ ကျနော် လွမ်းမိုး သီချင်းဟဲနေတုန်း ကိုစိုးစိုး (လွမ်းမိုး) ရောက်လာဖူးတယ်လေ။ သူက နားထောင်ပြီး ကျနော် သီချင်းတွေ ကိုသက်ခိုင် ဆိုလို့ဖြစ်တယ် ဆိုပဲဗျာ။

အေးဗျာ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းမှတ်လိုက်ရတော့တယ် ဆိုပါတော့ ... ။

ကျနော်တို့ကို ချုပ်ထားတဲ့ အချုပ်ခန်းက ကွင်းပြင်မှာဆိုတော့ လွတ်လပ်တယ်လေ။ နေ့ဘက်စောင့်တဲ့ စစ်သား အစောင့်တွေတောင် မကြာမကြာ ပွဲတောင်းပါသဗျာ။ ညဖက်ဆို ကိုခင်မောင်သောင်းက အားပေးပြန်ရော။ ကိုသက်ခိုင် ... လုပ်ပါဦးဗျ ... ၊ ခင်ဗျားရဲ့ “မခင်နှင်းဆီလေး” တဲ့။ တချို့ရက်တွေဆို အဲဒီတပုဒ်တည်းကို ခြောက်ခါလောက်ဆိုနေ ရတယ်။ အစောင့်ရဲဘော်တယောက်ကတော့ ဓာတ်ကူးသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ စာရွက်လေးတရွက်နဲ့ ဘောပင်ထိုးပေးပြီး အဲဒီ သီချင်းလေး ရေးပေးပါဗျာ ... တဲ့။ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောရှာတယ်။ ကိုခင်မောင်သောင်းကလည်း သင်္ကြန် ကျတော့မှာဗျ။ သင်္ကြန်မှာ အတ်စင်ထိုးမှာ၊ မိုက်ကရီဖုန်းကို ဒီအချုပ်ခန်းထဲသွင်းပြီး ခင်ဗျားကို သီချင်းဆိုခိုင်းရမယ်တဲ့။ အတာတက်ပုံများ ထောက်လှမ်းရေး အချုပ်ထဲ ရောက်နေတာတောင် တေးချစ်သူပရိသတ်တွေနဲ့ ... ဗျာ။

သောကြာကတော့ ရသမျှ စာအုပ်တွေချည်း သွင်းပြီး ဖတ်နေလေရဲ့။ တခါတခါ ရှိတယ်တောင် မထင်ရဘူးဗျာ။ သူက ကျနော် သီချင်းသံကို နားငြိုးတယ် ထင်ပါရဲ့။ တခါမှ ပွဲမတောင်းဖူးဘူး။

ကိုခင်မောင်သောင်းပြောတာရော၊ ကျနော်သိထားသလောက်ရောဆိုရင် ကျနော်တို့ကို စစ်ဆေးထားတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ကို တပ်မတော်ထောက်လှမ်းရေးညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် တင်ထားတာပါ။ သူ့အမိန့်ကို စောင့်နေတာပါ။ နောက်တချက်က တရားရုံးကျင့်ထုံးအရ ကျနော်တို့ကို ချုပ်နှောင်ထားခွင့်ဟာ ဆယ်လေးရက်ပဲရှိပါတယ်။ ဒီရက်မတိုင်ခင် လွှတ်ရင်လွှတ်၊ မလွှတ်ရင် တရားစွဲဆိုခံရဖို့ သေချာပါပြီ။ တရားစွဲခံရရင် တပ်ထားတဲ့ ပုဒ်မတွေနဲ့ဆို အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်လောက် တော့ တန်းနေပါပြီ။

ကိုခင်မောင်သောင်းကတော့ ဝိုင်းပန်းချုပ်ခင်ညွှန်ကို ညညမှာ မေတ္တာပို့ပါလားတဲ့။ ညွှန်မှူးက သဘောကောင်းပါတယ် တဲ့။ အေးဗျ။ ကိုယ့်ဖမ်းထားတဲ့လူကို မေတ္တာပို့ဖို့ဆိုတာ ထင်သလောက်တော့ မလွယ်လှဘူးဗျ။ ပို့မိသလား မပို့မိဖူးလား လည်း မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဓာရဏ ပရိတ်ရွတ်လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက်နဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို မေ့ပျောက်နေနိုင်အောင် ကျနော် ကြိုးစားနေပါပြီ။ လူ့စီမံကိန်းဦးစီးဌာနရမလား၊ ကြောင်တယ်ပြောမလား၊ မာတယ်ပြောမလား ကြိုက်သလိုသာ ပြောပေ တော့ဗျာ။

မနက်မိုးလင်းရင် အပြင်ကိုထွက်ပြီး မျက်နှာသစ်ခွင့်ပေးတယ်။ ဧပြီလဆန်းရောက်လာတာကြောင့် အဝေးမှာ လှမ်းမြင် နေရတဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီးတချို့ဆို ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ပွင့်တဲ့ အပင်တွေတောင် ပွင့်နေကြတာမြင်နေရပြီဗျ။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး လို့သာ သဘောပိုက်ရတော့သဗျ။

လူပဲဗျာ ... ရီမန် ပြည့်မယ့်နေ့ကိုတော့ မျှော်တာပေါ့။ အေးလေ၊ ရီမန် မပြည့်ခင် လွတ်လိုက်ရင် ပွဲပြီးပြီပေါ့။

အထဲမှာ ဆိုပေမဲ့ အပြင်က သတင်းတွေလည်း သိနေရတာပါပဲဗျာ။ အချုပ်ခန်းထဲကို သတင်းသွင်းပေးတယ်ဗျ။ တောခို သွားတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို မိဘရင်ခွင် ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးနေတာတို့။ ဘယ်အဖွဲ့က နိုင်ငံတော်အလံကို ကိုင်ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်က ဆင်းလာတာတို့ သိနေရတယ်။

နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲမှာကွက်မိတယ်ဗျာ။ ပို့မိတဲ့ကောင်တွေက အချုပ်ထဲက မထွက်ရသေးဘူး။ ပြန်လာတဲ့ ကောင် တွေက လေယာဉ်ပျံပေါ်က ဆင်းလာနေလို့။ တခါတခါများ ကားလမ်းပေါ်က ကားတွေမောင်းသွားတဲ့ အသံကြားရင်၊ အဲဒီ ကားတွေပေါ်မှာ တောခိုကျောင်းသားတွေများ ပါခဲ့ရင် လမ်းကြိုတုန်း ငါတို့ကို ဝင်ကြည့်ဦးဟ ... လို့တောင် အော်ချင်စိတ် ပေါက်တဲ့အထိဗျာ ... ။

ထောင်မှာ လွတ်ကြောင်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ လွတ်ခါနီးတဲ့ အကျဉ်းသားက စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်တတ်တာလေ။ သေချာပေါက် လွတ်မယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့ အကျဉ်းသားဟာ နှစ်ရက် သုံးရက်အလိုမှာ အိပ်မပျော် စားမဝင်တော့ဘူး။ လွတ်ချင်စိတ်စောပြီး ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေ လျှောက်ပြောတတ်တယ်။

အခု ကျနော်က သေချာပေါက်လွတ်မယ်ဆိုတာ မသိလို့ အဲဒီလောက်တော့မဆိုးဘူး။ မျှော်တော့ မျှော်တာပဲ ... ။

ဒီလိုနဲ့ ... ရီမန်ကြီး နှစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ တနေကုန် ဓာရဏ ပရိတ်ကို ရွတ်ပါတော့တယ်။ ထမင်းလည်း ဖြောင့်ဖြောင့် မစားနိုင်တော့ပါဘူး။ အချုပ်ခန်းတံခါးကိုဘယ်အချိန်လာဖွင့်ပြီး ... "ခင်ဗျား အိမ်ပြန်လို့ရပြီ" လို့ လာပြောမှာကိုပဲ စောင့်နေမိတော့တာပါပဲဗျာ။

တကယ့်ကို နေ့တာရှည်တဲ့ နေ့ကြီးတနေ့ပါပဲ ... ။ အချိန်တွေဟာ ထင်တာထက်တောင် ကုန်ခဲ့နေပါတယ်။ အိပ်ရာထဲ မှာ ပက်လက်လှဲလိုက်၊ လမ်းထလျှောက်လိုက်၊ ပြန်လှဲလိုက်နဲ့ လှဲလျှောက် သံသရာလည်နေတာပေါ့ဗျာ။

ညနေ ခြောက်နာရီသာ ထိုးသွားတယ်။ မျှော်နေတဲ့ ခေါ်သူက ရောက်မလာတော့ပါဘူး။ မခင်နှင်းဆီကိုလည်း မတ၊နိုင် တော့ပါဘူး။ စိတ်ကိုလျှော့ လိုက်ရပါတော့တယ်။ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ငါ ရှာရတော့ မယ်။ ဘာပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ တလမ်းသာ ကျန်ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ ဘယ်အချုပ်၊ ဘယ်ထောင်မှ ရောက်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူးပျ။ အခု ထောက်လှမ်းရေး အချုပ် ခန်း ထဲကိုရောက်နေတာဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်။ ပွဲဦးထွက် ကိုင်းကြီးကြီးမှာ နားပြီ လို့လည်း ... တွေးမိသပေမယ့်။ ညဘက်ရောက်တော့ ကိုခင်မောင်သောင်းက ပြတင်းပေါက်သံတိုင်တွေကြားကနေ တိုးတိုးလေးကပ်ပြောတယ် ... ။ ကိုရန်ဝင်း ဆိုတဲ့လူကို ဒီနေ့လွှတ်လိုက်ပြီ တဲ့ ... ။

အော် ... သေချာပါပြီ ... ။

ကျနော်ကို မလွှတ်တော့ဘူးပေါ့။ ရီမန်လည်း စေ့သွားခဲ့ပါပြီ။

ဓာရဏ ပရိတ်ကြောင့်ပဲလား။ တောခိုရာကနေ မိဘရင်ခွင် ပြန်လာပါတယ်ဆိုတဲ့မောင်တွေရဲ့ ကျေးဇူးပေပဲလား၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် ခင်ညွန့်ရဲ့ မဟာဂဏ္ဍာတော်ကြောင့်ပဲလား သေချာမပြောနိုင်ပေမဲ့ နောက်တနေ့ နံနက် ၁၀-နာရီ ဝန်းကျင်မှာ ကျနော် ထောက်လှမ်းရေး အချုပ်က ပြန်လွှတ်လာပါတယ်။ ဒီလိုဗျာ ... ။

အဲဒီမနက်က ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတာနဲ့ ကျနော်လည်း ခပ်ငေါင်ငေါင် အချုပ်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတုန်း မောင်စိုးသန်း ဗြဲနဲ့ဆို ရောက်လာသဗျ။ ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျားကို တပ်မှူးက တွေ့ချင်လို့ ဆိုပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းစွပ်ကလေး ခေါင်းမြီးခြုံပြီးလိုက်သွားရတာပါပဲ။

တပ်မှူးရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းဟာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ မျက်နှာထားနဲ့ ထိုင်ဗျာ ... ကိုသက်ခိုင် တဲ့ ... ။ သူပုံစံက ရေမိုးချိုးပြီး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပုံစံနဲ့ပါပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်ခရေဇီထင်ပါရဲ့။ ကျနော်နဲ့ တွေ့ တိုင်း စစ်ဝတ်စုံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဟာဝေယံရှပ်နဲ့ချည်း တွေ့နေလို့ဗျ။

ကျနော်ကတော့ ဘာမှမျှော်လင့်စရာမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ကော့ခံလိုက်ဖို့စိတ်ကို တင်းနေရ ပါတယ်။ တကယ်တော့ သိပ်လည်း စိုးရိမ်ပူပင်မှုရှိလှတယ် မဟုတ်တော့ဘူးပျ။ အဆိုးချည်းပဲ တွေးရဖန်များလာတော့ မတွေးချင်တော့တာလည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့။

တပ်မှူးက စားပွဲပေါ်က စာရွက်ထပ်ထဲက ဘာရှာနေမှန်းမသိ၊ တရှပ်ရှပ်နဲ့ လှန်ရှာနေတယ်ဗျ။ ကျနော်ကတော့ ကျနော်သိသလောက်ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့ ရဲစခန်းကို လွှဲလေမလား၊ ထောင်ကို တန်းပို့လေမလား စဉ်းစား နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်သန်းထွန်းဟာ ဘာမှ နိဒါန်းမပျိုးဘဲ ...

ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျားကို ဒီနေ့လွှတ်မယ်တဲ့ ... ။

တကယ်ပါဗျာ၊ ကျနော်နားတွေ အူသွားတယ်။ သူက တခွန်းချင်းထပ်ပြောတယ်ဗျာ။

ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျားကို လွှတ်ရမဲ့စာက မနေ့က ညနေမှ ဝင်လာတယ်။ ကျနော်တို့ ညွှန်ချုပ်က ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ကို လွှတ်ပေးဖို့ မှတ်ချက်ပေးတယ် တဲ့။

ပြောချင်သလိုသာ ပြောပေတော့ဗျာ။ လွတ်မယ် ဆိုတာ သေချာတယ်လည်း ဆိုရော၊ ကျနော်ဟာ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရာကနေ စိတ်ထဲမှာ နောက်လွှမ်းထိုးလိုက်တာ သုံးရာခြောက်ဆယ်ဒီဂရီ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ လူကသာ ထိုင်နေ တာ စိတ်က နောက်လွှမ်းပစ်သွားတာလေ။ ကျနော် လွှတ်သွားတဲ့ စိတ်ကို အချိန်မီ ထိန်းလိုက်ရတယ်။

တပ်မှူးကတော့ လွှတ်ခါနီးဟောနေကျ တရားတွေ ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်ကို နှစ်နှစ်စောင့်ကြည့်နေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ကောင်းမွန်စွာနေဖို့ အကြောင်း၊ တပ်မတော်ကို အထင်မလွဲဖို့၊ ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါးကိုသာ အမြဲ ထမ်းဆောင်နေမယ့်အကြောင်း၊ တပ်မတော်နဲ့ လက်တွဲပြီး ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော် တည်ဆောက်ရေးမှာ ပါဝင်ကြဖို့ အကြောင်း၊ စုံလို့ပါပဲဗျာ။

နောက်ထူးထူးခြားခြားစကားတခွန်းကတော့ ... ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ကျနော်တို့အကူအညီ လိုရင်ပြောဗျ။ ဘာမဆို ကူညီပံ့ပိုးပေးမယ် ဆိုပဲ။ အချိန်မရွေး ဝင်ဖို့ထွက်ဖို့တောင် ပါသေး။

အော်၊ ဒီအတိုင်း အိမ်ကို တန်းပြန်လွှတ်လိုက်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ တရားရုံးကို ခေါ်သွားသေးတယ်။ တပ်မှူး ရုံးခန်း ကနေ တပ်မှူးရဲ့ လွှတ်တရားနာပြီး ကျနော်အခန်းကို ပြန်ခေါ်လာတယ်။ ကိုသက်ခိုင် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းထားပါတဲ့။ နာရီဝက်လောက်နေရင် ပြန်လာခေါ်မယ် ဆိုပြီး ကိုစိုးသန်း ထွက်သွားတယ်။

ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလို့သာပြောတာ၊ အဝတ်အစား နှစ်စုံကလွဲလို့ ဘာမှ မှမရှိတာ။ စိုးသန်း ပြန်အလာကိုပဲ ထိုင်စောင့်နေ တာပေါ့။ နေဦးဗျာ၊ သောကြာ အသံပျောက်နေတယ်ဗျ။ ကျနော် ရီမန်မစေ့ခင် တရက်အထိ အဆက်အသွယ် ရသေးတယ်။ သူပြောတာကတော့ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားက လွတ်မှာတဲ့။ သူကတော့ တောထဲက ပြန်ဝင်လာတာမို့ လွတ်ဖို့ လမ်းမမြင်ဘူးတဲ့။ အေးဗျ။ သူ့သတင်းကို အခုထိ ကျနော် မကြားမိဘူးဗျာ။

သတိရလို့ ပြောရဦးမယ်ဗျ။ နာရီဝက်လောက်နေတော့ စိုးသန်းပြန်လာခေါ်လို့ အချုပ်ခန်းထဲက လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဟေ့ ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အားရပါးရ ခြေတလှမ်း စလှမ်းလိုက်တာ ခူးတွေ ခွေကျသွားတယ်ဗျာ။ ခွေကျသွားတာက မြန်လွန်းလို့ သမံတလင်းကို လက်ထောက်ပြီး ချက်ချင်းမတ်တတ် ပြန်ရပ်လိုက်ရတယ်။ စိတ်လျှော့လိုက်လို့လား၊ အခန်းကျဉ်းလေး ထဲမှာ နှစ်ပတ်ထည့်ထားလို့လား သေချာတော့ ကျနော် မသိဘူးဗျ။ သေချာတာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါက်သား တာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ပျော့ရသလားကွာလို့။

ဒီတခါ ကျနော်ကို ခေါ်သွားတဲ့တရားရုံးက ဘားလမ်းရုံးမဟုတ်ဘူး။ ပန်းဆိုးတန်း တရားရုံးဗျ။ လမ်းတော့ မမှတ်မိ တော့ဘူး။ ဆူးလေ ဝန်းကျင်မှာပဲ။ တရားရုံးလည်းရောက်ရော တရားခွင်ကို တန်းပြီး ခေါ်သွားတယ်။ တရားသူကြီးက ကျနော်အရင် စင်မြင့်မှာ နေရာယူပြီးနေပြီ။ တရားခွင်ပုံစံတော့သိပ်မကျလှပါဘူး။ ကျနော်နဲ့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ ရော တရားသူကြီးက နာမည် တဲ့ ... ။

ကျနော်က သက်ခိုင် လို့ တုံးတိတိ ဖြေလိုက်တယ်။ သူက မျက်မှန်ကို ပင့်ပြီး ... ခင်ဗျားနာမည် မေးနေတာ တဲ့။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျနော်ဖြေတာ ကျနော်နာမည်ပဲလေ။ သက်ခိုင် ... သက်ခိုင်လို့ အပ်ကြောင်းထပ်လိုက်တယ်။ တရား သူကြီး က ခပ်တည်တည်နေတဲ့ အမူအရာကနေ ချက်ချင်း ရယ်တော့မယ့် ပုံစံပြောင်းသွားတယ်ဗျ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ၊ ကျနော်နာမည်လည်း သက်ခိုင် ပဲတဲ့ ... ။

အေးဗျာ၊ သက်ခိုင်က သက်ခိုင်ကို လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုပါစို့။ နေဦး၊ ဘာတွေ ရေးထားမှန်း မသိတဲ့ စာရွက်တချို့လည်း လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့ရသေးတယ်။ အေးလေ၊ တရားသူကြီးလုပ်တဲ့ သက်ခိုင်က ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတဲ့။ ဘာမှထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းပါပဲ။ ကျနော်လည်း မြန်မြန်ပြီး ပြီးရော လက်မှတ်ထိုးခဲ့တယ်ဗျာ။

ရုံးအပြင်လည်း ထွက်လိုက်ရော မအိမ် သက်ခိုင်၊ မစွက်သက်ခိုင် ရောက်နေသဗျာ။ ကျနော်က အံ့ဩတကြီးနဲ့ ညည်းက ငါလွတ်မှာ သိလို့လားလို့ အလောတကြီး မေးလိုက်တော့ ကိုရန်ဝင်းကို ဒီရုံးကနေ လွှတ်လိုက်တာလို့ ကိုရန်ဝင်း ဖုန်းဆက်လို့ သိသတဲ့။ ဒါကြောင့် လွတ်လိုလွတ်ငြား လာစောင့်နေတာတဲ့။

ကိုစိုးသန်းတို့ကလည်း ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျား အမျိုးသမီးရောက်နေပြီပဲ။ ကျနော်တို့ လိုက်မပို့တော့ဘူး ဆိုပြီး နှုတ်ဆက် ပြန်သွားလေရဲ့။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဆူးလေစေတီတော်ကိုလှမ်းမြင်နေရတယ်ဗျာ။

ကျနော် နီးစပ်ရာဆိုင်တစ်ခုထဲကနေ ကိုရန်ဝင်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့ သူလာခဲ့မယ်တဲ့။ မကြာပါဘူး သူ ပါပလစ်ကာလေးနဲ့ရောက်လာပြီး ကျနော် အိမ်လိုက်ပို့သဗျာ။ အိမ်ရှေ့ရောက်လို့ ကားပေါ်ကလည်း ကျနော်ဆင်းရော .. လူလေးငါးဆယ်လောက် ဝိုင်းကြည့်နေကြသဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ငါ ထောက်လှမ်းရေးက ပြန်လွတ်လာတာပို့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်ထင်နေတာ။ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ မှန်ကြည့်လိုက်တော့ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေနဲ့ စုတ်ပြတ်နေတာ သိတော့တယ်။

ကျနော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တပါတ်လောက်ကြာတော့ ရွှေသွေးဟာ ထောက်လှမ်းရေးတွေကို ကျော်လွှားပြီး ကျနော် အိမ်ရောက်လာသေးသဗျာ။ ကိစ္စက ကျနော် အိမ်မှာထားခဲ့တဲ့ သူ့အမေ ဓာတ်ပုံလာယူတာဗျာ။ မှတ်မိသလောက် သင်္ကြန်နောက်ဆုံးရက်လို့ ထင်တယ်။ သူ့ အကျိုးမှာ ရေတောင် စိုနေသေးတယ်။ ကျနော်လည်း အခြေအနေ ရှင်းပြပြီး ရန်ကုန်က မြန်မြန် ခွာဖို့ လိုတာ လှမ်းမှာဖို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

တော့ဆိုတဲ့ တချို့ကျောင်းသားတွေ ပြန်လာကြ။ ပါတီတွေထောင်ကြတဲ့ အချိန် ရောက်နေပြီဗျာ။ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ လည်း ဒီလောက် တတိုင်းတပြည်လုံး မကြိုက်ပါဘူးလို့ တညီတညွတ်တည်း ကန့်ကွက်ခဲ့ကြတဲ့ စံနစ်ကြီးလည်း ချုပ်ငြိမ်းတော့မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ရွေးကောက်ပွဲ အတွက် ပြင်တာ ဆင်တာတွေလည်း လုပ်နေကြပြီလေ။

ကျနော်နဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက် ရှေ့နေ ဝင်းဆွေဦး တို့တောင် သူတို့ရှေ့နေတွေ စု ပြီး "people solidarity" ပါတီဆိုလား ထောင်ကြသေးဗျာ။

ကျနော်လား။ ပိုးက ဘယ်သေမလဲ။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီ အဖွဲ့ချုပ်ကို သွားဝင်တယ်လေ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဝင်လို့မရဘူး ဗျာ။ ကျနော်က ဝန်ထမ်း အဖြစ်ကနေ မထွက်ရသေးလို့ တဲ့။

အမှန်က ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆောက်လုပ်ရေး ဂျေအီးသာ ဝင်လုပ်နေတာ။ အလုပ်ကို ရှိတယ်လို့ အောက်မေ့တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူးလေ။ ပါတီဝင် လျှောက်လွှာထဲမှာ အလုပ်အကိုင် ဖြည့်တော့ အစိုးရဝန်ထမ်းများ လျှောက်ထားခြင်း မပြုနိုင် ဆိုတာတွေတာ။ နေဦး၊ ကျနော် ပါတီဝင်ဖို့လျှောက်လွှာသွားတင်တာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ခြံထဲမှာဗျာ။

ပါတီဝင်မယ့်လူတွေက ကျနော် တယောက်တည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကျိတ်ကျိတ်ကို တိုးနေတာ။ လူတွေ သောင်းချီ ရှိမယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်း ဖြစ်နေရင် ဝင်မရဘူး ဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျှော့ချင်တာနဲ့ ခြံဝနားက ရုံးခန်းကို ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ကျနော် သိချင်တဲ့အဖြေကို ဖြေနိုင်မယ့်သူကို ရှာလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး၊ ရှေ့နေကြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်ကို တွေ့ခွင့်ရတယ်။

သူပုံစံကို ကျနော် သိပ်သဘောမကျဘူးဗျာ။ ကျနော်က အားကြိုးမာန်တက် ပါတီဝင်ဖြစ်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို မေးနေ တယ်။ သူက ဖြေတာ တခွန်းပဲ။ ဝင်လို့မရဘူးတဲ့။ အလုပ်က ထွက်ပြီးမှ လာဝင်ပါတဲ့။ ဒါတော့ နိထကြီပဗ္ဗလစ် တယောက် ဖြေမှလားဗျာ။ ကျနော်လို စာပေးစာယူ ဥပဒေဘွဲ့ရတယောက်တောင် သိသေးတာ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်ဟာ ဆေးလိပ်တွေများ သိပ်သောက်သလားတော့မသိဘူး။ နှုတ်ခမ်းပြာပြာနဲ့ စွာမယ့်ပုံပေါက်နေတယ်။ ကျနော် မကြိုက် တာ လန်နေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းပဲ။

ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ကျနော်လည်း အလုပ်ထဲက ဘယ်လိုထွက်ရမလဲ။ အလုပ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ သိချင်တာ နဲ့ အလုပ်ထဲကို ပြန်ပြီး ခြေဦးလှည့်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

အခန်း (၅၅) - ကျောမဲ့များဆီသို့ တခေါက်

ထောက်လှမ်းရေးဟာ ကျနော်တို့ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးတဲ့ အကြောင်း ကျနော် အလုပ်ငှာနဲ့ အကြောင်းကြားတာ အသိပေးတာ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျနော်အလုပ်ရိုရာကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်ဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်အလုပ်က ရန်ကုန်ပြည်လမ်း တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းပျံ့နှံ့ အာရှဖွံ့ဖြိုးရေးဘဏ် အကူအညီနဲ့ ဖောက်နေတာ။ အဲဒီစီမံကိန်းမှာ လမ်းပိုင်း၊ စီမံ၊ ကျောက်ထုတ်၊ ဆီ၊ ဆိုပြီး အပိုင်းတွေ ခွဲထားတယ်။ ကျနော်က ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ ကျတယ်။ ကျနော် အလုပ် စတင်တော့ လမ်းကို စချဲ့နေတာ မင်္ဂလာဒုံတောင် မကျော်သေးဘူး။ အလုပ်ဝင်တုန်းက စီမံကိန်း မန်နေဂျာ အေစီအီးက ဦးပေါ်ဝင်း၊ နောက်တော့ ဦးအေအောင်ကြီး။

ကျနော်က အစိုးရဝန်ထမ်း နာမည်ခံသက်သက်ပဲဗျ။ အလုပ်ထဲကို သိပ်သွားလှတယ်မဟုတ်ဘူး။ စီမံကိန်းရုံးက မှော်ဘီအလွန်မှာပျံ့။ ကျနော်တို့ အေအီး ဦးအုန်းကျော်က ပြည်နားက ရွှေတောင်မှာ ကျောက်စုဆောင်းရေးရုံးခွဲ ဖွင့်ထားတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျနော် စီးပွားရေးခွင်တွေလည်းရှိ၊ သွားရတာလည်းဝေး၊ အလုပ်ထဲမှာ ခွင်လည်း ကျမယ့်ပုံမရတာနဲ့ ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတာလေ။

ခွင်မကျဘူး ဆိုတာက ဆောက်လုပ်ရေးမှာ အေအီး၊ အက်စ်အေအီး၊ ဂျေအီး၊ ရုံးဝန်ထမ်းတွေအတွက် လေးသုံးနှစ်တစ်ဆိုတဲ့ အကြံအဖန်ခွဲဝေရပုံရှိတယ်။ တရားဝင်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ နားလည်မှားနဲ့ တတိုင်းပြည်လုံး လိုက်နာနေကြတာ။ ကျနော်တို့အေအီးဦးအုန်းကျော်က ဒီမူကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ ကျနော်ကလည်း အဲဒီ အောက်ဆိုက်ကို မလိုချင်ဘူး။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် အပြင်မှာ ဂျလမ်းနေချင်တာ။ သူက တခါနှစ်ခါတော့ ကျနော်ကို ပွယ်တယ်။ နောက်သူ လိပ်သည်းကျောက်ပုံတံကို တိုင်းတော့ သူလုပ်နေတာ ကျနော် အားလုံးဓာတ်ပေါက်တယ် ဆိုတဲ့ အထာလည်း ပြလိုက်ရော အပွယ်ရပ်ပြီး ကျနော်မလာလေ သူ အန္တရာယ်ကင်းလေ ဆိုတာ သဘောပေါက် သွားတယ်။ အော် ... ကျနော် မရိုင်းပါဘူးဗျ။ တလတခါ နှစ်လတခါ ဆိုသလို ကျောက်မြောင်းကသူ့အိမ်ကို ပုဖွန်မြောက်လေး ငါးမြောက် ငါးခြမ်းလေး ပို့ပါသေးတယ်။ ဘာ ဝေစုမှလည်း မယူဘူးလေ။

ဝန်ထမ်းလောကဟာ တခါတခါ ခက်တယ်ဗျ။ အေအီးနဲ့ပိုင်လို့ အေးတယ်မှတ်သလား၊ ကျနော်ကို ဘယ်မောင်က မျက်စေ့နောက်တယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ချွန်လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကျနော် ဖရီးရိုက်နေတာကို အေစီအီး သိသွားပါလေရောဗျ။

ရုံးစာထုတ်ပြီး လာတွေ့ဖို့ ဆင့်ပါလေရော။ အဲဒီခေတ်က အေစီအီးက ဂျေအီးကို စာထုတ်ပြီးတွေ့တယ်ဆိုတာ တကယ့်ထူးထူးဆန်းဆန်းဗျ။ ကျနော်လည်း ပြတ်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး ဆိုပြီး သွားတွေ့ရတော့တာပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ရာထူးလေးကို လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ ရှိနေချင်တဲ့စိတ်က မပျောက်ဘူးဗျ။ ငွေအတွက်မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်အဆင့်က ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ အဆင့်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို အလုပ်ထွက်ရမှာ ဝန်လေးနေတာ။ တော်တော် ပြောရခက်တဲ့ စိတ်။

အေစီအီး ဦးအေအောင်ကြီးကိုတွေ့ဖို့ မနက်ရှစ်နာရီလောက်ကနေ သူ့ရုံးခန်းရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်လိုက်တာ ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှ တွေ့ခွင့်ရတယ်။ စောင့်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘေးက ဘဝတူဝန်ထမ်းတွေ ကျနော်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်ဟာ ကြိုးမိန့်ကျတော့မယ့် တရားခံကို ကြည့်တဲ့ ပုံပေါက်နေတယ်ဗျာ။

အေစီအီး ရုံးခန်းထဲလည်းရောက်ရော ဦးအေအောင်ကြီးက ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်နေတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားကြီးတယ်။ အသားညိုတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လို့ ကျနော် သိထားတယ်။ သူက ကျနော် ကို တည်တည်ခန့်ခန့် မျက်နှာပေးနဲ့ စမေးတယ်။

“သက်ခိုင်ဆိုတာ မင်းလား” တဲ့၊

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျနော် သက်ခိုင်ပါ” ဆိုတော့..

“မင်းက အလုပ်ထဲမှာ မနေဘဲ ဘာလျှောက်လုပ်နေလို့လဲ။ မင်း ခွင့်မဲ့ ပျက်ကွက်တွေလည်း အများကြီးပဲ” တဲ့ ... ။

ကျနော်လည်း လိမ်နေအပိုပဲ ဆိုပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောချလိုက်ပါတယ်။

“အေစီအီး ခင်ဗျာ၊ ကျနော်မှာ အပြင်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ရှိပါတယ်။ ဒီ ဂျေအီး ရာထူးလေးက ဂုဏ်ရှိမလားလို့ လုပ်နေ တာ ပါ။ ကျနော်အလုပ်နဲ့ကျနော်ရှုပ်နေလို့ အလုပ်ထဲမရောက်တာပါ” လို့ဖြေလိုက်တယ်။ နောက်သူက ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့။ ကျနော်က “လျှပ်စစ်ဌာနက လေလံတွေ ဝင်ဆွဲနေတာပါ” လို့လည်း ဖြေလိုက်ရော သူ့ မျက်နှာထား ဟာ ချက်ချင်းကို သိသိသာသာပြောင်းသွားတော့တာပဲဗျာ။ နောက် အားရပါးရ စကားတွေ ဆက်ပြောတော့တာပဲဗျာ။

“အေးကွ၊ ဒါဆို မင်းနဲ့ငါနဲ့တူနေပြီ။ ငါလည်း ဂုဏ်ရှိအောင် အစိုးရအလုပ် လုပ်နေတာကွ။ ငါ့ မူရင်းစိတ်က အပြင် စီးပွားရေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်တာ”

ဆိုပြီး စကားတွေဖောင်ဖွဲတော့တာပါပဲဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခရမ်းသီးတို့၊ ဂေါ်ဖီထုတ်တို့ စိုက်ဖို့ စီစဉ်တာ၊ စီမံကိန်းမြေမှာ ဘူဒိုဏ်တွေသုံးပြီး အပေါ်ယံမြေလွှာတွေကို ထိုးကော်မိလို့ အပင်တွေ မဖြစ်တာ၊ အမှန်က အပေါ်ယံမြေလွှာတွေ ကသာ အပင်တွေကို ဖြစ်ထွန်းစေတာ၊ တခြား လေလံတင်ဒါတွေ ဝင်ဆွဲတာ ... ။ စုံနေအောင် ပြောလိုက်သမှ နှစ်နာရီနီးပါးကို ရှိသဗျာ။ အပြင်မှာ အေစီအီးကိုတွေ့ဖို့စောင့်နေကြတဲ့ အေအီးတွေလည်း တန်းစီနေတာကို အပြင် ထွက်တော့ သိရတယ်။ အေစီအီးက စကားကို အဆုံးမသတ်ချင်သတ်ချင်နဲ့ ရပ်လိုက်ပြီး ကျနော်ကို ရန်ကင်းမြို့နယ်က သူ့အိမ်ကိုရောက်အောင်လာခဲ့ဖို့၊ လေလံမှာ ရှယ်ရာဝင်ပါချင်တယ် ဆိုပြီး တဖွဖွ မှာနေသေးဗျာ။

အေစီအီး ရုံးခန်းအပြင်လည်း ရောက်ရော ရင်မပြီး စောင့်နေတဲ့ ကျနော် အေအီး ဦးအုန်းကျော်က ... ကိုသက်ခိုင်ကို အေစီအီးက တော်တော် သဘောကျသွားပုံရတယ်တဲ့။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပြုံးလို့။ ကျနော်တို့ပြောတာတွေ အပြင်က ကြားနေရတယ် ထင်ပါ့ဗျာ။

ရုံးအဖွဲ့လား၊ ကျနော် ပြန်ထွက်လာတော့ အောင်ပွဲရတဲ့ စစ်သူကြီးကို ကြည့်သလိုပေါ့ဗျာ။ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ လူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲလေ။

ကျနော်ကို အေစီအီးခေါ်တွေ့တဲ့နေ့ကစပြီး အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့နောက်ကြောင်းအေးရောဆိုပါတော့ဗျာ။ အလုပ်ထဲကို လုံးဝ မသွားတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်တို့ဆိုက်ကို ရွှေတောင်ကနေ ပြည်တဖက်ကမ်း အရိုးတောင်ကျောက်မိုင်းကို ရွှေ့တုန်း က သုံးလေးခေါက်လောက် ရောက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ကျောမွဲဆိုတာ သိလားဗျာ။ ကျနော်လည်း အရင်က ကျောမွဲလူတန်းစားတို့ဘာတို့ကို ထွေးညို သီချင်းဇာတ်လမ်းတွေမှာလောက်သာ သိခဲ့တာ။ ကျောမွဲဆိုတာမမြင်ဖူးဘူးဗျာ။ ကျနော်က နတ်မောက်က ယာသမား ကိုင်းသမား ကျောပြင်လောက်သာမြင်ဖူးတာ။ တကယ့်ကို ကျောမွဲဆိုတာ မြင်ဖူးတာက အဲဒီ ပြည်တဖက်ကမ်းမှာ။

ရန်ကုန်ပြည်လမ်း စီမံကိန်းအတွက် အဓိကလိုအပ်တဲ့ကျောက်တွေကို ကျော်စွာရယ်၊ ပြည်တဖက်ကမ်းကရယ် အဓိက ထုတ်တာဗျာ။ လမ်းခင်းတဲ့နေရာမှာ ဘယ်ကျောက်ဘယ်လောက်မာသလဲ ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ပြီးလို့ သုံးလို့ရတယ်ဆိုရင် ကျောက်စခန်း ဖွင့်တာပဲ။ ရဲဘက်ကျောက်ထုတ် စခန်းတွေလည်း အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပေါ်လာတာ ထင်တာပဲဗျာ။

ကျနော်တို့က မိုင်းခွဲတယ်။ နောက် ပုဂ္ဂလိကကုန်သည်တွေဆီကလည်း ဝယ်တယ်။ ကျနော် ကြုံခဲ့တဲ့ ကျောက်သွင်းတဲ့ ကန်ထရိုက်တယောက်နာမည်က ဦးကျောက်ဖားတဲ့။ ပြည်ဇာတိဗျ။ လူပုံကတော့ ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့ ဓားတောင်ဝတ္ထု ထဲက ဦးဘရန်ကိုသာ မြင်ကြည့်ပေတော့ဗျာ။ တကယ့်ကို အရင်းရှင်ရုပ်၊ ဘူဇဝါလေသံနဲ့။

သူ့ကို ကျနော်တို့အေအီးကအစ ကျွတ်ပုံရတယ်။ ဦးဘရန်က ကျနော်တို့အဖွဲ့တွေကို လိုလေသေးမရှိ ကျွေးမွေးဧည့်ခံ တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းလှဘူး။ တခြား ဂျေအီးတွေအတွက်ကတော့ ဆန်းချင်ဆန်းပေမပေါ့ဗျာ။ ကျနော် အတွက် ကတော့ ကိုယ်ရိုက်လာတဲ့နည်းနဲ့ ကိုယ့်လာပြန်ရိုက်နေတာမို့ သူ့ရိုက်ချက်က ကျွန်တော့်ကို မထိဘူးလေ။

ကဲပါဗျာ၊ ပြောချင်တာက ဦးကျောက်ဖားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့အတူ ပြည်တဖက်ကမ်းက တောင်တန်းတွေပေါ် ရောက်ပြီး ကျောမဲ့တွေကို တွေ့တာပဲ။

ကျနော်မှတ်မိသလောက်တော့ ဖိုးဝန်းတောင်ထင်တာပဲဗျာ။ အဲဒီ တောင်ရိုးတလျှောက်မှာ ကျောက်ရှာနေတဲ့ မိသားစု တွေရှိတယ်။ တဲအိမ်တွေကလည်း ဟိုတလုံး ဒီတလုံးနဲ့၊ ခြေတံရှည် အိမ်တချို့လည်း တွေ့မိပါရဲ့။ ကျောက်ရှာတယ် ဆိုတာ လမ်းခင်းတဲလိပ်သည်းကျောက်တွေကို ဟိုတလုံးဒီတလုံး လျှောက်ရှာတာကိုပြောတာဗျာ။

ပြောရင်ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ လူတနိုင်စာလောက် ကျောက်တုံးတွေကို တောင်ကြောတလျှောက် လျှောက်ရှာပြီး တနေရာမှာ စုပုံထားတယ်။ နောက်ကုန်သည်က တကျင်းဘယ်ဈေးဆိုပြီး ဈေးဖြတ်ပြီး ဝယ်တယ်။ လူကြီးတွေတင် မကဘူး။ အသက်ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် ကလေးတွေပါ ကျောက်တုံးလျှောက်ရှာပြီး အသက်မွေးနေကြတာဗျာ။ ကျနော်တို့ ဌာနက ကျောက်တကျင်းကို ငါးထောင်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဦးကျောက်ဖားကောက်တဲ့ဈေးက ထောင့်နှစ်ရာပဲ ရှိတယ်။ ကျောက်လိုက်ကောက်နေတဲ့ ကလေးလူကြီး အားလုံး ကျောပြောင်နဲ့ချည်းပဲဗျာ။

ဦးကျောက်ဖားနဲ့အတူ အဲဒီ ကျောက်ကောက်တဲ့ မိသားစုအိမ်တွေ လျှောက်ဝင်၊ လျှောက်နှုတ်ဆက်နေတုန်း ဦးကျောက်ဖား က ... ခင်ဗျားတို့ အညာသားကျောမဲ့ဆိုတာ မမြင်ဖူးရင် ကြည့်ထားကြပေတော့လို့ ပြောလို့သိတာ။

ကျနော် သေချာကို သူတို့ကျောတွေကို ကြည့်မိတယ်။ ချစ်တီးခေါင်းတွေလို မဲပြီး ပြောင်ချောနေတာဗျာ။ အမွှေးအမျှင် တောင် ပေါက်တယ် မထင်ဘူးဗျာ။ သူတို့ဇာတိကို မေးစမ်းကြည့်တော့ ပုပ္ပားတို့၊ ပုဂံညောင်ဦးတို့ဖက်ကဆိုပဲ။ ကျနော် ဇာတိနဲ့ သိပ်တော့ ဝေးလှတယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်စိတ်ထင် မျိုးရိုးတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးဗျာ။ နေလောင်ဖန် များပြီး မုန့်ကျွဲသည်းရောင်ပေါက်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ အော် နေဦး၊ မုန့်ကျွဲသည်းကို တချို့ အရပ်တွေက အညာသားကျောကုန်း လို့ ခေါ် ဆိုပဲ။

ကျနော် သူတို့ဆီက ပညာတခုတော့ ရလိုက်တယ်ဗျာ။ ကျောက်တုံးခပ်ကြီးကြီးတွေကို မပင်မပန်းပဲ ခွဲတဲ့ပညာဗျာ။ အဲဒီနည်းကို ကျနော် တသက်မမေ့ဘူး။ စစ်ချီစစ်တက်မှာ ဇာဒဂ်ရတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ကာသေ့စစ်သူကြီး ဟန်နီဘော သုံးခဲ့တဲ့နည်းပဲ။ နောက်ပိုင်း ကျနော် ဘဝမှာ သိပ်ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကြုံလာရင် အဲဒီနည်းကို အမြဲခေါင်းထဲရောက်တယ်။ ဒီလိုဗျာ ...

တချို့ကျောက်တုံး အပိုင်းတွေက လူဆယ်ယောက် အယောက်နှစ်ဆယ် မ၊လို့တောင် မရွေ့နိုင်အောင် ကြီးနေတယ်။ ဆိုပါစို့၊ အရာရှိထိုင်တဲ့ စားပွဲသုံးလုံးစာလောက် ကြီးတယ်။ ဒါကို ဆယ်ပေါင်တူ၊ ပေါင်နှစ်ဆယ်တူနဲ့ ထုခွဲလို့လည်း မကွဲဘူး။ မ၊လို့လည်း မနိုင်ဘူး။ သူတို့ နည်းနဲ့ သူတို့ကတော့အလွယ်လေးဗျာ။ အဲဒီကျောက်တုံးပေါ်မှာ ဟင်းချက်တယ်၊ ထမင်း ချက်တယ်၊ ရေခွေးကျိုတယ်။ အဲဒီ အပူရှိန်က ကျောက်တုံးထဲမှာ စုနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ မနက်ပိုင်းကျတော့ နှင်းကျတယ်။ မိုးတွင်းဆို မိုးရွာတဲ့အခါပေါ့။ ပူလိုက်အေးလိုက်နဲ့ တပတ်တောင် မကြာဘူး။ အက်ကွဲပြီး လိုက်လာတယ် တဲ့ ဗျာ။ မယုံရင် ပုံပြင်သာ မှတ်ပေတော့ဗျာ။

သိပ်မကြာပါဘူး။ အရိုးတောင်ကျောက်မိုင်းမှာ ကျနော် မူးမူးနဲ့ အရောင်အတိမ်းမတတ်တဲ့သတင်း အေအီး ဦးအုံးကျော် ကြားသွားပြီး ရွှေတောင်မှာပဲ နေတော့လို့ ဖြစ်သွားပြန်ရော။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီနေ့က ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးကို မိုင်းခွဲမယ့် နေ့။

ဝါးသုံးလေးပြန်လောက် အမြင့်မှာ မျောတိုင်လို သစ်သားချောင်းတွေ ငြိမ်းဆင်ပြီး မိုင်းပေါက်တွေတူး၊ ယမ်းတောင့်တွေ ထည့်ပြီး ဖောက်ခွဲဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ကျနော်က အဲဒီနားကို ယောင်လည်ယောင်လည် ရောက်သွား တာလေ။ ကျနော်တာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး။ တောထဲတောင်ထဲမှာ မနက်ကိုးနာရီလောက် ပျင်းစရာကောင်းလွန်းလို့ မောနင်းပက်ကလေးချပြီး လျှောက်သွားနေတာ။

အရိုးတောင်ကျောက်မိုင်းက ပြည်တဘက်ကမ်းကနေ ရခိုင်ဘက်ကိုသွားတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာပျံ။ ပုသိမ် မုံရွာ အဝေးပြေး လမ်းမကြီး ကလည်း ဖောက်နေတုန်းလေ။ အဲဒီတုန်းက ပြည်တဘက်ကမ်းကို ကူးတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကူးတံတားဆိုတာ ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင် မသိသေးဘူးပျံ။

ကျနော် နားထဲမှာ မိုင်းခွဲမယ်၊ ခွဲမယ်၊ ဝေးဝေးမှာနေ၊ ဝေးဝေးမှာနေ ဆိုတဲ့ အော်သံတွေ ကြားနေတယ်။ အသံတွေက သိပ်မဝေးလှဘူး။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုသွားတဲ့ပြေး တောင်ကျချောင်းလေးတခု အဆင့်ဆင့်နဲ့ ကျနေတဲ့ နေရာမှာ ရေအိုင်ခပ်သေးသေးကလေးထဲ ဆင်းနေလိုက်တယ်။ သောက်ထားတာ များလို့လားတော့ မသိဘူး ။ ရင်ပူ သလိုလို ရှိတာနဲ့ ရေအိုင်ထဲမှာ ခေါင်းကို နှစ်ထားလိုက်တယ်ပျံ။ လူလည်းအေး၊ ဘေးလည်းကင်းပေါ့။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲပျံ။ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိတဲ့ မောင်တယောက်က ကျနော်ရုတ်ကို ပုလိပ်ဆွဲသလို ဆွဲမပြီး ... "ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ ... နားကွဲပြီးသေမှာ မသိဘူးလား" တဲ့။

ကျနော်လည်း သူပြောမှ အမူးပြေသလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျနော် အခုမှပြောင်းလာတဲ့ ဂျေအီးအသစ်လို့လည်း ဖြေလိုက်ရော ...

ဟာ ... ခက်တော့တာပဲ ဆရာရယ်၊ လာ မြန်မြန် ဆိုပြီး ချိုင်းဘေးကနေမပြီး ခပ်ဝေးဝေးခေါ်သွားတယ် ဆိုပါတော့ ။ အဲဒီသတင်းလည်း ဦးအုံးကျော်ကြားရော၊ ရွှေတောင်ပြန်တော့လို့ အမိန့်ချလိုက်တော့တာပဲပျံ။ ကျနော်လည်း မြေဝယ် မကျ ပါပဲ ။ ရန်ကုန်ကို တန်းပြန်လာလိုက်တယ်လေ။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မကြာခင် သံလျက်စွန်း ဧရာဝတီရေတပ်စခန်းက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတခု ကန်ထရိုက်ရတယ်။ ဘယ်သူ့အကပ်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူးပျံ။ ကျနော်ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ကျနော် ကြော်ငြာထည့်တာကို တွေ့ပြီး အလုပ် လှမ်းအပ်တာပါ။

ကြော်ငြာထည့်တာတွေ ဘာတွေ ကျနော်တတ်နေပြီပျံ။ ကြိုတုန်းကြားရအုံးမယ်။ ကျနော် ထောင်ထားတဲ့ GRAND AND ABLE PARTNERSHIP ဆိုတာ မြန်မာပြည်မှာ ပထမဆုံး အစုစပ်လုပ်ငန်းပဲ။ မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁/၈၉ လေ။

ဧရာဝတီရေတပ်စခန်းဆိုလို့ အရေးအခင်းထဲမှာ ဗိုလ်မှူးဘသော် (စာရေးဆရာ မောင်သော်က) က ရေတပ်တပ်သား တွေ ပါလာဖို့ ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းညွန့်ဆီ စာရေးဖူးတယ်လေ။ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းညွန့် ဖော်ကောင် လုပ်လို့ ဗိုလ်မှူး ဘသော်လည်း ထောင်ထဲမှာ သေသွားရရှာတယ်။

တခု ပြောရဦးမယ်ပျံ။ စစ်တပ်ဟာ အာဏာသိမ်းပြီးနောက်ပိုင်း လူထုကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ဖို့ စံနစ်တကျ အစီအစဉ်ဆွဲထားခဲ့တာပျံ။ ကျနော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ သိလိုက်တာပါ။

သူတို့အပ်တဲ့ အလုပ်က ဧရာဝတီရေတပ်စခန်းထဲက ဈေး၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ပြန်ဆောက်ဖို့ပျံ။ အလုပ်အပ်တဲ့ စာချုပ်ကို တာဝန်ယူ လက်မှတ်ထိုးတာက ဗိုလ်မှူး ကြည်ဝင်းပျံ။ သူ့တပည့်ကျော် ဗိုလ်ကြီးတယောက်က ထွန်းမြင့်သိန်း ဆိုတဲ့ မောင်၊ ဒီမောင်က နည်းနည်း ကြောင်တောင်တောင် နိုင်ပုံရတယ်။ သူက စကားပြောရင် တချိန်မှာ ကျနော်က ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်လာမှာ ဆိုတာချည်း ထည့်ထည့်ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူ့ကွယ်ရာမှာ ကျနော်က နာမည်ပေးထားတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လို့၊ ပြဿနာ စဖြစ်တာလည်း အဲဒီ ဗိုလ်ချုပ်ပါပဲပျံ။

တကယ်တော့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေအတွက် သူတို့လိုချင်တဲ့ပုံစံနဲ့အရည်အသွေးအတိုင်း ကျနော်က ပုတ်ပြတ် လက်ခံတာ။ အသေးစိတ်တွက်ချက်ပုံတွေပါ တင်ပေးလိုက်တယ်။ လုပ်ငန်း စံညွှန်းသတ်မှတ်ချက်တွေ အတိုင်းပါပဲ။ သူတို့က ငွေသားအစား တချို့ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးချင်တယ်ဆိုတော့ ကျနော်လည်း သဘောတူလိုက်မိတယ်။ လုပ်ငန်းလည်းပြီးရော သူတို့ထုတ်ပေးတဲ့ သွပ်ပြား၊ ဘီလပ်မြေနဲ့ သံချောင်းတချို့ ကျန်နေတယ်။ အမှန်က YELLOW

BOOK အတိုင်း တွက်ထားလို့ ပိုသင့်တာ ပိုနေတာ၊ ဒါကို သူတို့ကို ပြန်အပ်ရမယ် လုပ်ပါလေရော။ ကျနော်က အဆောက်အဦး စံချိန်စံညွှန်းကိုသာ စစ်ပါ။ ဒီပစ္စည်းက ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ အာပေါက်အောင်ရှင်းလည်း မရဘူး ဟု။ နောက်တစ်ခုက စာချုပ်ထဲမှာ အုပ်စု(၁) သစ်မာလို့ရေးထားတယ်။ အဲဒီအချိန်က ပျဉ်းကတိုးတွေ ရှားနေချိန်မို့ သစ်ယာတွေကို ခင်းပေးလိုက်တယ်။ အရောင်မနီလို့ ဆိုပြီး ပြဿနာ ထရှာပြန်ရောဟု။ ရှင်းနေအပိုပဲ ဆိုပြီး တောသစ် ဂနီသားတွေလည်း မှာခင်းလိုက်ရော ပိုလ်ကြီး ထွန်းမြင့်သိန်း ဆိုတဲ့မောင် ပြုံးပြုံး၊ ပြုံးပြုံးနဲ့ လွတ်သဘောကျနေလေရဲ့ ဟု။ ပိုနေတဲ့ သွပ်ပြားတွေလည်း နောက်ထပ် အဆောင်အမိုးမှာ နှစ်ချပ်သုံးချပ် ထပ်ရိုက်ပစ်လိုက်ကွာလို့ ကျနော် အဖွဲ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်တော့တာပဲဟု။

ကျနော်နဲ့ ပိုလ်ကြီး ထွန်းမြင့်သိန်း အခြေအတင် ဖြစ်နေတာကို ပိုလ်မှူးကြည်ဝင်း သိတော့ ဆင်းလာပြီး ... ဟောကောင် ထွန်းမြင့်သိန်း ... ဒီလူတွေကို လျော့မပေးနဲ့ကွ။ စာ ဝင်ထားတယ်။ စစ်ဖိနပ်နဲ့ဆောင့်ကန်တာတို့၊ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွက်တာတို့ လုပ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပြီးသားတဲ့။ နှိပ်ကွက် (နှိပ်ကွပ်) ဆိုတာ လက်သည်းကွင်းနဲ့ကို ရေးပြီး ညွှန်ကြားထားတာတဲ့။ သူက ကျနော် မကြားဘူးထင်နေတယ်။ ကျနော်က သူတို့ ပြောနေတဲ့နေရာနဲ့ သွပ်ပြား နံရံပဲ ခြားတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် ရုံးခန်းထဲမှာလေ။

ကျနော်လည်း ဆက်လုပ်နေရင် ရှုပ်ကုန်တော့မယ်လို့သဘောပိုက်ပြီး နောက်ထပ်လုပ်ငန်း ဆက်လက်မခံတော့ဘဲ နားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင့်နောင်ဈေး စီမံကိန်းကို ရောက်သွား တာပေါ့ဟု။

အဲဒီစီမံကိန်းကို ကိုင်တဲ့ ပိုလ်မှူးကြီး တင်လှဟာ စီမံကိန်း အစတုန်းက အိမ်မှာ ရောင်စုံတီဗွီတောင် ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးဟု။ နောက်ထပ် စီမံကိန်းအသစ် ကမာရွတ် အဝေးပြေးစီမံကိန်းလည်း စရော၊ ပိုလ်မှူးကြီး တင်လှလည်း မိုးမခရိပ်သာထဲမှာ ဧရာမအိမ်ကြီး စဆောက်တော့တာပဲဟု။ သိတယ်ဟု။ သူ့အိမ်ကို ဆောက်ပေးတာက သန်းထွေး ဆိုတဲ့ မောင်။ သူက စက်မှု အထက က ဆင်းတာ။

အဲဒီအချိန်က ကားတိုက်မှုဖြစ်ရင် ထောင်ချမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတဲ့ အချိန်။ သန်းထွေးမှူးနဲ့ လှိုင်ရဲစခန်းရှေ့မှာ လူတယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်သတ်သလိုဖြစ်လို့ မြို့နယ်မှူးက ထုမယ်၊ ရိုက်မယ်လုပ်တုန်း ကျနော်နာမည် အတ ကောင်းလို့ သက်သာသွားဖူးတဲ့မောင်လေ။ ထောင်ချမယ်သာ ဥပဒေ ထုတ်ထားတာ၊ သန်းထွေးက တပ်မမှူးအိမ် ဆောက်ပေးနေတဲ့မောင်ဆိုတော့ နောက်ပိုင်း လွတ်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ကျနော်သဘောအရကတော့ သန်းထွေးဆိုတဲ့ မောင် သိပ်မစွံဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟုတ်လား။ ကျနော်ကို တိုက်ခန်းတခန်းကြိုရောင်းထားပြီး အခန်းလွှဲမပေးဘဲ ဘတ်သွားဖူးလို့လေ။

နိုင်ငံရေး အခြေအနေလား။ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ဆယ်မိနစ်လား ဆယ့်ငါးမိနစ်လား ပြောခွင့်ရ နေ ကြတယ်လေ။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လည်း နိုင်ငံအနှံ့ မဲဆွယ်တရားပွဲတွေ လုပ်နေပြီ။ ဧရာဝတီတိုင်း ခရီးစဉ်မှာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ပိုလ်ချုပ်မြင့်အောင် နောက်ယုတ်တဲ့ သတင်းတွေလည်း ကြားနေရတယ်။ စစ်အစိုးရ ကလည်း ဦးလဘန်ဂရောင်ဆိုတဲ့ တိုင်းရင်းသား ခေါင်းဆောင်တယောက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ယှဉ်မလိုလို ဝင်နှောက်တဲ့ သတင်းတွေလည်းပါရဲ့။

ကျနော် နိုင်ငံရေးဘက်ကို သိပ်ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တော့ဘူးဟု။ ချမ်းသာချင်တဲ့သူဆိုတော့ အခွင့်အရေးဆိုတဲ့ အရောင် အလင်းတွေနဲ့တင် ဒီမိုကရေစီနဲ့လမ်းလွဲစပြုနေပြီပေါ့ဟု။ ဝဋ်ကြွေးက မကုန်သေးဘူးထင်ပါရဲ့။ ရွေးကောက်ပွဲလည်း နီးရော၊ ကျနော် အချုပ်ကျပြန်ရော။ နိုင်ငံရေးအမှတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟု။

အခန်း (၅၆) - ဒုက္ခနဲ့ဆော့ကစား၊ နင်လားဟဲ့ လောကဓံ

ထိုနေ့ကား ရဲဘက်စခန်းခွဲတွင် မိုးကြီးသည်းသော နေ့တနေ့ဖြစ်လေသည်။ နံနက်ငါးနာရီလောက်တွင် စတင်ခဲ့သော မိုးမှာ ညနေ လေးနာရီခန့်တွင်မှ တိတ်သည်။ သို့သော် ရဲဘက်များအတွက်ကား ဘုတ်ဆင်းမပျက်။ မိုးထဲရေထဲမှာပင် ဒိုက်ရှင်းကြရ၏။ ထိုနေ့က နေ့လည်စာကို ရဲဘက်တို့ နေ့လည်နှစ်နာရီကျမှ စားကြရသည်။

ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းကား ရဲဘက်ဖိုကြီးအတွက်ရသမျှစုဆောင်းထားခဲ့သော ညံ့ရိုး လက်ကျန် ပြတ်သွားခြင်းကြောင့်ပင်။ အမှန်က နံနက်စာချက်စဉ်ကပင် ဖိုကြီးမှာ ထင်းပြဿနာ တက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ညံ့ရိုးကား ရဲဘက်စခန်းဖိုကြီး အတွက် အဓိကလောင်စာဖြစ်၍ ပြဿနာက မသေး။

မိုးအေးလွန်းသောကြောင့် ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ဘုတ်ပြန်တက်လာကြသည်။ ထင်းပြဿနာကား မအေး။ ကောက်ရိုးများဖြင့် ကြိုးပမ်းသော်လည်း ရေစိုကောက်ရိုးများကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်ပြန်။ ဤအတိုင်းသာ စခန်းသွားပါက ညနေ အိပ်ဆောင်ပိတ်သည့်တိုင် ရဲဘက်တို့ ထမင်းငတ်ပေါက်။ တနေကုန် မိုးထဲရေထဲ လုပ်ခဲ့ရသော ရဲဘက်တို့ ငတ်လျှင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာသည် မသေး။ စခန်းတာဝန်ခံမှာလည်း ဖိုကြီးတာဝန်ခံ ကိုအောင်ကြည်ကိုပင် လိုမဲ့ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဖိုကြီးမှာတက်နေသောပြဿနာသည် ကိုသက်ခိုင်ထံရောက်လာပြန်တော့သည်။

ကိုသက်ခိုင်ကား ခပ်အေးအေးပင်။ ချက်ချင်းပင်စီမံခန့်ခွဲသည်။ ဖိုကြီးက ထမင်းကိုသာ တာဝန်ယူ အချိန်မီအောင်ချက်။ ရဲဘက်အားလုံး အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် ဆယ်ယောက်တတွဲ ကိုယ့်ဟင်းကိုယ်ချက်ကြ ဟူ၏။ ထိုအစီအစဉ်ကို ရဲဘက်အားလုံးက တစ်နက် ထောက်ခံအတည်ပြုကြလေ၏။ အကြောင်းမှာ ရဲဘက်တို့သည် သာမန်အားဖြင့် ကိုယ့်မီး ကိုယ်ဖို၍ ဟင်းချက်ခွင့်သည် အထူးအခွင့်အရေး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ရဲဘက်တိုင်းလိုလို ကိုယ်ပိုင်အိတ်တလုံးစီ ကိုယ်နှင့် မကွာဆောင်ထားလေ့ရှိကြသည်။ ထိုအိတ်ထဲတွင်ခေါင်းကိုက်ဖျားနာပျောက်ဆေးမျိုးစုံ၊ အချိုမှန်၊ ဆားပုလင်း၊ ပရပ်ဆီ၊ တေဇောဘန်း၊ အပ်ချည်၊ အပ်၊ ငပိကြော်ပုလင်း တတ်နိုင်သမျှ အဆင့်သင့် စုဆောင်းသုံးမှီးထားသည့် အသက်ကယ်အိတ်၊ ရရာအသား၊ ရရာအသီးအရွက် တွေရာနေရာမှာ စစ်ဆင်ရေးပုံစံဖြင့် အသင့်ချက်ပြုတ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားကြရသည် မဟုတ်လော။ ကြွက်လည်းမရှောင်၊ မြွေလည်း အလွတ်မပေး ။ ဖားဆို အကောင်သေးသေး၊ ကြီးကြီး ဖားပြုတ်ပါ မရှောင်သောသူ များလေ၏။ ကျနော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကိုသက်ခိုင်ကို မေးမိပြန်သည်။

"ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားက ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ပြဿနာမှန်သမျှ တော်တော်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပုံရတယ်"
ကိုသက်ခိုင်သည် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာတည်သွားကာ စပါးကွင်း စိမ်းစိမ်းများဆီသို့ မျှော်ကြည့်လျက် ...

“ကိုမင်းဒင် ရယ်၊ တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေကို မုန်းသူပျ။ ကျနော် စိတ်ကူးလေးနဲ့ကျနော် ခြံလေးစိုက် စာလေးဖတ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘဝကို တောင့်တခွဲတာပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အတွင်းပိုင်း နက်ရှိုင်းတဲ့ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးတွေကို ခင်တွယ်မက်မော နေလေရောသလားတော့ မဆိုတတ်ဘူးဗျာ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားချင်တယ်၊ ကြီးပွားချင်တယ်၊ မိုးကိုဒူးနဲ့တိုက်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ စိတ်တွေဟာ ကျနော်ကို မသိမသာ လွှမ်းမိုးနေခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျနော်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အခြေအနေကပဲ ကျနော်ကို ပုံသွင်းခဲ့လေသလား။ အဲဒီ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်ပဲလား။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်သာ အဖြေထုတ်ပေးတော့ဗျာ။ ကျနော်ရဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဘဝများ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပြပါမယ်လေ။ ဇာတ်လမ်းဆုံးရင်တော့ အဖြေတခု ပေါ်ကောင်းပါရဲ့ဗျာ”

ဒီတခေါက် ကျနော် အချုပ်ကျတာဟာ ကျနော်ဘဝ အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲသွားစေတာပဲဗျာ။ နောက်ထပ် ဆယ့်လေးရက် နေခဲ့ရတဲ့ အချုပ်ထဲမှာ အခုခေတ် စီးပွားရေး လောကထဲမှာ ထိပ်သီးစာရင်းဝင်နေတဲ့ မင်္ဂလာသန်းမြင့်၊ စလင်း၊ အီဘူး၊ လူမိုက်ထဲမှာ ထိပ်ထိပ်ကြို ဆိုတဲ့ စိုးမြတ်၊ နာမည်ကျော် လူရွှင်တော် ဇာတ်ကားနဲ့ အရိုင်းတို့ပါ ရောက်နေ သဗျာ။

အမှုလား၊ လက်နှိပ်စက်ဝယ်မိတဲ့ အမှုပါဗျာ။ ကျနော်အစုစပ်လုပ်ငန်းအတွက် ကျနော်ဝယ်လိုက်မိတဲ့လက်နှိပ်စက် နှစ်လုံးဟာ အရေးအခင်းတုံးက ဂိုဒေါင်ဖောက်တုန်းကပစ္စည်း ဖြစ်နေတဲ့အမှုပါပဲ။ ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျနော် နည်းနည်း ရှင်းချင်သေးတယ်ဗျာ။ ကျနော်ဟာ အရေးအခင်းတလျှောက်လုံးမှာ ဂိုဒေါင်တွေဖောက်တာ၊ ပစ္စည်းမျိုးစုံ သူခိုးဈေးနဲ့ ရနိုင်နေတာကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ငွေတွေနဲ့သာ ခေတ်ပျက်ပစ္စည်း ဝယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း သူဌေး ထဖြစ်လောက်တဲ့ အခြေအနေပါ။ ဝယ်လိုက်တာကလည်း အိမ်ဘေးက ဆိုင်ကယ်သိန်းဝင်း ဆီကပါပဲ။ ဝယ်လိုက်ပြီးကာမှ ဂိုဒေါင်ဖောက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအဖြစ် သိပ်မသက်တာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို ကိုယ်တိုင်သွားအပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဗျာ။ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရင် ပိုရှုပ်ကုန်မလားလို့ သိန်းဝင်းဆီက ဝယ်တယ် တောင် မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ အဲဒီ လက်နှိပ်စက်ကြီးကွင်းက ကျနော်လည်ပင်းစွပ်ကျန်ခဲ့တာဗျာ။ ပြောရင်တော့ ကျနော် ဆင်ခြေပေးတယ် ထင်မှာပဲ။ တကယ်တော့ ကျနော် အစုစပ်လုပ်ငန်း ထောင်တဲ့အချိန်မှာ ရုံးသုံး လက်နှိပ်စက်ကို ဘယ်ဆိုင်မှာမှ ဝယ်လို့မရတဲ့ ခေတ်ဗျာ။

ဘာကြောင့်၊ ဘယ်လို ဆိုတာ ကျနော်လည်း မရှင်းပြတတ်တော့ဘူးဗျာ။ စသုံးလုံး အရာရှိ ဦးသိန်းထွန်း(ဖားကြီး သိန်းထွန်း) အဲဒီမနက်ကအိမ်ရောက်လာပြီး ကိုသက်ခိုင် ... ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ အမှုဖြတ်စရာရှိလို့ပါ ဆိုလို့ ဥရောပ ဝတ်စုံ နဲ့ကို ဘားလမ်းအချုပ်ထဲ ရောက်သွားတာဗျာ။ စလင်း၊ အီဘူးနဲ့ မင်္ဂလာသန်းမြင့်တို့က အရေးအခင်းအတွင်းက ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တဲ့အမှုပဲလေ။ သူတို့ဝယ်တာကမှ ရေစုပ်စက်တွေ၊ မော်တာတွေ ဂိုဒေါင်အလုံးလိုက် ဝယ်တာဗျာ။ ကျနော်နဲ့သူတို့ အချုပ်ထဲမှာနေတုန်း ကျနော် သတိပြုမိတာက ဒီလူတွေဟာ ငွေကိုအဓိကထားပြီးတော့သာ ရှာနေ တာဗျာ။ သိပ်လူရည်လည် လှတယ် မဟုတ်ကြပါဘူး။ ကျနော်က ကျနော်ကိုစွဲတဲ့အမှုကို အပြစ်မရှိကြောင်း ချေဖျက်ဘို့ ကြိုးပမ်းနေပေမဲ့ သူတို့ကတော့ အမှုပြတ်ဖို့ ငွေဘယ်လောက်ကုန်မလဲပဲ သိချင်တာ။ တချို့ခွင်တွေ၊ လိုင်းတွေ ကျနော် တောင် သူတို့ကို သင်ပေးခဲ့ရသေး။ ဘာပို ဘာပက်သင်ဘာဆေး၊ သုတ်ဆေး စက်ရုံပိုင်တဲ့ ကိုစလင်းက လူအေး လူပျော့ဗျာ။ မင်္ဂလာသန်းမြင့်ကတော့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ စာရင်းထဲမှာပါတယ်။ စီးပွားရေးမှာ ပြောတာနော်။ ဆိုးတာ မိုက်တာကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ သူက ကျနော်အပြင်ပြန်ထွက်ရင် ဆက်ဆက်လာခဲ့ဖို့၊ ခွင်ကောင်းတွေရင် လက်တွဲဖို့ မှာတောင်နေသေး။

အဲဒီ ကိုသန်းမြင့်က မင်္ဂလာသန်းမြင့် ဖြစ်လာပုံကလည်း ရယ်ဖို့တော့ကောင်းသလိုလိုပဲဗျာ။ အဲဒီခေတ်က လမ်းဘေးမှာ အိမ်တွေ၊ ဆိုင်တွေမှာချိတ်တဲ့ သစ်ထွင်းစာလုံးဆိုင်းဘုတ်လေးတွေ ချချရောင်းတာ ခင်ဗျားသိမယ်ထင်တယ်။ ဖိနပ်ချွတ်ပါ။ ကြိုဆိုပါ၏။ မင်္ဂလာပါ။ ဝင်ခွင့်တောင်းပါ ဆိုတာမျိုးလေးတွေပေါ့ဗျာ။ အဲဒီသစ်ထွင်းစာလုံးတွေထဲက မင်္ဂလာပါ ဆိုတဲ့စာလုံးကို သူက သူ့ဆိုင်မှာချိတ်ထားတယ်။ အောက်မှာ သူ့နာမည်ကို ရေးထားတယ်။ ဆက်တိုက်ဖတ် လိုက်ရင် မင်္ဂလာပါ။ သန်းမြင့်ပေါ့။ မင်္ဂလာ သန်းမြင့် ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်ကနေ (ပါ) ဆိုတဲ့ သစ်ထွင်းစာလုံး လေးက ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဒီတော့ ... မင်္ဂလာပါ။ သန်းမြင့် ... ကနေ မင်္ဂလာသန်းမြင့် ဖြစ်သွားရောဗျာ။ ဟုတ်ရဲ့ လား မေးမနေပါနဲ့ဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျနော်ကိုပြောပြတဲ့ အဖြစ်မှန်ပါပဲ။

အချုပ်ထဲမှာ နေရတာ သူတို့လည်း ဆယ့်လေးရက်၊ ကျနော်လည်း ဆယ့်လေးရက်ပါပဲ။ ဆယ့်လေးရက်ပြည့်တော့ ဒဏ်ငွေ ထောင့်ငါးရာနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်သဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ အဲဒီ ဆယ့်လေးရက်ဟာ ကျနော်တသက်မမေ့နိုင်တဲ့ ဆယ့်လေးရက်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟုတ်လား။ ကျနော် အချုပ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းမှာ စစ်အစိုးရက ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်တယ်လေ။ ကျနော် မဲမပေးလိုက်ဘူးဗျာ။ ကိုဇာနည်နဲ့ အရိုင်းလား။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုဇာနည် အမေ ဒေါ်ကြည်ဦး ရွေးကောက်ပွဲဝင်ဖို့ မဲဆွယ်စည်းရုံးတဲ့စင်ပေါ်တက်ပြီး တရားဟောလိုတဲ့။ အလုံးစုံမြတ်ကတော့ အရေး အခင်းအတွင်းမှာ လူသတ်ခေါင်းဖြတ်မှုနဲ့ ရုံးတင်စစ်ဆေးနေတဲ့အချိန်မို့ သူနဲ့ဆုံခဲ့တာ။ လူမိုက်လောကမှာ လျှမ်းလျှမ်း တောက်ခဲ့တဲ့စိုးမြတ်ဟာ ကျနော်နဲ့တွေ့ချိန်မှာပဲ ထင်ပေါ်နေပါပြီ။ လူချင်းတော့မရင်းနှီးသေးဘူးဗျာ။ နောက်ပိုင်းတော့ စိုးမြတ်ရွှေခေတ်နဲ့ စိုးမြတ်ဇာတ်သိမ်းမှာပါ ကျနော်နဲ့ အဖွဲ့ကျနေခဲ့ပါတယ်။ ကြိုတော့ ပြောပြရသေးတာပေါ့ဗျာ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီအမှုအတွက် ကျနော် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်။ ဖြစ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးဗျာ။ ဝိုဒေါင်လိုက် အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့သူတွေက ဒဏ်ငွေ တကြိမ်နဲ့တင်ပြီးတယ်။ ကျနော်က တကြိမ်နဲ့မပြီးဘူးဗျာ။ ဆယ့်လေးရက် အချုပ်ခံရပြီး တလ လောက်ကြာတော့ ဖားကြီးသိန်းထွန်း ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။ ကိုသက်ခိုင်၊ လိုက်ခဲ့ပါအုံးတဲ့။ ကျနော်ကလည်း ဒီတခါခပ်တင်းတင်းပဲ ... ခင်ဗျား ဘာအမှုဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောမှ ကျနော် လိုက်နိုင်မယ်လုပ်တယ်။ သူက လက်နှိပ်စက်ကိစ္စလေး မပြတ်သေးလို့ပါတဲ့။ ကျနော်က ဟ ... လက်နှိပ်စက် ကိစ္စ ဘာ မပြတ်စရာ ရှိလဲ၊ တရားရုံးက ဒဏ်ငွေဆောင်ပါဆိုလို့ဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီကိစ္စနဲ့တော့ကျုပ်မလိုက်နိုင်ဘူး ... ခံတွန်းတယ်။ သူကလည်း သူတို့ စွဲတင်ခဲ့တဲ့အမှုဟာ လက်နှိပ်စက်နှစ်လုံးအနက် မြန်မာလက်နှိပ်စက်အတွက်ကိုသာ စွဲတင်လိုက်မိ လို့ အင်္ဂလိပ်လက်နှိပ်စက် ကျန်နေတဲ့အတွက် အထက်အရာရှိက ဖိထောင်းနေလို့ အကူအညီတောင်းတာပါတဲ့။ ကျနော်က ဦးသိန်းထွန်း ဒီကိစ္စမျိုးက အကူအညီတောင်းရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်တဲ့အလုပ် ကျန်နေတာ ခင်ဗျား တာဝန်။ ကျနော် မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုပြီး ကျနော် ဇွတ်ပေခံနေတော့ သူပြန်သွားတယ်ဗျာ။

နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ကျနော်နဲ့ ဥပဒေစာပေးစာယူအတူတက်ခဲ့တဲ့ ဥပဒေအရာရှိ ဆွဲချ တပွင့်နဲ့ ဘိုကြီး ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ကို အကူအညီပေးပါဆိုပြီး ရုံးရှေ့လိုက်ခဲ့ဖို့ ချော့မော့ စည်းရုံးတယ်ဗျာ။ မချုပ် မနှောင်ပါဘူး လို့လည်း တာဝန်ခံတယ်။ ဆောင်ရမယ့်ဒဏ်ငွေကိုလည်း သူတို့စိုက်ဆောင်ပါ့မယ်တဲ့။ တိုတိုပြောကြပါစို့ ဗျာ။ ဒီအတိုင်းဆက်နေရင် အမျှင်တတန်းတန်းနဲ့ ဖြစ်နေပါမယ်လေ ဆိုပြီး လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ဘားလမ်း တိုင်းတရားရုံးရောက်တော့ ကျနော်က တရားခံ ဝက်ခြံထဲ ဝင်ရပ်နေရတယ်။ အဲဒီမှာတင် တရားလို ဦးသိန်းထွန်းက အမှုအယာကောင်းကောင်းနဲ့ ကျနော်ကို အပြစ်ချအောင် လျှောက်လဲနေတယ်။ တကယ်တော့ သူလျှောက်လဲနေတဲ့ တရားသူကြီး အိမ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ကျနော် ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

စ သုံးလုံးက စွဲတင်တာ ကျန်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်နှိပ်စက်အမှုဟာ ကျနော်နဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ သူတို့ပေါ့ဆမှုပဲ။ ကျနော် ကလန်ကဆန်လုပ် ရင် သူတို့ပါ အမှုတွဲဖြစ်ကုန်လောက်တယ် ဆိုတာလည်း သိထားပြီးနေပါပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပြီးသင့်တာ ပြီးပါစေတော့လို့ ကျနော်မခံချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ပြီး တရားရုံး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ လျှောက်လဲ ပြောဆိုနေတာတွေကို သည်းခံနားထောင်နေခဲ့ပေမယ့် ကွယ်ရာတမျိုး၊ ရှေ့တင်တမျိုး၊ မင်းသားအိုက်တင် ဖမ်းနေတဲ့ စသုံးလုံး သုံးပွင့် ဦးသိန်းထွန်းကို ကျနော် မြင်ပြင်းကပ်နေပါပြီ။ ဦးသိန်းထွန်း တနာရီကျော်လောက် လျှောက်လဲ ပြီးတော့ တရားသူကြီးက ကျနော်ကို ဘာတင်ပြချင်တာရှိသလဲ လှမ်းမေးပါတယ်။ ကျနော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက် ရှိတာနဲ့ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ ငွေဒင်္ဂါးတပြားခိုးမှုမှာ ခေါင်းဖက်အတွက်တမှု၊ ပန်းဘက်အတွက်တမှု၊ ပြစ်မှု စီရင်ရ မယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာများ ဘယ်စီရင်ထုံး ဘယ်ဥပဒေမှာ ဖော်ပြထားပါသလဲ ခင်ဗျာ ... လို့ စွတ်ထွန်းလိုက် ပါတော့တယ်။ တရားသူကြီးဟာ တကယ်ပါးနပ်တယ် ဆိုရမယ်ဗျာ။ ကျနော်အမေးကို သူမဖြေဘဲ ဦးသိန်းထွန်းကို မေးစေ့နဲ့လှမ်းပြီး ခင်ဗျားဖြေလေလို့ အချက်ပြပါတယ်။ ဒီတော့ ဦးသိန်းထွန်းက ပြာပြာသလဲလဲ ထပြီး ... ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ မြန်မြန်ပြတ်သွားရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ တဲ့။ ကျနော်ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါဘူးဗျာ။ နောက်ထပ် ချတဲ့ ဒဏ်ငွေ ထောင့်ငါးရာ ဆောင်ပြီး ဘိုကြီးတို့အဖွဲ့ကိုပါ ငါးထောင်ဘိုးလောက် အရက်ထပ်တိုက်ထားခဲ့တယ်ဗျာ။

အေးဗျာ။ အခြေအနေအချိန်အခါတွေဟာ တကယ်ကိုပြောင်းနေပြီဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ မှုန်ဝါးသွားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ စစ်တပ်က ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တာပါသလို ကျနော် ဘဝ ကြီးပွားရေးအတွက် ဇာကပ်သွားတာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တခုတော့ပြောပါရစေအုံးဗျာ။ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ်ကတော့ ပျောက်မသွားဘူး။ စတီဗင် စပီလ်းဘတ်ဂ် ရိုက်တဲ့ ရှန်ဒလားလစ် ရုပ်ရှင်ထဲကလို လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က စီးပွားရေးသမား၊ တခါတခါ တိုင်းပြည်အကျိုး၊ အများအကျိုး၊ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ချင်စိတ်ပေါ်တာမျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်များဖြစ်နေရော့သလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါလည်း ကျနော် တယောက်တည်းတော့ မဟုတ်လောက် ပြန်ဘူးဗျာ။

ကျနော် အယူအဆအရဆိုရင် ၁၉၉၀ ကနေ ၁၉၉၅ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ခေတ်ပျက်သူဌေးတွေ မှီလိုပေါက်လာတဲ့ အချိန်ပဲ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ချဲ့ထိရွှေခေတ်ပေါ့ဗျာ။ ထူးခြားတာက ကျနော်နဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက် ရာဇဝင်လူဆိုးလူမိုက်တွေ ဟာ အရေးအခင်း အတွင်းမှာရော၊ အပြီးမှာပါ အားလုံးနီးပါး ထောင်ကလွတ်လာကြတာပဲ။ ကမာရွတ် ခေါ် ကျော်ရှိန်၊ အာရကီး၊ စိုးအောင် (နွားလေး)၊ မျိုးအောင်(နွားကြီး) စတဲ့မောင်တွေဟာ ကျနော်ဘေးကို ဘာလားက တဆင့် ရောက်လာကုန်ပါပြီ။ သူတို့ထောင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာခဲ့ပြီး အပြင်ကိုရောက်လာတော့ ကျနော်ဟာ သူတို့ အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။

ကျနော်ဆီ ဝင်ထွက်နေပေမဲ့ သူတို့ဘဝဟောင်းကို ခြေဦးပြန်မလှည့်ဖို့ ကျနော် တရားဟောပါတယ်။ တတ်နိုင်တာ ကူညီတယ်။ အဆင့်အတန်းမခွဲဘဲ ဆက်ဆံတာကြောင့် နဂိုကမှ ငယ်ပေါင်းတွေလို ဖြစ်နေရာက ပိုရင်းနီးလာပါတယ်။ သူတို့ကိုသာ လိမ္မာဖို့ တရားဟောနေပေမဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ အခြေအနေကိုရောက်နေပါပြီဗျာ။

ကျနော်ဟောတဲ့တရားကို ရာဇဝင်လူဆိုးအားလုံး နားဝင်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နွားကြီး လို့ခေါ်တဲ့ မျိုးအောင်ဆို ကမာရွတ်ဘူတာရုံနားက ဈေးလေးထဲမှာ သေနတ်နဲ့ပစ်ဖမ်းရတဲ့အထိ ကြမ်းနေရမ်းနေတုန်းပါပဲ။ ဖြစ်ပုံက နွားကြီး နွားလေး ညီအကိုလို့ နာမည်ကြီးတဲ့ စိုးအောင်မျိုးအောင် လူမိုက်ညီအကိုဟာ အရက်ဆိုင်မှာ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် တင်မြင့်နဲ့ ဘယ်ကဘယ်လိုငြိကြတယ်မပြောတတ်ဘူး။ နယ်ထိန်းတင်မြင့်ကိုရိုက်ပြီး သူ့သေနတ်ကို လှသွားတဲ့ ပြဿနာကစတာပါပဲ။ မျိုးအောင်တို့ညီအကိုကလည်း သေနတ်ပြန်လို့ချင်ရင် လှိုင်ရဲစခန်း အချုပ်ထဲက သူတို့လိုချင်တဲ့ အချုပ်သား နှစ်ယောက်နဲ့ အလှဲအလှယ်လုပ်တဲ့ အထိ ပြဿနာကကြီးလာ ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက မြို့နယ်မှူးအဖြစ် တာဝန်ယူနေတဲ့ ရဲမှူး ဦးမြင့်အုန်းကလည်း ကျနော် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်နေတော့ ကျနော် လည်းမဆီမဆိုင်ကြားညှပ်နေပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှညီမရတဲ့အဆုံး တိုင်းရဲမှူးဆီကပစ်မိန့်နဲ့ မျိုးအောင်ကို ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်သူတွေ တပြုံကြီး ရှိနေတဲ့အချိန် ဈေးကလေးထဲမှာ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးတာတွေ ဖြစ်လာတော့ပါပဲဗျာ။

ဈေးထိပ်က ရောင်နီဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မျိုးအောင်ရှိနေတုန်း နယ်ထိန်း တင်အောင်က သေနတ်နဲ့ထိုးချိန်ပြီး အဖမ်းခံဖို့ ပြောတာကို နွားကြီးက ခြေသလုံးမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဓားနဲ့ ထထိုးတယ်။ တင်အောင်ကိုတော့မထိလိုက်ဘူး။ တင်အောင်ဟန်ပျက်သွားတုန်း နွားကြီးဈေးထဲကို ဝင်ပြေးတော့ တင်အောင်လိုက်ပစ်တယ်။ ညနေ သုံးနာရီလောက် ဆိုတော့ ဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တွေ ရှုပ်နေတဲ့အချိန်ဗျာ။ လူတွေပြေးကြလွှားကြ၊ ရှောင်ကြတိမ်းကြ။ ပစ်တာကလည်း အသေလိုက်ပစ်တာဆိုတော့ ကမ္ဘာပျက်သလိုကို ဝရန်းသုဉ်းကား ဖြစ်တော့တာပဲ။ စုစုပေါင်း ခြောက်ချက်ပစ်တာ မျိုးအောင်ကို သုံးချက် ထိပါတယ်။ ဘယ်ညာခြေထောက်မှာ နှစ်ချက်နဲ့ မျက်လုံး အောက်နားမှာ တချက်ပါ။ သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့မျိုးအောင်ကို ဆေးရုံကို တန်းပို့ရတော့တာပါပဲ။

တကယ်တော့ နွားကြီးကို အသေပစ်နိုင်ခဲ့ရင် ရဲတပ်ဖွဲ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေမဲ့ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်လာသဗျာ။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဘက်က ကံဆိုးသဗျာ။ မျက်လုံးအောက် တလကွလောက်မှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကျည်ဆံ ထိတဲ့ လူတသန်းမှာ လူတယောက် အသက်ရှင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ နွားကြီးကတော့ လူမိုက်ကံကောင်းတယ်။ အသက်ပြင်းတယ် ပြောရမယ်ဗျာ။ မျက်လုံးအောက်က ဝင်သွားတဲ့ကျည်ဆံဟာ ဦးနှောက်ကို ဖြတ်ပြီး ဖောက်မသွားဘဲ နားရွက်အောက်ကနေ ပြန်ထွက်သွားတာကြောင့် အသက်မသေဘူးဗျာ။ မယုံရင် ပုံပြင်လို့သာ မှတ်ပေတော့။ ကျနော် အကုန်သိနေတာပေါ့ဗျာ။ စိုးအောင်က ကျနော်နဲ့အတူရှိနေသလို မြို့နယ်မှူး ဦးမြင့်အုန်းနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် ရှိနေတာကိုး။ မျိုးအောင်လည်း မသေရော၊ ရဲတွေ ဟိုပြောင်းဒီရွှေ့ ထုချေလွှာအတောင်းခံရနဲ့ ချာလပတ်ရမ်းကုန် တော့တာပဲဗျာ။ ကျနော်သိသလောက် နွားကြီး ခေါ် မျိုးအောင်ဟာ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာပဲ အခုအချိန်အထိ ရှိနေ ပါသေးတယ်။ ကျနော် ဒီရဲဘက် မလာခင် သူ့လာတွေ့မယ်လုပ်နေတုန်း ကျနော် ဒီကို ရောက်လာတာပဲဗျာ။

အခန်း (၅၇) - လူမိုက်ဆိုတာ ချို့နဲ့လားဗျို့

လက်ထဲမှာ ငွေကြေးလည်းပြည့်စုံ၊ အပေါင်းအသင်းကများ၊ ထောင်တို့အချုပ်တို့ဆိုတာလည်း သိပ်မဆန်းဘူး ထင်လာ တဲ့ ကျနော်ဟာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွဲတွေ ကျနော်နဲ့နေပါပြီ။ ခေတ်ဟောင်းလူမိုက်တွေဟာ ကျနော်ရဲ့ ခေတ်သစ် ပညာတတ်လူမိုက် လုပ်ရပ်တွေကို ဘေးကကြည့်နေရုံသာတတ်နိုင်ပါတယ်။ ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် သူတို့ မဝေဖန် နိုင်ဘူးလို့ ယူဆပုံရတယ်ဗျ။

အလုပ်သမား နှစ်ရာဝန်းကျင်လောက် ထိန်းနေရတဲ့အတွက် တချို့ပွဲတွေမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဇာတ်လမ်းတွေ ပါလာပါ တယ်။ အခုကျနော် ပြောပြနေတာက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သတိတော့ ချုပ်စေ့ ချင်တယ်။ ဘုရင့်နောင်ဈေးက အချောသပ်လုပ်ငန်းတွေလုပ်နေချိန်၊ ကမာရွတ် အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နားစခန်းက ပန္နက် လုပ်ငန်း စနေတဲ့အချိန်၊ ကျနော်ကလည်း အလုပ်များလေ ပိုသောက်လေ၊ လူဆိုးလူမိုက် တပြိုင်တမကြီးနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ပါ။

အဲဒီညက ကျနော် ဘုရင့်နောင်လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို ညဘက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ ရောက်သွားတယ်။ အချောသတ် လုပ်ငန်းလည်းဖြစ်၊ မြန်မြန်လည်း ပြီးဖို့လိုတဲ့အချိန်မို့ ကျနော်လူရင်းတွေအပြင် တခြားအဖွဲ့တွေကိုပါ နီးစပ်ရာက ဆွဲခေါ်ပြီး ပုတ်ပြတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ နောက်ခေါ်တဲ့အဖွဲ့တွေက အဲဒီစီမံကိန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာနေတဲ့ အလုပ်သမား တွေ။ သူတို့ကလည်း သိပ်တော့ ရာဇဝင်သေးလှတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ လက်ရဲဇက်ရဲကောင်တွေပါတယ်။ ကျနော် အလုပ်က မိုက်တာမိုက်တာနဲ့လည်း မဆိုင်၊ လူမိုက်ဆိုတာ ကျနော် အကျွမ်းဝင်ပြီးသားဆိုတော့ စိတ်ထဲ ဘာမှမထား ခဲ့တာ အမှန်။ ကျနော်ရောက်တာနဲ့ အလုပ်သမားအားလုံးပေါင်းနှစ်ရာကျော်လောက်ကို တန်းစီခိုင်းပြီး မှာစရာရှိတာမှာ၊ လိုတာရှိရင်ပြောဆိုပြီး အလုပ်နေရာ ခွဲပေးလိုက်တယ်။ တဖွဲက ကျနော် ညာလက်ရုံးဖြစ်တဲ့ မြလှိုင်။ သူက လူကသာ ဗမာဆိုပေမဲ့ ကုလားပုံပေါက်နေတယ်။ ပန်းရံအတတ်ပညာမှာတော့ တကယ့်ကို ပြိုင်စံရှားဆိုလောက်အောင် တော်ပါ တယ်။ အင်တေဖျော်ထားတာကို သံလျက်နဲ့ကော်စရာမလိုဘဲ ဒယ်လိုက် နံရံကိုပစ်ကပ်ပြီး အချောကိုင်နိုင်လောက်ကို ကျွမ်းကျင်တဲ့မောင်။ သူ့အားနည်းချက်ကတော့ အဲဒီညက ပြဿနာပေါ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲဗျ။ ဒီလိုဗျ။

ကျနော်လည်း ညဘက် အလုပ်ထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်ဆိုပြီး ဝီစကီတလုံးနဲ့ ဇရက်မင်း စည်းစိမ်ယူပြီး ဒရင်းဘက် လေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားရော ဆိုပါတော့။ ကျနော်နဲ့အတူ ဘားလား၊ စိုးအောင်၊ အာရက်ီးတို့၊ ကမာရွတ် ခေါ် ကျော်ရှိန်

လည်း ပါလာသေးတယ်။ သူတို့က ဘီအီးလိုင်၊ နိုင်ငံခြားအရက်ဆို မြန်မာရပ်တောင် အနံ့ခံမရဘူး။ သူတို့လည်း ရေချိန်မှန်တော့ တွေရာဆိုင်ရုံတွေပေါ်မှာ အိမ်လိုက်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

အရေးထဲ ခင်ဗျားက ဒီလူမိုက်တွေဘာလုပ်သလဲ လာသိချင်နေပြန်ပြီလားဗျာ။ ဒီလိုပဲ အားအားရှိ ကျနော်ဆီ တရုန်း ရုန်း လာလုပ်နေကြတာလေ။

ဘာလားက လူမိုက်သာ လုပ်နေတာ၊ သူ့အဖေလက်ငုတ်၊ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးတွေလုပ်တဲ့ စက်ရုံရှိတယ်။ မိဘ လက်ငုတ်လက်ရင်းပေါ့။ နောက်အလုပ်က ဘုရားဂေါပကလူကြီး။ ကျော်ရှိန်က ကမာရွတ်ဝက်သတ်ရုံမှာ အချိန်ပိုင်း ဝက်သတ်တဲ့ အလုပ် ဝင်လုပ်တယ်။ အလုပ်သိမ်းတာနဲ့ ကျနော်ရုံးခန်း ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်လေ။ အာရကိုး ကတော့ အိမ်ထောင်မရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဘော်ဒါတွေ အားကိုးနဲ့ ဘယ်လို အထိုင်ချရမယ်ဆိုတာ ကြံတုန်း။

စိုးအောင်ကတော့ နည်းနည်းဆိုးတယ်ပြောရမယ်။ အကြမ်းလိုင်း။ ဓားထောက်လုတာ၊ ဆွဲကြိုးဖြတ်တာတွေ လုပ်လေ့ လုပ်ထ ရှိတယ်။ ခက်တာက သူက ဒါမျိုးတွေကို ပြည်တို့၊ ပဲခူးတို့လို နယ်ဘက်မှာလုပ်တာ။ ကျနော်က သိသာနေတာ၊ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီးမတားသာဘူး။ သူက သူ့နည်းနဲ့သူ ရှာလာတဲ့ငွေတွေကို ရန်ကုန်မှာ လာဖြန်းတယ်။ အစပိုင်းမှာ ကျနော်နဲ့ စိုးအောင်က သိပ်မရင်းနှီးလှဘူးဗျ။ ဘားလားခေါ်လာလို့ အတူတိုင်းတည်းထိုင်သောက်ပြီး ကျနော်တရား တွေ နှစ်ကြိမ်လောက်လည်းနာပြီးရော ကျနော်ကို သူ့ ဆရာအဖြစ်တင်တော့တာပဲ။

အမှန်က စိုးအောင်တို့ညီအကိုနဲ့ ကျနော်က တရပ်ကွက်တည်းသားတွေဗျ။ ဟိုဘက်အစွန် ဒီဘက်အစွန် ဖြစ်နေတာ ရယ်၊ သူတို့က ထောင်ကို အပန်းဖြေခရီးထွက်တဲ့ နေရာလိုသဘောထားပြီး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေလို့ မရင်းနှီး တာ။ စိုးအောင် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ကျနော်ရုံးမှာ တနေကုန် လာထိုင်ပြီး ကျနော်အလုပ်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်တယ်။ ပါလာတဲ့ငွေနဲ့ ကျနော်ကို ဖွတ်အရက်တိုက်တယ်။ ကြိုက်တာလိုက်စားပါလုပ်တတ်တယ်။ ကျနော်က သူ ငွေဘယ်လို ငွေရှာလာတယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ငြင်းပေမဲ့ မရဘူး။ မသောက်ရင် အသားလွတ် စိတ်ဆိုး၊ ဒေါက်ကန်တဲ့ပုံစံမျိုး ထထ လုပ်တော့ နားအေးပြီရော လိုက်လိုက်သွားရတယ်။ အမှန်က သူက သူနဲ့ အထိုက်အလျောက် ပတ်သက်နေတဲ့ မိန်းခလေးတွေ အကြောင်း ကျနော်ကို ပြောချင်တာဗျ။ မိန်းခလေး သုံးလေးယောက် ဓာတ်ပုံတွေ ဆိုက်ကြီး ဆိုက်သေး မျိုးစုံကို ထုတ်ပြ၊ ဘယ်သူက ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီတွေ အကုန် ပြောပြ၊ သူ ဘယ်သူ့ကို လက်တွဲသင့်သလဲ ... ကျနော်အမြင်ကို ဖွတ်မေးနေတော့တာပဲ။ သူ့အမြင်မှာ ကျနော်ဟာ ပညာတတ်ပြီး အတွေးအခေါ်၊ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့သူလို့ ထင်နေပုံရတယ်ဗျာ။ အမှန်က ကျနော်လည်း သူနဲ့သိပ်ခြားနားလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယမ်းဘီလူးပဲလေ။

ခင်ဗျား အမြင်တော့ဘာမှ မဆန်းလှဘူး ထင်ရပေမဲ့ တကယ်တော့ လူဆိုးလူမိုက်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်ထဲမှာ နေလာခဲ့တဲ့လူတယောက်ရဲ့ စိတ်အတွင်းပိုင်းမှာဖြစ်နေတဲ့ဝေဒနာကို ကျနော်မြင်နေရတယ်ဗျာ။ ကျနော်လည်း သူပြတဲ့ မိန်းကလေးဓာတ်ပုံတွေကို သေချာစိတ်ဝင်တစားကြည့်ပြီး တတ်သမျှမှတ်သမျှ မှတ်ချက်တွေ ပေးရတော့တာပေါ့ဗျာ။ အမှန်ပြောရရင် သူပြတဲ့ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ကျနော်မျက်စေ့နဲ့ ကျနော်သဘောနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ မိန်းခလေးဆိုလို့ တွေ့ကို မတွေ့မိဘူး။ သူစိတ်ချမ်းသာပါစေတော့၊ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားရင် ဒုစရိုက်လောက လွတ်ပါစေတော့လို့သာ ကျနော် စိတ်မှာရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ နောက်တနှစ်ကျော်လောက်မှာ စိုးအောင် အသတ်ခံရတယ်။ သတ်တဲ့မောင် ကလည်း ကျနော်ရုံးခန်းကို သူ့အဖော်အဖြစ်နဲ့ပါလာဖူးတဲ့ ကျော်နိုင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဆိုပဲ။ မိန်းမကိစ္စဆိုလား၊ ဝေစု မတည့်တာဆိုလား။ ပြည်မှာ ဟိုတယ်တခုတည်း အတူတူတည်းနေတုန်း ညတနာရီလောက်မှာ တံခါးလာခေါက်ပြီး ဓားနဲ့ ထိုးသတ်သွားတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ကျနော်သိရတယ်ဗျာ။ ကဲပါလေ။ ကျနော်ပွဲကြမ်းလေးဘက် ပြန်လှည့် လိုက်ကြ ရအောင်ဗျာ။

ညနစ်နာရီလောက်မှာ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြောင့် ကျနော် လန့်နိုးလာတယ်။ ကျနော်လည်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ရော ကျနော်အိပ်နေတဲ့ ဒရင်းဘက် တဖက်တချက်မှာ အလုပ်သမားအုပ်ကြီး နှစ်အုပ် ရင်ဆိုင် အနေအထားနဲ့ ရှိနေသလား။ ကျနော်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရပ်နေတာက ကျနော်ညာလက်ရုံး ပန်းရံခေါင်းဆောင်ပါပဲ။ သူ့ခေါင်းကို လက်နဲ့အုပ်ထားတယ်။ လက်ကြားက သွေးတွေ ယိုကျနေတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း ကျနော်ကို တိုင်နေတယ်။ ဆရာ ... သူတို့ကျနော် ကို ရိုက်ခွဲလိုက်ပြီ ဆရာ ... တဲ့။

တပြိုင်တည်း တချိန်တည်းမှာပဲ တဖက်ကအုပ်စု ကနေ လှမ်းပြောတဲ့ အသံကိုပါ ကြားနေရ ပါတယ်။ ကျနော် ရိုက်ခွဲလိုက်တာ ဆရာတဲ့။ ကျနော်ရှေ့မှာတင် ကျနော် ညီမကို အခန်းတခုထဲ ခေါ်သွားပြီး မတော်တရော် လုပ်တယ် ဆရာ။ ဒီလောက်နဲ့ ကျနော် မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ဆရာပြောလည်အောင် မရှင်းရင် ကျနော်တို့ဆက်ရှင်းမယ် ဆရာတဲ့။

ကျနော်စကားသံထွက်လာရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျနော် အသစ်ထပ်ခေါ်ပြီး ပုတ်ပြတ်ပေးထားတဲ့ ဘေးရပ်ကွက်က ပန်းရံခေါင်းဆောင် စိုးသိန်းကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။ သူ့ပုံစံက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မဟုတ်မခံ လူမိုက်ပါ။ အပြန်အလှန်ပြောပြီး နှစ်ဘက်စလုံးက ဆူဆူညံညံအသံတွေ ထွက်လာပြန်ပါတယ်။ ကျနော် သတိကောင်းကောင်း ဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ နှစ်ဖက်စလုံးဟာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းသုံး လက်နက်အပြည်အစုံနဲ့ အသင့်အနေအထားမှာ ရှိနေကြပါပြီ။

ကျနော်သိလိုက်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကျနော် အရှင်းမတတ်ရင် ဇာတ်လမ်းက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျနော် လက်စွဲတော် လူမိုက်တွေလည်း အကုန်နီးပြီး အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာပေးတွေနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျနော် ဘယ်လို ရှင်းမလဲ စောင့်ကြည့်နေကြလေရဲ့ဗျာ။

ကျနော်ခေါင်းကို မော်တာတပ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရပါတယ်။ မြလှိုင်ရဲ့နောက်က ဒုတိယခေါင်းဆောင် သောင်းကြိုင်ရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အကြောင်းရှိတယ်ဗျာ။ ကျနော်မအိပ်ခင် သောင်းကြိုင် ကျနော် အနားလာပြီး ... "ဆရာ့တပည့်ကို ကြည့်ထိန်းအုံးဆရာတဲ့၊ ပန်းရံနောက်လိုက် ကောင်မလေးတယောက်ကို အတင်းလိုက်ကပ်နေတယ်။ အခု အသစ်ခေါ်လာတဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ သူ့အကိုတွေ ပါလာတယ် ထင်တယ် ... " ဆိုပြီး၊ ကျနော်ကို ကပ်ပြောထားခဲ့တာ သွားသတိရလို့။ ကျနော်က ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးဆိုပြီး မပြောဖြစ်တာ။ သောင်းကြိုင်က ကျနော်မျက်လုံး အကြည့်မှာ မျက်လွှာချသွားတယ်ဗျာ။ ကျနော် သိလိုက်ပါပြီ။ သောင်းကြိုင်နဲ့ မြလှိုင်က တကယ့်လူရင်းတွေ။ နောက်တခုက မြလှိုင် မိန်းမကိစ္စသရမ်းတာကို ကျနော် နဂိုကတည်းက သိထားပြီးသား။ ကျနော် ကျောင်းဆရာလုပ်တုန်းက ကျောင်း ဘေးမှာ မြလှိုင်နေတာ။ ကိုသောင်းမြင့် ဆိုတဲ့သူရဲ့မယားမမြစန်း ကိုလည်း အလွတ်မပေးဘူး။ မြလှိုင်ရှေ့ ဝါးကား တောင်ဖြတ်မမောင်းနဲ့ ဆိုတာမျိုးအထိ ကျနော် သိပြီးသားလေ။ အခုကိစ္စဟာ ကျနော် တစုံတခုကို ပြတ်ပြတ် သားသား ရှင်းရမယ့်အခြေအနေပါ။ မြလှိုင်တကိုယ်လုံး သွေးသံရဲနေတာလည်း ကျနော်မျက်မြင်ပါ။ ကျနော်ဟာ မိန်းမ ကိစ္စကို ခြောက်ပစ်ကင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ မစားကောင်းတဲ့အသီးစားတာ၊ လူကျင့်ဝတ်ကို ပုံပျက်ပန်းပျက် ချိုးဖောက်တာကိုတော့ ကျနော် သဘောမတွေ့ဘူး။

စဉ်းစားခန်းဟာ ဆုံးအောင် မရောက်လိုက်ပါဘူး။ ကျနော်ဟာ သွေးသံတရဲရဲနဲ့ မြလှိုင်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နားရင်း ဆင့်ရိုက်လိုက်တာ မြလှိုင်ဟာ ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို ပုံရက်သား လဲကျသွားပါတော့တယ်။ နောက် နီးရာက အုတ်နီခဲတလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထပ်ထုမယ်လုပ်တော့ သောင်းကြိုင် ပြေးဝင်လာပြီး တော်ပါတော့ ဆရာ

ဆိုတာနဲ့ ရပ်သွားရောဆိုပါတော့။ ကျနော် ရှင်းပုံရှင်းနည်းဟာ နှစ်ဖက်စလုံးကို မီးရေနဲ့သတ်သလို ငြိမ်သွားစေပါတယ်။
ဘေးက လူမိုက်တွေကပါ ကျနော်ရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှင်းနည်းကို အံ့ကြကုန်ပါတယ်။
အော် ... နောက်ပိုင်းတော့ မြလှိုင်ကို ဆေးခန်းပို့၊ တပတ်စာလုပ်ခ တသောင်းထုတ်ပေးရတာပေါ့ဗျာ။

ကျနော်တပည့်ကျော် မြလှိုင်ဟာ အရက်နဲ့မိန်းမဆိုရင် တွေ့မရှောင်အချိန်မရွေးဆိုတဲ့ အထဲကဗျ။ နောက်တခါ
ကမာရွတ် အဝေးပြေးစီမံကိန်းမှာလည်း မနက်ဆယ်နာရီလောက် လူမှန်းမသိအောင် မူးနေလို့ ရှိတဲ့ကောင်တွေက
ကြည့်ထိန်းလိုက်ပါဆိုတာလည်းမရတာနဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး ပေါက်တူးနဲ့ ခုတ်ပစ်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့
သူလည်း မသေ၊ ကျနော်လည်း လူသတ်မှမဖြစ်တာဗျာ။ ဖြစ်ပုံကလည်း ရှင်းရှင်းလေးပါဗျာ။ ကျနော် သူမူးရမ်း
နေတာကို ကြားတော့ မြလှိုင်ကို အခန်းတခုထဲမှာ သိပ်ထားလိုက်ကွာလို့ပြောတာ မရတာနဲ့ ကျနော်လိုက်သွားတယ်။
ကျနော်လာတယ်လည်း ကြားရော မြလှိုင်က ကျနော်မတွေ့အောင် ပုန်းနေတယ်။ ကျနော် ဆောက်လက်စ အဆောက်
အဦးတွေ ကြားကို အသံမပေးဘဲ လျှောက်ပြီးရှာနေတုန်း ဗြန်းဆို ကျနော်မရှိလောက်ဘူးထင်တာကြောင့် အဆောင်
နှစ်ခုကြား ကွန်ကရစ်ထုတ်တန်းတခုပေါ်ကနေ ခုန်ချလာတာ ကျနော် ရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်လာတယ်။
ကျနော်လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ အနားမှာ အင်္ဂတေမဆလားဖျော်ထားတဲ့ အပုံပေါ်က ပေါက်တူးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး
အသားကုန်ခုတ်ချလိုက်တော့တာပဲဗျာ။ ဒီကောင်က ဟာ ... ဆရာ ဆိုပြီး ပေါက်တူးအရင်းဘက်ကို တိုးလိုက်တာ
ကံကောင်းလို့မသေ ဆိုပါတော့ဗျာ။ အေးဗျာ၊ ကျနော် တပည့်တွေက ကျနော်ဘာလုပ်လုပ် ခံမတွန်းတာများတယ်။
ကျနော်ကလည်း လိုက်လျောနိုင်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးလိုက်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး။ ကျေးဇူးစရာရှိ အန်ကြေးပြီး သည်းမခံနိုင်
တော့ မောင်းထဲ ထည့်ထောင်းသလိုများ ဖြစ်ခဲ့သလားတော့ မဆိုတတ်ဘူး။ ကျုပ်တပည့်တွေနဲ့ ကျုပ်ကတော့
ဟုတ်နေခဲ့တာပဲဗျာ။

အော် ... ခင်ဗျားက လူမိုက်လူရမ်းကားတွေနဲ့ချည်း စခန်းသွားနေခဲ့တယ် ထင်နေသလား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့မှားသဗျာ။
ကျုပ်ရှေ့ဆက်တိုးခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးခွင်တွေထဲမှာလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းဇာတ်လမ်းတွေ မကင်းခဲ့ပါဘူးဗျာ။ အဲဒီအချိန်က
ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က မူးယစ်ဆေးဝါးအရောင်းအဝယ်နဲ့ ကြီးပွားနေတယ်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့တခုကနေ ကျောထောက်ခံပေးပြီး
မြန်မာ့စီးပွားရေးလောကထဲမှာ တဟုန်တိုး အောင်မြင်လာတဲ့ အာရှနေဘဏ်ကိုထောင်ခဲ့တဲ့ ကိုအိုက်ထွန်း လိုလူနဲ့
လည်း သူတပြန်ကိုယ်တပြန် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိပါသေးဗျာ။

တကယ်တော့ ကိုအိုက်ထွန်းက အောက်သက်ကြွေတယ် ပြောရမယ်ဗျာ။ သူဟာ အရင်တုန်းက လက်ဖက်ခြောက်
ရောင်းတဲ့ ကုန်သည် တယောက်ပါပဲ။ နောက်ပိုင်း ဘယ်ကဘယ်လို အဆက်အသွယ်တွေ ကောင်းလာသလဲ မပြော
တတ်တော့ဘူး။ ဘဏ်တွေ ဘာတွေထောင်ပြီး ကြီးပွားလာတော့တာပဲ။ အစပိုင်းတော့ ဆယ်ခွဲနှစ်လမ်းထိပ်မှာ ဘဏ်ဖွင့်
ပြီး သိပ်အလုပ်ဖြစ်လှတယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူနဲ့ ကျနော် ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့တာပေါ့။ လူမိုက်တွေ ပုံစံတော့
ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ သူနဲ့ကျနော် တိုးခဲ့တာက မြန်မာအမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်း ဆိုတာ ပေါ်လာ
ပြီး ပထမဦးဆုံး အစိုးရကချပေးတဲ့ စီမံကိန်းမှာ တွေ့တာလေ။ ယောမင်းကြီးလမ်းထိပ်က၊ ဆန်းကဖေးနဲ့ကပ်လျက်
ဒဂုံမြို့နယ် မဝတ ရုံးဟောင်းကြီးကို ဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်ဆောက်တဲ့စီမံကိန်း။ အမျိုးသမီးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌက အဲဒီတုန်းက
လာပြီလာပြီ ဒေါ်သက်ရီ၊ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌက ဒေါ်စိန်စိန်၊ အတွင်းရေးမှူးက ဒေါ်နနရီ တဲ့။ မြန်မာပြည် စီးပွားရေးလောက က
ထိပ်ထိပ်ကြို အမျိုးသမီးတွေ ဆိုပါတော့။

သူတို့ကလည်း မအူမလည် အချိန်ဆိုတော့ အဲဒီစီမံကိန်းအတွက် တာဝန်ယူ တည်ဆောက်နိုင်မယ့် အဖွဲ့ကို လေလံ ခေါ်တယ်။ ကျနော်လည်း စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ရလိုရငြား လေလံလျှောက်လွှာတင်လိုက်တယ်။ ကျနော် တင်လိုက်တာ ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာလို့လဲ တင်ထည့်လိုက်တာပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုအိုက်ထွန်းကလည်း သူ့ရမယ် လို့အသေတွက်ထားတဲ့စီမံကိန်းဖြစ်နေတယ်။ စီမံကိန်းတန်ဖိုးကလည်းကြီးနေတယ်။ အကျိုးအမြတ်ကလည်း မက်မော စရာ ဖြစ်နေတဲ့အပြင် ဒီအမျိုးသမီးအဖွဲ့ကို ချိတ်ဆက်ထားနိုင်ရင် အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ရှေ့ရေးအလားအလာ အများကြီးရှိတာ ကြောင့် ကျနော်နဲ့ ကိုအိုက်ထွန်းတို့ရဲ့ လေလံတိုက်ပွဲဟာ ပြင်းထန်သွားတယ် ဆိုပါစို့ဗျာ။

ဗျာ ... ကျနော်က ကိုအိုက်ထွန်းလောက် ချမ်းသာသလား၊ ဘယ်ကလာ သူ့လောက် ချမ်းသာ ရမလဲဗျာ။ လက်ထဲ စုမိဆောင်းမိတဲ့ ငွေသား သိန်းတရာ မကျော်ပါဘူး။ အခု လေလံပစ်နေတာက သူ့ဌေးရွေးပွဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘယ်သူ တာဝန်ယူ လုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာ ရွေးတာပါ ဆိုနေမှ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ဌေးအသင်းက အလုပ်အပ်မယ့် စီမံကိန်းဗျ။

အခန်း (၅၈) - ဦးအိုက်ထွန်းနှင့် စီးချင်းထိုးခြင်း

အဆောင်ဘေး ကွင်းပြင်စပ်ဆီမှ ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာသောအသံများကြောင့် ကိုသက်ခိုင် ပြောလက်စစကား ရပ်သွားသည်။ ဒေါသတကြီးထွက်ပေါ်လာနေသော အသံများကို ကျွန်တော်ရော ကိုသက်ခိုင်ပါ ကြားနေကြရသည်။

“ပြေးချင်အုံးကွာ၊ ပြေးချင်အုံးကွာ”

“ဖြောင်း၊ ဖြောင်း”

“ခင်ဗျား မဟုတ်တာမပြောနဲ့နော်၊ ကျနော် အသက်ချင်းပါ လဲပစ်မယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ့နံ့မည် ရဲထွဋ်ကွ။ မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

“မင်းငါ့ကို သေအောင်မသတ်နိုင်လို့ကတော့ မင်းကိုငါ သေအောင်သတ်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့ကွ။ ငါ ဘယ်လိုကောင် ဆိုတာ မင်းသိစေရမယ်”

ကိုသက်ခိုင်သည် အသံများပေါ်လာရာဆီသို့ ခေတ္တငေးကြည့်ကာ

“လာပါ ကိုမင်းဒင်ရာ။ ရဲထွဋ် ဘာပြဿနာ ရှာနေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး။ သွားလိုက်ကြရအောင်”

ဆိုကာ ကျနော်ကို အဖော်ညှိပြန်လေသဖြင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါရပြန်သည်။ ထိုနေ့က စခန်းခွဲ တာဝန်ခံ ကိုအေးနိုင် စခန်းတွင် မရှိပါ။ တပ်ကြပ်ကြီး ငွှေးအောင်ကို တာဝန်လွှဲကာ မန္တလေးကလာမည့် ဇနီးကို ရန်ကုန်မှာ သွားကြိုသည်။ အချိန်ကား နေ့လည် နှစ်နာရီခန့်။

ရဲထွဋ်ကား အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်း၊ တရစ်နှင့် ဒုတပ်ကြပ်ဖြစ်သည်။ အသက်အစိတ်ဝန်းကျင် သာရှိဦးမည်။ သို့သော် အကျဉ်းသားများအပေါ် ဆက်ဆံရေးကား ရက်စက်ပြင်းထန်လွန်းသူအဖြစ် နာမည်ကြီးသည်။ ဧည့်တွေ့လာသမျှ အကျဉ်းသားတိုင်းလိုလို ပါသမျှ အစားအစာထဲက ရဲထွဋ်ကို ဝေစုပေးရသည်။ ကျနော်ပင် ကြောက်ရွံ့မဟုတ်သည့်တိုင် နားအေးချင်၍ ရဲထွဋ်ကို မသဒ္ဓါရေစာ ဝေနေရသည်။

ကျနော်တို့ရောက်တော့ လူအုပ်က အဆောင်ပေါ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လူအုပ်အလယ်မှာ သွေးသံရဲ နေသော ရဲဘက်တယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထို ရဲဘက်ကား မကြာမီကမှ စခန်းခွဲသို့ ပင်မစခန်းမှ ပြောင်းလာသူ ခြေချင်း မဖြတ်သေးသော ရဲဘက်၊ အကျီကျွတ်နှင့်။ သူ့အကျီကို ခါးမှာစည်း ထားသည်။ စည်းထားသော အကျီအဖြူမှာ သွေးတွေ ရွဲနေသည်။ ကျောပြင်လက်မောင်းတို့တွင်လည်း အရိုးရာတွေ ပွနေသည်။ ထို အရိုးရာများကား ဘုတ်ကိုင် ဝန်ထမ်းများ ရဲဘက်တို့ကို ထိန်းကျောင်းရာတွင် သုံးသည့် ကားတာယာအမြောင်းကို ကြေးနန်းကြိုးရစ်ထားသော

ကြာပွတ်တို့၏ ဒဏ်ချက်များ ဖြစ်သည်။ အခြားအကျဉ်းသားရဲဘက်တို့ လည်း ကြောင်စီစီ ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ ရဲထွဋ် ကိုင်သော ဘုတ်က အဆောင်နှင့် မဝေးလှသောနေရာမှာ ငုတ်ရှင်းသောဘုတ် ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင် ရောက်လာသည်ကို မြင်သော ရဲဘက်အုပ်စုသည် အသံတိတ်သွား၏။

ကိုသက်ခိုင်က ဒဏ်ရာရနေသော ရဲဘက်ကို သေချာစပ်စုနေသည်။ သူ့နားထင်စောင်းက ဒဏ်ရာမှာ လေးလကွခန့် ကွဲနေသည်။ နက်လည်း နက်ပုံရသည်။ အဖြူရောင် အသားတစ်စကိုပင် မြင်နေရသည်။ နောက်က တပ်ကြပ်ကြီး ငွှေးအောင်လည်း မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာသည်။

ဦးငွှေးအောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို ပြန်သတင်းပို့သလို အစီရင်ခံနေပြန်သည်။

“ကျနော်လည်း လေကြောင်းအရံဘက် သွားနေလို့ဆရာ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြန်ပြီလဲ၊ ဦးအေးနိုင်ကလည်း မရှိဘူး၊ ပြဿနာတော့ ရှုပ်ပြန်ပြီ ထင်တယ်”

ကိုသက်ခိုင်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ သူက ဘေးမှာရပ်နေသော ရဲထွဋ်ကို စေ့စေ့လှမ်းကြည့်သည်။ ရဲထွဋ် ဆီက အသံထွက်လာသည်။

“ဒီကောင် ထွက်ပြေးမလို့လုပ်နေလို့ ကျနော် ရိုက်ဖမ်းလာတာ၊ ဆရာကြီးရ”

ဒဏ်ရာနှင့် အကျဉ်းသားဆီမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

“ကျနော်က ခြေကျင်းကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးရအောင် အရှူးမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီကောင် ကျနော့်ကို လိုင်းမဝင်လို့ သက်သက် ဒုက္ခပေးတာ၊ ထောင်ပိုင်ကို သတင်းပို့ပေးပါ ဆရာကြီး”

ကိုသက်ခိုင်က ဘာမှမပြောပြန်ဘဲ ဘေးက ရဲဘက်ပရိသတ်ဘက်ဆီ မျက်စေ့ဝေလိုက်ပြန်သည်။ အသံတချို့ ထွက်လာပြန်သည်။ ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်လုံးဖြင့် လျှောက်ကြည့်ပြီး စိတ်ညှို့နေသည့် ပုံစံ ပေါက်နေလေသည်။

“ကျနော်တို့လည်း ဘာမှမသိဘူး ဆရာကြီး၊ ဆရာရဲထွဋ်က ဟေ့ကောင်တွေ လာကြ၊ ဒီကောင်ကို ဝိုင်းချုပ်ထားကြ ဆိုလို့ ပြေးလာကြတာ”

တပ်ကြပ်ကြီး ငွှေးအောင်က ကိုသက်ခိုင် မည်သို့ဆုံးဖြတ်မည်ကို သိလိုသောသဘောဖြင့် ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့် သည်။ ကိုသက်ခိုင် က ခပ်လေးလေး လေသံဖြင့် ...

“ခက်တယ် ရဲထွဋ်ရာ၊ မင်းတို့ အကျဉ်းဦးစီး လက်စွဲ (Burma Jail Manual) မှာ သူ တကယ်ပဲ ထွက်ပြေးတယ် ဆိုစေအုံး၊ ဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ အခု မင်းတို့ကိုင်ပြီး ရိုက်နေတဲ့ ကြာပွတ်တွေက နွားကိုရိုက်ရင်တောင် မခံနိုင်တာ၊ မလွန်လွန်းဘူးလားကွာ၊ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာကွ။ သိပ်တုံးလွန်းလို့ ငြိမ်ခံနေတယ်လို့ မင်းထင်နေပုံရတယ်၊ အခု သူ ပြေးတာမပြေးတာ အသာထား၊ ဒီဒဏ်ရာကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ နေက သိပ်ပြင်းနေပြီ၊ သွေးကလည်း သိပ်ထွက်နေပြီ၊ ဆရာငွှေး၊ ပြေးမပြေး ဆိုတာ ဆရာတို့ ဘာသာဆုံးဖြတ်ရမှာ၊ လောလောဆယ်က သူ့ကို ဘယ်လို ဆေးကုပေးကြမလဲ ဆိုတာက အဓိက ဖြစ်နေပြီ”

ဒဏ်ရာရ ရဲဘက် အကျဉ်းသား ထံက နာနာကြည်းကြည်း အသံထွက်လာပြန်သည်။

“နေပေ့စေ ဆရာကြီးရာ၊ ကျနော့်ကို နောက်မှဖွင့်ဖို့ ရဲစခန်းသာပို့ပါ။ စစ်ချက်ယူပြီးမှ ဆေးကုမယ်၊ ကျနော် လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ် ဆရာကြီးရာ”

ကိုသက်ခိုင်ကအကျဉ်းသားကိုလက်အသာကာပြလိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးငွှေးအောင်မျက်နှာကိုပင် လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးငွှေးအောင်ကား အသက်ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့် ထောင်သဘာရင့်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်၍ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စကားဆိုသည်။

“ခက်တယ် ဆရာသက်ခိုင်ရာ၊ စခန်းတာဝန်ခံကလည်း မရှိဘူး၊ ထောင်ပိုင်မသိအောင် ထွက်သွားတာ၊ ပြဿနာက ကျနော့် ခေါင်းပေါ်ရောက်လာမယ်။ ဟေ့ကောင် ရဲထွဋ်၊ သေချာရဲ့လားကွာ၊ ဘက်ပြေးထပ်ဖွင့်ရင် အကုန် အစစ်ခံရ မှာနော်”

ရဲထွဋ် ဆီက အသံထွက်မလာချေ။

ကိုသက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းတခုကို ခပ်လေးလေးချကာ ...

“ကဲဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို ကျနော် ရှင်းမယ်။ ကိုမင်းဒင် သွားဗျာ။ ကျနော် အိပ်ထဲမှာ အရက်ပျံ့ပုလင်း ရှိတယ်။ ရေခဲခွေးဆူတာ ယူလာခဲ့ဗျာ၊ ဟေ့ကောင်၊ နိုင်ဝင်းလာအုံးကွာ၊ အပ်နဲ့အပ်ချည်ပါ ယူလာခဲ့၊ ငါ့ညီ ... မင်းတိုင်ချက်ဖွင့်ချင်ရင်လည်း ငါ လုပ်နိုင်တာ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် မင်းသွေးလွန်ပြီးမူးမလဲခင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်မှဖြစ်မယ်ကွာ”

“ဆရာဌေး ... ဦးအေးနိုင်လာမှသာ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး တင်ပြပေတော့၊ ရဲထွဋ် ... မင်းလည်း မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားထားကွာ”

ထုံးစံအတိုင်း ကိုသက်ခိုင်ကား ငုံတီးသလို အမိန့်တန်းစီပေးနေလေသည်။ ကျနော် အရက်ပျံ့နှင့် ရေခဲခွေး ယူလာသည့် အခါ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စည်းရုံး စီမံသည်မသိ၊ နိုင်ဝင်းက အကျီလုံချည်အပြုအစုပ်ဖာသည့်အပ်မှာ အပ်ချည်တပ်ကာ ဒဏ်ရာကို ချုပ်ဖို့အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကိုသက်ခိုင်သည် ဆေးမှူးတယောက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပက်ပြုဖြစ်နေသော ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ့ဖြင့်ဆေး၊ အဝတ်တစ်ခု ရေခဲခွေးဖြင့်စိမ်၊ အသားတစ်ကို ပြန်ထိုးထည့်ကာ ... ဟိုနေရာကို တချက် ဖောက်လိုက်၊ ဒီနေရာကို တချက်ဖောက်လိုက်၊ တချက်ချည်လိုက်အုံး ... တတွတ်တွတ် စကားဆိုလျက် နိုင်ဝင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ဒါဏ်ရာကို အချုပ်ခံနေရသော ရဲဘက်မှာ ဧရာမဒဏ်ရာကြီးကို ဖြစ်သလို ချုပ်နေသည်ကိုပင် တချက်မှ မတွန့်အောင်ပင် အသည်းကောင်းလွန်း နေလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ ဒဏ်ရာချုပ်၊ ရှိသမျှ ဆေးတချို့ပေးပြီး ကျနော်တို့ ကိုသက်ခိုင်တဲပြန်ရောက်လာကြသည်။ ကျနော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မေးမိပြန်သည်။

“ခင်ဗျားဗျာ၊ အထည်ချုပ်တဲ့ အပ်နဲ့ ဒီဒဏ်ရာကို ချုပ်ရတယ်လို့ဘယ်သူက သင်လိုက်သလဲ”

“နိုင်ဝင်း လေ”

“ဗျာ နိုင်ဝင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့တခါ စကားစပ်တုန်းက ဒဏ်ရာတော်တော်များများကို ရိုးရိုးအပ်နဲ့ သူချုပ်ဖူးတယ်လို့ပြောတာ သတိရလို့ သူ့ကို ချုပ်ခိုင်းတာလေ”

“ခင်ဗျားဗျာ၊ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်ကုန်မှ ဖြင့် ... ”

“ကိုမင်းဒင် ခင်ဗျားစဉ်းစားလေ၊ ဒီနည်းအပြင် တခြားနည်းဘာရှိသလဲ။ လောကကြီးမှာ တခါတခါ နောက်ဆုံးနည်းတွေ ကို မလွှဲမရှောင်သာ ထုတ်သုံးရတာတွေ ရှိတယ်ဗျာ။ ဦးဌေးအောင်ကလည်း စခန်းတာဝန်ခံမရှိဘဲ ပင်မစခန်းကို ပို့ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒဏ်ရာနဲ့ ရဲဘက်ကလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့သာ တွန်းနေတာ၊ ရဲဘက်ဆိုတာ နေရာတကာ ခံဘက်ကချည်းပဲ ဆိုတာ သူသဘော မပေါက်သေးလို့ဗျာ။ ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြရင် သေရုံနဲ့ပြဿနာရှုပ်ရုံပဲလေ”

“ရဲဘက်က တကယ်ထွက်ပြေးတာဆိုရင် ရဲထွဋ်နဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လို ရှင်းမလဲ”

“ခက်တာပဲ ကိုမင်းဒင်၊ အဲဒီ ရဲထွဋ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အကျဉ်းဦးစီးကနေ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံနေတဲ့ ဝန်ထမ်းပဲ။ ဘာထူးလဲ။ သူ့အခြေအနေကို တပ်ကြပ် ကိုခင်မောင်ဌေး ကျနော်တို့ပြောပြထားပြီးသား”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“သေချာပါတယ်ဗျာ။ ရဲထွဋ်လည်း မအူမလည်နဲ့အကျဉ်းဦးစီးရောက်လာတာ၊ အကျဉ်းဦးစီးမှာလုပ်မယ့်ဝန်ထမ်း ရှားတယ်ဗျာ။ တနှစ်တခါဆိုသလို ထောင်ဝန်ထမ်းလုပ်မယ့် နယ်ဘက်က မအူမလည်ကောင်တွေကို လက်ရှိ ဝန်ထမ်း တွေက လျှောက်လျှောက်ရှာနေရတာ ကျနော်သိတယ်။ ဝန်ထမ်းရှာဖို့ ကိုခင်မောင်ဌေး မဲကျတုန်းကတောင် လမ်းစားရိတ် ငါးထောင် ကျနော်ထုတ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ရဲထွဋ်လည်း အဲဒီလို နယ်မှာအရာခံလာရတဲ့ကောင်လေ။

ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အချုပ်ခန်းတွေထဲမှာရှိတဲ့ အချုပ်သားတွေ၊ ခြေချုပ်နဲ့ ဝင်လာတဲ့လူဆိုးလေးတွေကို စစ်တပ်ထံ ဝင်မလား အမှူရှုပ်ပေးမယ်၊ လစာကောင်းတယ်၊ နောင်ရေး စိတ်အေးရတယ် ဘာညာ ဆိုပြီး စည်းရုံးတာ မျိုးလေ၊ ကျနော် အချုပ်တွေမှာ နေခဲ့ရတုန်းက ကြိုဖူးပေါင်းများနေပြီပျ။ ရဲထွဋ်လည်း ဝင်မိပြီးမှ ထွက်ပြေးရင်လည်း စစ်ပြေး၊ ရဲပြေးလို ပုဒ်မလိုပဲမို့၊ ဒီကောင် ကြံရာမရဖြစ်နေတာပျ။ ဒီကောင်က ပြုတ်လည်းပြီးရောဆိုပြီး နင်းကန် ခွင်ဖန်နေတာ ”

“ခင်ဗျားကတော့ ဒါမျိုးတွေကို စံနစ်တကျကို သိအောင်လုပ်ထားသလို ဖြစ်နေပါလားဗျာ”

“အေးဗျာ၊ ကျနော် ငယ်ငယ်က လူဖလံလေး၊ မိဘက ကျိကျိတက်မချမ်းသာဘူး။ အရာရှိအရာခံမျိုးရိုးလည်း မဟုတ် လေတော့ ... လောကမှာ အနိုင် ဆိုတာကို သေချာပေါက်ရလာဖို့ ဇယားနိုင်အောင် ကျနော် လေ့ကျင့်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျနော်ဟာ ကိုအိုက်ထွန်းလို လူမျိုးနဲ့တက်ယှဉ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့”

“အေးဗျာ ... လုပ်ပါအုံး၊ ခင်ဗျားနဲ့အာရှနေသူဌေး ဦးအိုက်ထွန်း စီးချင်းထိုးပွဲလေး”

“ပြောဆိုလည်း ပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာရယ်လို့တော့ မယူဆပါနဲ့ဗျာ”

ဤသို့လျှင် ကိုသက်ခိုင်သည် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြန်ပါလေ၏။

မှတ်မိသေးတယ်ဗျာ။ အမျိုးသမီးစီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရင်များအသင်းရဲ့ အမှတ်အသားက ရွှေရောင်မြန်မာနိုင်ငံ မြေပုံ လေး ပေါ်မှာ (MWEA)လို့ စာတမ်းဖြတ်ထိုးတာလေးပျ။ တော်တော် စိတ်ကူးကောင်းတယ် ပြောရမယ်။ Myanmar Women Entrepreneur ပေါ့ဗျာ။ အသင်းအမှူဆောင်နေရာယူထားကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကလည်း စီးပွားရေးလောက က ဒိတ်ဒိတ်ကြို ဆိုတာတွေချည်းပဲ။ အမယ် သူတို့ရင်ထိုးတွေအားလုံးဟာ တကယ့်ရွှေအစစ်နဲ့ လုပ်ထားကြတာပျ။

ဒီအသင်း ပေါ်လာတာကလည်း နိုင်ငံတော်ပေါ်လစီနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေပုံရတယ်။ အယ်လဖာဟိုတယ် ပိုင်ရှင် ဒေါ်စိန်စိန်၊ လာပြီလာပြီ ဒေါ်သက်ရီနဲ့ ဒေါ်နနရီတို့က ရှေ့တန်းထွက်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးတွေ လုပ်နေကြပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာ ဝန်ကြီးကတော်တွေ အားလုံးပါနေတယ်ပျ။ ဘာလို့သိလဲ၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဗျာ၊ ယောမင်းကြီးလမ်း ထိပ်က ဆန်းကဖေးဘေးနားမှာ စီမံကိန်းကြီးတခုရဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်တောင် မက်ဖို့မလွယ်တဲ့ကိစ္စ၊ အရှင်းကြီးပါဗျာ။

ကိုအိုက်ထွန်း ဒီစီမံကိန်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဒီအချက်လည်း ပါပုံရတယ်။ အေးလေ၊ သူ့နောက်က ပံ့ပိုးနေတဲ့ အဖွဲ့တွေက ငွေတွေ သုံးမကုန်အောင် ရနေတဲ့အဖွဲ့ဗျာ။ နံမည်တော့ကျနော် သေချာ မစပ်စုလိုက်မိဘူး။ ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်းက အဖွဲ့တဖွဲ့လောက်ပဲ သိလိုက်တယ်။ ကျနော်ပြောနိုင်တာက ကိုအိုက်ထွန်း ရှမ်းပြည်ဘက်ကို ခရီးထွက် တဲ့ အခါ တိုင်းရင်းသား အပစ်ရပ် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တချို့ လုံခြုံရေး တာဝန်ယူပေးရတယ် ဆိုတာတော့ အဲဒီနယ်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျနော်တပည့်ကျော်တယောက်က အတိအကျ လှမ်းသတင်းပေးတယ်လေ။

ဒီစီမံကိန်းကိုရဖို့ ကိုအိုက်ထွန်းကို နောက်ကပံ့ပိုးနေတာက ရွှေကျွမ္မာကုမ္ပဏီအုပ်စုက ကိုမောင်မောင် ပျ။ လူရင်းတွေ ကတော့ သူ့ကို ခေါ်တောမောင်မောင်လို့ခေါ်တယ်။ ရွှေကျွမ္မာအုပ်စုက ဒီစီမံကိန်းမှာ အဓိကအခန်းက ပါသဗျာ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား။ အဲဒီရွှေကျွမ္မာအုပ်စုမှာ ဩဇာရှိတဲ့ မန္တလေး ဇာတိ စိန်သူဌေး ဒေါ်ဆယ်က မြန်မာအမျိုးသမီး စီးပွားရေး စွမ်းဆောင်ရင်များအသင်းမှာ နာယက လေ။

အန်တီဆယ်နဲ့တွဲဘက်တွေက ရိုးမဘဏ်ကစင်္ကာပူရောက်မြန်မာပြည်ဖွားလုပ်ငန်းရှင် ဆင့်ချိပန်းရဲ့ မိတ်ဆွေဦးလှကြည် ရယ်၊ ဦးကေဂါးသရန်လို့ခေါ်တဲ့ အိန္ဒိယသွေး စိန်သူဌေးရယ်။ အော် ... ဒါနဲ့ ဦးကေဂါးသရန်က တကယ့်သူဌေးဆိုပဲ။ သူက နာမည်တော့ သိပ်မထွက်လှဘူး။ ထူးဆန်းတာက သူ့ကို သူဌေးအချင်းချင်းသူဌေးလို့ပြန်ခေါ်ကြတာပဲ။ ကျနော်နဲ့ ဆက်ဆံမိသလောက် ဦးကေဂါးသရန်က လူအေးပျ။ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ကုပ်ကုပ်နေတာ။ ပြောမထားရင် သူဌေးလို့တောင် ထင်စရာ မရှိအောင် ရုံးခန်းစားပွဲမှာ သာမန် စာရေးကြီး တယောက် ထိုင်နေတဲ့ပုံပဲဗျ။

ဒီတော့ဗျာ။ ဒီစီမံကိန်းမှာ ရွှေကမ္ဘာက အဓိကအခန်းက ပါလာတယ်။ နေဦးဗျာ။ ကြိုတုန်း အန်တီဆယ်တို့ ဦးလှကြည် တို့ အကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြရအုံးမယ်။

အန်တီဆယ်က မန္တလေး ဇာတိပါဗျာ။ သာမန်အရပ်သူ ဈေးသည်ဘဝကနေ ကိုယ့်ခူးကိုယ်ချွန် ကြိုးစားလာရာကနေ ရိုးဖြောင့်မှုကြောင့် စိန်ကုန်သည်အထိကြီးပွားချမ်းသာလာတာပါ။ ဒီအစိုးရမတက်ခင်ကတည်းက ကျိုကျိတက် ချမ်းသာ နေပြီးသားပါ။ စစ်အစိုးရတက်လာတော့ သတိုးသီရိသုဓမ္မသီရိဆိုတဲ့ ဘွဲ့တွေဘာတွေရခဲ့သေးတယ်လေ။ စိတ်ရင်း သဘောလည်း ကောင်းရှာပါတယ်။ ပြောတာဆိုတာ တကယ့်တောသူမကြီးလို ရှင်းရှင်းသွင်းသွင်း ပြောတတ်တယ်။ စားသောက်နေထိုင်ပုံကအစ ကိန်းခန်းမကြီးဘဲ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ပါပဲဗျာ။ အော် ... အန်တီဆယ် သားယောက်ကတော့ ဆေးတွေဘာတွေသုံးတယ်လို့ အသံသဲ့သဲ့ကြားတယ်ဗျာ။ သေချာတော့ မသိဘူး။ ကျနော်နဲ့တွေ့တာတော့ ခပ်အေးအေး ပုံစံပါပဲ။

အန်တီဆယ် ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုရင် သီပေါမင်းရဲ့မိဖုရား ဝုဗုရားလတ် နောက်ဆုံးနေသွားခဲ့တဲ့ ရွှေတိဂုံ ဘုရား အရှေ့ဖက်မုခ်နားက အိမ်ကြီးကို အန်တီဆယ်ပိုင်တာဗျာ။ ဒီအိမ်ကြီးကို သူဝယ်ခဲ့ပုံကလည်း နည်းနည်း ထူးဆန်း တယ်ပြောရမယ်။ မူလ ပိုင်ရှင်က ဖျာပုံဒေါ်မြနွယ်လို့ ဆိုသဗျာ။ သူလည်း တော်တော်ချမ်းသာတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အန်တီဆယ်က အဲဒီအိမ်ကြီးကို ဖျာပုံဒေါ်မြနွယ်ဆီက ငွေချေပြီး ဝယ်ထားခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်မြနွယ် မသေမချင်း လွှဲမယူခဲ့ ဘူးတဲ့။ ဒေါ်မြနွယ် ကွယ်လွန်မှ သူ့နာမည်နဲ့လွှဲယူခဲ့သတဲ့။ အိမ်ကြီးက တကယ့်ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးဗျာ။ ဝုဗုရားလတ် မကွယ်လွန်ခင်က ခြံထဲကနေ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို လှမ်းပြီး ဖူးမြော်တာတို့၊ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့ အဲဒီအိမ်ကြီးကိုလာပြီး မြန်မာပြည်ရဲ့ နောက်ဆုံးမင်းဆက် သီပေါမင်းရဲ့ မိဖုရားကြီးကို လာတွေ့တာတို့တော့ ကျနော် စာထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။

အေးဗျာ။ ကြုံခဲ့ရတဲ့ဘဝများ ဆန်းလိုက်တာဗျာ။ ဝုဗုရားလတ်နောက်ဆုံး စံမြန်းခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို ဖျက်ပစ်ဖို့ ဖျက်သိမ်းမိန့်ကို ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီမှာ ကျနော် လိုက်လုပ်ပေးရတယ်ဗျာ။ အန်တီဆယ်က သူမသေခင် သူ့မြေးနှစ်ယောက်ကို အမွေပေးခဲ့ချင်လို့တဲ့။ မြေကရမ်းအမည်ပေါက် နာမည်ပြောင်းတာတို့ မြေကွက်ခွဲစိတ် တာတို့က အဲဒီခေတ်က တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရတဲ့အချိန်ဗျာ။ ကျနော်က ခပ်လည်လည်ကောင်လည်းဖြစ်၊ အန်တီဆယ်ပိတ်ကလည်း ရှိတော့ ကျနော့်အဖို့တော့ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ။ အခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်ဗျာ။ ဒီလို အဆောက်အဦးမျိုးတွေက ဖျက်မပစ်ဘဲ ရှေးဟောင်းအဆောက်အဦး စာရင်းသွင်းပြီး အစိုးရက လက်လွှဲဝယ် လိုက်ရင် မှတ်တမ်းတခုအဖြစ်ရှိနေမှာဗျာ။ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပါပြီ။

နောက် ဦးလှကြည်ကလည်း အရင်က ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ သာမန် ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့တဲ့သူပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ မဆလလက်ထက်မှာ ဇူဇာကစစ်ဆင်ရေး၊ ဘာညာ ဆိုပြီး အစိုးရက ဓာတ်ဆီတပုံးတွေလို့ဆိုလာ။ ထောင်ခုနစ်နှစ် ချလိုက်တယ်တဲ့။ ထောင်ထဲမှာဆိုခဲ့တဲ့ ကုလားသူဌေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးပြီး အပြင်ပြန်ရောက်တော့ ရွှေဘုံသာလမ်းက ကုလားသူဌေးတွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစားမှု ခံရရာက ကြီးပွားချမ်းသာလာတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အန်ကယ်ဦးလှကြည်ဟာ တကယ့်ကို အလုပ်ကို စည်းကမ်းတကျလုပ်တတ်ပြီး ဖြောင့်မတ်တဲ့သူပါ။ သူ့ခေတ်နဲ့သူတုန်းက ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ နေ့တိုင်း ရွှေဈေးဖွင့်ရင် ဦးလှကြည် ပြောတဲ့ဈေးကို အဲဒီနေ့ပေါက်ဈေး အဖြစ်သတ်မှတ်ရတဲ့အထိ သိက္ခာရှိခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒီအကြောင်းတွေ အစကတော့ဘယ်ကြိုသိပုံမလဲဗျာ။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဝင်ရင်းထွက်ရင်း တစစ သိလာတာလေ။ အော် ... သေချာပါတယ်ဗျာ။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပြောတာပဲဟာ။

ဦးအိုက်ထွန်းနဲ့ ကျနော့်ကို မြန်မာအမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က ပထမအကြိမ် မဲခွဲ ဆုံးဖြတ်တော့ ဆယ်မဲစီနဲ့ အဖြေမထွက်ဘူးလို့ အတွင်းသတင်းအရ ဆိုသဗျာ။

ဒီသတင်းကိုရတော့ ကျနော်က အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဆီကို စာတစောင်ရေးပို့လိုက်တယ်။ စာက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ ကျနော်ဟာ ငွေတွေ ထားစရာမရှိလောက်အောင် ချမ်းသာတဲ့သူမဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီစီမံကိန်းကို အထမြောက်အောင်မြင်အောင် တကယ်လုပ်နိုင်သူတော့ ဖြစ်ကြောင်းပဲဗျာ။

ကျနော်စာဟာ ပစ်မှတ်ကို တိုက်ရိုက်မှန်သွားတယ် ဆိုပါတော့။ တကယ်တော့ စီမံကိန်း အတွက် လူရွေးနေသူတွေဟာ သူဌေးရွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျိုကျိတ်တက် ချမ်းသာနေကြသူတွေပါ။ နောက်တခုက ချမ်းသာတဲ့ အုပ်စုမှာ နောက်ထပ် ခေတ်ပေါ်သူဌေးတယောက်ကို ရုတ်တရက်လက်မခံချင်တာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ တပ်မ(၂၂) တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး တင်လှ ခေါ်ခေါ်နေခဲ့တဲ့ သူဌေးအစည်းအဝေးတွေမှာ ကျနော် “ဇ” ကို ဦးလှကြည် တွေ့ဖူးနေတာလည်း ပါနိုင်ပါတယ်ဗျာ။

ဒုတိယ အကြိမ်ခွဲတော့ ကျနော်က ဆယ့်ရှစ်မဲ၊ ဦးအိုက်ထွန်းက နှစ်မဲ နဲ့ ဒီစီမံကိန်းကို ကျနော်ရလိုက်ပါတယ်။

ကိုအိုက်ထွန်းဟာ တကယ် ခင်မင်လေးစားစရာ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဒီစကားကို ကျနော် ပြောတာက သူ နောက်က ဘာအဖွဲ့ညာအဖွဲ့ ဆိုတာနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ရင်းကို ဆိုလိုတာပါ။

အဲဒီစီမံကိန်းကို ကျနော်ရသွားတော့ ကိုအိုက်ထွန်းဟာ သက်ခိုင်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးပါလိမ့် သိချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်ရုံးခန်းကို တကူးတကလာပြီး ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံပါတယ်။ လုပ်ချင်တာရှိရင် အတူပူးပေါင်းလုပ်ဖို့အဆင့်သင့် ရှိကြောင်း ပြောရှာပါတယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသောအားဖြင့် ကျနော် သူနဲ့သူ့ရုံးအဖွဲ့ကို ကန်တော်မင်ပန်းခြံက ရှမ်းကန်စားသောက်ဆိုင်မှာ နှစ်သစ်ကူးညစာ ဧည့်ခံပြီး လက်ဆောင် တော်တော်များများ ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

နောက်ပိုင်း တဟုန်ထိုးအောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည့်တိုင် ကျနော် တောင်းသမျှ အကူအညီကို တခါမှ မငြင်းခဲ့ဖူးပါဘူးဗျာ။ အာရှနေဘဏ်မှာ ကျနော် ငွေချေးလို့ ထုတ်မပေးတဲ့အကြိမ်ရယ်လို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။

အဲဒီပွဲဟာ ရန်ကုန်စီးပွားရေး အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျနော်လက်ရည်ကို လုပ်ငန်းရှင် တော်တော်များများ သတိထားမိသွားတဲ့ပွဲ လို့ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကိုအိုက်ထွန်းဘက်ကရပ်ခဲ့တဲ့ ကိုမောင်မောင်တောင် ကျနော်ကို အသိအမှတ်ပြုလာပါတယ်။

ဒါနဲ့ စီမံကိန်းအတွက် ပုံစံထုတ်ဖို့ အစုရှယ်ယာတွေခေါ်ဘို့ပါ ဖြစ်လာပါတယ်။ အစုရှယ်ယာ ဝင်ချင်သူတွေကို ကျနော် ရှာနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ အန်ကယ် ဦးလှကြည်က ကျနော်ကိုခေါ်ပြီး ရှယ်ယာဝင်ချင်သူတွေ စာရင်းပြောပြပြီး ကျနော် သဘောထားကို တောင်းပါတယ်။

ကျနော်လည်း လက်ခံနိုင်တာ သဘာဝကျတာ အားလုံးကိုလက်ခံပါတယ်။ တကယ့်ကို အလုပ်လုပ်ရတာ အားရှိစရာ ကောင်းခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ ။

ဒီနေရာမှာ ကျနော် စိတ်ခံစားချက်တချို့ကိုထည့်ပြောချင်သေးတယ်ဗျာ။ ကျနော်က ငွေသာရှာနေတာ၊ အတွင်းစိတ်က လူစွမ်းလူစ ပြချင်တဲ့စိတ် ကပ်ပါနေတယ်ဗျ။ အလုပ်တခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တာကလည်း ကျနော် ဗီဇပဲဗျာ။

ရှယ်ယာစာရင်းတွေ၊ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတွေ၊ ငွေအဝင်အထွက်တွေကို ကျနော် စံနစ်တကျ လုပ်ထားတာကို ဦးလှကြည်လို့ လူမျိုးတောင်လက်ဖျားခါသွားတဲ့ အထိပါ။ ကြွားတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘာလို့ပြောနိုင်သလဲ ဆိုတော့ စီမံကိန်းအတွက် ကျနော်ကုမ္ပဏီကထည့်ရမယ့် အချိုးကျထည့်ဝင်ငွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ ဘာအတိုးမှမယူဘဲ ထည့်ပေးမယ် ဆိုတဲ့အထိ လိုက်လျောခဲ့လို့ပါပဲ။

တိုတိုချုပ်ရရင် အဲဒီခေတ်က သိန်းပေါင်းလေးထောင်ငါးရာဝန်းကျင်ရှိတဲ့ စီမံကိန်းမှာ ကျနော် ကုမ္ပဏီဟာ ၃၀ ရာခိုင်နှုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိလာပါတယ်။

အခန်း (၅၉) - အမေ

လောကကြီးမှာ အကောင်းနဲ့အဆိုးဆိုတာ ဒွန်တွဲလာတတ်တာကလား။ အောင်မြင်မှုတွေရ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံပြီး လုပ်သလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျနော့်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်လည်အစားထိုးလို့မရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတခု ပေါ်ပေါက်လာ ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီစီမံကိန်းကို အမြန်စနစ်ဖို့ တက်သုတ်ရိုက်နေချိန်မှာ ကျနော့်အမေ ဆုံးပါတယ်။ ကျနော်လုပ်သမျှ မှန်တယ်လို့ ခံယူခဲ့တဲ့အမေ၊ ကျနော်ဆိုးသမျှ ခွင့်လွှတ်တဲ့အမေ၊ ကျနော်အပေါ်နားလည်မှုအရှိဆုံးအမေ၊ ကျနော် သမီးတယောက် ရတာတောင် ဖဲဝိုင်းမှာ၊ ရန်ပွဲမှာ လိုက်လိုက်ခေါ်ပြီး "ငါ့သားမှာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီအသိဉာဏ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှ ပေါ့။ အမေက ငါ့သားလောက် တတ်တာမဟုတ်ဘူး" လို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အမေ၊ ကျနော့်ကို အထင်ကြီးလွန်းတဲ့အမေ၊ လူတွေရှေ့မှာ "အဲဒါ ကျမသားပေါ့" လို့ ရင်ကျောပြီး ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ အမေ။ ကတ္တရာ လမ်းကို တယောက်တည်း မကူးတတ်တဲ့ အမေ၊ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ "အလောင်းတော်ရာမ" တကားသာ ကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ အမေ၊ သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား ရှေးရိုးစွဲအယူကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ တသက်လုံး ခံယူသွားတဲ့ အမေ။ ... အမေ ... အမေ ... အမေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအမေဟာ ကျနော့်ကို ခွဲခွာပြီး တမလွန် သံသရာခရီးရှည်မှာ ပြန်မလာ အပြီးနေ ခဲ့ပါပြီ။

ကျနော့်မှာ တခါတခါ ရှေ့ဖြစ်ကိုကြိုသိနေတဲ့ စိတ်တခု ရှိနေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ အဲဒါက အမေသေမယ် ဆိုတာ ကျနော် ကြိုသိနေသလိုပဲ ။ ဖြေးဖြေးနားထောင်ပါဗျာ။

အလုပ်တွေ အဆင်ပြေတော့ ကျနော့်ခေါင်းထဲ အမေရောက်လာတယ်ဗျာ။ အမေက ကျနော်တို့ သားယောက်ျားတွေနဲ့ မနေချင်ဘူးဗျာ။ သူ့သမီးတွေနဲ့သာ နေချင်တာမို့ သူ့အကြိုက်အတိုင်း နေပါစေ ဆိုပြီးထားရတယ်။ မကြာမကြာတော့ ကျနော် ရောက်ပါတယ်။ အမေက သွေးတိုးရှိတော့ နောင်မှာ ကျန်းမာရေး ဒုတိယဝန်ကြီးဖြစ်လာတဲ့ သမားတော်ကြီး ဦးမြဦးနဲ့ တလတခါ ကျနော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြပေးပါတယ်။ အဲဒီ ရက်ပိုင်းလပိုင်းတွေက ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ တမျိုးခံစား လာရတာနဲ့ ညီမလုပ်သူအိမ်ဝင်ပြီး အမေ ... အမေ့ကို ကျနော် ကြည့်ရတာ သိပ်အားမရဘူး။ ကျနော့်အိမ် လိုက်နေပါ။ ကျနော် ဂရုတစိုက် ဆေးကုပေးချင်တယ်။ လမ်းလျှောက်တာတို့၊ အစားအသောက်တို့ကအစ ပြင်မှဖြစ်မယ် ဆိုပြီး ဇွတ် ခေါ်ချလာပါတယ်။

ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျာ။ ဇနီးဖြစ်သူကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်ဖို့ အထပ်ထပ်မှာတယ်။ စီစဉ်တယ်။ အိမ်မှာ အစားအစာကအစ၊ ညနေတိုင်း မနက်တိုင်း ကျနော့်သမီးကို အဖော်လုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ခိုင်းနေရင်းက တလ

တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အမေ သူ့သမီးအကြီးရှိတဲ့ ကမာရွတ်ဈေးထဲသွားရင်း လမ်းမှာ မူးလဲပြီး ဆေးရုံတင်လိုက်ရတော့ တာပဲဗျာ။ အမေ့ရောဂါက ကျောက်ကပ်၊ သွေးတိုး၊ နှလုံး ပတ်လည်ရိုက်နေတဲ့ ရောဂါပေါ့ဗျာ။

အမေ ဆေးရုံရောက်တာနဲ့ ကျနော် ညီအကိုမောင်နှမအားလုံးကို တပ်လှန့်လိုက်မိတယ်ဗျ။ မင်းတို့သေချာသာ ဂရုစိုက် ကြပေတော့။ အမေ ဒီတခါဆေးရုံတင်ရတာသိပ်လွယ်မယ်လို့ငါမထင်ဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သူတို့စိတ်ထဲ ထွေထွေထူးထူး ယုံကြည်ကြပုံတော့မရပါဘူး။ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတယောက် သေမယ်ဆိုတာ တွက်နိုင်ရအောင် ကျနော်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ကျနော်ကတော့ကျနော်စိတ်ဇောနဲ့ကျနော် အမေမသေအောင် သေမင်းကိုတယောက်တည်းစစ်ခင်းသလိုလျှောက်လုပ် တော့တာပါပဲ။ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက လိုလေသေးမရှိ ကုသပေးနေပေမဲ့ ကျနော်က မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး။ မသက်သာတိုင်း နည်းမျိုးစုံပြောင်းကုဖို့ တတ်သမျှမှတ်သမျှ နားပူပါတယ်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတော့ အမေ့ကို ဓာတ်ရောင်ခြည်တခုနဲ့ စစ်ဆေးမှုလုပ်ရာကနေ ရှေ့ ရသွားသလို ဖြစ်ပါတော့တယ်။ သိသိသာသာ ယိုယွင်းစပြုလာပါတယ်။

ကျနော် ညီအကို မောင်နှမတွေက ပုံမှန်ဆေးရုံရောက်လာကြပြီး ဝင်ထွက်နေပေမဲ့ ကျနော်ကတော့ ခေါင်းမီးတောက် နေပါပြီ ။

ဒါနဲ့ အဲဒီအချိန်က ကျောက်ကပ်သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာပိုင်စိုးကလည်း မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့အချိန် ဆိုတော့ ဒေါက်တာပိုင်စိုးကို မရ ရအောင်ချိတ်၊ အိမ်ကို လူကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး အမေ့ကို ကုပေးဖို့ တောင်းပန်ရ ပါတော့တယ်။

ကျနော်လည်း ဆေးရုံထုံးစံတွေ နားမလည်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဒေါက်တာပိုင်စိုးက လက်ခံကုသပေးဖို့ သဘောတူပေမဲ့ လက်ရှိကုသနေတဲ့ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာကျော်မြင့်က လွှဲမပေးနိုင်ဘူး ဆိုပါရောဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာ ပိုင်စိုးက ပျဉ်းမနားဒေါ်ပု ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေတာဗျာ။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးနဲ့ ကျောချင်းကပ်ပေါ့။

ကျနော်ကလည်း ဇွတ်သမားပဲဗျာ။ အမေအတွက် ပူတာတခုပဲသိတယ်။ အမေသေလို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာကျော်မြင့်ကို သွားတွေ့ပြီး ဆေးရုံလွှဲပေးဖို့တောင်းပန်ပါတယ်။ မရပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လို မှ တောင်းပန်မရတဲ့အဆုံး ဒေါက်တာကျော်မြင့် မျက်နှာ ဧဝုဧဝုကြည့်ပြီး ... ဆရာ ပြောင်းမပေးနိုင်ရင် ကျနော် အမေ ကျနော် ပြန်ခေါ်သွားပြီး ကျနော် ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားကုတော့မယ်လို့ ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး ဒေါ်ပုဆေးရုံကို ပြောင်းတင်လိုက်ပါလေရောဗျာ ... ။

အမေဆေးရုံ စတက်ကတည်းက ကျနော်နံနက်တိုင်း ဆေးရုံကို အစောကြီး ရောက်ပါတယ်။ မနက်စောစော အမေ ဆာနေလို့ မတည့်တာစားမိရင် ဒုက္ခ ဆိုပြီး လမ်းသုံးဆယ်ထိပ်က ငါးရုံဆံပြုတ်ကို အမေမနီးခင် သွားဝယ်ပါတယ်။ ဆေးရုံမဖွင့်သေးရင် ဆံပြုတ်ချိုင့်နဲ့ထိုင်စောင့်နေလိုက်တာပါပဲ။ ထူးဆန်းတာက ကျနော် မူးပြီး အိပ်ပျော်လည်း ဆံပြုတ် ဝယ်ရမယ့်အချိန်ဆို နီးနေတာပဲဗျာ။ အခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိတာက ကျနော်စိတ်မှာ အမေသေတော့မယ် ဆိုပြီး စိတ္တဇဖြစ် နေတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ဒေါ်ပုဆေးရုံရောက်လို့ နည်းနည်းသက်သာပေမဲ့ ကျနော် ရင်မအေးနိုင်သေးဘူးဗျ။ ကျောက်ကပ်ရောဂါအတွက် တပတ်တခါ သွေးသန့်စင်တဲ့နည်းတွေ၊ ကျောက်ကပ်အစားထိုးတဲ့နည်းတွေ မျိုးစုံအောင်ကို လျှောက်ကြည့် လေ့လာပြီး ဒေါက်တာပိုင်စိုးကို နားပူတာပါပဲ။

ကျောက်ကပ်ဆိုတာ သွေးသားရင်းထဲက လဲရင်ရတယ်ဆိုတာ သိထားတော့ အမေ့ကျောက်ကပ်ကို အစားထိုးဖို့ ညီတော်မောင်ကို တယောက်တလုံးကွာ ဆိုပြီး ဇွတ် ခေါင်းငြိမ်းခိုင်းပြန်ပါတယ်။ ညီလုပ်သူကတော့ ချီတုံချီတုံပေါ့ဗျာ။ သူကလည်း နားမလည်ရှာတော့ ကျောက်ကပ်တလုံး ထုတ်လိုက်ရင် သူ ဒုက္ခိတဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ် ထင်နေပုံ ရပါတယ်။ ကျနော်က ကျောက်ကပ်ကို နှစ်လုံးစလုံးလဲရမယ် ထင်နေတာကိုး။ ဒေါက်တာပိုင်စိုးကတော့ အမေ့ အခြေခံ ကျန်းမာ ရေးဟာ ကျောက်ကပ်အသစ်ကို လက်ခံနိုင်စွမ်းနည်းနေလို့ အကျိုးထက် အပြစ်သာများတယ် ဆိုပြီး ကျနော်ကို နားချ ပါတယ် ။

အမေ့ကျနော် အကြောင်းက ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောစရာတွေ အများကြီးပါဗျာ။ ကျနော် ဆေးရုံမှာ ဗျာများနေတာကို အမေ့သိနေတော့ မဆုံးခင် သုံးရက်လောက်မှာ အမေက ကျနော်ကို ... ငါ့သား၊ အမေ့နားလာထိုင်ပါအုံး လို့ပြောတော့ ကျနော်သွားထိုင်လိုက်တယ်။ အမေက ကျနော်ကို ပြုံးပြီးကြည့်တယ်။ ငါ့သားတယောက်တည်း အမေ့အတွက် တော်တော် အလုပ်ရှုပ်နေပြီတဲ့။ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ငါ့သားရယ်။ အမေ့သေမှာ မကြောက်ဘူး။ ငါ့သားသာ နားတော့တဲ့။ အပ်တွေ၊ ပိုက်တွေ ဖြတ်လိုက်ပါတော့ တဲ့။ ကျနော်လည်း ငိုသံပါကြီးနဲ့ အမေ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေစေ ရဘူး။ မရရအောင်ကျနော် ကုမယ် ။ ကျနော်ဘယ်တော့မှ လက်မလျော့ဘူး ဆိုပြီး စွတ်အော်ပစ်လိုက်မိတယ်ဗျာ။

တကယ်တော့ အမေဟာ ကျနော်ကို သိပ်ယုံကြည်အားကိုး ခဲ့တဲ့ အမေဗျာ။ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာဖြစ်ဖြစ် ကျနော် ရှင်းရင် ရတယ်လို့ချည်း ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အမေ။ သူ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေနဲ့ မဟုတ်မတရားတာကို ကျနော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အမေ။ သူတခုခု ခံစားရတာနဲ့ သက်ခိုက်ကိုသာ ခေါ်လိုက်ပါ။ မင်းတို့ ဘာမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အားကိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အမေ။ ကျနော်ရှိနေရင် သူမသေနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည် နေခဲ့တဲ့အမေ ပါဗျာ။

အေးဗျာ ... အခုမှ ခင်ဗျားကို ကျနော်ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ကျနော် အမေဟာ သေစာရှင်စာတောင် မတတ်ဘဲ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးကို အဖေခေါ်လို့ လိုက်လာခဲ့တဲ့ တကယ်တော့သူရိုးရိုးကြီးပါ ... တသက်လုံး လောကကြီးကို အကောင်းမြင် သွားခဲ့တဲ့ အမေ။ ခြောက်ပေနှီးပါး အရပ်အမောင်းနဲ့ မြို့ကြီးသားပုံပေါက်နေတဲ့ ကျနော်ကို အမေ့နဲ့တွဲပြီး တွေ့ကြတဲ့ အမေ့အသိတွေက ရှေ့ညာသူ ဒါ ရှင့်သားဟုတ်ရဲ့လားလို့မေးရင် အမေက အားရပါးရပြီးပြီး ...

အော်၊ ဒါကျုပ်သားပေါ့။ ရင်တို့က မယုံကြည်ဘူးလားလို့ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြောလေ့ ရှိတဲ့အမေပေါ့။ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဗျာ ... ဒီလောက် လည်တဲ့ သားကို ဒီလောက် ရိုးအတွဲ အမေက မွေးတယ်ဆိုတာ မယုံကြတာ ဆန်းတော့ မဆန်းလှပါဘူး။

အခု အမေဟာ ကျနော်ကို လက်လျော့ခိုင်းနေပြီကောလို့ ကျနော်ယူကြီးမရ ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲဗျာ။ တကိုယ်လုံးမှာ အပ်တွေ၊ ပိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေသံနဲ့ သေမှာမကြောက်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ အမေ့မျက်နှာကို အခုထိ ကျနော် မြင်ယောင်နေတုန်းဗျာ။

နေ့ရောညရော ဆေးရုံက မပြန်ဘဲ ကျနော် စောင့်နေလိုက်တယ်ဗျာ။ အမေက အသက်ပျောက်မသွားသေးဘဲ မျောနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ တတိယမြောက်နေ့မှာ အိမ်ပြန် ရေချိုးလိုက်အုံးမယ် ဆိုပြီး တနာရီလောက် အမေ့နားက ခွာသွားလိုက်တာ ကျနော်လည်း ဆေးရုံဝရောက်ရော အမေ့ဆုံးတော့တာပဲ။ ကမန်းကတန်း ကျနော် ပြန်ရောက်လာ

တော့ အမေ့ကုတင်ဘေးမှာ လိုက်ကာတွေကာထားတာတွေလိုက်ရပါတယ်။ အော် ... ဖြစ်ရလေ အမေရယ်၊ ကျနော် ရှေ့မှာ အသက်ထွက်ဖို့ အမေ အားနာနေခဲ့လေသလား ပေါ့ဗျာ။

အမေတကယ်ဆုံးပြီလည်းဆိုရော ကျနော်စိတ်မှာ လောကကြီးဟာ ထောက်တည်ရာမဲ့ သွားသလို ခံစားလိုက်ရ ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်လို့မရတဲ့ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲကို ရောက်သွားသလိုပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ(၂၁) ရက်ပေါ့ဗျာ။ အမေ့ အသက် (၆၄) နှစ်ပေါ့။

ကျနော်အမေဆုံးတာကို ကြားတော့ ကျနော်တပည့်ကျော် တွေက အိမ်မှာမကူပဲထိုးလိုက်ကြတယ်။ ကျနော်အမ လုပ်သူက သူ့အိမ်မှာတသက်လုံးနေသွားတာမို့ တလတည်း လာနေတဲ့ ကျနော်အိမ်မှာ နာရေးမလုပ်ပါနဲ့ဆိုပြီး လာ နားပူပြန်တာကြောင့် ထပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရ ပြန်ပါတယ်။ အမကြီး အမိအရာပဲလေ။ သူတို့သာ စိတ်ချမ်းသာစေတော့ ဆိုပြီး လက်လျှော့လိုက်ရပြန်ပါတယ်။

အမေ့အတွက် နောက်ဆုံးခရီးမှာ ကျနော် အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တာကတော့ အမေ့ရက်လည်မှာ ကျနော် ကိုးကွယ်တဲ့ တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလရဲ့တရားပွဲ ကျနော်အိမ်ရှေ့မှာလုပ်နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ ဆရာတော်ကတောင် ကျနော်သောကကို မကြည့်နိုင်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးတဲ့ အသုဘရက်လည်တရားပွဲကို လာဟောရှာပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ သက်တော် ၂၆-နှစ်၊ ရဟန်းဝါ ခြောက်ဝါမှာ ပိဋကသုံးပုံအောင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်လေ။ စစ်အစိုးရကို ပတ္တနိက္ခာဖြန့်ကဲဆောင်ခဲ့လို့ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်အချခံရပြီး ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ကြီးက အလှူခံလို့ နှစ်နှစ်အကြာမှာပြန်လွတ်လာပြီး၊ နောက်ပိုင်းမှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိကဘွဲ့တွေ ထပ်ရခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ပါ။

အမေဆုံးတဲ့နေ့ကစပြီး အမေ အမြတ်တန်းဝတ်တဲ့ ယောဂီရောင် ရှန်သားအင်္ကျီလေးတထည်နဲ့ အမေ့ ပါတိတ်လုံချည် တထည်ကို စိတ်ဖြေရာအဖြစ် ကျနော်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားအိပ်နေလို့ ဇနီးသည်တောင် ကျနော်အခန်းထဲ မဝင်ရဲ လောက်အောင် ဖြစ်ကုန်တယ်ဗျာ။ အင်း ... စိတ်စွဲလန်းမှုတွေပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ယောဂီရောင် ဝမ်းဆက်ကို ကျနော် သွား ကန်တော့တုန်းက ဘာအဝတ်အစားမှ ရွေးချယ်မဝတ်တတ်ခဲ့တဲ့ အမေဟာ ချက်ချင်းဝတ်ပြုပြီး ... အမေနဲ့ လိုက်တယ် သားရဲ့၊ ဥပုသ်စောင့်ရင်းဝတ်ရမယ် ဆိုတာကို ကျနော် မေ့မရလို့ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော် ငယ်ဆရာတယောက်က လာနားချပြီး မရှိဆင်းရဲတဲ့ မိခင်အိမ်အရွယ်တွေကို မင်းအမေရဲ့အဝတ်တွေ လှူလိုက်ရင် ပိုကောင်းပါတယ် ဆိုမှ ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့တယ် ဆိုပါစို့ ဗျာ။

အေးဗျာ .. ဘာပကာသနမှ မမက်တဲ့အမေ့ကို မသေခင် သားတွေမြေးတွေတပြုံကြီးနဲ့ ခေတ်မီ နောက်ဆုံးပေါ် ကား အစီးလေးငါးဆယ်လောက်နဲ့ ဧရာမ ပဉ္စင်းခံ ရှင်ပြုပွဲကြီးတခု သိန်းရာချီအကုန်ခံပြီး လုပ်ပေးလိုက်အုံးမယ် ဆိုတဲ့ အိမ်မက်ကလည်း ပျက်ပြယ်သွားခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ။

အေးဗျာ။ အမေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျနော်စိတ်အစွဲက ပြင်းထန်လေသလား မသိဘူး။ အမေ ရှေ့မှာ ပဉ္စင်းခံမယ်၊ တရားအားထုတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ အမေဆုံးသွားတော့ အခုထိတောင် ပဉ္စင်းခံဖြစ်တော့ဘူးဗျာ။

တခုတော့ ကျနော်စိတ်မှာ ဖြေသာသလို ရှိခဲ့ပါတယ်။ အမေ့ကို ကျနော် အစွမ်းကုန်ကုသခွင့် ရခဲ့လို့ပါပဲ။ အမေ ဆုံးတော့ အမေ့အတွက် လိုရမယ်ရ ကျနော် ဝယ်ထားတဲ့ ဆေးမျိုးစုံ၊ ကိရိယာမျိုးစုံကို စီပြီး ချထားလိုက်တာ ခွန်ဆာ လက်နက်ချတုန်းက စုပုံပြထားတဲ့ လက်နက်ပုံကြီးကိုတောင် မြေးမြင်မိသလို ဖြစ်ရတဲ့အထိဗျာ။ အမေ့ကိုကုသပြီး

ကျန်တဲ့ ဆေးဝါးတွေကို အဲဒီလူနာဆောင်က အမေ့လို ရောဂါခံစားနေရတဲ့ ချိုချိုတဲ့ လူနာတယောက်ကို လှူလိုက် ပါတယ်။

အမေဆုံးပြီး ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာတော့ အမျိုးသမီးစွမ်းဆောင်ရင်များအသင်းရဲ့ အဆောက်အဦးနဲ့ပတ်သက်လို့ တချို့လိုအပ်တာတွေ လေ့လာရအောင် အန်တီဆယ်နဲ့ ဘန်ကောက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်ဗျ။

အခန်း (၆၀) - အာရကီးနဲ့ ကြောက်ကျွဲ

ကျနော်နှင့်ကိုသက်ခိုင်တို့ စခန်းခွဲသို့ရောက်ရှိပြီး ငါးလခန့်အကြာတွင် လက်ရှိထောင်ပိုင် ဦးအောင်ဆန်းဦး ရုတ်တရက် ရာထူးမှ ကျလေသည်။

အိုင်စီအာစီ လာရောက်စစ်ဆေးသွားခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာလော၊ ဌာနတွင်း ပြဿနာပေလော၊ ကျနော် မဝေခွဲနိုင်ပါ။ ထူးခြားသည်ကား ယင်းကိစ္စရပ်သည် ကိုသက်ခိုင် ဖန်တီးလေသလောဟု ရဲဘက်ဝန်ထမ်းများနှင့် ရဲဘက် အကျဉ်းသားများအကြား တီးတိုးဆိုသံမျိုးစုံကို ကြားနေရခြင်းပင်။ ကိုသက်ခိုင်ကား အမူအရာရော၊ စကားပြောပုံပါ ပိုမို ထူးခြားသည်ကို မတွေ့ရချေ။ တခါတရံ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်အထူကြီးတချို့၊ လက်ရေးစာမူ၊ အဘိဓာန်ကြီး သုံးအုပ် လောက်နှင့် နှစ်ပါးသွားနေပြီး တခါတရံ ဘိန်းမိုန်းသလို တရားမှတ်သလိုသာ လုပ်မြဲဖြစ်လေ၏။

ကျနော်က ကိုသက်ခိုင်အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး လေးငါးရက်ခန့်ကြာမှ သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် မေးရသည်။

“ခင်ဗျား စာအုပ်တွေက ထူလှချည့်လားဗျ။ ဘာစာအုပ်တွေလဲဗျ”

“ကာရာမာဇော့ဦးအကိုများလေ ၊မူရင်းက The brothers Karamazov ၊ ရေးတာက ဖြူဒါ ဒေါ့စတို ယက်စကီး(Fyodor Dostoevsky)၊ ဒါက နတ်နွယ် ဘာသာပြန်တာ၊ ကျနော် အပြင်မှာနေတုန်းက ဖတ်တာ စိတ်ထဲနှစ်လို့ မရတာနဲ့ အခု အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖတ်နေတာ”

“ဖတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျား လက်ရေးတွေစာမူတွေက ဘာတွေလဲဗျာ”

“ဒါက သပ်သပ်ဗျ။ ကျနော်က အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်မကျွမ်းကျင်လို့ လေ့ကျင့်တဲ့အနေနဲ့ ချားစ်ဒစ်ကင်းရဲ့ မြို့ကြီးနှစ်မြို့ အကြောင်းကို ဘာသာပြန်ကြည့်နေတာလေ၊ အဘိဓာန်လှန်လိုက်၊ တကြောင်းပြန်လိုက် လုပ်နေတာ၊ ပြီးတောင် ပြီးတော့မယ်”

“ခင်ဗျားစာအုပ်တွေ အသာထားပါအုံးဗျာ၊ အခုစခန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိချင်ယောင် ဆောင် နေတာလားဗျ။ တိုးတိုးတမျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားကို မသင်္ကာနေတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

“စကားကို ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဗျာ။ ဝေ့ဝိုက်မနေပါနဲ့၊ ကျနော် မကြိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောချင်တာ ထောင်ပိုင်ပြုတ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ဒါ ရဲဘက်နော်၊ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ပူလို့ပြောနေတာ၊ ထောင်ပိုင်ဟောင်းသာပြုတ်သွားတာ၊ သူတူ ထောင်မှူး တပွင့်နဲ့ရော၊ သူ့ဘက်ပါတဲ့ဝန်ထမ်းတွေရော အများကြီးကျန်နေသေးတာ ခင်ဗျား မေ့နေမှာစိုးလို့”

“ခင်ဗျားလေသံနားထောင်ရတာ ထောင်ပိုင်ပြုတ်တာ ကျနော်လက်ချက်လို့ထင်နေပုံရတယ်၊ ဒီမယ် ကိုမင်းဒင်၊ ကျနော် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ ကျနော်သာ ဒီကိစ္စမှာပါရင် ထောင်ပိုင်က ပြုတ်ယုံတင်မကဘူး၊ လူသတ်မှုနဲ့ပါ ထောင်ထဲ တန်း ဝင် ရမှာ”

“ခင်ဗျားဗျာ၊ ထောင်ပိုင်က ဘယ်လိုလုပ် လူသတ်မှု နဲ့ ပတ်သက်နေပြန်တာလဲဗျာ”

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ။ အေးအေးနေတာ မကောင်းဘူးလားဗျ။ ကျနော်လည်း သွားစပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ဒီရဲဘက်စခန်းလို နေရာမျိုးက သပွတ်အူကို ဆူးလှည်းပေါ်တင်လာတာထက် ဆိုးတဲ့နေရာ”

“ကဲပါဗျာ၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“တော်တော်ခက်တဲ့လူပါလားဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေးငါးနှစ်လောက်က ဒီရဲဘက်စဖွင့်တဲ့ အချိန်မှာ ပြေးတဲ့သူတွေ ပြန်မိလို့ ရဲဘက်မှာ ရိုက်နှက်ရင်း လက်လွန်သွားတာတွေရှိတယ်။ စုစုပေါင်း သုံးယောက် သေကုန်တယ်။ ဒါကို ဆင်သေချောင်းကို ဖြတ်တဲ့ တံတားနားမှာ ဂုံနီအိတ်နဲ့ထည့်မြှုပ်တယ်။ ပြီးတော့ရဲဘက်က ပြေးတယ်ဆိုပြီး စာရင်းပြလိုက်တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား ထပ်မေးမနေနဲ့၊ အင်းသူကြီး ကိုခင်မောင်ဝင်း ပြောပြလို့သိတာ၊ သူတို့ကလည်း အကျဉ်းဦးစီး ဒီဘက်မှာ စဖွင့်တော့ လုပ်လက်စတွေ ဖယ်မပေးရအောင် အပေးအယူလေးတွေနဲ့လုပ်နေကြတာ။ ဒါတင်မကဘူး။ ဒီစခန်း စဖွင့်ကတည်းက ရောက်နေတဲ့နှစ်ကြီးသမားနှစ်ယောက်ဆီကလည်း အသေးစိတ်သိထားတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ထောင်ပိုင်ကို ဘာမကျေနပ်သလဲ မသိဘူး၊ ကျုပ်ဆီကို လာအန်နေတာဗျာ။ ကဲ ကျေနပ်တော့ဗျာ၊ ဟုတ်လား”

“နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်သိထားတာ ပြန်ပြောပါရစေအုံး။ ခင်ဗျား အခု ထောင်ပိုင် အသစ်အဟောင်း အလွှဲအပြောင်းမှာ လယ်ကွက်စာရင်း၊ စပါးထွက်စာရင်း၊ ငါးကန်စာရင်းတွေအားလုံး ခင်ဗျားကို ထောင်ပိုင်အသစ်က စစ်ခိုင်းနေတာကို ထောင်ပိုင်အဟောင်းရဲ့အုပ်စုက သေချာစောင့်ကြည့်နေတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား။ ခင်ဗျား ကြားညပ်မယ်နော်။ ကိုယ်က ရဲဘက်ဆိုတာလည်း မေ့မနေနဲ့အုံးဆရာ”

“သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ အခု ကျနော် စစ်ပေးနေတဲ့ စာရင်းတွေက အမှန်အတိုင်းသာ စစ်ပေးရရင် နောက်ပြောင်းလာတဲ့ ထောင်ပိုင်အသစ် ဗိုလ်ကြီးကျော်သင်းလည်း ဘယ်လိုမှလွှဲယူလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြုတ်တော့မယ့် ထောင်ပိုင်အဟောင်းလည်း ရှိသမျှစည်းစိမ် ထိုးအပ်တာတောင် ပြီးနိုင်စရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျနော် အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်ဘက်လျှောက်နိုင်မယ့်လမ်းကို ကြိုးစားပေးနေတာ။ ထောင်ပိုင်ဟောင်းရဲ့တူကိုလည်း စာရင်းတွေ ခေါ်ပြပြီး ကျနော် ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ မေးတယ်။ စာရင်းဖျောက်လို့ရမရ၊ လိမ်လို့ရမရ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးဖို့ ပြောပြီးပြီ၊ ကျနော်အတွက်မပူပါနဲ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားက စာရင်းတွေလိမ်ပေးတော့ အကျဉ်းဦးစီး ရုံးချုပ်က လက်ခံအုံးမှလေ”

“ခင်ဗျားဗျာ၊ ရုံးချုပ်ကမောင်တွေက ရဲဘက်စခန်းမှာ စိုက်တဲ့စပါးနဲ့ ရေနက်ကွင်း ထဲမှာ အလေ့ကျပေါက်တဲ့ ဒေါင်းစပါးကိုတောင် ခွဲခြားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ စခန်းကို စစ်ဆေးရေးလာတာက အလုပ်ကိုလာစစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွဲတမ်းလာတောင်းတာ သက်သက်ပဲ။ အခု ကိုအောင်ဆန်းဦး ပြုတ်တာက ပြဿနာပေါင်းစုံ လာဆုံနေလို့ဖြစ်တာ။ အဓိက အကျဆုံးကတော့ ရုံးချုပ်ကိုပို့ရမယ့်ခွဲတမ်းကို လျှော့ပို့ချင်လို့ စာရင်းဖျောက်တာ ပေါ်သွားတဲ့ကိစ္စပဲဗျာ။ ဝေစု မတည့်တာ ဆိုပါတော့ဗျာ”

ကျနော်က သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချကာ ...

“ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ အရှုပ်တွေနဲ့ကို ရေစက်ပါလာတယ် ထင်ပါဗျာ”

“အေးဗျ၊ အဲဒါ ဝဋ်ကြွေးလို့တောင် ပြောရမလို့ပဲဗျာ။ ကျနော်ဘဝမှာ အခြံတမ်း ကြားညပ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ခင်ဗျားပြောမှ ၈၈ အရေးအခင်းတုန်းက တိုက်ပွဲဝင်ရှေ့နေများအဖွဲ့မှာ ပါခဲ့တဲ့ ကျနော်မိတ်ဆွေ ကိုဇော်မျိုးဝင်း ကျနော်ကို ဝေဖန်ခဲ့တာ သွားသတိရတယ်ဗျာ။ ဘာတဲ့ ... သက်ခိုင် .. မင်းက ရင်ဖိုချင်လို့ ဓားပြလျှောက်တိုက်နေတဲ့လူနဲ့ တူနေတယ်တဲ့။ ကျနော်က သေချာရှင်းပါအုံးဗျာလို့ ဆိုတော့ သူက ... ဓားပြတွေ ဓားပြတိုက်တာက ပစ္စည်းတို့၊ ငွေတို့ လိုချင်လို့တိုက်တာတဲ့။ မင်းက ဓားပြအဖွဲ့ထဲဝင်ပါပြီး ငွေမလိုချင်ဘဲ အရပ်သိလို့ လူပိုင်းလိုက်တာကို ရင်လေးတဖိုဖိုနဲ့ ပြေးနေရတာ သဘောကျနေတဲ့ကောင်တဲ့။ ဟိုတုန်းက ဒီလူပြောတာ သိပ်သဘောမပေါက်လှဘူး၊ အခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ သူပြောတာ ဟုတ်တုတ်တုတ်ဗျာ။ ကိုယ့်ကိစ္စထက် သူများကိစ္စမှာ ကြားညပ်လွန်းလို့ ကျနော်ဘဝက ပိုရှုပ်သွားတယ် ထင်ပါဗျာ”

“ဒီလောက်အပြောခံရလောက်အောင် ခင်ဗျားက ဘာတွေများ ရှုပ်ခဲ့၊ ဘာတွေများ ကြားညပ်ခဲ့ဘူးလို့လည်းဗျာ”

“ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ ထိုင်းကိုရောက်သွားတဲ့အကြောင်းမပြောခင် ထောင်ထဲ ထပ်ရောက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လှန်ရအုံးမှာပါလားဗျာ။ ဒီလိုပါဗျာ”

ကိုသက်ခိုင်က သူ၏ ဘဝထုပ္ပတ် အရှုပ်ဇာတ် ကို ဆက်ပြန်ပါသည်။

အေးဗျာ။ အခုအချိန်မှာ ပြန်စဉ်းစားမိရင် ရှက်စရာလို့ခံစားရတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အမှန်တကယ်ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အားကျစရာလို့တော့ တလွဲမယူလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။

အရေးအခင်းပြီးတော့ ကျနော့် ငယ်မေးခြံပေါက် လူမိုက်တော်တော်များများ ထောင်ကထွက်လာတာကို ကျနော် ပြောခဲ့ ပြီးပါပြီ။ တခုထူးခြားတာက သူတို့ဟာ ထောင်နံရံတွင်းမှာ နှစ်ရှည်လများ နေလာကြတော့ အပြင်မှာ မနေတတ်ကြ တော့ပါဘူး။ ကျော်ရိန် ခေါ် ကမာရွတ် ဆိုရင် ဆရာ ... ကျနော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ခဏခဏ လာညည်းတဲ့အထိပါ ပဲ။ ကျော်ရိန်တင်မကပါဘူး။ အာရကီး၊ စိုးအောင်၊ မျိုးအောင်၊ မန်းနီးတို့လည်း အလားတူပါပဲ။ မှန်ပါတယ်။ ခေတ်က ပြောင်းနေပါပြီ။ သူတို့မိုက်ခွဲ ဆိုးခွဲတယ် ဆိုတာကို နောက်ပေါက်လူငယ်တွေက မသိတော့ပါဘူး။ နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ ပြီကိုး။

ကျနော်က သူတို့နဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းကလည်း အကျွမ်းဝင်ပြီးသားဖြစ်၊ လက်ရှိအခြေအနေက အထိုက်အလျောက် ပြည့်စုံနေသူ ဖြစ်လေတော့ ရှမ်းစု(၁)လမ်းက ကျနော့်ရုံးခန်းကို ခြေကြောင်းကျနေပါတော့တယ်။ ပိုဆိုးတာက ကျနော် ကလည်း သောက်တတ်စားတတ်၊ တပည့်တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့နေတတ်တော့ ဂေါဏနဂေါဏ ဖြစ်နေတော့တာပဲဗျာ။ ကျနော်လည်း သူတို့ကို တတ်သမျှမှတ်သမျှ အကြံဉာဏ်တွေပေးတာလည်းရှိပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က ချဲ့ထိရွှေခေတ် ဆိုတော့ မင်းတို့ ဆက်မမိုက်ပါနဲ့တော့။ အရင်မိုက်ဂုဏ်လေးတွေနဲ့ လုပ်စားလို့ရတာတွေရှိပါတယ်။ ချဲ့ဒိုင်တွေက မိုက် ဂုဏ်ရှိတဲ့ လူအတော်များများကို အလိုရှိနေတဲ့အချိန်လေ။ ကျော်ရိန်ဆို ကျနော် ... ဆရာဆီမှာလုပ်မယ်ဗျာ ဆိုလို့ ဘိလပ်မြေဒိုင်ခေါင်မှာ အလုပ်ပေးလိုက်တာ သုံးရက်လားပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ ကျောမှာ ဘိလပ်မြေဒိုင်ပွန်းလို့ အရေပြား တွေ လန်ကုန်ပြီး လက်လျှော့သွားပါတယ်။ စိုးအောင်၊ မျိုးအောင်တို့ကတော့ သူတို့လိုင်းနဲ့သူတို့ ဆက်စခန်းသွား ကြရင်း နံရံနောက် ပြန်ရောက်ကုန်ပြန်ပါတယ်။

နောက်ပေါက်လူမိုက်လေးတွေနဲ့ ခေတ်ဟောင်းလူမိုက်တွေရဲ့အားစမ်းပွဲတွေလည်း ခဏခဏ ကြုံရသဗျာ။ အားစမ်းပွဲ တခုမှာ အာရကီး အသက်ပျောက်ခဲ့ရောဗျာ။ ကျနော်အမှတ်မမှားဘူး ဆိုရင် ၁၉၉၂ ဝန်းကျင်ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီနေ့က သင်္ကြန်ရက်ကြီးဗျာ။ ကျနော်လည်း ကားမသုံးတော့ဘူးဆိုပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ရှမ်းစုရုံးခန်းကို မနက် ကိုးနာရီကျော်လောက်မှာ ထွက်လာတယ်။ ကမာရွတ်ဘူတာရုံ သံလမ်းအကျော်၊ မိုးပုလဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ အာရကီးက ရေခဲရေတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကော်ဖီလုံကြီးတလုံးနဲ့ ရေပက်နေရာက ကျနော်ကိုတွေ့တော့ ... အကို မောနင်းပက်ကလေး ဝင်ချသွားပါအုံးတဲ့။ အမှန်ပြောရရင် ကျနော် သောက်ဖို့ ထွက်လာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလက်သပ်မွေးထားတဲ့ မိုးပုလဲ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဝင်းထွန်းကို ကြည့်မရတာနဲ့ သူသုံးလေးကြိမ် ခေါ်တာကို “နမာစတေး” လုပ်ပြီး ငြင်းခွဲတယ် ဆိုပါတော့။

ညနေလေးနာရီ လောက်ကျတော့ ကျနော့်ရုံးခန်းကို ဘားလားပေါက်ချလာပြီး ... ဆရာ၊ အာရကီး သေပြီတဲ့။ ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်းကွာ ဆိုတော့ နောက်ပေါက်လေးတွေနဲ့ ငြိတာဆိုပဲ။

ဖြစ်ပုံက အာရကီးနဲ့ကျနော်တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ နေ့လည် ၂-နာရီလောက်မှာ ဘူတာရုံလမ်း အပေါ်ပိုင်းက ချာတိတ်တွေ မူးပြီး မိန်းကလေးတွေ နောက်ရာကနေ အာရကီးနဲ့ ငြိကြပါလေရောတဲ့။ နှစ်ဖက်စလုံး ဝိုင်းဆွဲလို့ ရန်ပွဲက ခဏလေး ပြီးသွားပါတယ်။ မပြီးနိုင်တာက နောက်ပေါက်ချာတိတ်တွေဟာ သူတို့နဲ့ရန်ဖြစ်ခဲ့တာဟာ ရာဇဝင်လူမိုက် အာရကီးလို့ မသိကြတာပါပဲ။ ရန်ပွဲပြီးလို့ သူတို့ဘူတာရုံလမ်း အထက်ပိုင်းကို ပြန်ရောက်တော့မှ သူတို့နဲ့ ဖိုက်တင်ပလေးခွဲတာ အာရကီးပဲ။ တကယ့်ဒီတိတ်ကြံကြံ ရာဇဝင်လူဆိုပဲ ဆိုတာ အရပ်က ဝိုင်းပြောကြ၊ ချွန်တာတွန်းတာတွေလည်း ပါကုန်တယ်ထင်ပါဗျာ။ ဒီအတိုင်းငြိမ်နေလို့ကတော့ အာရကီးလက်ချက်နဲ့ ငါတို့အသက်ပျောက်ရချည့်ရဲ့လို့ တွေး ကြောက်ကုန်တာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။ အာရကီးကို လက်ဦးအောင် ရှင်းဖို့ စီစဉ်ကုန်ကြပါလေရော။

ဒါနဲ့ ညနေလေးနာရီဝန်းကျင်လောက်မှာ အာရကီးက ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်း အပေါ်ပိုင်းကို ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ တက်လာတယ်။ တက်လာတဲ့အကြောင်းက ရန်ထပ်ဖြစ်ဖို့ လုံးလုံးမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဖာသာ မူးမူးနဲ့အင်းစိန် လမ်းမကြီးဘက်ကို ခြေရည်လာတာ။ ဒါကို အာရကီးတက်လာပြီဟောလို့ ကြားတော့ ပြဿနာဖြစ်ထားတဲ့မောင်တွေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အပြည့်နဲ့ စောင့်နေပါလေရောဗျာ။

ကမာရွတ်ဈေးကြီးရှေ့က ဇေယျဝတီကျောင်းတိုက်အလွန် ချစ်တီးဘုရား ရေကန်နားလည်း ရောက်ရော အသင့်စောင့်နေတဲ့ ချာတိတ်တွေက ဆိုက်ကားပေါ်က အာရကီးကို အုတ်နီခဲတလုံးစီနဲ့ နောက်စေ့တည့်တည့်ကို အသားကုန်နှစ်ချက်စီ ကြွေးလိုက်တာ အာရကီး အသံတောင် မထွက်နိုင်ဘဲ လောကကြီးကို တာ့တာ့ပြသွားရောပေါ့ဗျာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ မူးလို့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး လိုက်လာတာကို နောက်စေ့ အုတ်နီခဲစာမိတယ် ဆိုတော့ တကယ့်ချက်ကောင်းပဲဗျာ။ အာရကီးခမျာ ဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာတောင် သိမသွားရှာတာ အမှန်ပဲ။

ဘယ်အချိန်ကစခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာလည်းတော့ ကျနော်လည်းမသိဘူးဗျ။ ကမာရွတ် ဘူတာရုံလမ်းမကြီးမှာ အပေါ်ပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ အောက်ပိုင်းဆိုပြီး သုံးပိုင်းကွဲနေတယ်ဗျ။ လှိုင်မြစ်ကနေ ကမာရွတ်ဘူတာရုံအထိ အောက်ပိုင်း၊ ဟိုတုန်းက စက်တွင်းလမ်း၊ သံကြိုးတိုင်၊ အေးရပ်ကွက် ဆိုတဲ့နာမည်ကြီးနေရာတွေ။ ကမာရွတ်ဘူတာရုံ ကနေ လှိုင်အထက(၁) ကျော်ကျော်အထိ အလယ်ပိုင်း၊ မြလေးရုံလမ်း၊ မယ်ဇီကုန်းလမ်းနဲ့ တစ်ရပ်ကွက် တပိုင်းပေါ့။ အထက(၁) လှိုင်ကနေ အင်းစိန်လမ်းမကြီးအထိက အပေါ်ပိုင်းဗျ။ ကျားကျောင်းရှေ့က အုပ်စုတို့၊ ဗေဒါစုက အဖွဲ့၊ သဖော့တော သုဿန်လမ်းကမောင်တွေ ကြီးစိုးတဲ့နေရာ။ အဲဒီအပိုင်းသုံးပိုင်းက ရာဇဝင်နဲ့ချီပြီးကို မတည့်ကြတာဗျာ။ အခု အာရကီး သေရတာလည်း အဲဒီအပိုင်း အားပြိုင်မှုက နောက်ကွယ်က ပါနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမိုက်ဆိုတာ ဇာတ်သိမ်း မကောင်းတတ်ပါဘူးလေ။

အခန်း (၆၁) - တိမ်ပေါ်ခုန်တက် မိုက်လိုက်စမ်း

အာရကီးသေတာဟာ ကျနော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး ထင်ရပေမဲ့ ဆိုင်နေသလိုဖြစ်နေတာက အဲဒီ ရပ်ကွက်အပိုင်း ပြဿနာ ပါပဲ။ ကျနော်နဲ့အဖွဲ့ကျနေတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေက ကျနော်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ဘူတာရုံလမ်း အောက်ပိုင်းသားတွေ ဖြစ်နေ တဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ။ ဘူတာရုံလမ်းအပေါ်ပိုင်းအုပ်စုက ကျနော် ကို မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာတွေ ရှိလာပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျနော်စိတ်မှာ ဘာမှ မဖြစ်မိတာအမှန်ပဲဗျာ။ တရုတ်တာက ကျနော် တပည့်တရုန်းရုန်းနဲ့ သောက်စား ပျော်ပါးနေတာကို ကြည့်မရတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်ဟာ သူများပြဿနာမှာ ကြားညပ်ပြန်ပါတယ်။ အဲဒါ နောက်တနှစ် သင်္ကြန်ဗျာ။

သေချာမှတ်မိနေတာက အဲဒီသင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာ ကျနော် အာရုံတခု ရပြန်တယ်။ မနက်ခုနစ်နာရီလောက် ကတည်းက ဒီနေ့ ပြဿနာတခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သိနေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီတော့ ကျနော် ညာလက်ရုံးတယောက်ဖြစ်တဲ့ ဦးတင်ရွှေကို ကြိုတောင်ပြောထားမိတဲ့ အထိဗျာ။ ကိုတင်ရွှေ ... ဒီနေ့ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ခြံတံခါးကို သေချာသော့ခတ်ထားပါ။ ကျနော် ရုံးခန်းထဲမှာပဲသောက်မယ်။ သောက်မယ့်သူလာရင်လည်း အထဲသာ ဝင်သောက် ခိုင်း ပေတော့။ ကျနော်လည်း အပြင်မထွက်ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း အပြင်မထွက်နဲ့။ အထဲမှာသောက်ပြီး ပြန်ချင်တယ်ဆို တော့မှ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပေတော့။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ၊ ကျနော်မူးလို့ အပြင်ထွက်ချင်ရင်တောင် ဖွင့်မပေးနဲ့လို့ မှာထား သဗျာ။ အေးလေ၊ ကျနော် ရုံးခန်းမှာ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာလောက်ကတော့ ကျနော် ရှင်းနိုင်တယ်လို့ ယုံထားလို့ပေါ့ဗျာ။

အော် ... ကိုတင်ရွှေဆိုတာ ကျနော်ထက် ခြောက်နှစ်လောက်ကြီးမယ်ဗျာ။ ဘူတာရုံနားမှာ နေတာ။ သူက တကယ့် ကာယဗလမောင်တယောက်လို ကြွက်သားတွေ အမြှောင်းလိုက်ထပြီး ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းတဲ့သူ။ သူ့ဗလကြောင့် ကျနော် လည်း လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း ခန့်ထား တာလေ။ အသားညိုညို ဂင်တိုတို ပုံနဲ့ဗျာ။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့ဆိုတော့ သောက်ဖော်စားဖက်တွေကလည်း ဝင်လာမစဲ တသံသံပေါ့ဗျာ။ ရှေ့နေ ဝင်းဆွေဦး၊ ဆီခဲ စက်ရုံက သိန်းဇော်၊ ဘာလားတို့အပြင် ယမကာလုလင်ပေါင်းဆယ်ယောက်ကျော်လောက်ကို ရှိမယ်ဗျာ။ တို့လူလေးများ ဆိုသလေးနဲ့ တယောက်တခွက် ညီညွတ်ရေးနဲ့ အသက်ရှည်ရှည် ခင်မင်လိုက်ကြတာ ကျနော် အရက်ကြိုက်မှန်းသိလို့

ကျနော့်နောင်တော်ကြီးကိုယ်တိုင် နတ်မောက်ကနေ ကိုယ်တိုင်ချက်လာတဲ့ ထန်းလျက် အရက် သုံးဂါလံလောက် တောင် ချောသွားရော ဆိုပါတော့ ။

ညနေငါးနာရီလောက်ကျတော့ ကဲ ... ကိုယ့်အသက်ကို နှမြောတဲ့အနေနဲ့ ရပ်လိုက်ကြဦးစို့ ဆိုပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြတယ်။ သိန်းဇော်နဲ့ ဝင်းဆွေဦးက တာတဲ့ အရင်ထွက်သွားသမျှ။

ကျနော့်စိတ်ထင် ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် ကြာမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ။ သိန်းဇော်မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းနီရဲ စုတ်ပြတ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရုံးခန်းခြံဝကနေ ... ကိုသက်ခိုင် ကျနော့်ကို ကယ်ပါဦးလို့ စွတ်အော်နေတော့တာပဲဗျာ။

ကျနော်က စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ... ကိုသိန်းဇော် ဘာဖြစ်လာတာလဲ မေးတော့ ... သူ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က ကိုသန်းညွန့် ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီး ထပ်ချတာ အဲဒီမှာ ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာဆိုပဲဗျာ။ ကျနော်သိလိုက်ပါပြီ။ ကျနော်အပါအဝင် အရက်သမား ဆိုတဲ့ လူမျိုးက ဘယ်လောက် သောက်ရသောက်ရ၊ အားရတယ် မရှိဘူးဗျာ။ အိမ်အပြန် တနေရာရာမှာ နောက်ဆုံးခွက် လေး ချလိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်ကြတာကလား။ အခုလည်းကြည့်၊ ကျနော့်ရုံးခန်းမှာ အန်မထွက်ရုံတမယ် သောက်သွား တာကို ကိုသန်းညွန့်ဆိုင်ထပ်ဝင်ပြီး ပြဿနာ ရှာလာပြန်တာပေါ့ဗျာ။

ကျနော် သတိလက်မလွတ်ပါဘူး။ ဘာဒေါသမှလည်း မထွက်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သောက်ဖော်စားဖက်တယောက် ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ဘယ်သူတွေနဲ့များ ငြိလာပြန်ပြီလဲ ဆိုပြီး အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် ကိုသန်းညွန့်ဆိုင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုတင်ရွှေကတောင် ... ဆရာ ... ဘာလေး ညာလေး ယူခဲ့ရအုံးမလား လုပ်နေလို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ ရန်သွားဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာဆိုပြီး တားလိုက်ခဲ့မိပါသေးတယ်။

ရှမ်းစုနဲ့ ကိုသန်းညွန့်ဆိုင်ဟာ မဝေးလှပါဘူး။ ဓာတ်တိုင် လေးငါးတိုင်လောက်သာ ကွာပါတယ်။ ကျနော် ဆိုင်နား ရောက်သွားတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ လူတယောက် မြက်ဦးထုပ် ခပ်ကြီးကြီးတခုကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား တာ တွေ့ပါ တယ်။ ဘေးက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလာတဲ့ မောင်သိန်းဇော်က ... ကျနော့်ကို သမလိုက်တာသူပဲဗျာ ကိုသက်ခိုင် ... ဆိုတော့ ကျနော် ကြည့်လိုက် တာ မျက်နှာကို ဦးထုပ်ကွယ်နေတော့ မမြင်ရဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော် လည်း ဘယ်သူများ ပါလိမ့်ဆိုပြီး သူ့ဦးထုပ်ကိုလက်နဲ့ အသာလေး

မလိုက် မိပါတယ်။ ပြဿနာက တန်းဝင်တော့တာပါပဲဗျာ။

တကယ်တော့ သူက ရန်ပြုဖို့အသင့်ချောင်းနေတာဗျာ။ ကျနော်လည်း ဦးထုပ်ကို လက်နဲ့ ထိလိုက်ရော သူက ဇတ်ကနဲ မတ်တတ်ထရပ်ပြီးတဆက်တည်းဆိုသလို ကျနော့်မျက်နှာဆီကိုလက်သီးပြင်းပြင်းတလုံးပစ်သွင်းလိုက်တော့တာပဲဗျာ။

ငယ်ငယ်က သက်ခိုင်မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျနော် ဒီနေရာလာကတည်းက သတိကြီးကြီးနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ ဝိုးကနဲ ဝင်လာတဲ့လက်သီးကို နောက်ကို အသာယို့ ရှောင်အပြီးမှာတော့ အဲဒီမောင်ဟာ ပလက်ဖောင်းဘေးကနေ အင်းစိန် လမ်းမကြီးအလယ် မျဉ်းဖြူပေါ်အထိကို လွင့်သွားတော့တာပါပဲဗျာ။ ဖြစ်ပုံက ကျနော်က သူ့မျက်နှာကို ပြန်ပြီး လှမ်းအထိုးမှာ ကျနော့်ဘေးက ပါလာတဲ့ ကိုတင်ရွှေက သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလုံးကို ဖြတ်ကန်ပစ်လိုက်လို့ပါပဲ။ ကိုတင်ရွှေက ကားလမ်းအလယ်အထိလျှောက်သွားပြီး လည်စိကို ထပ်ညှစ်နေလို့ ကျနော် ဝင်တားရသေးဗျာ။

ဆက်နေရင်ပိုရှုပ်ကုန်တော့မှာမို့ ကျနော်တပ်ခေါက်ပြီးရုံးခန်းဘက်ပြန်လှည့်ခဲ့ပါတယ်။ သေချာစုံစမ်းတော့မှ ဒီမောင်ဟာ မောင်မောင်ခင်ပဲဗျာ။ ဆေးရော၊ အရက်ရော အပင်လိမ်ပြီး သိန်းဇော်နဲ့လာပြီတာ။ ကမာရွတ်အပေါ်ပိုင်းက ဆေးခြောက်ရောင်းနေတဲ့ အောင်ဝင်း၊ အေးသိန်းတို့အကို ဖြစ်မှန်းလည်း သိရပါတော့သမျှ။ ထစ်ကနဲရို အုပ်စုနဲ့ ကျယ်တဲ့ အမျိုးတွေပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ပြဿနာကို အဆုံးတိုင်ရှင်းဖို့စဉ်းစားရပါတော့တယ်။ သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့၊ ရန်မီးပွားဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်တမ်းလည်း ကျနော်နဲ့ဖြစ်တဲ့ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ၊ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို အေးအေးဆေးဆေး ရင်ဆိုင် ရှင်းပြလိုက်ရင် ပြေလည်မယ် ထင်တာပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ ညရစ်နာရီလောက်ကျတော့ ကျနော်ရဲ့ဂျစ်ကား ၁/၂၅၅၆ ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ကို နောက်တကြိမ် ထွက်ခဲ့ပြန်ရောဗျာ။ ကျနော်တားတဲ့ ကြားထဲက ကိုတင်ရွှေက လိုရမယ်ရ ဆိုပြီး ဂျစ်ကားနောက်ခန်းမှာ ပေါက်တူးတလက် တင်လာတာလည်း တွေ့တယ်ဗျာ။ ဒီတခါတော့ ကျနော် ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ ကျနော်စိတ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြေလည်မယ် ထင်တုန်းပါပဲ။

ကမာရွတ်စာတိုက်ရှေ့ရောက်တော့ ကားရပ်ပြီး မောင်ခင်ညီ အောင်ဝင်းနဲ့ စကားပြောပါရစေဆိုပြီး ချာတိတ် တယောက်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဆယ်မိနစ်တောင် မကြာပါဘူးဗျာ။ လက်နက်မျိုးစုံနဲ့ လူနှစ်ဆယ်လောက် ညာသံပေးရင်း ရောက်လာပြီး ကျနော်ကားကို ဝိုင်းလိုက်ကြပါတော့တယ် ။

ကားကို ကျနော်ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတယ်။ ဘေးမှာ ရှေ့နေ ဝင်းဆွေဦး၊ နောက်ခန်းမှာ ကိုတင်ရွှေ ပေါ့ဗျာ။ ဘာကိုမှ စဉ်းစားချိန်မရတော့ပါဘူး။ ကျနော် ချက်ချင်း ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး လူအုပ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကိုတင်ရွှေက ပေါက်တူးကိုဆွဲပြီး နောက်ခန်းက ခုန်ချပါတယ်။ ဝင်းဆွေဦးကတော့ ကျနော်မပါဘူးဆိုတဲ့ အသံကျယ် ကြီးနဲ့အော်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတော့ တယ်။

လူအုပ်ဟာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျနော်နဲ့ ကိုတင်ရွှေကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ဝိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျနော်ကို ဝိုင်းထားတဲ့ လူဆယ်ယောက်လောက်ဟာ လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ မပါဘဲ။ ခပ်ထန်ထန် ရပ်ပြီး ရင်ဆိုင်နေတဲ့ ကျနော်ကို မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ခဏအကြာမှာ လက်ရဲဇော်ရဲရှိပုံရတဲ့မောင်တယောက်က ကျနော်ဆီကို ပြေးဝင် လာပြီး လက်ထဲက တစ်ခုခု ပြေးထိုးလိုက်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျနော်ဘာလုပ်လိုက်မှန်း ကျနော် မသိ လိုက်ပါဘူး။ အချွန်တစ်ခုပြေးထိုးလိုက်တဲ့မောင်ဟာ ကျနော်လက်ချက်နဲ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကို ဘိုင်းကန် ကျသွားပါ တော့တယ်။ နောက်မှ သတိနဲ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျနော်ကိုယ်ကို ဘေးတခြမ်းစောင်းလိုက်ပြီး သူ့ ရင်ဘတ်ကို လှမ်းဆွဲရင်း အားကုန်ထည့်ပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကို ကိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်မိတာဗျာ။ ရုတ်တရက် လူတွေ ဘေးကို ရှုကုန် ပါတယ်။ ကျနော် အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်ပါဘူး။ ချက်ချင်းကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကိုတင်ရွှေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေတဲ့ လူအုပ်ဆီကို ရုတ်ခြည်း အရှိန်နဲ့မောင်းဝင်လိုက်ပါတယ်။ ကိုတင်ရွှေ ... ကားပေါ်တက်လို့တောင် စကားမဆုံးခင် သူကားပေါ်ကို လွှားကနဲရောက်လာပါတယ်။ လက်ထဲက ပေါက်တူးကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ထားတုန်းဗျာ။ ဒီ ပေါက်တူး ကြောင့် သူလည်း သက်သာရာ ရတာဗျာ။ သူက ... ဆရာ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲတဲ့။ ကျနော်က ခင်ဗျားကို စိတ်ပူ နေတာ လို့ မောင်းရင်း အမေးအဖြေ လုပ်နေလိုက်တာ ကားနောက်ကို တခုနဲ့လားလားထိမှန်နေတဲ့ ခဲတွေဒုတ်တွေကို တောင် သတိမထားမိတော့ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ ခက်တာက ကျနော်စိတ်ဗျာ။ ဒီလောက်လူအုပ်ကြီးနဲ့ ဝိုင်းသမနေတဲ့ ကြားက လွတ်နေပါရင်နဲ့ ... ကျနော် ဒေါသက ဘယ်နေရာကထွက်လာမှန်းမပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ငါ အေးအေး ဆေးဆေး လာရှင်းတာကို ရန်ရှာတဲ့ကောင်တွေ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့လို့ ဆုံးဖြတ်မိတယ် ထင်တာပဲဗျာ။ ကျနော် ကားကို လူအုပ်ရှိရာကို ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။ လီဗာကို အသားကုန်တင်၊ လူအုပ်ထဲကို ဖွတ်ထိုးမောင်းလိုက်ပြီး နတ်မောက်သွေးကို ပြလိုက်ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျနော်ပဲ လူသတ်မှုဖြစ်ဖို့ ဇာတာမပါလေသလား။ သူတို့ပဲ ကံကောင်း လေသလား မဆိုနိုင်တော့ပါဘူး။ ထင်မထားဘဲ စွတ်ဝင်လာတဲ့ကားကို ဒိုင်ဗင်နဲ့တမျိုး၊ ရှောင်လင်နဲ့တသွယ် ခုန်လွှား ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြတာ တကယ့်ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။

စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ ကျနော်ချက်နားကနေ လည်မျိုအထိ စပါးလုံး တထောက်မနက်တဲ့ အစင်းကြောင်းကြီးနဲ့ နောက်ကျောက စကစ်ပါနဲ့ထိုးရာ တချက်။ ကိုတင်ရွှေလည်း နောက်ကျောမှာ စကစ်ပါ ဒဏ်ရာတချက်ပေါ့။ အိမ်သုံး ပလာစတာနဲ့တင် လုံလောက်ပါတယ်ဗျာ။ စကစ်ပါဆိုတာတောင် မသိဘူးလားဗျာ။ ဆန်နမူနာ ထိုးကြည့်တဲ့ ဆန်ထိုး ပိုက်ချွန်နဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့စကစ်ပါက ပိုပြီးအသားထူတယ်။ တချို့ စကစ်ပါက သုံးမြောင့်၊ အမြောင့်တိုင်းမှာ မြောပါတယ်။ မြောဆိုတာက ထိုးလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း လေဝင်ပြီး အသက်ထွက်အောင် လုပ်ထားတဲ့ အချိုင့်ကလေး။ ခင်ဗျားကို ပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာဗျာ။

ရန်မီးရန်စများ ဘယ်တော့မှ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒီမောင်တွေကျနော်ကို သိပ်အခဲကြပုံမရဘူးဗျ။ အချိန် တော်တော် ကြာအောင် အပြတ်ရှင်းမယ်လို့ ရာဇသံပို့ပို့နေတယ်လေ။ ကျနော်ကတော့ သိပ်ဆန်းလှတယ်လို့ စိတ်ထဲ မရှိတော့ဘူး။ ရုတ်ခြည်း ရင်ဆိုင်တွေရင် အကောင်းဆုံး အနေအထား ဖြစ်အောင်သာ သတိထားနေတာ တခုပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းက အမျှင်တန်းပြန်တော့ နောက်တခါ သူများကိစ္စ ကြားအညပ်မှာ ထောင်ထဲ ရောက်တော့ပါပဲဗျာ။ အေးဗျာ။ နောက်တခါလည်း ဒီမောင်တွေ အုပ်စုနဲ့ပဲ ဗျ။

နောက်သုံးလလောက် အကြာပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ရာဇဝင်လူဆိုးကြီး ကျော်ရှိန်က ကိုသန်းညွန့်ဆိုင်မှာပဲ ဒီမောင်တွေနဲ့ ငြိလာပြန်ရောဗျာ။ ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်တယ်တော့ ဂယနက ကျနော်မသိပါဘူး။ ကျော်ရှိန်နဲ့ ဒီမောင်တွေ သူတပြန် ကိုယ်တပြန် ဖိုက်တင်ပလေးတယ်။ ကျော်ရှိန်လက်ကို ဓားနည်းနည်း ရှသွားတယ်။ ရဲရောက်လာပြီး ကျော်ရှိန်ကို ဖမ်းတယ်။ ကျော်ရှိန်က လက်ထိပ်နဲ့ ဆိုက်ကားနောက်မှာ။ ရဲက ဆိုက်ကားရှေ့မှာပေါ့ဗျာ။ စခန်းကိုအသွား ကျနော် ရုံးခန်းနားလည်း ရောက်ရော ကျော်ရှိန်က ဆိုက်ကားပေါ်ကနေ ခုန်ချပြေးပြီး ကျနော် ရုံးခန်း ထဲဝင်လာပြီး ကယ်ပါအုံး လုပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပါပဲဗျာ။

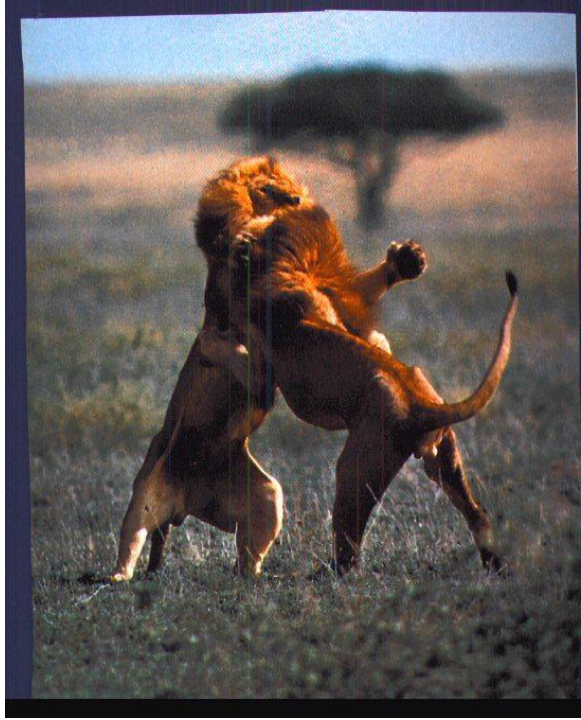
ကျနော်လည်း ရုံးခန်းမှာ ညနေပိုင်းနည်းနည်း သောက်ထားပြီး စာရင်းတွေထိုင်လုပ်နေတဲ့အချိန်။ ကျော်ရှိန် အရောသောပါး ဝင်လာပြီး ဆရာ ... ကျနော် ကို ကယ်ပါအုံးတဲ့။ နောက်က နယ်ထိန်းတင်ဌေးကလည်း ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာတယ်။ ကျနော်ရုံးခန်းထဲလည်း ရောက်ရော တင်ဌေးက ကမာရွတ်ကို ထုတ်ပေးခိုင်းတယ်။ တကယ်ဆို ကျနော် လည်း ပြန်ထည့်လိုက်မလို့ဗျ။ သူပြောပုံက ခပ်ထန်ထန်ဖြစ်နေတာရယ်။ အေးသိန်းတို့ အောင်ဝင်းတို့နဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာဆိုတာသိလိုက်တော့ စိတ်ထဲဘာအချဉ်ပေါက်သွားတယ်မပြောတတ်တော့ဘူး။ တင်ဌေး ရင်ဝကို ဆောင့်တွန်း လိုက်တာ ရုံးခန်းပေါ်ကနေ လွင့်ကျသွားပါလေရောဗျာ။ ပြန်တက်မလာတော့ဘဲ စခန်းကို ပြန်လှည့်သွားတယ် ထင်တာပဲဗျ။

ခင်ဗျားကို ကျနော်ပြောဖို့မေ့နေတယ်ဗျ။ အဲဒါက လှိုင်မြို့နယ်က နေပြည်တော်ရဲတွေဟာ တခြားနယ်ကို ပြောင်းကုန် ပြီး နောက်အသစ်တွေ ရောက်နေတာဗျ။ ရောက်နေတဲ့ ရဲတွေနဲ့လည်း စကတည်းက ယဉ်သက် ဆိုသလို ကျနော်နဲ့ ငြိထားပြီးသား။ ဖြစ်တာကလည်း ကျနော် ကိစ္စမဟုတ် ပြန်ဘူး။ ကျနော်ညီ သက်ပိုင် အိမ်က ဗွီဒီယို ရုံမှာ လစဉ်ကြေး၊ လိုင်းကြေးကိစ္စ ညှိရာကနေ အဆင်မပြေတော့ နယ်ထိန်း တပွင့်နဲ့ ဒုလုံခြုံရေးမှူး အောင်ဇင်က ဗွီဒီယိုရုံကို လာဖမ်း တယ်။ ညီတော်မောင်က ကျနော်ကို လာပင့်တာနဲ့ ကျနော် လိုက်သွားပြီး အောင်ဇင်ကို ဝါးရမ်းပါလား မေးတယ်ဗျာ။ မပါဘူးဆိုတော့ သိမ်းထားတဲ့ ဗွီဒီယိုခွေ ပြန်ပေးဆိုပြီး အနားမှာတွေ့တဲ့ မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရော။ နောက် ကျနော်က ဆက်ပြောလိုက်တယ်။ မင်းနောက်တခါ ဖမ်းချင်ရင် ဝါးရမ်းပါရမယ်။ ဖမ်းတဲ့အခွေကို စက်ထဲက မထုတ်ဘဲ ဖမ်းရတယ် ဆိုတာ မှတ်ထားလို့။ ကျနော် ရမ်းကားလိုက်တာကောင်းလွန်းလို့ ပြဿနာက ကြီးလာလိုက်တာ ကျနော်အိမ်ကို စခန်းက ရဲရှိ လူကုန် လေးဆယ်ကျော် လာပိုင်းတဲ့အထိပါပဲဗျာ။ ကျနော်က ထုံးစံအတိုင်း ဇွတ်တိုးမယ်လုပ်တာ အမေ အိမ်ကို ရောက်နေတုန်းအချိန်မို့ အမေကိုသနားရင် ရှောင်နေလိုက်ပါ သားရယ် ဆိုတာနဲ့ ငြိမ်ကုပ်ပြီး တနေရာ ရှောင်သွားလိုက်ရတယ် ဗျာ။

ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီ ရဲနဲ့ ကျနော် ရန်ငြိုးကြောင့် နယ်ထိန်းအရာရှိ စန်းလှိုင်က စစ်တပ်ကို ဖုန်းဆက်တာပေါ့ဗျာ။ သက်ခိုင်ကိုဖမ်းဖို့ ရဲနဲ့တင် မလုံလောက်ပါဘူး။ တပ်က ဝင်ပြီး ဖမ်းမှရမယ်။ သက်ခိုင်က အုပ်စုသိပ်တောင့်တယ်။ ဘာညာ လျှောက်လုပ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ကလည်း ကျနော်ပါပဲဗျာ။ ကျော်ရှိန်လက်ထိပ်ကို ရုံးမှာရှိတဲ့ ရဲဒင်းနဲ့ ခုတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သုံးလေးချက်ခုတ်တာ လက်ချော်ထိမလို့ဖြစ်ပြီး ကျော်ရှိန် သေတော့မဲ့ပုံစံ ထထအော်တာနဲ့ ... မင်းဖာသာ အပြင်တနေရာမှာ ရအောင်ဖြုတ်ပေတော့။ ပြဿနာက အေးမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး ခပ်မြန်မြန်လွှတ် လိုက်တယ်။ ကျနော်လည်း အိမ်ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ပါပလစ်ကာ ၈/၈၅၆ ကို အင်းစိန်လမ်းမပေါ်ကို မောင်းထွက် လိုက်တယ်ဗျာ။ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တိုးတော့တာပဲဗျ။

အင်းစိန်လမ်းမပေါ်ကို ရောက်လို့ သုခလမ်းဘက် ချိုးကွေ့လိုက်တော့ ကားက အရှိန်လျော့သွားတယ်။ အဲဒီမှာတင် ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံနဲ့ ခပ်ငယ်ငယ် ဝိုင်းကြီးတယောက်က ကျနော်ကားဆီကို ကပ်လာပြီး ကျနော်နားထင်ကို သေနတ်နဲ့တော့လိုက်ပါတော့တယ်။ ဟော့လူ ... ကားကို အခုရပ်လိုက်တဲ့။ မရပ်ရင် ပစ်မှာနေမှာ ဆိုပဲ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဒီနေရာမှာ တော်တော်တုံးတဲ့ကောင်ဗျာ။ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းလာတာ တပ်ခွဲတစ်ခွဲစာလောက် စစ်သားတွေ အင်းစိန်လမ်းမပေါ်မှာ အဆင်သင့်ကြိုပြီး စောင့်နေတာကို မမြင်မိဘူးဗျာ။ နားထင် သေနတ်နဲ့ လာထောက်တော့မှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်တာ ... လား ... လား နည်းနည်းနောနော လူအုပ်ကြီး မဟုတ်ပါလားဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထင် ပရိသတ်နှစ်ထောင်ဝန်းကျင်လောက်ဟာ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကြီးကို အားပေးနေ တယ် ထင်ပါဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း သွေးဆူနေတဲ့ အချိန်မို့ ထင်ပါရဲ့။ ကားမောင်းမပျက်ဘဲ ... ပစ်သားပစ်လိုက်ကွာလို့ ခံတွန်းလိုက်ရောဗျာ။ ခံတွန်းနေရင်းက ကားကို လီဗာတင်ပြီး မောင်းမယ်အလုပ်မှာ ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စစ်သားအပြည့်တင်ထားတဲ့ စစ်ကားတစ်စီးက လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် ပိတ်ရပ်ပြီး တားထားတာတွေလိုက်ရတော့သဗျာ။ တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ။ ကျနော်လည်း အချုပ်ထဲရောက်သွားရော ဆိုပါတော့။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ စစ်တပ်ကလည်း ကျနော်နဲ့ အရင်က တပွဲတလမ်း ကြိုဖူးထားတဲ့ စစ်တပ်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ညဆယ်နာရီကျော်ရင် အပြင်မထွက်ရတဲ့ အချိန်လေ။ ကျနော်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ညဆယ်နာရီကျော်လို့ အပြင်ထွက်မိတဲ့သူတွေကို စစ်တပ်ကဖမ်းပြီး အချုပ် ထဲ မဝင်ချင်ရင် ဖားခုန် အချက်တစ်ရာခုန် ဆိုပြီး မောင်းနေတဲ့အချိန်။ အဲဒီညက ဖမ်းမိတဲ့ လူဆယ်ယောက်လောက် ဖားခုန် ယိမ်းကနေကြတုန်း ကျနော်ကလည်း စီမံကိန်းတခုကနေ ဆယ်နာရီကျော်မှာ ပြန်အလာဆိုတော့ တည့်တည့် တိုးတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ကားကို တွေတာနဲ့ ချက်ချင်းရပ်ခိုင်းပြီး ဖားခုန်ခုန်နေတဲ့ ယိမ်းအဖွဲ့ထဲ ဇွတ်ဝင်ခိုင်းတော့ တာပဲဗျာ။ ကျနော်ကလည်း စီမံကိန်းလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေသူမို့ ၂၄နာရီထွက်ခွင့်ရှိတဲ့အကြောင်း စစ်ကြောင်းမှူး ရေးပေး ထားတဲ့စာကို ထုတ်ပြပါသေးတယ်။ အဲဒါ စစ်ကြောင်းမှူး အဟောင်းကွ၊ အခု အသစ်ဖြစ်နေပြီ။ ခုန်သာခုန်လည်း ဆိုရော ကျနော်ကလည်း မင်းတို့ လုပ်ချင်တာသာလုပ်ပေတော့၊ မခုန်ရေးချမခုန် လုပ်လိုက်ရောဗျာ။ ကျနော်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မူးနေတယ်လေ။ ဒီတုန်းကလည်း အချုပ်ထဲရောက်တာပါပဲဗျာ။ နောက်နေ့မနက်ကျမှ စစ်ကြောင်းမှူး အဟောင်းနဲ့ မြို့နယ်မှူးကပြန်ထုတ်တော့ ကျနော်က အချုပ်ထဲမှာ တနာရီလောက်ဆက်နေလိုက်ပါရစေအုံး လုပ်လိုက် သေးတယ်။ အချုပ်ခန်းထဲကို ခိုးသွင်းထားတဲ့ အရက်နှစ်လုံးကို ဘော်ဒါဘော်ကျွတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့နေတာ လက်စမသတ် သေးလို့လေ။

ဒီတခါတော့ ကျနော်မချောင်ဘူးဗျာ။ အချုပ်ခန်းထဲ မသွင်းခင် စခန်းမှူးရုံးခန်းထဲထည့်၊ မီးပိတ်ပြီး စစ်သား လေးငါးယောက် ကျနော်ကို သဒ္ဓါတရားကြီးကြီးနဲ့ ဆွမ်းကြီး ဝိုင်းလောင်း လိုက်ကြတာ နှာခေါင်းထဲကတောင် သွေး အတောင့်လိုက် ကျလာတဲ့အထိ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်က လည်း မီးပြန်ဖွင့်လို့ အသက်ရှူရတာကြပ်သလိုလို စိတ်ထဲ တမျိုးဖြစ်လာတာနဲ့ နှာခပ်ပြင်းပြင်း မှုတ်လိုက်မိတယ်။ နှာခေါင်းထဲကသွေးအတောင့်နှစ်ချောင်း လက်ဝါးပေါ် ကျ လာတာလည်း မြင်ရော ချက်ချင်း မတ်တတ်ထရပ်၊ တောက်တချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်တယ်။ မီးပိတ်ပြီးမှ လက်သံပြောင်ရဲတဲ့ စစ်သားတွေဘက်ကို မီးဟုန်းဟုန်း တောက်မတတ် မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်ဗျာ။ ကံကောင်းတယ်လို့သာ ပြောကြပါစို့ဗျာ။ ကိုယ်တော်ချော စစ်သားတွေ လက်စွမ်းပြတာရပ်သွားပါတယ်။ စခန်းမှူး အသစ် မျိုးညွန့်ဆိုတဲ့မောင်ကလည်း တညလုံး မအိပ်ဘဲ စစ်ဒေသ၊ မဝတ၊ ခဝတ၊ တဝတ၊ ရှိရှိသမျှ ဌာန အကုန် လုံးကို လျှောက်သံတော်ဦး တင်လိုက်တာ နိုင်ငံတော်

အရေးပေါ် လုံခြုံရေး စီမံချက်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ(၅)ည နဲ့ အမှူးဖွင့်ပြီး အင်းစိန်ထောင်ကို ပို့လိုက်တော့တာပေါ့ ဗျာ။ ရဲမှူးမျိုးညွန့်က ကျနော်တို့ ဦးစီးလိုက်စွဲမှာကတည်းက ကျနော်တို့ ကောင်းကောင်းတေးထားတာလေ။

ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးဗျာ။ ကျနော်ပြဿနာဖြစ်သံကြားလို့ ကျနော်ရုံးခန်းကို လိုက်လာကြတဲ့ ညီတော်မောင် သက်ပိုင်၊ ဘားလား၊ တပည့်ကျော် ဖိုးနီ အပါအဝင် သတင်းမေးဧည့်သည် အားလုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်ကို အမှုတွဲလိုက်သေး တယ်ဗျို့။ ကျနော်ကောင်းမှန်း သူတို့လည်း ထောင်ထဲ ရောယောင်ပါလာကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ပါဗျာ။ ပြဿနာရဲ့မူလလက်သည် ကျော်ရှိန် ခေါ် ကမာရွတ် ကတော့အမှုမဖြစ်လိုက်ဘူးဗျ။

အခန်း (၆၂) - သန်းခေါင်ထက်နက်တဲ့ညဉ့်

ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပါဗျာ။ အဲဒီအချိန်က စစ်ခုံရုံးတွေ ခေတ်စားနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျနော်လည်း ထောင်ကို ကြောက်ပါသော်ကောဗျာ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ထောင်ဆိုတာ ဝင်လိုက်တာနဲ့ ... မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ အပြင်မှာ ဗိုလ်ကြီးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဗိုလ်မှူးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိကြီးတွေဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးကြီးတွေဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေကို ထောင်ဖူးဝမှာ ချိတ်ထားခဲ့ကြ၊ ကျောင်းမှာနေရင် ကျောင်းစည်းကမ်း၊ အိမ်မှာနေရင် အိမ်စည်းကမ်း၊ ထောင်မှာဆိုရင် ထောင်စည်းကမ်း။ အခု မင်းတို့ရောက်နေတာ ထောင်ဆိုတော့ ထောင်စည်းကမ်း ဆိုတာတွေ သင်ပြ ပေးမယ် ... ဆိုတဲ့ ထောင်ဂါထာရွတ်သံကို အခုထိတောင်နားထဲမှာ ကြားနေတုန်းပဲဗျာ။

ကျနော် အမှန်းဆုံးကတော့ ထောင်အနံ့ပဲဗျ။ ဘယ်လိုမှကို ခံစားလို့မရခဲ့ဘူး။ သံတိုင်တွေအနံ့၊ လူပေါင်းစုံ အနံ့၊ အောက်သိုးသိုး ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့၊ ကျနော် ထောင်ဆိုတာမရောက်ဖူးခင် ကျနော်ယောက်ဖတော် ဆေးချစ်သူ ထောင်ထဲ ရောက်တုန်းက ထောင်ဝင်စာ သွားတွေတာ အဲဒီအနံ့ကြောင့် ထိုးအန်ခဲ့ဖူးတဲ့ အထိဗျ။

အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျနော်ဇနီးလည်း ကျနော်မိတ်ဆွေအရင်းအချာတွေ စစ်တပ်အဆက်အသွယ်တွေ လိုက်ရှာပြီး ပြန်ထုတ်နိုင်ဖို့ တဖားဖား လိုက်လုပ်ရတာပေါ့။ အမှတ်တင်တဲ့မောင်တွေက အမှတ်ကြီးကြီးအောင် ကျနော်အပြင်မှာရှိနေ ရင် လှိုင်မြို့နယ်ကို အုပ်ချုပ်လို့မရပါဘူး ဆိုတဲ့အထိ ချဲ့ကားထားတော့ ထင်သလောက်မလွယ်ဘူးဗျာ။ ထောင်ဝင်စာ လည်း တွေ့ခွင့်မရဘူးဗျာ။ ကျနော်တို့အဖွဲ့အတွက် စားစရာပို့ချင်ရင်တောင် တခြား အကျဉ်းသား တယောက်နာမည်နဲ့ လာတွေ့ပြီး ပို့မှရတယ်။ ကျနော်ကလည်း လူလည်ဆိုတော့ ထောင်ဝန်ထမ်း တပ်ကြပ်ကြီး စံသိန်းကို အိမ်လွှတ်ပြီး ငွေယူခိုင်းတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ငွေသွင်းခက တရာနစ်ဆယ်နှုန်းပေါ့ဗျာ။ တခါသွင်းရင် သုံးသောင်းဆိုတော့ ကိုစံသိန်း ကလည်း ဘယ်တော့ အိမ်ကို ထပ်သွားပေးရမလဲချည်း မေးမေးနေတော့တာပဲဗျာ။ ကျနော်ဇနီးကသာ အပြင်မှာ

သောကမျိုးစုံနဲ့ လျှောက်လိုက်နေတာ ကျနော်က ထောင်ထဲမှာ ယခုလည်းမိုက်မြိန်စွာ ရှေ့ကိုတိုးလို့ဆပိုးမိုက်အုံးမှာ ဆိုသလို ပြဿနာတွေ ဆက်ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။

နေဦးဗျာ၊ ထောင်ထဲမှာလည်း ကျနော်ရဲဘော်ဟောင်းတွေက တပြိုင်ကြီးဗျ။ ကျနော် ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ် လုပ်ပေးဖူးတဲ့ မောင်မောင်ကြီး၊ ဂျာဝါး အပြင် စိုးအောင်၊ မျိုးအောင်၊ စိုးမြတ်တို့နဲ့လည်း ပြန်ဆုံနေကြတယ် ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ ကျုပ်က ထောင်ထဲမှာ မျက်နှာကြီးမျိုး ဖြစ်နေပြန်ရောဗျာ။ မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ထင်ပေါ်ချင်တော့ ထောင်ထဲမှာ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်း ပြဿနာ ထတက်ကြတာ အချင်းချင်း ရှင်းမရတာနဲ့ ကျနော်ကို ခုံသမာဓိ လုပ်ခိုင်းနေပြန်ရောဗျ။ ကျနော်ထောင်ထဲရောက်လို့ ဆယ့်ငါးရက်လောက်မှာပေါ့။ မနက်ဆယ်နာရီလောက်ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျနော် ရောက်နေတဲ့ နှစ်-ဆောင် အပေါ်ထပ် အခန်းနံပါတ်-လေး မှာ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာကနေ ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဖြစ်ကုန်ရောဗျာ။ ဖြစ်ပုံက ဘိန်းဖြူကို အဝတ်အစားအထပ်ကြီးတထပ်နဲ့လဲကြရာက စတာပဲဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ထောင်ထဲမှာ ဘိန်းအရောင်းအဝယ်ကို ငွေနဲ့လည်း လုပ်တယ်၊ နွားဆေးလိပ်နဲ့လဲတယ်၊ စီးကရက်နဲ့လဲတယ်၊ အဝတ်အစားနဲ့လည်း လဲတယ်။ ထောင်ထဲမှာ အဝတ်အစား ဈေးကွက်ကြီး ရှိနေတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလားဗျာ။ ဝယ်မယ့် မောင်တွေက တတောင်လောက် အမြင့်ရှိမယ့် အဝတ်ဟောင်းတထပ်ကြီး ယူလာပြီး ဘိန်းရောင်းတဲ့ မောင်ကို ဘိန်းဖြူ ထုတ်ပြခိုင်းတယ်ဗျာ။ ဘိန်းဖြူလည်း ထုတ်ပေးလိုက်ရော ချက်ချင်းဆိုသလို တယောက်သော မောင်က စက္ကူလေးတရွက်ပေါ်တင်ပြီး ရွတ်ကန် ရှူသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ သူ့နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ သုံးလေးကြိမ် တရွတ်ရွတ် သပ်နေတယ်။ မကြာပါဘူးဗျာ၊ ဘေးနားက သောက်ရေအိုးအဖုံးနဲ့ ဘိန်းရောင်းတဲ့မောင်ကို ကောက်ထုပြီး အဝတ်ထပ်ကြီးကို ပြန်မပြီး ထွက်သွားပါလေရော။ ကျနော်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတော့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အစအဆုံး သိနေ မြင်နေတာပေါ့ ဗျာ။

တကယ်တော့ ထောင်ထဲမှာ ဘိန်းရောင်းတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နောက်ကွယ်မှာ နှစ်ကြီးသမား ဒိတ်ဒိတ်ကျလူမိုက်တွေ၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေပါ ပါနေတာပါ။ သာမန်တယောက်စာသုံးတာလောက်ကိုတော့ စအိုထဲ သွင်းယူလာကြတာ များပါတယ်။ ထောင်ထဲကို မူးယစ်ဆေးဝါး သွင်းတဲ့နည်းတွေကလည်း စုံပါဗျာ။ ဝန်ထမ်းနဲ့ သွင်းတယ်၊ ဘိန်းရည်ကို နှမ်းပျစ်မှာ သုတ်ပြီး သွင်းတယ်။ ငါးပိကြော်ထဲကို ဘိန်းရည်ထည့်ပြီး သွင်းတယ်။

ဒါနဲ့ ရယ်စရာတခု ပြောရအုံးမယ်။ ထောင်ကျအချင်းချင်း အရူးလို့ခေါ်နေကြတဲ့ အရူးအေးမြင့်က ရုံးထွက်အပြန် တခေါက်မှာ ဒိုင်ယာဇီပင်ကို ပလစ်စတစ်နဲ့ထုပ်ပြီး စအိုထဲသွင်းလာတယ်။ အပြားနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ အမှန်က သူ့အမှတ်နဲ့ တယောက်တဝက်စီချမယ်ဆိုပြီး သွင်းလာကြတာ။ ထောင်ထဲရောက်တော့ စအိုထဲက ပြန်ထုတ် လိုက်တာ ထုတ်ထားတဲ့ ပလစ်စတစ်အိတ်က ပေါက်နေတယ် ဆိုပဲဗျ။ ဒါနဲ့ ဆေးပြားတွေကို အေးမြင့်က နှမ်းကြည့်ပြီး ... ဟာ ... တော်တော်နံ့နေပြီကွ တဲ့။ ဒီလောက် ချိုးစော်နံ့နေတာ မင်းလုပ်မနေနဲ့တော့၊ ငါပဲ အနစ်နာခံလိုက်တော့မယ် ဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းလိုက်တာ သူ့အမှတ်ခမျာ အောင့်သက်သက်နဲ့ ထရိုက်ရတော့မလို့၊ ထိုင်ငိုရတော့မလို့ ဖြစ်သွား ရပါလေရောဗျာ။

ဒါပေမဲ့ အခုဘိန်းမျှက ရယ်စရာမဟုတ်ဘူးဗျား။ ရောင်းတဲ့အုပ်စုက မကျေနပ်တာနဲ့ ဧရာမ ပြဿနာကြီး ဖြစ်လာတယ် လေ။ ဘိန်းဖြူကို အလကားရှူသွားတဲ့မောင်တွေကလည်းမလျော့ဘူး။ ပြဿနာရှာရင် လက်တုန့်ပြန်မယ်။ ဘိန်းရောင်း နေတာ အကုန်လျှောက်ဖော်မယ် ဆိုပြီး အော်ကြက်ထုတ်တော့တာပဲဗျို့။ အဲဒီပြဿနာက ကျနော်ဆီ ရောက်လာတာ လေ။ နှစ်ဖက်စလုံးက မောင်တွေက ကျနော်ကို လာတိုင်ပင်ကြရင်း ... ပြဿနာကတော့ မိုးမီးလောင်ကုန်တော့မယ် ဗျာ။ ကြားထဲက ဆရာပဲ တရားသူကြီးလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးပါတော့လို့ ဖြစ်လာသဗျ။ အမှန်တော့ သူတို့ နှစ်ဘက်စလုံး

ဟာ ခံတဲ့ အုတ်သျှစ်ကော၊ ထုတဲ့အုတ်သျှစ်ပါ ကွဲကုန်ကြမယ့်ကိန်းမို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း နောက်တနေ့ကို အမိန့်ချမယ် ဆိုပြီး ရုံးချိန်းပေး လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

နောက်တနေ့မနက် ကိုးနာရီလောက် အဆောင်ပေါ်မှာလူရှင်းနေတုန်း ဘိန်းလုရှူတဲ့ အဖွဲ့ကို ကျနော် အရင်ခေါ် လိုက် တယ်။ လာတဲ့သူတွေက လုတဲ့မောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်နေတဲ့ စိန်ကုလား၊ တင်ဌေးနဲ့ စိုးအောင်။ ကျနော်က သူတို့အဖွဲ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စ ဆက်ရှည်နေရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ငဲ့ထွက် ပို သိပြီးသားပါ။ မင်းတို့လူကသွားလုတာမို့ မင်းတို့ဘက်ကလွန်တယ်။ အမှန်မှာ ဟိုဘက်က မင်းတို့ကို တလေးတစား ရှိနေတာအမှန်ပဲ။ ကိုယ့်ကို လေးစားနေတဲ့သူတွေနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်သင့်ဘူး။ ကျသင့်တဲ့ငွေကို ငါပဲ စိုက်ပေးပါမယ်။ မင်းတို့ လက်နဲ့ပေးလိုက်ပါ ... ဆိုတော့ ခပ်ငေးငေးလုပ်နေကြပြီး ခေါင်းငြိမ်ကြသေးဗျာ။ ဆရာ့ငွေမလိုပါဘူးတောင်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ နောက်တဖွဲ့ကို ထပ်ခေါ်လိုက်တယ်။ အေး ... လုရှူသွားတဲ့ကောင်က ယင်းထပြီး လုပ်သွားပုံရတယ်။ အမှန်က မင်းတို့ကို တလေးတစားရှိပြီးသားပါ။ ဆေးပြတ်လွန်းလို့ ဖြစ်တာထင်တယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရင် ဘာဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းတို့က ထောင်ပီအိပ်ချီဒီတွေမို့ ငဲ့ထွက်ပိုသိပြီးသားတွေ။ ထောင်ထဲမှာပြေးကြည့်ရင် ဒီလူတွေပဲ ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေ တာမို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် စဉ်းစားကြစေချင်တယ်။ မင်းတို့ငွေကို ငါစိုက်ပေးပါမယ် ... လည်းပြောလိုက်ရော ကိုယ်တော် ချောတွေ ချက်ချင်း ခေါင်းငြိမ်ကြသေးဗျာ။ သူတို့ကလည်း ဆရာစိုက်ပေးမနေပါနဲ့။ ကျနော်တို့အလုပ်က ဘိန်းစားတွေနဲ့ လုပ်ရတာမို့ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်ဆိုပဲ။ တိုတိုပြောရရင် အပြန်အလှန် လေးစားနေကြတယ်ဆိုတဲ့ စကားတလုံးနဲ့ အိပ်စိုက်တရားသူကြီးရဲ့ အမိန့်ဟာ အတည်ဖြစ်ပြီး ရန်မီးငြိမ်းကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ အမှန်တော့ ကျနော်ဟာ ဘော်ဒါ ကလွာနဲ့ ဘိန်းဖြူတောင် အလကားလိုက်ဝယ်ပေးတဲ့သူမျိုးဆိုတာ ထောင်ထဲကို ဘိန်းဖြူမှန်း ကြိုရောက်နေတဲ့ ဂျာဝါးနဲ့ မောင်မောင်ကြီးတို့ ဆီကနေတဆင့် သိပြီးသားဖြစ်တာလည်း ပါပါတယ်ဗျာ။

သူများဘိန်းကိစ္စ ရှင်းပြီးလို့ အေးပြီမှတ်တယ်။ ကျနော် အမှတ်ဖိုးနီကိစ္စက ထပ်ဝင်လာပြန်သေးတယ်ဗျာ။ ရန်ပွဲ ကြောင့် ထောင်ထဲရောက်လာပါတယ်ဆိုကာမှ ထောင်ထဲ မှာ ရန်ပွဲထပ်ကြိုနေရ တဲ့ ကိန်းဗျာ။ ဖြစ်ပုံက တညနေ ထောင်ပိတ်ခါနီးမှာ ဖိုးနီက အပေါ်ထပ် အဆောင်ရှေ့မှာ ထောင်ထဲက ဒန်ပန်းကန်နဲ့ ထမင်းစားနေသေးဗျာ။ အဲဒီ အချိန်မှာ စည်းကမ်းထိန်းဆိုတဲ့ တောင်မရောက် မြောက် မရောက်၊ ထောင်လက်ကောက် တကောင်က သူ လာနေ တာကို ထမင်းစားနေရပါမလား ဆိုပြီး လက်ထဲက ကြိမ်နဲ့ ဖိုးနီကို သမလိုက်တာ စားလက်စ ဒန်ထမင်းပန်းကန်ပါ ကိုယ်တပြန် နဖူးမှာ ဘုသီး ကိုယ်စီ ဖြစ်ပြီး ပြဿနာ ညီတော့ညီသားဗျာ။ ဖိုးနီ အရိုက်ခံရပြီး ရိုက်တဲ့မောင်နဲ့ ပြေးဝင်သွားလိုက်ကြတယ်။ ဝင်တာ၊ ဝင်ဆွဲတဲ့ မောင်တွေ ကြောင့် ပွဲကရပ်သွားပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် မကျေနပ်ဘူးဗျာ။ ဘယ်နှယ် ထောင်ထဲ ရောက်နေတာတောင် ထမင်းလေးတလုပ်ကို မြို့မကျအောင်ရိုက်ချရတယ်လို့။ တကယ်ဆို ဖိုးနီထောင်ထဲ ရောက်လာရတာ ကျနော် ပယောဂကြောင့် ဆိုတော့ ကျနော်မှာ တာဝန်ရှိတယ် ထင်လို့ဗျာ။

ကျနော်လည်း စိတ်ထဲမှာခံပြင်းလွန်းတာကြောင့် ဖိုးနီကိုရိုက်သွားတဲ့ စည်းကမ်းထိန်းကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် လက်တုန့်ပြန်ဖို့ စီစဉ်တော့တာပဲဗျာ။

နောက်နေ့မနက်မှာပေါ့ဗျာ။ တောင်ယာမှာသုံးတဲ့ ငန်းပြားပေါက်တူးတွေလို စိုက်ပျိုးရေးသုံး ကိရိယာပစ္စည်းတွေသိမ်းတဲ့ ဘုတ်တိုက်ကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။ အဆောင်ဘေးက တထပ်အုတ်တိုက် သေးသေးလေးလေး။ ထောင်လူမိုက်တွေက အရေးအကြောင်းဆို သုံးနိုင်အောင် လက်နက်တချို့ကို အဲဒီမှာ သိမ်းထားတတ်ကြတယ်။ ဒါကို ကျနော် စပ်စုထားတာမို့ သိနေတယ်ဗျ။ အဲဒီဘုတ်တိုက်ထဲကို ကျနော်မယောင်မလည်ဝင်သွားပြီး တိုက်ပွဲဝင် လက်နက် ရှာလိုက်တယ်။ ရှစ်လကွလောက် အရှည် သံဆူးချွန်နှစ်ချောင်းရလိုက်တယ်။ ဘားလားတချောင်း၊ ကျနော် တချောင်းကိုင်ပြီး မနေ့က ဖိုးနီကို လက်စွမ်းပြသွားတဲ့မောင်ကို တိုးချဲ့ဆောင်မှာ ပက်လက်အိပ်နေတုန်း ဝိုင်းထား လိုက်ကြရောဗျာ။ ဘလိုင်သွားဝိုင်းတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ဒီမောင်နောက်က မဆီမဆိုင်ကောင်တွေ ပါလာရင် ဝင်ထားဖို့၊ ဝင်ပါဖို့ပါ နာမည်ကျော်လူမိုက်တွေကို ကြိုညှိထားရတာပေါ့ဗျာ။ ကြိုတင် ဇယားဆွဲထားတယ် ဆိုပါတော့။ သူတို့ကတောင် ကျနော်ကို တားကြပါသေးတယ်။ ကျနော်ကလည်း ဒေါသက ရှေ့ရောက်နေတော့နားမဝင်ဘူး။ မင်းတို့ မကူညီနိုင်ရင် ဝေးဝေးနေ၊ ငါ့ကို လာတားရင် ငါ့ရန်သူပဲလို့ ပြန်ကြိမ်းလိုက်တယ်ဗျာ။ ဒီမောင်က ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့် မထားဘဲ ရုတ်တရက် ဝိုင်းလိုက်တာကိုလည်းတွေ့ရော၊ နံရံမှာ ခေါင်းကပ်ပြီး ပက်လက်လှန်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ သွေး မရှိတော့ဘူးဗျာ။ တိုးချဲ့ဆောင်တစ်ခုလုံး ... မဆိုင်တဲ့ကောင် ခပ်ဝေးဝေး နေနေ။ နောက်မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ဆိုတဲ့ ကျနော်အသံက ဟိန်းထွက်နေသလို။ ဒီကောင်ကို ဝိုင်းထားတဲ့ ကျနော်တို့က အတွင်းဝိုင်း၊ အပြင်က ကာကွယ်ထားတဲ့ လူမိုက်တွေက အပြင်ဝိုင်း၊ လူဝိုင်းကနှစ်ထပ်ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ လူလည်းအဝိုင်းခံရရော ဒီမောင် လက်အုပ်ချီ တောင်းပန် လိုက်တာဗျာ။ ဘေးကလူတွေတောင် ကျနော်တို့ မရက်စက်သင့်ဘူး ထင်ကုန်တဲ့အထိဗျာ။ ကျနော်အကျင့်ကလည်း အောင်မယ်လေး တ၊ရင် ကြောက်ပါပြီ ထပ်အော်ခိုင်းတာကို မကြိုက်တတ်တဲ့သူ ဆိုတော့ ပြန်သနားသွားပြီး သတိပေး ရုံနဲ့ ပွဲပြီးသွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ အင်း ... ထောင်ထဲမှာတော့ ဒီလူဟာ ဇယားနိုင်တယ်၊ မတရားဘူးထင်ရင် နေရာ မရွေးတဲ့သူ ဆိုပြီး မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးပြန်တာပေါ့ဗျာ။

အော် .. ခင်ဗျားက ကျနော် ထောင်ထဲမှာ ရမ်းကား နေတယ်လို့ချည်းထင်လို့လားဗျာ။ ဒီလိုတော့ မဟုတ် သေးဘူးဗျ။ ကျနော်ပြုခဲ့တဲ့ ထောင်တွင်း ဒါနခန်းလေး တွေ ရှိပါသေးသဗျာ။ မှတ်မှတ်ရရ ပထမဒါနကတော့ ထောင်ထဲကို အူလည်လည် ရောက်လာခဲ့ရတဲ့ ကိုရင်လေးနှစ်ပါးရဲ့ စားရေးသောက်ရေးကို တာဝန်ယူ ထားတာပဲဗျ။ ဒီကိုရင်လေး နှစ်ပါးက သာကေတ ဘက်ကပါဗျာ။ သူတို့ ဇာတိရွာ၊ အညာက ဦးလေးတွေ မြို့တက်လာတော့ အချိန်မတော် အရက်သောက်ချင် တယ် ဆိုလို့ အရက်ထွက်ဝယ်ပေးတာ လမ်းမှာ စစ်တပ်နဲ့ တိုးတော့ သာသနာ ညှိုးနွမ်းစေမှန်း အမှဖြင့်ခံရပြီး အချုပ်ကျလာတာဗျာ။ ဘယ်နယံ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အရွယ် ကိုရင်တွေကို သူများသောက်ဖို့ အရက်ဝယ်ပေးမိတာနဲ့ ထောင်ထဲ ဘာကြောင့်ပို့ရသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ တောင် မရပါဘူးဗျာ။ စားရေးသောက်ရေးက ကျနော်အတွက် ရေးကြီးခွင်ကျယ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ။ မနက်ပိုင်းမှာ စားချင်တဲ့ဟင်း ပြောလိုက်ရုံပဲ။ ကျနော်ဘေးကလူသတ်မှန်း အချုပ်ကျနေတဲ့ သောင်းမြင့်ဆိုတဲ့ကလေးက ချက်ပေး တာ။ လိုတဲ့ ဟင်းချက်စရာ၊ ဟင်းစားကိစ္စက စိုးအောင်နဲ့ ဘားလား တာဝန်လေး။

အော် ... သောင်းမြင့်ဆိုလို့ ကျနော် သောင်းမြင့်ကိုလည်း ထောင်ကလွတ်အောင် ကူညီခဲ့သေးတယ်ဗျာ။ တဆက်တည်းပဲ လူတယောက် အသက်ကိုလည်း ကယ်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။

သောင်းမြင့်က လူထူးလူဆန်းထဲမှာ ပါတယ် ဆိုရမယ် ဖျ။ သူက အသက်သာ အစိတ်ဝန်းကျင် ရှိသေးတာ၊ လူသတ်မှုနှစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်။ ပထမတကြိမ်က သက်သေ မခိုင်လုံလို့ လွတ်ခဲ့သတဲ့။ အခုဖြစ်တာ ဒုတိယ အကြိမ် ဆိုပဲ။ ကျနော်တို့တော့ ခင်နေရာလို့ သူ တကယ်သတ်ခဲ့ တဲ့ အကြောင်း ရိုးရိုးသားသားပြောရာ ပါတယ်။ အရေး ထဲ ခင်ဖျားက သူ့အမှုအကြောင်း သိချင်နေ ပြန်ပြီလား ဖျ။ သောင်းမြင့်က အင်းစိန် တဖက်ကမ်းမှာ နေ သတဲ့ဖျ။ ပထမဖြစ်တဲ့ အမှုအကြောင်းကို ကျနော် မသိ ဘူးဖျ။ အခုဖြစ်လာတဲ့ အမှုက သူ့ယောက်ဖကြောင့် တဲ့ ဖျ။ သူ့ယောက်ဖ လယ်ထဲအသွားမှာ သူ နောက်ကနေ

လိုက်သွားတော့ သူ့ယောက်ဖက ရန်ကြွေးရှိတဲ့မောင်တယောက်နဲ့ လူသူပြတ်တဲ့နေရာမှာဆုံမိကြတယ်တဲ့။ တယောက် တခွန်း စကားများရာကနေ ပါလာတဲ့ ကိုင်းခုတ်စားတွေနဲ့ ခုတ်ကြတော့မယ့် အခြေအနေအထိဖြစ်လာတော့ နောက်က ပါလာတဲ့ သောင်းမြင့်က လက်ထဲက ဝါးစိမ်းဒုတ်နဲ့ သူ့ယောက်ဖရဲ့ရန်သူတော့ အုတ်ဆက်ကို ရိုက်ထည့်လိုက်တာ ဖြောင်းကနဲ အသံမြည်ပြီး တချက်တည်း အသက်ပျောက်သွားရောတဲ့ဖျ။ ကံကောင်းချင်တော့ သောင်းမြင့် အခု အမှု မှာလည်း သက်သေမရှိဘူးဖျ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ လယ်ထဲတွေက လူတွေ သက်သေထွက်တော့လည်း အခင်း ဖြစ်ပွားချိန်မှာ သေနတ်သံတချက် ကြားလိုက်တယ်ဆိုပြီး တညီတညွတ်တည်း ထွက်ကြသတဲ့။ အမှန်က သောင်းမြင့် ရိုက်လိုက်တဲ့ ဒုတ်ချက်က အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ချက်ကောင်းကိုထိပြီး အုတ်ဆက်ပွင့်သွားတဲ့ အသံကို သေနတ်သံ ထင်နေ ကြတာပေါ့ဖျ။

အမှုစစ်ပြီးလို့ အမိန့်ချဖို့နှစ်ပတ်အလိုလောက်မှ တရားသူကြီးက ရှေ့ဖတ်စာရေးကနေ တဆင့် သောင်းမြင့်တို့ဘက်ကို ငွေတသောင်းခွဲ တောင်းတယ်တဲ့။ သောင်းမြင့်က ပေးရမလားလို့ ကျနော်ကို လာတိုင်ပင်တော့ ကျနော်လည်း ပေးရမယ်၊ သူတောင်းတာ မင်းကိုလွှတ်ချင်လို့ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ အကြံပေးလိုက်ရတယ်ဖျ။ အဲဒီအချိန်မှာ သောင်းမြင့်က ထောင်ထဲမှာ နောက်ထပ်လူတယောက်ကို သတ်ဖို့ ဖြစ်လာပါလေရောဖျ။ သူသတ်မဲ့မောင်က တန်းစီး စိန်ကုလားဖျ။ စိန်ကုလား ဆိုတဲ့မောင်ကလည်း လူသတ်မှုနှုတ်လာပြီး နှစ်ရှည်အကျဉ်းသားဆိုတော့ အဆောင်နှစ် တန်းစီး ဖြစ်နေ တာ။ ဒီမောင်က တော်တော်တော့ ရိုင်းသဖျ။ လူကြီးမှန်းမသိ လူငယ်မှန်းမသိ၊ ဆဲလိုက်ဆိုလိုက်၊ ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်တာမှ တကယ့် အယုတ္တအနတ္တ။ ထောင်ထဲမှာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတာ မဆန်းပေမဲ့ စိန်ကုလား ဆဲတာ ကတော့ ရိုင်းလွန်လွန်းတယ်လို့ထင်သဖျ။ အဲဒီ စိန်ကုလားက သောင်းမြင့်ကို ဘာအပြိုးနဲ့ဘာကိုတေးထားမှန်းတော့ မသိလိုက်ဘူး။ တန်းစီချိန်မှာ ဝါးဆစ်ပိတ်နဲ့ စွတ်ရိုက်ပစ်တာ သောင်းမြင့်ကျော မှာ အရိုးတွေထင်ကုန်တဲ့အထိဖျ။ အဲဒီ မှာတင် သောင်းမြင့်လည်း စိန်ကုလားကို သတ်ဖို့ကြံတော့တာပဲဖျ။ သောင်းမြင့်ဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ တကယ်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးဖျ။ စိန်ကုလားကိုသတ်ဖို့သာ ဇယားဆွဲနေတာ၊ စိန်ကုလားကို သူက လေသံ အေးအေးနဲ့ ပြန်တောင် တောင်းပန်နေသေးတယ်။ ငယ်သေးတော့ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ဖျ။ စိတ်ရင်းက ကောင်းရာပါတယ်။ ကျနော်တို့ကို မညည်းမညူ သူပဲ ချက်ပြတ်ကျွေးမွေးပြီး လူကြီးကိုလူကြီးမှန်းလည်း သိတတ်ရာ ပါတယ်။

ကျနော်နဲ့သောင်းမြင့်က ဘေးချင်းကပ်ရက်အိပ်တာဆိုတော့ သူ ညညမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချချနေတာကို ကျနော် အကဲခတ်မိတယ်။ ကျနော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဖြစ်လာတာနဲ့ သောင်းမြင့်ကို ... မင်းစိတ်ကို လျော့ထားပါကွာ လို့ လည်း ပြောလိုက်ရော ... ဦးလေးက ကျနော်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလို့လား၊ ကျနော်ကို မတားပါနဲ့တဲ့။ သူပြန်မေးမှ သူဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျနော် တကယ်ရိပ်မိသွားတယ် ဆိုပါတော့ဖျ။ တကယ်ဆို ကျနော် ဒီကလေးကို ခင်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ အိမ်ထောင်ကျ၊ မိန်းမရတာ ခြောက်လတောင် မပြည့်သေးဘူး ဆိုပဲ။ သူ့မိန်းမက သူ့ထက် အသက်ကြီးတော့

သူက မမ လို့ခေါ်တယ်တဲ့။ တခါတခါ သူ ... သူ့မမအကြောင်းပြောရင် ကျနော်မှာ တနာရီကျော်လောက်ကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ပေးရတယ်။ သူကလည်း ဒါကို သိပ်သဘောကျတယ် ထင်ပါ့ဗျာ။

ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ စိန်ကုလားကို သူ့အပြတ်ရှင်း တော့မယ့်အကြောင်း ကျနော်ကိုဖွင့်ပြောရှာတယ်။ ပြောတဲ့အချိန်မှာ စိန်ကုလားကို သတ်မဲ့ဆူးချွန်က သူ့ခေါင်းအုံးအောက်ကို ရောက်နေပြီဗျ။ ကျနော် တောင် ရုတ်တရက်လန့်သွားတယ်ဗျာ။ အေးလေ၊ ထောင်မှာ တန်းစီပြီး ပုံစံထိုင်နေတုန်း လည်ပင်း အောက်ခြေက ညှပ်ရိုးကြားကို ဆူးချွန်နဲ့ တချက် တည်း အသေထိုးထည့်လိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ကျနော် ကြားဖူးပေါင်း များနေပါပြီဗျာ။ ဒီတော့ သောင်းမြင့်ကို ကျနော် လေပြေထိုးရတယ်။ မင်း လုပ်ချင်တာကို ငါ ဇွတ်မတားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ တော့ မလုပ်စေချင်ဘူး။ ငါလည်း မင်းကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ ဒီညမင်းနဲ့ငါ စကားပြောချင်သေးတယ်ဆိုတော့ သူက ခေါင်းငြိမ့်သဗျာ။

ညဘက်အိပ်ချိန်လည်းရောက်ရော နှစ်ကိုယ်ကြားလေး သူ့မမ အကြောင်း စကားစလိုက်ရတယ်။ သူ့မမနဲ့ဘယ်လိုတွေ့ ကြတယ်၊ ဘယ်လိုအဆင်ပြေသွားတယ်၊ ရည်းစားဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ညားတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တယ်၊ ဘာညာကွဲကွဲ လျှောက်မေးရတာပေါ့ဗျာ။ တနာရီနီးပါး သူ့နဲ့သူ့မမရဲ့ ချစ်ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီးမှ ... အေးကွာ၊ တရားသူကြီးကလည်း ငွေတောင်းနေပြီ။ ငါ့စိတ်ထင်တော့ မင်းလွတ်ဖို့ များတယ်ကွ။ လွတ်ရင်တော့ကွာ မင်းမမ ဝမ်းသာလိုက်မယ့်ဖြစ်ချင်း။ ရုံးကအမိန့်ချတာနဲ့ လက်ထိပ်ချွတ်ပြီးအိမ်ပြန်ရုံပဲကွာ။ မင်းမမက အသက်သုံးဆယ် ကျော်ဆိုတော့ သားသမီးစောစောယူထားတာ ကောင်းတယ်ကွ။ ဒါမှ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းတာ။ ထောင်ဆိုတာ နောက်ထပ် စိတ်မကူးနဲ့ဟေ့၊ ငါတောင် တော်တော် နောင်တရနေပြီ ... လို့လည်း အလုံးတွေ ပစ်သွင်းလိုက်ရော သောင်းမြင့် တချက်တည်း ငိုဆင်းပြီး မျက်လုံးလေး မှေးနေသဗျာ။ တအောင့်ကြာ တော့မှ ခေါင်းထောင်ထပြီး ... ဦးလေး ကျနော်ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ တဲ့။ ဒီကောင့်ကို သတ်ချင်စိတ်ကလည်း ဖျောက်မရ ဘူး တဲ့။ ဒါနဲ့ကျနော်က ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်း လာမယ့်ရုံးချိန်းမှာ အမိန့်ချမယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ အမိန့်ကို စောင့်လိုက်။ မလွတ်ရင် မင်းသဘော၊ လွတ်သွားရင် စိန်ကုလားမျက်နှာကို မင်းမမြင်ရတော့ဘူး။ မင်းမမ မျက်နှာပဲ မြင်နေရတော့မှာ ဆိုတော့ ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ခေါင်းညိတ်ရှာတယ်။ သောင်းမြင့်ကုသိုလ်ကံလို့ ဆိုရမယ်ဗျ။ နောက်ရုံးချိန်းမှာ သူလွတ်သွား တယ်ဗျာ။ အဲဒီ ရုံးချိန်းသွားမယ့်နေ့က ကျနော်ကို ထိုင်ကန်တော့နေလို့ ဆုတောင်း ချွေလိုက်မိသေးဗျာ။ ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရအောင် ငါ့တူ ဒီနေ့လွတ်ပါစေဗျား ... လို့။

ဟား ဟား၊ သောင်းမြင့်လွတ်ပြီး နောက်တပတ်ကြာတော့ မနက်အစောကြီး ထောင်ဝန်ထမ်း ကိုပြုံးနဲ့ ကျနော်ဆီကို မိန်းမ ပေးလိုက်တဲ့ စာတစောင် ရောက်လာသဗျာ။ ရှင်တို့ကို ဒီနေ့ စစ်ခုံရုံးက လွှတ်မယ်ဆိုပဲ။ ကျနော်လည်း ဝေသာလီဗျိုင်းရုံးအောင် လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့မျှော်လိုက်တာ ညနေခြောက်နာရီထိုးလို့ အဆောင်သာ ပိတ်တယ်၊ လွှတ်မိန့်ကရောက်မလာဘူးဗျာ။ ဒီကြားထဲ စိတ်က ကယောက်ကယက် ဖြစ်လေသလားတော့ မသိပါဘူး ဗျာ။ ပက်လက်လှန်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်နေတာ ဘိုးတော်လိုလို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့အဘိုးကြီးတယောက်က မင်းဒီနေ့

လွတ်ကိုလွတ်မယ် ဆိုလို့ လန့်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တာ အဖြူဝမ်းဆက်နဲ့ အချုပ်ရုံးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ထောင်ကျ မရမ်းကုန်းသား ကုလား ဦးကိုက ကျနော်ကို လက်ကမ်းပေးပြီး ... အကိုကြီး အိမ်ပြန်ကြမယ် တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ထောင်အချုပ်ကျပြီး ငါးဆယ့်ရှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ကျနော် အပြင်ပြန်ရောက် လာပါတယ်။ ကျနော် အမှက စစ်ခုံရုံးတင်ထားတာမို့ လွှတ်မိန့်ဟာ စစ်ခုံရုံးကလာတဲ့အတွက် နေ့မကူးခင် မလွတ်မဖြစ် လွှတ်ရတာပေါ့ ဗျာ။ ကျနော်တို့ ထောင်အပြင် ရောက်တော့ ညခုနစ်နာရီ ထိုးကာနီးနေပါပြီ။ ဖိုးနီဆို စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ထောင်ပြင်လည်း ရောက်ရော အကျီရော ပုဆိုးပါ ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့အထိဗျ။

ပြောရင်းနဲ့ ရယ်စရာကောင်းတာတောင် ပါလာပြန်ပြီဗျာ။ မဆီမဆိုင် ကြံကြံဖန်ဖန် ကျနော်ဟာ ဗွီဒီယို မင်းသားတောင် ဖြစ်အုံးမလို့ဗျ။ ဟား ဟား မင်းသားဖြစ်ဖို့ ကြိုလာတာကလည်း ဒီအမှကြောင့်ပဲဗျာ။ အော် ... ခင်ဗျားက မယုံလို့လား။ တကယ်ပါဗျ။ ကြွားတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ မင်းသား ဖြစ်မှာတောင် စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသား မဟုတ်ဘူးဗျ။ တနိုင်ငံလုံး ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်မြို့လည်ခေါင်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူသတ်မှုတမျှ ရဲ့ဇာတ်လမ်းထဲက သက်ရှိထင်ရှား၊ တကယ့်လူတယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်း။

အခန်း (၆၃) - တိတ်ဆိတ်သော်လည်း ကြားနိုင်သည်

ငရဲပြည်နှင့် တုနိုင်းအပ်သော ရဲဘက်စခန်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား သင်္ကြန်အခါနီးလေပြီ ဖြစ်၍ မိုးငွေ့လေငွေ့တို့နှင့်အတူ ပိတောက်ဖူးတချို့နှင့် အတာတေးသံတို့ပင် မြင်ကြားရစပြုနေချေပြီ။ အတာတေးသံကို စခန်းခွဲသို့ ကိုသက်ခိုင်ကပင် ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့ပါသည်။

တခုသော နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်၏။

“မြို့မှောင်ဝကင်း ... ငွေအဆင်းဆန္ဒ၊ ပြည်ထောင် .. တိုင်းမြန်ပြေ .. ငြိမ်းချမ်းအောင်ဆု၊ သွန်းခါရေ၊ အေးစေကြောင်း လောင်းတဲ့လုံမေ၊ ထူးထူးကဲကဲ လှကြပါပေ၊ အဆင်ပြေ ... မြင်ရသူရွှင်မြူးလောက်ပေ၊ သံသာ ... ချိုမြမြ ဆိုတေးလေး တွေ မန်းမြို့သူရဲဂုဏ်နဲ့ညီပေ ယဉ်ကျေးသူတွေ၊ မနစ်ကလဲ လောင်းခဲ့တာတွေ အေးအေးမြမြ မမေ့တဲ့နိုင်ပေ၊ သင်း .. ပျံ့နေ ... ရွှေပန်းပိတောက်တွေ တွဲရွဲလို့နေ ဆင်မြန်းမြန်းကာ လှတဲ့မေ၊ ငွေငန်းမောင့်ကိုလောင်းတဲ့ရေ”

“ဟာ ... ကိုသက်ခိုင်ကြီးက တကယ်အသံကောင်းတာပဲ။ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘာလိုလိုနဲ့ သင်္ကြန်တောင်နီးလာပြီ၊ လတ် တို့က မန္တလေးသူလေ။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ သင်္ကြန်တွင်း ဒီစခန်းခွဲမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလေးနဲ့ စည်စည်ကားကားလေး ဖြစ်အောင် မောင့်ကိုပြောရမယ်”

တေးသံရှင်ကား ကိုသက်ခိုင်ဖြစ်၏။ အာမေဇိုတ်သံ ပြုသူမှာ စခန်းခွဲ တာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်၏ ဇနီးအသံဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားများရေချိုးရာ အုတ်ကန်မှာ ဓာတ်ဆင်ဓာတ်ရိုက်သလို ရေတုံကင် လှိုမ့်ထိုးနေသော ကိုသက်ခိုင် .. ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ အသံဝါကြီးဖြင့် မြို့မှောင်ဝကင်းသီချင်း ထဟစ် လိုက်သော ကိုသက်ခိုင်၏ အသံကို ဦးအေးနိုင်၏ဇနီးသည် မလတ်လတ်ထွေး ကြားပြီး တုံ့ပြန်လိုက်သော အသံဖြစ်သည်။ မလတ်လတ်ထွေးမှာ ခင်ပွန်း သည် တာဝန်ကျရာ ဤစခန်းခွဲသို့ သူမတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ မန္တလေး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမှ ခွင့်ရက်ရှည် ယူကာ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်သည်ပင်လျှင် ကျနော်တို့ ရဲဘက်စခန်း၏ တခုသော ပျော်စရာ သင်္ကြန်ကို စတင်ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ခြင်း ပေတည်း။

ထိုညနေတွင် ကိုသက်ခိုင်၏ တံပေါ်သို့ စခန်း တာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်၊ ပေါက်ချလာပြီး ...

“ကိုသက်ခိုင် ... ကျနော်တို့ စခန်းခွဲမှာ သင်္ကြန်ပွဲ လေး ဖြစ်အောင် ဝိုင်းဝန်းပါအုံးဗျာ”

ဟု ဆိုပါသည်။ ပထမတော့ ကိုသက်ခိုင်က မလုပ်ချင်ဘူး ဇွတ်ဘူးခံသည်။ ဦးအေးနိုင်က ဇနီးသည် အလိုကို လိုက်ချင်စေနှင့် ပြောနေမှန်း ရိပ်မိပုံရသည်။ နောက်ပိုင်း သင်္ကြန်ရက်အတွင်း အကျဉ်းသားများ အခွင့်အရေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပါမည်ဟူသော သဘော တူညီချက် ရသည့်အခါ ကိုသက်ခိုင်က သင်္ကြန်ပွဲအတွက်

သူတတ်နိုင်သမျှ အားလုံးလုပ်ပေးရန်ခေါင်းခံသည်။ စင်စစ် သင်္ကြန်ရက်များအတွင်း အကျဉ်းသားများ အခွင့်အရေး သည် ကိုသက်ခိုင်သဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်ရပါစေမည်ဟူသောသဘောတည်း။ သင်္ကြန်အစီအစဉ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး များ ဆွမ်းကပ်ခြင်းမှသည် ကံစမ်းမဲဖောက်ခြင်း၊ ကာရာအိုကေသီဆိုခြင်း၊ ဗွီဒီယိုပြသခြင်း အထိပါဝင်သည်။ အကျဉ်း သား ရဲဘက်တို့အပျော်ကြီးပျော်နေကြချိန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျနော်နှင့်ကိုသက်ခိုင် စကားဖောင်ဖွဲ့ နေခဲ့ကြပါသည်။

ကျနော်က ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်လောက်အောင် ချောမောသူမဟုတ်ပေမဲ့ မင်းသားပုံစံပေါက်တယ်လို့တော့ ရုပ်ရှင် မင်းသားကြီး မြတ်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း မှတ်ချက်ချဖူးတယ်ဗျ။ ကြားတာမဟုတ်ရပါဘူး။ တရံတခါက အကြောင်း တွေ ကြိုတန်းမို့ပြောတယ်လို့သာ မှတ်ပါဗျာ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော် ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာလုပ်နေတဲ့ ဦးဝင်းဖေရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးချစ်ဝေ ဆိုတာ ကျနော် ရုံးကို မကြာမကြာ ဝင်ထွက်နေမို့ကျနော်နဲ့ ခင်နေတယ်။ ဦးချစ်ဝေက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှာ ဆရာဖော်ရှိတို့၊ ဦးသော်ကောင်းတို့ လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာဗျ။ တနေ့ ကျနော်နဲ့ဦးချစ်ဝေ ဆူးလေဘုရားလမ်းက ဒေါ်ရိတ်ကြီး လက်ဖက်သုတ်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတုန်း ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး မြတ်လေး ရောက်လာတယ်ဗျာ။ ဦးချစ်ဝေကို တွေ့တော့ ကျနော်တို့ဝိုင်းမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဦးချစ်ဝေ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှာ လုပ်ခဲ့တုန်းက ဦးမြတ်လေး ကျောင်းသားဘဝမှာ ခင်နေခဲ့ကြတာတဲ့။

ဦးမြတ်လေးက လက်ဖက်သုတ်ကို ဖွန်းနဲ့ခပ်ရင်း ဦးချစ်ဝေ သူကဘယ်သူလဲဗျ တဲ့။ ဦးချစ်ဝေက ကိုသက်ခိုင်ပါ လို့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရော ဦးမြတ်လေးက ကျနော်ကို ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျားမှာ မင်းသားတယောက်ရဲ့တဲလင့် (talent) ရှိတယ်လို့ မှတ်ချက်ချပါတယ်။

ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျနော်ကို ဗွီဒီယိုရိုက်ဖို့ကမ်းလှမ်းတာမပြောခင် နောက်ကြောင်းလေး နည်းနည်းပါလိုက်မှ ပြည့်စုံမယ် ထင်လို့ ကျနော် ဇာတ်ပိုးထဲခွဲပုံလေးတွေကို ပြောပါရစေအုံးဗျာ။ အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြရအုံးပေဦးတော့မည် ဆိုပါစို့ဗျာ။ ရူးခဲ့တာတွေကတော့စုံပါဗျာ။ စဉ်အိုးထဲခေါင်းစိုက်ဝင်ပြီး သီချင်းအော်ဆိုတာမျိုးကနေ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင် ပွဲတွေ အထိလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စင်ပေါ်တက်ကြံခဲ့ဖူးသေးဗျာ။ မင်းအောင်တို့၊ လွမ်းမိုးတို့ သီချင်းတွေနဲ့ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းတောင် ရခဲ့ဖူးသေးတာပေါ့။ ကျနော်က ကတာခုန်တာတော့ ဝါသနာမပါဘူးဗျ။ အဆို အဟဲ တော့ အားသန်တယ် ဆိုရမယ်။

ကျနော် သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာထုံပုံတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကျနော် ဆယ်နှစ်သားလောက်က သွားနာနေတာနဲ့ အဖေက သွားနှုတ်ဖို့ ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ သွားလည်း နှုတ်ပြီးရော ဆရာဝန်က နှုတ်ထားတဲ့ သွားနေရာမှာ ဝှမ်းထည့်ပြီး ဖိကိုက်ထားခိုင်းတယ်။ နောက် ... မှာလိုက်သေးတယ်။ အစားမစားနဲ့အုံး၊ ပါးစပ်ကို မဟနဲ့တဲ့။ အဖေက ဆရာဝန်ကို ပြန်ပြောတာက ကျနော့်သားက မစားဘဲနေနိုင်တယ်၊ ပြဿနာမရှိဘူး။ ခက်တာက သူက သီချင်း တအေးအေးနဲ့ နေတတ်တော့ သီချင်းမညည်းပါဘူးလို့ ကတိပေးဖို့တော့ ခက်တယ်တဲ့။ ကဲ ... မှတ်ကရော။

အညာသားဖြစ်လို့လားတော့မသိဘူး၊ ကျနော်ငယ်ငယ်က သီချင်းဆိုရင်ခုနစ်သံချီအော်ရတာကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ကျနော်ဖေးဘရိတ်ကတော့ တွံတေးသိန်းတန်ပဲဗျ။ နေဦးဗျာ၊ ကျနော်တို့ခေတ်က လျှမ်းလျှမ်းတောက်စာရင်းဝင်ထဲမှာ ဟင်္သာတ အောင်တင်ဝင်း လည်းပါတယ်ဗျ။ ဟင်္သာတ အောင်တင်ဝင်းက ကျနော်တို့လမ်းထဲက ကိုတင်မြ၊ ကိုတင်ခ၊ ကိုသောင်းရွှေ၊ မသိန်းရွှေတို့ရဲ့မောင်အရင်း။ သူ့အမေ ဒေါ်စံမယ်ကြီးလည်း ကျနော်တို့ လမ်းထဲမှာပဲ နေတယ်။ ကိုတင်ဝင်းက သူ့အမေဆီ ခဏခဏလာနေတော့ ကျနော်နဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိနေတယ်ဗျ။ မပြည့်လေသော ကိုယ့် ဆုတောင်း၊ ဆရာကန်တော့ပွဲ၊ ပိုးကိုက်တဲ့ပန်း ဆိုတဲ့သီချင်းတွေက လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ သူ သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းကြိုင်ဆို ဟင်္သာတအောင်တင်ဝင်း အသံနဲ့တထပ်တည်း ကျအောင်ကို ဆိုနိုင်တယ်ဗျ။ အေးလေ၊ ဆိုနိုင်ဆို သူနဲ့ဟင်္သာတအောင်တင်ဝင်းက သံကြိုးတိုင် ကမာကလုံကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုဘက် သောက်ဘက်တွေလေ။ ကိုတင်ဝင်းလည်း တော်တော်သောက်တယ်ဗျာ။ အရက်နဲ့ပဲ လူလောကကို စောစောစီးစီး ကျောခိုင်းသွားရတာပဲ။

လှိုင်မြို့နယ် ကမာကလုံရေကန်ကြီးဘေးကို ကျနော်လည်း ရောက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ဆယ်တန်း အတူတက်ခဲ့တဲ့ ကိုအေးကို ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားကြီး တယောက် က ပန်တျာ ချစ်လှိုင်ရဲ့သားဗျ။ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ပန်တျာ ချစ်လှိုင်ဆိုတာ တကယ့် ဒိတ်ဒိတ်ကြံ ဂီတပညာရှင် တေးပြုစာဆိုကြီးပါ ဗျာ။ သူ့ဆံပင်တွေက တခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူ နေတယ်။ တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ သူတို့လို၊ လက်ပံတန်း သန်းတင်ရဲ့ ဤဘုံသား၊ အချစ်သူကြောင့် မုန်းရတယ် ဆိုတဲ့သီချင်းတွေ အပြင် ကျနော်တို့ခေတ်က ပြည်သူ့အချစ်တော် အဆိုတော် တော်တော်များများရဲ့ သီချင်းတွေကို ရေးစပ်သီကုံးခဲ့သူပေါ့ ဗျာ။ ကျနော်က ဆရာ ပန်တျာချစ်လှိုင်နဲ့သူ့အိမ်မှာ ဆုံတုန်း သူတို့လို သီချင်းကိုဘယ်လိုများ ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသလဲ လို့စပ်စုမိ သေးတယ်ဗျ။

ဆရာကတော့ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ အေးကွ .. အဲဒီ သီချင်းစပ်တုန်း က အေးကို ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီကောင် အေးကို အီးအီးတွေ ပါနေတုန်း၊ တည်ထားတဲ့ ထမင်းအိုးကလည်း ဆူနေတုန်း ရေးလိုက်တာကွတဲ့။ တကယ်လားတော့ ဘယ်သီမလဲဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြေတာကတော့ အဲဒီ အတိုင်းပဲဗျာ။

ကိုအေးကိုက ကျနော်တို့ထက် သုံးနှစ်လောက်ကြီးမယ်။ သူက ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ထဲကို မယ်ဒလင်တလုံးနဲ့ ခဏခဏ လာတယ်။ လာရတဲ့အကြောင်းက ကျနော်တို့အတန်းထဲက အေးအေးယုမော်ဆိုတဲ့ ခပ်ချောချော ကျောင်းသူကို မယ်ဒလင်လေးနဲ့ လာလာကြုံတာပဲ။ ကျုပ်ကလည်း ပိုးဝင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ မယ်ဒလင်လေးနဲ့သာ ဆိုလိုက်ရရင် နိပ်ပြီဟာ ဆိုပြီး သူနဲ့လိုက်လိုက်သွားတယ်။ အေးအေးယုမော်တို့အိမ်နားမှာဆို သူက ဆိုတီး ပေါ့။ ကမာကလုံကန်နား မှာတော့ ကျနော်က အဆို၊ သူက အတီးသမား။ အေးအေးယုမော် အိမ်နားမှာတော့ ကျနော် ဆိုခွင့် မရှိဘူးလေ။ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ခုတ်ရာတခြား ရှာတခြား ဖြစ်ကုန်မှာစိုးတယ်ထင်ပါရဲ့။ အမှန်ပြောရရင် ကျနော်စိတ်ထဲမှာ အေးအေးယုမော်ထက် မယ်ဒလင်ကို လွှတ်သဘောကျနေတာပဲ။

အမယ် ... နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်ကို ရေဒီယိုကနေ မြပုဏ္ဏမာတီးပိုင်းနဲ့ အသံလွှင့်ဖို့တောင် စီစဉ်ခဲ့သေးတယ်ဗျာ။ မရှက်တမ်းပြောရရင် ကျောင်းဆရာလခ နှစ်ရာခြောက်ဆယ်မှာ သီချင်းရေးခ တပုဒ်တရာငါးဆယ် မတတ်နိုင်လို့ မဆိုလိုက်ရဘူးဆိုပါတော့။ အေးဗျ၊ ဆရာကြီး ပန်ကျာချစ်လှိုင်ကတော့ ကျနော် ဆိုမယ်ဆိုရင် တပုဒ် တစ်ထောင် လောက် တန်တာကို တရာငါးဆယ်နဲ့ကို ရေးပေးမယ်ဆိုပြီး ပရိုမိုးရှင်းနဲ့ဈေးလျှော့ပေးခဲ့သေးဗျာ။ ကျနော်သူငယ်ချင်း အေးကို ကိုလည်း အထင်တော့မသေးလိုက်နဲ့ဗျ။ အခု နှစ်တိုင်း နိုင်ငံတော်က ကျင်းပနေတဲ့ ဆိုကရေးတီး ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ရွှေတံဆိပ်တွေ ချိတ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ် အေးကို ဆိုတာ ကျနော် ကိုအေးကိုကြီးပေါ့ဗျာ။

ချောက်တီးချောက်ချက် အရူးလျှောက်ထဲခွဲတာတွေကတော့ ပြောမကုန်ပါဘူးဗျာ။ တိုတိုပြောရရင် ကာရာအိုကေခေတ် မှာ အတွဲအများဆုံးကတော့ ရန်ကုန်တိုင်း ထောက်လှမ်းရေး ဂျီဝမ်း ဝိုင်းမှူးကြီး မျိုးလွင်ပဲဗျ။ သူက ဝါးခယ်မ ကိုရဲမောင်ရဲ့တူ။ တကယ့်ထိပ်တန်းဟိုတယ်တွေရဲ့ အကောင်းဆုံး မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ စက်တွေရှိတဲ့ ကာရာအိုကေခန်း တွေမှာ သူနဲ့ ကျနော်က မိုက်ခဲ စာရင်းဝင်တွေ။ မိုက်ကရိုဖုန်းကို ရတာနဲ့ လက်က မလွတ်တမ်း ခဲခဲ ထားလို့ မိုက်ခဲလို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။

ကျနော် ကြုံဖူးခဲ့သလောက် အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မူးယစ်ဆေးဝါး သိပ်မကင်းကြဘူးဗျ။ အနည်းဆုံး အရက်တော့ သောက်ကြတာပါပဲ။ နာမည်ကျော် အဆိုတော် ခိုင်ထူးလည်း ဖင်ဆီဒိုင်း ချစ်သူပဲ။ ဒါကလည်း အဲဒီကာလက လူငယ် မှန်သမျှ ဖင်ဆီဒိုင်းသုံးတဲ့ ခေတ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တာမို့ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါဘူး။ ခိုင်ထူးနဲ့ကျနော် တော်တော်ကို ရင်းနှီး ပါတယ်။ အသေးစိတ်တော့ နောင်ကြိုရင် ပြောဖြစ်ပါလိမ့်အုံးမယ်ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဖင်ဆီဒိုင်းကို စွဲစွဲလန်းလန်း သုံးလေးနှစ်လောက် သုံးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီခံစားမှုကို ကျနော် သိပ်နှစ်ခြိုက်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ စင်ပေါ်တက်ခါနီးဆိုရင် ဖင်ဆီဒိုင်းတစ်လုံးနဲ့ ဘီအီးတစ်စိတ်လောက်ချလိုက်ရင် တကယ့်ကို ဆိုလိုကောင်း ဟဲလိုကောင်းဗျာ။ သီချင်းဆိုခါနီး ဖင်ဆီဒိုင်းနဲ့ အရက် နှစ်ပင်လိမ်တာ တယ်လဲ သီချင်းဆိုလိုကောင်းတာကလား။ ဒီနည်းကို ကျနော် အဆိုတော် လွမ်းမိုး ဆီက ရတာဗျ။ သူက မဆိုခင် ဆေးခြောက်နဲ့ အရက်တွဲပြီး နှစ်ပင်လိမ်တာ။ ကျနော်သိတယ်လေ။ ကျနော်တို့ ကမာရွတ်ဘက်ကို သူ သီချင်းလာဆိုရင် ကျနော်ပဲ ဖန်တီးပေးခဲ့ရတာလေ။ အားမကျပါနဲ့ဗျာ။ နောက်ပိုင်း ကျနော် ဆေးရုံတက်ပြီး အရက်ဖြတ်ရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်တာဟာ အဲဒီ အပင်လိမ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ကြောင့် ပဲဗျ။

တကယ်တော့ ကျနော်ကို ဗွီဒီယိုရိုက်မယ်ဆိုတာ ချောမောလှပလို့မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော်ပုံက ဝိုင်းစတားပုံ ပေါက်နေပုံရတယ်။ ဒီလိုပါ ...

ကျနော်တို့တဖွဲ့လုံး အင်းစိန်ထောင်ကနေလွတ်လာနိုင်အောင် ဘယ်လို ရန်းကန်လှုပ်ရှားရတယ်ဆိုတာ အပြင်ရောက်မှ သိရတယ်ဗျာ။ ကျနော်လွတ်လာပုံကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။

အဲဒီခေတ်က စစ်ခုံရုံးခေတ်ဆိုတော့ စစ်ခုံရုံးရောက်တဲ့အမှန်သမျှ ထောင်ဒဏ် အနည်းနဲ့အများ ကျကြတာချည်းပဲ လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် အမှန်ဖြစ်တုံးက စစ်ဒေသမှူးက ဝိုင်းမှူးကြီး စိန်မှတ်ဗျ။ ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မွေးမြူရေးနဲ့ရေလုပ်ငန်း ညွှန်ချုပ်ဘဝကနေ ပြုတ်သွားတဲ့သူပါ။ သူက ကျနော်အမှတ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ နည်းနည်းပါးပါး တီးခေါက်လိုက်တော့ စခန်းမှူးမျိုးညွန့်နဲ့ကျနော် ငြိခဲ့တာတွေကို သတင်းအစအနရသွားတာနဲ့ မျိုးညွန့်ကို စစ်ဒေသရုံး

ခေါ်ပြီး မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပြဿနာရှိတယ်ကြားတယ်။ ဒါကို ဒီအမှုမှာ မဆိုင်ဘဲဆွဲမထည့်ပါဘူးဆိုတာ သေချာအောင် တာဝန်ခံ ခိုင်းနေတာမို့ အမှုက စစ်ခုံရုံးမှာ ချက်ချင်း အမိန့်မချဖြစ်ဘဲ ခဏတန့်နေတယ် ဆိုပါစို့။

ဒါနဲ့ ကျနော်မိတ်ဆွေ လှိုင်မြို့နယ်မှူးဟောင်း ဦးမြင့်အုန်းကတဆင့် ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ခုံရုံး အတွင်းရေးမှူး တာဝန်ယူထားတဲ့ ရဲမှူးကြီး ဦးအုန်းမြင့်ဆီကို ဝင်ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ ကျနော်ဇနီးနဲ့သမီး ရဲမှူးကြီး ဦးအုန်းမြင့် အိမ်ရောက်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့ သမီးအငယ်လေးနဲ့ ကျနော်သမီးက မရမ်းကုန်းဒေါ်ယဉ်ဝိုင်းရဲ့မူကြိုမှာ ကျောင်းနေဘက် တစ်ခုတည်းထိုင်တာ ဖြစ်နေသဖြင့် အတိုချုပ်ရရင် ဗိုလ်မှူးကြီး စိန်မှတ်နဲ့ ရဲမှူးကြီး ဦးအုန်းမြင့်တို့ ကောင်းမှုကြောင့် ချက်ချင်းလွတ်လာတယ် ဆိုပါတော့။ တကယ်ကို သူတို့ ကောင်းမှုလို့ ဆိုရမယ်ပဲ။ လက်မတင်လေး လွတ်လာတာပါပဲ။ အမှန်တော့ကျနော်တို့အဖွဲ့ကိုလွှတ်မိန့် ကနောက်မှထွက်ပြီးလွတ်ဝါးရမ်းကထောင်ကိုအရင်ရောက်လာတာ။ ကျနော်တို့ အမှုကို ထောင်ဆယ်နှစ်စီချထားတဲ့အမိန့်က ကျနော်တို့ထောင်ကလွတ်ပြီး သုံးရက်ကြာတော့ ရောက်လာတယ်တဲ့ ဗျား။ အော် ... လောကကြီးက ထူးဆန်းတယ်ပဲ။ ကျနော်ထောင်ကထွက်လာပြီး မြောက်လလောက်ကြာတော့ စခန်းမှူးမျိုးညွန့် လာဘ်စားမှူးပြုတ်ပြီး ထင်းရှူးမြိုင်အပျော်ခန်းမှာအလုပ်လုပ်ရင်း ထောင်ထဲ ပြန်ရောက်သွားသတဲ့ဗျား။

ဒီလိုနဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ရဲမှူးကြီး ဦးအုန်းမြင့်နဲ့ကျနော် အတော်ခင်သွားကြတယ်။ တနေတော့ သူ့သမီးလေး မွေးနေ့ကို ကျနော်တို့မိသားစုကို ဖိတ်တယ်။ သူက ကျနော်ကို ဧည့်ခံစားပွဲမှာ နေရာချပေးရင်း ကျနော်တကိုယ်လုံးကို သေချာကြည့်ပြီး ... ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျား မင်းသား လုပ်ပါလားတဲ့ ... ကျနော်လည်း ရဲမှူးကြီးရဲ့ အရင်းမရှိအဖျားမရှိ စကားကြောင့် နည်းနည်းတော့အူကြောင်ကြောင် နိုင်သွားတယ်ပဲ။ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပါဗျာ ။

ရှစ်ဆယ့်ရှစ်အရေးအခင်း မဖြစ်ခင်ကလေးမှာပဲ ရန်ကုန် မြို့လည်ခေါင် ရွှေဘုံသာလမ်းမှာ စိန်ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို ဆိုင်လင်ဇာ တပ်ထားတဲ့ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး ပစ္စည်းလုယူသွားတဲ့ အမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်ဗျာ။

ပစ်သွားတဲ့တရားခံနာမည်က ရှမ်းအမျိုးသား အိုက်ပေါင်းတဲ့။ သူက တကယ့် ကြေးစားလူသတ်သမား၊ အလောင်းအစားဝါသနာထုံတယ်။ နယ်စပ်မှာ ကုန်သည်အချင်းချင်း ရန်ငြိုးကြောင့် လူသတ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူရာကနေ သူ့လက်ထဲကို အသံတိတ် ကိရိယာ တပ်ထားတဲ့ သေနတ် ရောက်လာတာ။ တာဝန်အရ လူသတ်ပေးပြီးနောက် သူက ငွေလိုတိုင်း မန္တလေးလို မြို့ကြီးတွေမှာ တကိုယ်တော် ကြံပြီး ငွေရှာနေတဲ့လူ။ တစတစ နယ်ကျယ်လာပြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ရွှေဘုံသာ မှာ လူသတ်မိတဲ့နေ့က သူက စိန်ကုန်သည် နောက်ကနေ လိုက်လာတယ်။ စိန်ကုန်သည်က အဆောက်အဦး တစ်ခုရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို လှေခါးကနေ တက်သွားတော့ သူက နောက်ကနေစိန်ကုန်သည်ရဲ့ နောက်စေ့ကို သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အပစ်ခံရတဲ့ စိန်ကုန်သည်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သူ့အပေါ် တည့်တည့် ပြုတ်ကျလာတယ်။ ဒီမှာတင် သေနတ်က လက်ကလွတ်

ထွက်သွားပြီး အလောင်းအောက်မှာ ညပ်ကျန်ခဲ့ရောတဲ့။ သေနတ်ကို မရရအောင် ဆွဲထုတ်နေတုန်း လူတွေ ရောက်လာလို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရတော့ အသံတိတ်သေနတ်က ကျန်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တမြို့လုံး ဟိုးဟိုးကျော်တဲ့ ဆိုင်လင်ဇာနဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်လာတယ်။

ဒီအမှုက စီအိုင်ဒီက ကိုင်တယ်။ တရားခံ အိုက်ပေါင်းကို တောင်ကြီးမှာ မိတယ်။ နောက်တရားစွဲဖို့လုပ်နေတုန်း အရေးအခင်း ဖြစ်လာတော့ အိုက်ပေါင်းလည်း ထောင်ပေါက်တာနဲ့ကြုံပြီး လွတ်သွားတယ်။ အဲဒါကို ရဲမှူး ဦးအုန်းမြင့်က ပေါ်လစီ ဗွီဒီယိုကားရိုက်ဖို့ ပြင်တာပေါ့ဗျာ။

ဦးအုန်းမြင့် အပြောအရတော့ လူသတ်သမားရဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ အရပ်အမောင်းဟာ ကျနော်နဲ့တပုံစံတည်း ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျနော်ကို အဲဒီကားမှာ သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ အမယ် ... မင်းသမီးက တင့်တင့်ထွန်း ဆိုပဲ။ ကျနော် ကလည်း ပိုးလေးရှိနေတော့ အခွင့်အရေးလေးရတုန်း ဝင်ကြိုလိုက်ဦးမှ ဆိုပြီး ခေါင်းညိမ့်မယ် ရှိသေးဗျာ။ ဇနီးသည်က ဘယ်က ဘယ်လို ကြားသွားတယ် မသိပါဘူး။ ရဲမှူး ဦးအုန်းမြင့်ဆီသွားပြီး အမယ်လေး ... ဆရာညီက အခုတောင် တားမရဆီးမရ ထင်တိုင်းကြုံနေတာ၊ အဲဒီ ပိုးဝင်ပြီး ထင်ရာလျှောက်လုပ်မှဖြင့် ဆရာရယ် ... ဆိုပြီး ဖွတ်ဝင်တားတာနဲ့ ပျက်ကရော ဆိုပါတော့။ နောက်ပိုင်းတော့ အဲဒီ ဆိုင်လင်ဇာနဲ့သေနတ်သမား ဇာတ်လမ်းကို ရန်အောင်နဲ့မင်းဦး တွဲပြီး "တိတ်ဆိတ်သော်လည်း ကြားနိုင်သည်" ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဗွီဒီယိုခွေ ထွက်လာပါသဗျာ။ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ကားပါပဲ။

ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ ဆိုရမလားပဲဗျာ။ ရှမ်းပြည်ဖက်က လက်မရွံ့လူသတ်သမားရဲ့ ဇာတ်ရုပ်နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်လိုက်ရပေမဲ့ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ကျနော် ရှမ်းပြည်လားရှိုးဘက်ကို ရောက်ပြီး ဘိန်း အရောင်းအဝယ်နဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဝ လက်နက်ကိုင်(UWSA)တွေ ကြားကို ရောက်ခဲ့သေးဗျာ။ တကယ့်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ပတ်သက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့တော့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာအတွက်လဲ၊ ဟုတ်လား။ မလောပါနဲ့ဗျာ။ ဇာတ်လမ်းအရုပ်တွေက ခုမှ အစပဲရှိပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူ့ဘဝဆိုတာကို ဇာတ်ခုံကြီးနဲ့တူတယ်လို့ တင်စားကြတာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

အခန်း (၆၄) - မိုးကို ခူးနှင့်တိုက်ချင်သူ

ကျနော်တို့ စခန်းခွဲမှာ ကျယ်ပြောလှသော ရေနက်ကွင်းကြီးတခု၏ ဧရိယာ အတွင်းတွင် တည်ရှိသည်။ စခန်းဘေး ကပ်လျက်မှ တူးမြောင်းမှာ အမှတ် (၁၆) မြောင်း ဖြစ်၏။ (၁၆) မြောင်းအတိုင်း တစ်နာရီကျော် လှေခရီးတွင် ပင်မစခန်းရှိသည်။ ပင်မစခန်းမှာ ကတ္တရာလမ်းမကြီးဘေးတွင်ရှိ၍ ထိုလမ်း တဘက်ခြမ်းတွင် မူလတန်းကျောင်းငယ် ရှိပြန်ပါသည်။

အမည်ကား ဘဝသစ် မူလတန်းကျောင်းဟူ၏။ အဆိုပါ မူလတန်းကျောင်းတွင် ဘဝသစ် အကျဉ်းစခန်းမှ ဝန်ထမ်း မိသားစုများ၏ ကလေးငယ် အများစုနှင့် ဝန်းကျင်ရွာများမှ ကလေးငယ် နှစ်ရာခန့် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိနေသည်။

အဆိုပါ ကျောင်းတွင် ဆရာအခက်အခဲကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ကိုသက်ခိုင် အကျဉ်းသား ကျောင်းဆရာ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသက်ခိုင် စခန်းခွဲမှ တလကျော်ခန့် ကင်းကွာနေခဲ့သည်။ တစ်ခုသော နံနက်တွင် ကိုသက်ခိုင်သည် လှေလမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ နွေအခါ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်သန်းသွားလာရသော ဖုန်တသော သော ထနေသည့် မြေလမ်းဆီမှ ရုတ်တရက် စခန်းခွဲရှိရာသို့ ပေါက်ချလာပြန်ပါသည်။ ကျနော်က သူ့ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး”

“ဟား ... မင်္ဂလာပါ ကိုမင်းဒင်။ ကျနော် ကျောင်းဆရာအလုပ်က အနားယူလိုက်ပြန်ပြီဗျ။ အခု မြို့ပေါ်က ကျောင်းသား စာရေးခုံတွေလုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့သစ်စာရင်းတွေ၊ သစ်စက်မှာအော်ဒါပေးပြီး စခန်းခွဲကို အပြီးပြန်လာတာ။ နောက်နှစ်ရက် လောက်နေရင်တော့ သစ်ခွဲသားတွေရရင် လက်သမားအဖွဲ့နဲ့ တိုင်ပင်ရအောင် ပင်မစခန်းကို ပြန်သွားရအုံးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါဗျာ”

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ။ ဆရာ အလုပ်က ပြုတ်လာတာလား၊ ကျောင်းပိတ်ချိန်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပင်မစခန်းမှာလည်း ကျနော်လို ကျောင်းဆရာအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဘွဲ့ရ အကျဉ်းသားတယောက် ရှိနေ တယ်။ သူက လိုင်းဝင်တဲ့ကိစ္စတွေ ဘာတွေ ငွေကြေးမတတ်နိုင်ရှာလို့ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားတွေနဲ့အတူ ဘုတ်ထဲရောဆင်း နေရတာ။ တစ်နေ့ သူ ဘုတ်ကပြန်အတက် ကျနော်ကို အသည်းအသန်လာတွေ့ပြီး သူလည်း စာပြပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းဆရာ ထပ်လိုရင် ပြောပါဆိုလို့ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး သူ့ကို ကျနော်နေရာ အစားထိုးလိုက်တယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက စာသင်ကျောင်းနဲ့မဆိုင်တော့ဘူးလား”

“ဆိုင်သေးတယ်ဗျ။ စာသင်ကျောင်းတစ်ခု ပြည့်စုံအောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ ဆရာတွေချည်း ရှိနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျ။ စာရေးခုံလို ကျောင်းသုံးပရိဘောဂတွေကအစ သင်ကြားမှုအထောက်အကူပြု ရုပ်ပုံကားချပ်တွေ အဆုံး အများကြီး လိုသေးတယ်လေ။ အခု အဲဒီ ကျောင်းက စာရေးခုံတွေ၊ သင်ထောက်ကူပစ္စည်းတွေ အတွက် ကျနော် တာဝန်ဖြစ်လာ တယ်။ နောက်ထပ်လိုနေတဲ့ စာရေးခုံတွေ၊ ကျောင်းနံရံမှာချိတ်မယ့်ကားချပ်တွေ၊ ကျောင်းဆိုင်းဘုတ် အသစ်ရေးဖို့ ကိစ္စတွေအတွက် မြို့ထဲနဲ့သစ်စက်မှာ ချာလပတ်ရမ်းနေတာ တပတ်လောက်ရှိနေပြီဗျ။ သစ်သားက သစ်မာရဖို့ အရေးကြီးတယ်ဗျ။ ထုသစ်နဲ့ ခွဲသားကလည်း ဈေးကွာတယ်။ ခွဲသားတွေက အကာသားတွေ ဖြစ်နေပြန်ရင်လည်း သိပ်မနိပ်ပြန်ဘူး။”

“အော် ... ခင်ဗျားက ဂျီတီအိုင်ဆင်း ဆိုတော့ သစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အထိုက်အလျောက် နားလည်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော် ကျောင်းဆင်းခွဲလို့သစ်အကြောင်းနားလည်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် သစ်ကုန်သည် ဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့ဘူးသေးတယ်”

“ခင်ဗျားကတော့လုပ်ပြန်ပြီ ဘဝတမျိုး၊ ခင်ဗျား ဇာတ်ထုပ်တွေက မကုန်နိုင်တော့ဘူး လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျနော်ဘဝဟာ တကယ့်ကို ရှုပ်ထွေးပွေလီခဲ့ပါတယ်။ အောင်မြင်မှု ဆိုတာကို ကျနော် အရူးအမူး တောင့်တခဲ့တယ်။ အောင်မြင်မှုသာရပါစေ၊ ဘယ်အရာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ မိုက်မိုက် ကန်းကန်းတွေလည်း လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုစိတ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကို ကျနော်ပြန်ပြောပြချင်ပါတယ်။ လာဗျာ ... ဇာတ်လမ်းက နည်းနည်းရှည်နိုင်တယ်။ တဲပေါ်သွားကြရအောင် ... ”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုသက်ခိုင်က သူ့တဲဆီသို့လျှောက်သွားနေပါသည်။ ကျနော်က သူ့နောက်ဘက်မှ သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူ့တဲအတွင်း သူ့ဆက်ခင်းသော သူ့ဇာတ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျနော် ကလေးဘဝတလျှောက်လုံးလိုလို သူတပါး အနိုင် ကျင့်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ အနိုင်ခံရခဲ့တယ်။ အထိုးအကြိတ် ခံခဲ့ ရတယ်။ လေးတန်းကျောင်းသားလောက် အရွယ်မှာ ဘာ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးအတွက် လူတွေမျက်နှာကိုမကြည့်ရဲ လောက်အောင် အရှက်သည်း ခဲ့ရတယ်။ ကျနော် သေသေ ချာချာ ခံစားခဲ့ရတာက ရည်းစားစာပေးမိသလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခင်အေးသန်းတို့အိမ်ရှေ့ကို ဖြတ်တိုင်း ရှက်တဲ့စိတ် နာကြည်း တဲ့ စိတ်ဟာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့တယ်။ ဒီနာကြည်းချက် တွေဟာ လောကကြီးကို စိန်ခေါ်ပြီး ငါတစ်နေ့သူတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီးအနိုင်ယူပြလိုက်မယ်ဟေ့ ဆိုတဲ့စိတ်တွေ မွေးဖွားလာဖို့အတွက် မီးစတွေပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျ။

ကျနော် စိတ်အခြေအနေတစ်ခုကို သိသာအောင် ဆယ်တန်း ကျောင်းသားအရွယ်က ကျနော် ဘဝခံယူချက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆ တစ်ခုကို ပြောပြရအုံးမယ်။ တစ်ခုသော ညနေမှာ ကျနော်တို့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေးယောက် ကမာရွတ် ဘူတာရုံနား ဈေးလေးဘေးနဲ့ ကပ်လျက် လှိုင်ရတနာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြတုန်းကပေါ့။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ချစ်စိန်၊ အေးလွင်၊ တင်လှဆိုတဲ့ကျောင်းနေဘက်တွေဗျ။ ချစ်စိန်အဖေက ကုန်သွယ်ရေး မှာ လုပ်တယ်။ သူ့အမေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရွှေပေါင်ခံတာလေးဘာလေးလုပ်တော့အထိုက်အလျောက် ချောင်လည် တယ် ဆိုပါတော့။ အေးလွင်အဖေ ဦးခင်မောင်မြက ရပ်ကွက်လူကြီးဗျ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျနော် သေချာမသိဘူး။ တင်လှအဖေ ဦးတင်ရီက သမဝါယမလူကြီး။ ချစ်စိန်တို့အိမ်က ချောင်လည်ပေမဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ချစ်စိန်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ နို့အေးချောင်းပုံးတစ်လုံးနဲ့ ဂလိုင်းလေးတစ်လုံးခေါက်ပြီး သုံးဖို့စွဲဖို့ လေး ရအောင် ဖန်တီးတယ်။ သေချာတာက အဲဒီလို အလုပ်မျိုးကို လူအထင်သေးစရာလို့ကျနော် မြင်တယ်။

ကျနော်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့လူခန့်ညားတဲ့အလုပ်မျိုးကိုမျှော်မှန်းနေခဲ့တာ။ အေးလွင်ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလောင်းအစား ဝါသနာကြီးတယ်။ သီရိလမ်းထိပ်က ကျွဲခေါင်းသီးတွေစိုက်တဲ့ကန်ဘေးမှာ ဖဲရိုက်နေတုန်း သူ့အဖေ ဦးခင်မောင်မြ နောက်က ရောက်လာပြီး သူ့ဂုတ်ကိုဆွဲတာ ... ဖဲဝိုင်းမှာ အာရုံများနေတော့ အသာနေစမ်းပါကွာ ဆိုပြီး သူ့အဖေ လက်ကို ထိုင်လျက်နောက်ပြန်ပုတ်ထုတ်လိုက်လို့ သူ့အဖေက ရေကန်ထဲ ကန်ချလိုက်တာမျိုး တောင် ဖြစ်တဲ့အထိ။ တင်လှ ကတော့ မလုပ်မရှုပ်မပြုတ်ထဲကပဲ။

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က ကျနော်တို့လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်းပြောဖြစ်တာက လောကကြီးအကြောင်းပဲဗျာ။ ထူးဆန်းတာက သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကကြီး ဘယ်လောက် ညစ်ညူးဘို့ကောင်းတဲ့အကြောင်း၊ ပြဿနာများတဲ့အကြောင်း၊ ဘဝကိုရှေ့ဆက်ဖို့ဆိုတာခက်ခဲတဲ့အကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်ကြတာ စုံလို့ ပါပဲဗျာ။

ကျနော် သူတို့ပြောတာကို အကြာကြီး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရာက ကျနော်အလှည့်လည်း ရောက်ရော ... ငါကတော့ လူ့ဘဝကို မင်းတို့ပြောသလို မခံစားမိဘူးကွ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲသတဲ့။ အခုဘဝသာ လူလာဖြစ်တာ နောက်ဘယ်လောက်ကြာမှ လူ့ဘဝပြန်ရမယ် ဆိုတာလည်း မှန်းဆလို့မရဘူး။ ဒီတော့ လူ့ဘဝရောက်ခိုက် လောကကြီးကို စိန်ခေါ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဖြစ်လာသမျှ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကျော်ဖြတ်မယ်၊ အောင်မြင်မှ မျိုးစုံရအောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီးရင်ဆိုင်မယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ ငါနားမလည်တဲ့နိဗ္ဗာန်ဆိုတာလည်း ငါမရောက်ချင်ဘူး။ တကယ်လို့ ဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝတွေချည်း အဖန်ဖန်တလဲလဲ ပြန်ရချင်တယ်။ လူ့ဘဝကို ခဏခဏကို ပြန်ရောက်ချင်တယ်။ ကြိုးစားရုန်းကန်လိုက်၊ အောင်မြင်မှရအောင်လုပ်လိုက်၊ အဲဒီကနေ သေသွားလိုက်၊ နောက်တခါ လူပြန်ဖြစ်လိုက်၊ ထပ်ပြီး ကြိုးစားရုန်းကန်လိုက်၊ ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် မျှော်မှန်းပြီး လုပ်စရာတွေ လုပ်လိုက်၊ နောက်ပြန်သေသွားလိုက် ... အဲဒီလို ဘဝမျိုးကိုပဲ ငါကြိုက်တယ်၊ ငါမြတ်နိုးတယ် လို့လည်း စွတ်ပြောချလိုက်ရော သူတို့အားလုံးကကျနော်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ အရူးတစ်ယောက်ကိုကြည့်သလို ပြန်ကြည့်ကြတာ အခုထက်ထိ ကျနော်မျက်လုံးထဲက မထွက်သေးပါဘူးဗျာ။

အေးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကလေးဘဝကပြောခဲ့တာများရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ဆိုတာမျိုးတွေးမိပေမယ့်။ ကျနော် အနေနဲ့ကတော့ အခုလို ငရဲခန်းရောက်နေချိန်မှာ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ဘဝတွေကို ရုပ်ရှင်အနွေးပြကွက်တွေလို ပြန်ရစ်ကြည့်နေမိတာဆိုတော့ ကျနော်ဘဝခြေလှမ်းတွေတလှမ်းချင်းပြန်မြင်နေရသလိုပါပဲဗျာ။ တလှမ်းတည်းလည်းမဟုတ်၊ တခရီးတည်းလည်းမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ပြန်ပြင်ဘို့ဆိုတာလည်းမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျနော်ဟာ အရူးအမူးကို အောင်မြင်ကြီးပွားချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘဝမျိုးစုံကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ်။

မူလတန်းပြဆရာလုပ်သက်သုံးနှစ်၊ အလယ်တန်းပြဆရာလုပ်သက်ငါးနှစ်၊ စုစုပေါင်း ပညာရေးလုပ်သက် ရှစ်နှစ်မှာ ကျနော် ကျောင်းဆရာအလုပ်က ထွက်လိုက်တယ်။ မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် ၁၉၈၆ ခုနှစ်ပေါ့။ ကျနော် မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရဲ့မှတ်ချက်ကို ကျနော်သတိရမိသေးတယ်။ သက်ခိုင် ... ပညာရေးဌာနဟာ မင်းပျော်မွေ့ရမယ့် နေရာဌာနမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ သင့်တော်မယ့်ဘဝတခုကို ရွေးချယ်ပါတော့ ... တဲ့။ တကယ်ကို မှတ်သားထိုက်တဲ့ စကားပါပဲ။ ကျနော်နဲ့သင့်တော်မယ့်ဘဝကို ကျနော် မနေမနားလိုက်လံရှာဖွေ ရွေးချယ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အလုပ်ကထွက်လိုက်တော့ ချက်ချင်း အလုပ်အသစ်တစ်ခု ဘယ်ရနိုင်မလဲဗျာ။ အလုပ်မရှိဘဲ ယောက္ခမအိမ်မှာ ထိုင်နေလို့ မဖြစ်တာကြောင့် မနက်လင်းတာနဲ့ ဇနီးသည်ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ခိုင်းပြီး တနေကုန်အလုပ်ရှာတယ်။ တချို့နေ့တွေဆို ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ တနေကုန် သွားထိုင်နေရတဲ့ ရက်တွေလည်းရှိရဲ့။

ဘယ်ကလာ ... ဘုရားမှာအဓိဋ္ဌာန်ရမှာလည်းဗျာ။ ကျနော်နဲ့ဥပဒေစာပေးစာယူ အတူတက်ခဲ့တဲ့ မျိုးဝင်းညွန့် ဆိုတဲ့ မောင်က ဘုရားမှာ ဘုရားရဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးလုပ်နေလို့ သူ့ဆီ သွားသွားထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်း နေခဲ့တာပါဗျာ။ သူကလည်း တကောင်ကြွက် တကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ အံ့ကိုက်ပဲ။

ဒါနဲ့ တလလောက်နေတော့ ကျနော့် ဂျီတီအိုင်က ဆရာ၊ ဆရာဦးထွန်းခင် အဆက်အသွယ်နဲ့ စက်မှု(၁) ပြင်ထိန်းမှာ အလုပ်ရော့ဆိုပါတော့။ ကျနော်တာဝန်ကျတဲ့နေရာက သာယာဝတီပန်းကန်စက်တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ မကွရာနယ်မြေက သက်ခိုင်ဟာ တောင်သူလယ်သမား သူပုန်နယ်မြေ သာယာဝတီကို ရောက်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ကျနော့်ရာထူးလား၊ ဘာရာထူးမှ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လုပ်ငန်းတာဝန်ခံအနေနဲ့ ယာယီအစမ်းခန့်ထားတာ။ တာဝန်က ပန်းကန်စက်က အရာရှိတွေအတွက် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတချို့ ဆောက်ပေးဖို့။

အမှန်က သာယာဝတီပန်းကန်စက်သာဆိုတယ်။ သာယာဝတီမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပန်းကန်စက်က အင်းရွာမှာရှိတာ။ အင်းရွာက လက်ပံ တန်းနဲ့ သာယာဝတီကြားမှာ ရှိတာ။ အင်းရွာနဲ့သာယာဝတီက မြောက်ပိုင်း ခုနစ်မိုင်လောက်တော့ ဝေးမယ်ထင်ပါရဲ့။

ပြောရရင် ရယ်စရာတော့အကောင်းသားဗျာ။ ကျနော်က ဂျီတီအိုင်က သာပြီးခဲ့တာ။ အဆောက်အဦးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှအတွေ့အကြုံ မရှိလေတော့ အစစအရာရာ လက်သမားခေါင်းဆောင်အားကိုးပဲ။ အရာရှိနေအိမ် စဆောက်လို့ အုတ်မြစ်လုပ်ငန်းအတွက် မြေတူးတာကို တွေ့တော့ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်နယ် အဆောက်အဦးက အပေါ် တက်ရမှာ မြေကြီးထဲဘာကြောင့် ပြန်ဝင်နေရတာလဲလို့ တွေးမိတဲ့ အထိ ကို ကျွမ်းကျင်တာကလား။ လက်သမားခေါင်းဆောင်က ကျနော့် ဦးလေး ဦးကျော်နိုင်နဲ့ ရဟန်းအတူဝတ်ပြီး မရှေးမနှောင်း လူထွက်ခဲ့တဲ့ ကျနော်တို့တရွာတည်းသားဦးသောင်းရွှေတဲ့ဗျ။ တင်ဝင်းဆိုတဲ့ ကျနော့် တပည့်ကျော်တစ်ယောက်လည်း စတိုစာရေးအနေနဲ့ ပါလာတယ်။

ရန်ကုန်ပြည်လမ်းကနေ အင်းရွာဘူတာဘက်ကိုချိုးတဲ့ လမ်းချိုးတစ်ခုရှိတယ်။ စချိုးတဲ့နေရာမှာ မဆလ ခေါင်းဆောင် ကြီး ဦးနေဝင်း သူ့ဇာတိ ပေါက်ခေါင်းကို နှစ်စဉ်ပြန်နေကျမို့ လမ်းခရီးတဝက်မှာ နားနေဖို့အတွက် ဆောက်ထားတဲ့ ဧည့်ရိပ်သာကြီးတစ်လုံးရှိတယ်။ ကျနော်ရောက်တော့ အဲဒီဧည့်ရိပ်သာကြီးကအပြီးမသတ်ရသေးဘူး။ ဒါကို အပြီးသတ် ဖို့လည်း ကျနော် တာဝန်ကျတယ် ဆိုပါတော့။ ကျနော်စိတ်ထင် ဦးနေဝင်းဟာ အဲဒီ ဧည့်ရိပ်သာမှာ တခါမှ တည်း မသွားရရှာဘူး ထင်ပါရဲ့။ အေးလေ ... ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ တတိုင်းပြည်လုံး အရေးအခင်းကြီးဖြစ်ပြီး သူ ပြုတ်သွားတာ မဟုတ်လားဗျာ။

ဧည့်ရိပ်သာဘေးမှာကပ်လျက်ကပန်းကန်စက်ပဲဗျ။ ကျနော်တို့ခေတ်က အထိုက်အလျောက် ပြည်တွင်းမှာဈေးကွက်ဝင် ခဲ့တဲ့ ပန်ကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားတွေ အဲဒီစက်ရုံက ထုတ်တာပေါ့။ စက်ရုံမှူးကတော့ ဦးမြင့်သောင်းတဲ့။ ကြည့်ရတာ တရုတ်ကပြားထင်တယ်။ အစပိုင်းတော့ကျနော်နဲ့သိပ်အဆင်မပြေလှပေမဲ့ နောက်ပိုင်းအဝင်အထွက်ကလေးနဲ့ဆိုတော့ ပြေလည်သွားတယ် ။ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် အပေးအယူ ကိစ္စတွေ ပါလာတယ်ဗျာ။

အဲဒီ အပေးအယူကနေ ကျနော်လည်း ပျက်စီးခြင်းငါးပါး စပြီး ဆိုက်တော့တာပါပဲ။ ဒီလိုဗျ။ စက်မှု(၁) ပြင်ထိန်းက အဆောက်အဦး ဆောက်ဖို့ ထုတ်ပေးတာတွေက မပြည့်စုံဘူး။ လိုတာပိုတာတွေ ရှိတယ်။ လိုတာတွေကို ထပ်ဝယ်၊ ပိုတာတွေကို ထုတ်ရောင်းရတာတွေ ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုက အသေးစိတ် ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှုကနေ ပိုနေတဲ့ ပစ္စည်း တွေလည်း ရှိလေရဲ့။ ဒီမှာတင် ကိုယ့်အိပ်ကပ်ထဲ ပိုပိုသာသာရောက်အောင် အတိုအလျှိုတွေ စလုပ်တတ်ရော ဆိုပါ တော့။ ထုတ်ရောင်းမယ့်ပစ္စည်းထဲက စက်ရုံမှူး လိုချင်တာတွေလည်း ခွဲဝေပေးရတာပေါ့ဗျာ။

အံ့အလွဲဆုံးအချက်ကတော့ ကျနော်ဆောက်နေတဲ့ အဆောက်အဦးအတွက် လိုတဲ့သစ်တွေကို သမိုင်းလမ်းဆုံမှာရှိတဲ့ ပြင်ထိန်းပစ္စည်း သိုလှောင်ရေးစက်ရုံကနေ ထုတ်ပေးတာပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ သာယာဝတီနယ်က သစ်ခိုးခုတ်ပြီး

ခိုးထုတ်တဲ့ဒေသ။ ပျဉ်းကတိုးနဲ့ ကျွန်းကတော့ ပေါသလားမမေးနဲ့။ ရန်ကုန်ဈေးနဲ့ဆို ထက်ဝက်လောက်ကို ကွာတယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်ကနေ ကားခ၊ အလုပ်သမားခ အကုန်ခံပြီး သယ်မနေတော့ဘဲ ရန်ကုန်က သစ်ကို ရန်ကုန်မှာတင် ဖျော့လိုက်ရောဆိုပါတော့။ လိုတဲ့သစ်ကို အော်ဒါပေးလိုက်တာပေါ့ဗျ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲအထိကို ရောက်အောင်ပို့ပါသဗျာ။ ကျနော် သစ်ကုန်သည် သစ်မှောင်ခိုသမား ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း အဲဒီက စတာပါပဲလေ။ သစ်ခွဲသား ရောင်းချင်တဲ့ သူတွေက အဆောက်အဦး ဆောက်နေတယ်ဆိုတာ ကြားတာနဲ့ သစ်လိုသလား လာမေးနေတာမို့ အဆက် အသွယ်တောင် တကူးတက လိုက်ချိတ်နေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။

ကျနော်လုပ်ငန်းခွင်ရုံးက ပန်းကန်စက်ရုံနဲ့တော်တော်လှမ်းတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာဗျ။ တကယ့်ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီးထဲမှာ။ လုံခြုံရေးအဖြစ် ကျနော် ခန့်ထားတာက ကွန်မြူနစ်လူထွက်ကြီး ဦးနံတဲ့။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိမယ်။ သူက တောခိုပြီး အလင်းပြန်ဝင်လာတာလေ။ သူတောခိုတုန်းက ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်စောနောင်နဲ့တောင် တွဲပြီး တိုက်ပွဲတွေ ဝင်ခဲ့ဖူးသေးတယ် ဆိုပဲဗျ။ ဗိုလ်စောနောင်ကတော့ မြစ်ကြီးနားဖက်မှာ ကျသလိုလို သူပြောဖူးတယ်။ သူက သာယာဝတီနယ်မှာ ဆရာစံလယ်သမား သူပုန်ထခဲ့တာကိုလည်း တစွန်းတစမိခဲ့သေး ဆိုပဲ။ ချစ်တီးကုလားတွေ ကို အိမ်ပေါ်အထိ တက်ပြီး ဓားနဲ့ တက်ခုတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပြောသေးဗျာ။ ဦးနံပြောတဲ့ ဆရာစံသူပုန်ထတုန်းက အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ချစ်တီးတွေရယ်၊ ကျနော် တာဝန်ကျနေတဲ့ လူသူ အသွားအလာ ပြတ်တဲ့ လွင်တီးခေါင် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးရယ် ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်နေသလဲတော့ မသိပါဘူးဗျာ။ ချစ်တီးသူရဲလိုလို အခြောက်ခံခဲ့ရတာ မှတ်မိသေးတယ်ဗျ။

အခန်း (၆၅) - ချစ်တီးသရဲ

တကယ်တမ်းပြောရရင် တစ္ဆေသူရဲဆိုတာ ကျနော်အနေနဲ့ သိပ်အယုံအကြည်တော့ ရှိလှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော် ကြံ့ခွဲရတာက ယုံရခက် မယုံရခက်၊ ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျ။

ကျနော်တို့ လုပ်ငန်းခွင်ရုံးက အခန်းသုံးခန်းတွဲထားတာဗျ။ ဧည့်ခန်းရယ်၊ စတိုခန်းရယ်၊ ကျနော် အိပ်ခန်းရယ်။ အလုပ်သမားအဖွဲ့တွေကတော့ ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦးမှာပဲ စတည်းချနေကြတာ။ သိပ်တော့လှမ်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံးရှိလှ ပေငါးဆယ် အကွာပေါ့။

ချစ်တီးသူရဲဆိုတာကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ရအောင် အဲဒီမှာ တာဝန်စကျတုန်းအချိန်က ကျနော် အရက်သောက် တာကို ယာယီရပ်ထားတဲ့ အချိန်ဗျ။ သာယာဝတီမြို့ထဲမှာ တစ်လတခါ ခွဲတမ်းရလို့ သွားသွားထုတ်ထားတဲ့ မန္တလေး ဘီယာပုလင်း၊ ရမ်ပုလင်းတွေတောင် သေတ္တာထဲ စုသိမ်းထားတဲ့ အချိန်။

တစ်ညမှာပေါ့ဗျာ၊ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက် ကျနော်အိပ်ရာဝင်လိုက်တယ်။ တင်ဝင်းကတော့ အပြင်ခန်းမှာ အိပ်တယ်။ ဒါလည်း တခါတခါကျနော် မသိအောင် အင်းရွာထဲကို နောက်ပိုးဇာတ်သွားသွားခင်းနေတတ်လို့ အဲဒီညက သူ့အပြင်မှာ ရှိမရှိ ကျနော် မသိဘူးဗျာ။ ကျနော်ကုတင်ကလည်း ရရာတောသစ်နဲ့ ဖြစ်သလိုရှိထားတဲ့ ကုတင်ပါပဲ။ အဲဒီ ကုတင် ပေါ်ကို ကျနော်ပက်လက်လှန်လိုက်တော့ သိသိသာသာကြီးကို ကျနော်တကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖျန်းကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျနော်စိတ်ထဲမှာ အပြင်မှာ လေတဟူးဟူးဖြစ်နေတာကြောင့် ဖြစ်မှာပါလေဆိုပြီး နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး မျက်လုံးလည်း မှိတ်လိုက်ရော လား လား ... ကျနော်မျက်လုံးထဲမှာ တကိုယ်လုံး မီးသွေးလိုမဲတူးပြီး ပြောင်လက်နေတဲ့ ကတုံးနဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် ကုတင်ဘေးမှာပတ်လျှောက်နေတာကို မြင်နေရသဗျာ။ ဒါနဲ့ အလန့်တကြားမျက်လုံးဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ ကုတင်ဘေးမှရော၊ အခန်းထဲမှာပါ လူနဲ့တူတာဆိုလို့ မတွေ့မိပြန်ဘူး။ အခန်းထဲမှာ ဝပ်လေးဆယ် အား မီးလုံးလေးတလုံး ထွန်းထားတာမို့ အားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရပါတယ်။

ကျနော်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဆိုပြီး မျက်လုံးကို ပြန်မှိတ်လိုက်တယ်။ အမယ် ... သူပုံက ချက်ချင်းတန်းပြီး ပေါ်လာ ပြန်သဗျာ။ ဒီတခါသေချာကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက တော်တော်ကြီးတယ်ဗျ။ သာမန်လူ ခန္ဓာကိုယ် ထက် လေးဆလောက်ကို ရှိမယ်။ ကျနော် ကြည့်နေမှန်း သူသတိပြုမိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ သူက ကျနော်ကို ပြန်ကြည့် တယ်။ ဟား ... သူ့မှာ မျက်လုံးမပါဘူးဗျ။ သူ ကျနော်ဘက်ကို လှည့်နေတာကတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာ

မပါပါဘူး။ တကယ့်ကိုးရာ ... ကတ္တရာစေးကို လူရုပ်ထုထားသလိုကို မည်းနက်နေတာကလား။ ကျနော် တော်တော် လန့်သွားတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ။ ကျနော် ကြောက်ကြောက်နဲ့ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ပျောက်သွားပြန်ရော။

ကျနော် တင်ဝင်းကို အော်ခေါ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားလိုက်မိသေးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ဘာသာ စိတ်ထဲမှာ ကယောင်ချောက်ခြားဖြစ်ပြီး မြင်မိမြင်ရာမြင်နေတာဖြစ်နေရင် ရှက်ဖို့ ကောင်းတာနဲ့ မခေါ်ဖြစ်ပြန်ဘူး။ ကျနော်စိတ်ထဲတော့ ချောက်ခြားစ ပြုနေတာ အမှန်ပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဘုရားရှိခိုးလေး ဘာလေး ရွတ်ဖတ်ပြီးအိပ်လိုက်တော့ အိပ်ပျော်သွားရောဆိုပါတော့။ နောက်တနေ့မနက်ကျတော့ ကျနော် အဲဒီအကြောင်းကို မေ့နေတယ် ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ညအိပ်ရာဝင်ချိန် ဆယ့်တစ်နာရီလောက်လည်း ရောက် ရော ကိုယ်တော်ချောက ပေါက်ချလာပြန်ရောဗျာ။ ဒီတခါ ကျနော်က စစ်ခြင်ထောင်အစိမ်းလေးချပြီး အိပ်မလို့ ပက်လက်လှန်နေတုန်း သူ ပေါ်လာတာဗျာ။ အိပ်မလို့မျက်လုံးအမှိတ်မှာ ဒီတခါ သူက ခြင်ထောင် ထဲကို ဝင်တာဗျာ။

အေးလေ၊ တကိုယ်လုံး မဲမှောင်နေတာဆိုတော့သူ့ကို လူမှားစရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ ခက်နေတာက မျက်လုံးမှိတ်ထားမှ သူ့ကို မြင်ရတယ်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်သူ့ကိုမမြင်ရပြန်ဘူး။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအရွယ်အစား က ဘယ်လောက်တောင်ကြီးသလဲဆိုရင် ခြင်ထောင်တခုလုံး သူ့

မျက်နှာတစ်ခုနဲ့တင် ပြည့်နေတယ်ဗျာ။ ဒီတခါ ကျနော် ဇောချွေးပါ ပြန်လာပြီး မျက်လုံးမမှိတ်ရဲတော့ဘူးဗျာ။ တင်ဝင်းနဲ့ ဘေးကလူတွေ အော်ခေါ်ရမှာကလည်း ကိုယ်ကခေါင်းဆောင်နေရာမှာနေပြီး အမိပွယ်မဲ့ ကြောက်လန့် နေတယ် အထင်ခံရမှာစိုးတာကြောင့် မခေါ်ဖြစ်ပြန်ဘူး။ ကြောက်တာကတော့ တော်တော်ကြောက်နေပြီဗျာ။ အဲဒါ ကျနော် အကျင့်ပဲဗျာ။ ကျနော်က ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဇွတ်တိုးတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်မရဘူး။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ရွှေကိုယ်တော် ပျောက်သွားလောက်ပါပြီလေ ဆိုပြီး မျက်လုံးပြန်မှိတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပိုဆိုးနေတယ်ဗျာ။ ကျနော်မျက်နှာကို သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ လာအုပ်သဗျာ။ ဒါနဲ့ မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်ရပြန်တော့ ပြန်ပျောက် သွားပြန်ရော။ တော်တော်ဆိုးပါတယ်ဗျာ။ တညလုံး ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ရတော့ပါဘူး။ ပျောက်သွားပြီလား၊ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်၊ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့လာအုပ်လိုက် လုပ်နေလိုက်တာ မိုးစင်စင်လင်းလင်းရော ဆိုပါတော့။ နောက်တနေ့ လင်းတော့လည်း ကျနော် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်မပြောဘူး။ ဒါက အကြောင်းရှိတယ်ဗျာ။ ကျနော် အရက်ဖြတ် ထားလို့များ အရက်ကြောင့် ကြောင်သလားစဉ်းစားမိလို့ပဲ။ တခုသေချာတာကလည်း အဲဒီတုန်းက အရက်ကို အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင် ကျနော် မသောက်တတ်သေးတာဘဲ။ နောက်တစ်ခု ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာက ဒီ တစ္ဆေ လိုလို သူရဲလိုလို မောင်ကို သုံးချီသုံးလားတော့ ကြုံလိုက်ချင်သေးတယ် ဆိုတဲ့စိတ်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ဗျာ ... တတိယမြောက်ညမှာတော့ ကျနော်လည်ပင်းကိုပါ လာညှစ်ဘို့ ရှေ့တဆင့်တိုးလာတာနဲ့ ဒုတိယည အိပ်ရေးပျက်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ... လက်စွဲတော် တင်ဝင်းကို ငါ ရန်ကုန် ခဏပြန်အုံးမယ်၊ မင်း ညကျရင် ငါ့အိပ်ရာ ကို ပြောင်းအိပ်ပါလို့ သေချာမှာပြီး စီးလုံးငှားကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို တချိုးတည်း ပြန်လစ်ခဲ့တော့တာပဲဗျာ။ ရန်ကုန်မှာသုံးရက်လောက်နေပြီး ကျနော်ပြန်ရောက်လာတော့ ကျနော်ပြန်သွားတဲ့နေ့က ညဆယ့်နစ်နာရီလောက်မှာ တပည့်ကျော်တင်ဝင်း ကျနော်မိတ်ဆွေကြီးနဲ့တိုးပြီးလန့်အော်ရုံမက ကယောင်ကတမ်းဝင်ပူးဝင်ကပ်သလို လျှောက်ဖြစ်

နေလို့လက်သမား ခေါင်းဆောင် ဦးသောင်းရွှေကိုယ်တိုင် တတ်သမျှမှတ်သမျှ ပရိတ်တရားတွေရွတ်၊ ပရိတ်ရေတွေ တိုက်လိုက်ရတာ နောက်တနေ့မနက် သုံးနာရီလောက်ကျမှ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသတဲ့များ။

ကျနော်တပည့်ကို မကောင်းကြံပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြောင်းအိပ်ခိုင်းခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ္ဆေသူရဲဆိုတာ ရှိမရှိ သေချာချင်တာ ပါပါတယ်။ ကဲ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ ကျနော့်အနေနဲ့ တစ္ဆေသူရဲဆိုတာ ရှိပါတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသေအချာပြောနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။

ကျနော့်ကို ခြောက်လှန့်ခဲ့တဲ့ သရဲဟာ ချစ်တီးသရဲလား၊ တကယ်ပဲရှိသလား သေချာမပြောနိုင်ပေမဲ့ ကျနော်ဟာ အဲဒီနယ်ရဲ့ သစ်မှောင်ခိုလောကမှာ တစ္ဆေသူရဲတစ်ကောင် လို ကျင်လည်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ရိုးမတောင်ခြေ ကနေ ညကြီးအချိန်မတော် ပျဉ်းကတိုးနဲ့ ကျွန်းသစ်လုံးတွေ ကို ကျွဲတွေက မီးတောက်မတတ်မျက်လုံးတွေနဲ့ ရုန်းကန် ဆွဲလာတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးတွေဟာ ကျနော့်အတွက် ရိုးသလို တောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ် ။

ပန်းကန်စက်ရုံ စီမံရေးရာမှာလုပ်တဲ့ ဒေါ်ညိုဆိုတာ ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ဖုန်းမြင့်ရဲ့ သမီးပဲဗျ။ သူ့ဩဇာက အဲဒီနယ်ဖက်မှာ တော်တော်ကြီးသေးတယ်။ ဒေါ်ညိုက တဆင့် သစ်မှောင်ခို အကြီးအကျယ်လုပ်တဲ့ လက်ပံတန်းက ကိုမြသိန်းဆိုတဲ့လူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရလာတယ်။ သာယာဝတီ လက်ပံတန်းကနေ စစ်ကွင်း၊ မင်းလှ၊ အုတ်ဖိုနယ်အထိ သစ်ကုန်သည်လောကမှာ ရန်ကုန်ကို ခိုးသစ်သွင်းဖို့ အတွက် ကျနော်ဟာ မရှိမဖြစ် စာရင်းဝင်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

အစပိုင်းတော့ အဆောက်အဦးအတွက်လိုတဲ့သစ်လောက်ကိုပဲ ဝယ်နေရာကနေ ရန်ကုန်ဈေးကွက်မှာ ပြန်ရောင်းတဲ့ အထိ ကျနော် ကျွမ်းကျင် လာခဲ့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရန်ကုန် သစ်စက်လောကမှာ တရားဝင်ပါမစ်သစ်ရယ် ခိုးသစ်ရယ် လိုင်းနှစ်လိုင်းရှိတယ်။ ခိုးသစ်လိုင်းက တကယ့်ကို အဆက်အသွယ်ကောင်းမှ၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲမှ ဖြစ်တာ ကလား။ ခိုးသစ်ကို သစ်စက်တိုင်း မဝယ်ရဲဘူး။ သစ်ကုန်သည်တိုင်းလည်း ခိုးသစ်ကို မသယ်ရဲဘူး။ မိလို့ကတော့ အရှင်းမတတ်ရင် ပုဒ်မ ၆(၁)ပဲ။ ပုဒ်မ ၆(၁) ဆိုတာ ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မလေ။ ကျနော်တို့ ခေတ်က ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပုဒ်မပဲဗျာ။ ခြောက်တစ်နှုန်းပြီးသွားရင်တော်သေးတာပေါ့။ တကယ်လို့ ကာလတန်ဖိုး ကျပ်ငါးသောင်းအထက်ဆို အများပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ (၃) ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက တသက်တကျွန်းနဲ့ထောင်ဒဏ်အထိ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်မျိုး။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှရင် သစ်ခိုးထုတ်တယ်၊ ရောင်းဝယ်ဖြန့်ဖြူးတယ်ဆိုတာ အဲဒီ ပုဒ်မတွေနဲ့ ငြိတာသေချာတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကို ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါဗျာ။ သယ်တာရော ရောင်းတာပါ သစ်တောတို့၊ ရဲတို့နဲ့ ကြိုတင်ညှိပြီးမှ လုပ်ရတာမျိုးဆိုတော့ မဖြစ်သလောက်ပါပဲ။

မှောင်ခိုသစ်စလုပ်ခါစကအများကြီးမသယ်ရဲဘူး။ ဟိုင်းလတ်ကားလောက်နဲ့ပဲ ထုံးအိတ်တွေဖုံးပြီးသယ်တာတို့၊ ထင်းလို သစ်တိုသစ်စနဲ့ ရောသယ်တာတို့လောက်ပဲလုပ်တာ။ နောက်ပိုင်းမှာ အုတ်တင်တဲ့ကားတွေအောက်မှာ သစ်တွေကို အောက်ကခံပြီး ကားကြီးတွေနဲ့အစီးလိုက်သွင်းတာတွေအထိ လုပ်နိုင်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခိုးသစ်တွေက အရှည် ဆုံး အတုံးမှ ဆယ့်လေးပေထက်မပိုဘူး။ ဒါကြောင့်ကုန်တင်ကားကြီးတွေနဲ့အလုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့။ သစ်လုံး အရိုင်း တုံးကြီးတွေဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ သစ်လုံးတွေကိုလွှစင်မှာတင်၊ ငါးမန်းစွယ်နဲ့ဘေးလေးဘက်ပုတ်ပြီး တင်လာတာလေ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်တိုင်နယ်ဆင်းစရာမလိုဘဲ သစ်ကားတွေဝင်မယ့် မနက်ကိုးနာရီဝန်းကျင်မှာ ထောက်ကြံ့ဂိတ် သို့မဟုတ် သယ်နိုးကျွန်းဂိတ်ကနေ စောင့်နေလိုက်ရုံပါပဲ။ ဈေးကွက်အရှာကောင်းသလားမမေးနဲ့၊ အဲဒီအချိန်က သာကောတဓာတ်အားပေးစက်ရုံဆောက်နေတဲ့အချိန်မို့ အဲဒီစီမံကိန်းတစ်ခုတည်းတင် သစ်တန်ချိန်ထောင်ချီပြီး သွင်းဖူး တဲ့ အထိ။

ခိုးသစ်အရောင်းအဝယ်မှာ အဓိကအရေးအကြီးဆုံးအပိုင်းက နယ်ဘက်ကသွင်းလာတဲ့သစ်တုံးတွေကို နာရီပိုင်းအတွင်း ခွဲသားဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ဖို့ပဲ။ ခွဲသားဖြစ်သွားရင် ခိုးသစ်လား၊ တရားဝင်သစ်လား ခွဲခြားဖို့ ခက်သွားပြီလေ။ သစ်စက် တော်တော်များများက ခိုးသစ်ကို မခွဲရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျနော်က ခိုးသစ်သီးသန့်ခွဲတဲ့စက်ကို ရအောင်လိုက်ချိတ်တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ သမိုင်းလမ်းဆုံနားက အောင်မွေရိပ်သာလမ်းမှာရှိတဲ့ သစ်ခွဲစက်ပိုင်ရှင် ကိုအောင်မြင်နဲ့ ချိတ်မိတယ်။ သူကလည်း လူတမျိုး။ သူ့ကို ကျနော် ဂျင်ပိုင်းတခုမှာ သိခဲ့တာ။ ဂျင်ပိုင်းကိစ္စကို ခဏထားပါအုံး။ ကိုအောင်မြင်က ကျနော်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးလာတော့ သူ့သစ်ခွဲစက်ကို ခိုးသစ်ခွဲဖို့သဘောတူတယ်။ ကျနော် တစ်ယောက် က လွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံဘူး။ ခွဲခကလည်း ပါမစ်သစ်ခွဲတာနဲ့စာရင် သုံးလေးဆ ပိုပေးရတယ်။ ကိုအောင်မြင်က လောင်းကစား ဝါသနာထုံတော့ အမြဲတမ်း ငွေလှိုနေတဲ့သူလေ။ တိုတိုပြောရရင်ဗျာ။ ပဲခူးရိုးမဘက်က လာသမျှ ခိုးသစ်တွေဟာ ကျနော်ကိုကျော်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲကို ဝင်လာတာရယ်လို့ မရှိသလောက်ကို ပြောလို့ ရတယ် ဗျာ။ လက်ဖျားမှာ ငွေသီးတဲ့အချိန် ဆိုပါတော့။ ပန်းကန်စက်မှာ တနစ်ကျော်လောက်လုပ်ပြီး ကျနော် အလုပ်က ထွက်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ်။

တစ်တစ်နဲ့ ခိုးသစ်တင်မဟုတ်ဘူး။ တရားဝင်ပါမစ်လိုင်းနဲ့ သွင်းလာတဲ့ သစ်တွေကအစ ကျနော် ဈေးဖြတ်ပေးရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒီအလုပ်က ငွေရလွယ်တော့ သစ်ကုန်သည်တိုင်းလိုလို အပျော်အပါး တော်တော်များကြ တယ်ဗျာ။ အဲဒီခေတ်က ရန်ကုန်မြို့မှာ မိန်းကလေးစားပွဲထိုး တွေ စပေါ်နေတဲ့အချိန်ဗျာ။ မဆလ ပြုတ်ခါနီး၊ ခေတ်ပျက် ခါနီး အချိန်မို့ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ သယံဇာတက အရှေ့ရွာ စားတော်ဆက်၊ တောင်ဥက္ကလာပက ဖြိုးစားတော်ဆက်တို့ ဆိုတာ ကျနော်အမြဲတမ်း ကျက်စားနေခဲ့တဲ့ နေရာတွေပေါ့။ အရှေ့ရွာမှာ တဆိုင်လုံးက ပန်းကန်တွေကို မူးမူးနဲ့ ရိုက်ခွဲ ပစ်ဖူးတယ်။ လျော်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဖြိုးက မိန်းမလှ တော်တော်

များများနဲ့လည်း တွဲခဲ့ဖူးပါရဲ့။ လွယ်လွယ်ရ၊ လွယ်လွယ်သုံး၊ ထင်တိုင်းကြံခဲ့တဲ့ ဘဝတွေပေါ့ဗျာ။ အခုနေ ပြန်တွေးတော့ အန္တရာယ်တွေကြားမှာ ကျနော် ပျော်မွေ့နေခဲ့တာကလား။

သစ်ကုန်သည်ဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်များ နယ်စုံခွဲသလဲဆိုရင် ပျဉ်းမနားတောင်ညိုဘက်အထိကို ကျနော်ရောက်ခဲ့တယ်။ တောင်ညိုဘက်က နယ်ကြမ်းတယ် ဆိုရမယ်ဗျာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကျော်ဟိန်းတောင် သည်တန္တေမျှော်ပါလေဦး ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားလာရိုက်တုန်းက သစ်စက်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်မြင့်တို့အုပ်စုနဲ့ ငြိပြီး ပျဉ်းမနားဘူတာ ရထားပေါ်မှာ အရိုက် ခံလိုက်ရဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ကျော်ဟိန်းကလည်း ကိုကျော်မြင့်တို့အုပ်စုနဲ့ ရန်ကုန်ကရိတ်ခန်းမမှာ ပြန်ဆိုတော့ မကျေပွဲနဲ့ပြီး ပြန်ကြိတ်လိုက်သေးဆိုပဲ။

ကိုကျော်မြင့်တို့အုပ်စုနဲ့ ကျနော် တော်တော်ခင်ခွဲတယ်ဗျာ။ သူတို့တမျိုးလုံးကလည်း ကျော်မြင့်တွေ အများကြီးပါပဲ။ မတူးကျော်မြင့်တဲ့၊ နီလာကျော်မြင့်တဲ့။ ကျော်မြင့်တွေများလွန်းလို့ သူတို့မိန်းမနာမည်တွေနဲ့တွဲပြီး မှတ်ထားရတဲ့ အထိ။ အော် ... ဒါနဲ့ ကိုကျော်မြင့်တို့က ဒေါက်တာရှန်ရှုဒင်နဲ့တောင် ဆွေမျိုးမကင်းကြဘူးလို့ပြောတယ်ဗျာ။

ရောက်တဲ့နယ်တွေကလည်း စုံ၊ ပေါင်းတဲ့လူတွေကလည်း စုံ ဆိုတော့ အဖြစ်ကလည်း စုံပါဗျာ။ ပျဉ်းမနားဘက်မှာ အူကြောင်ကြောင်အဖြစ်တစ်ခု ကြုံခဲ့တာကို မှတ်မိနေသေးတယ်။

တစ်နေ့ မနက်ကိုးနာရီလောက် အချိန်လောက်ရှိပါလိမ့်မယ်။ သစ်လုပ်ငန်း တိုင်းမန်နေဂျာ ဦးအုံးကျော်၊ သစ်စက် တာဝန်ခံ ဦးထွန်းဦး၊ သစ်ကုန်သည် ဝါးယောက်လောက်နဲ့အတူ ပျဉ်းမနားမြို့ထဲက နာမည်ကြီး လက်ဘက်ရည်ဆိုင်

တစ်ခုမှာထိုင်သောက်နေကြတုန်းပေါ့။ ကျနော်တို့ခုနစ်ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ဝိုင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းကစားပွဲမှာ မျက်နှာစိမ်းလူတစ်ယောက်ထိုင်နေတယ်။ သူက ကျနော်တို့ဝိုင်းဘက်ကိုလှမ်းကြည့်ရာကနေ ကျနော်နဲ့မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားတယ်။ နောက်သူစားပွဲကနေ ကျနော်ဆီတည့်တည့်လျှောက်လာပြီး လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ... အကို ... ကျနော် လက်ဘက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်လို့ပါတဲ့ ... ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်မနှံ့တဲ့ ဝေဒနာရှင်ပုံစံလည်း မပေါက်ဘူးဗျ။

အော် .. သစ်ကုန်သည်တယောက်အတွက် လက်ဘက်ရည် တစ်ခွက်ဟာ ဘာဆန်းသလဲဗျာ။ ရတာပေါ့။ ဒါနကြောင်းပေါ့။ ကျနော် စားပွဲထိုးကို ...

“ဟေ့ ... လက်ဘက်ရည်နဲ့မုန့်အပြည့်အစုံနဲ့ ချပေးလိုက်ပါကွာ” လို့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

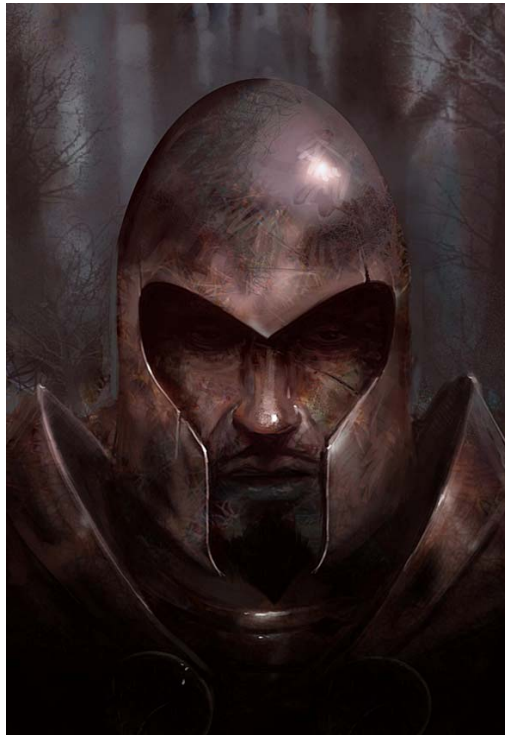
အဲဒီလူက မုန့်နဲ့လက်ဘက်ရည် လာချတဲ့စားပွဲကို ပြန်သွားပြီး အားရပါးရလွေးနေတာနဲ့ ကျနော်လည်း ကျနော်ဝိုင်းဘက်ကို အာရုံပြန်ရောက်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ကျနော်ပုခုံးကိုလာတို့လို့မော့ကြည့်တော့ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ သူက လက်ညှိုးနဲ့လက်ခလယ်ကို ပါးစပ်ဝမှာ တွေ့ပြုပြီး ... ကျနော် စီးကရက်သောက်ချင်လို့ပါ ဆရာတဲ့။

အော် ... ရပါတယ်ဗျာ။ ဒူးယားတပွဲ ချပေးလိုက်ပါဟေ့ ဆိုပြီး ဝိုင်းဘက် ပြန်လှည့်နေလိုက်ပြန်တယ်။ နောက်သိပ်မကြာလိုက်ပြန်ဘူးဗျာ။ ကျနော်လက်မောင်းကို လာတို့ပြန်လို့ သူ့ကို ကျနော်မေးဆတ်ပြီး ဘာလဲလို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။ သူက ... ကျနော်ကို ခရီးစရိတ် ဆယ်ငါးကျပ်လောက် မ,စပါ ဆရာတဲ့။ ကျနော်လည်း မထူးပါဘူးလေ။ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့လိုက်တာ အေးပါတယ် ဆိုပြီး အိပ်ကပ်ထဲက ဆယ်တန်တစ်ရွက်နဲ့ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် သူက ခပ်ငူငူ ဆက်ရပ်နေပြန်တယ်။ ကျနော်ဝိုင်းက လူတွေလည်း ကျနော်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလာကြတော့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေကိုယ်တော်က တိုးပေမဲ့ ဘေးက ကြားလောက်တဲ့ လေသံနဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုမေးသဗျာ။ “အောကား ပြတဲ့နေရာသိရင် လမ်းညွှန်ပေးပါ” တဲ့။ ကျနော်လည်း ရုတ်တရက် ထိုင်ရာထ၊ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တာ ခွေကနဲ လဲသွားရော ဆိုပါတော့။ တဝိုင်းလုံးဆူညံသွားပြီး တိုင်းသစ်တောဦးစီး ဦးအုန်းကျော်က ... ကိုသက်ခိုင် ... ခင်ဗျား တော်တော် အနေအထိုင် မတတ်တဲ့သူပါလား တဲ့။

ကိုင်း ... ကောင်းကြရာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ကျနော်မှားသလား။

အခန်း (၆၆) - အင်းစိန်စီအိုင်ဒီနှင့် တပွဲတလမ်း

၁၉၉၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်၊ ပဲခူးတိုင်းမှာ ကျနော်သိပ်အရာရောက်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ မထင်မှတ်ဘဲ နောက်ကြောင်းမရှင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကနေ ကျနော်နဲ့ စီအိုင်ဒီ (အင်းစိန်၊ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့) ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြုံပြန်ပါရောဗျာ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျနော်တကယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုကြီးတခုကို ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်အောင် ကျနော် ဇယားဆွဲနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သာမန်ရဲတပ်ဖွဲ့ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခြင်းမပြုနိုင်တဲ့အမှုတွေကို စီအိုင်ဒီမှုခင်းတပ်ဖွဲ့ကို လွှဲပြောင်းစစ်ဆေး စေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအမှုမှာ ကျွန်တော့်လှည့်ကွက်ဟာ ပီရီလွန်းလို့ ရိုးရိုးရဲ စစ်ဆေးတာ မပေါ်နိုင်တာကြောင့် စီအိုင်ဒီကို ရောက်သွားခြင်းပါပဲ။ ဇာတ်ရည်လည်အောင်တော့ သေချာပြောပြမှဖြစ်မယ်။ ဒီလိုဗျာ။

ပဲခူးတိုင်းမှာ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတုန်း ပဲခူးမြို့ခံ ရှေ့နေဦးကျော်သိန်း၊ ဦးပုတို.နဲ့ ရင်းနှီးသွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သောက်ဝိုင်းစားဝိုင်းကနေဆိုပါတော့။ တနေ့တော့ သူတို့က ကျနော့်ကို “ဆရာသက်၊ တကယ့် ခွင်ကြီးကြီးဆိုရင် စိတ်ဝင်စားသလား” တဲ့။ ကျနော်က ပြောပါအုံးလေဆိုတော့ သူတို့ ဘယ်ကာလက စုဆောင်း ထားမှန်း မသိတဲ့ စာရင်းစာရွက်တထပ်ကြီးကို ပြတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပဲခူးတိုင်းအတွင်းမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ စစ်ကြွင်းစစ်ကျန် သံထည်ပစ္စည်းတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရှိတဲ့နေရာတွေရဲ့ စာရင်းပဲ။

ကျနော်က တရွက်လောက်ဖတ်ကြည့်ပြီး ဆောရီးလို့ စကားစဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ သိုက်ဆရာတွေလို ပေါကြောင်ကြောင်သိုက်စာဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အလုပ်မျိုးကို ကျနော် စိတ်မဝင်စားတာအမှန်။ ရှေ့နေဦးကျော်သိန်း က ငြိမ်နေပေမဲ့ ဦးပုကတော့ သူတို့အလုပ်ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနေသေးတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မှာ ဂျပန်တွေဆုတ်တော့ ဘယ်မြို့ ဘယ်တံတားနားမှာ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ရတနာသေတ္တာကို မသယ်နိုင်လို့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံမျှပုံနံ့ထားခဲ့တယ် ဆိုတာမျိုးတွေ အရှည်ကြီး ရှင်းပြနေတော့တယ်။

သူရှင်းပြလေ ကျနော်က စိတ်မဝင်စားလေဘဲ။ ဒါနဲ့ ကျနော်က စကားပြတ်သွားစေတော့ ဆိုပြီး လုံးဝစိတ်မဝင်စားတဲ့ အကြောင်းပြောလိုက်ရတယ်။ ဒီမှာတင် ဦးပုက ဆရာသက်စိတ်မဝင်စားရင်လည်း ကျနော်တို့က ပုတ်ပြတ် အလုပ် အပ်မယ်။ လိုတဲ့ ငွေသာပြောပါတဲ့။ ကဲ၊ ဒါဆို ကျနော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဆိုတော့ သူတို့ စစ်ကြွင်းစစ်ကျန် ပစ္စည်း ရှာဖွေခွင့်အတွက် ပဲခူးတိုင်း တဝတက ခွင့်ပြုမိန့်လိုချင်သတဲ့။ ဟ၊ ဒီလိုင်းကတော့ ကျနော့်လိုင်းဖြစ်နေသဗျာ။

အေးလေ၊ တိုင်းမှူး၊ တိုင်းအတွင်းရေးမှူး၊ ခဝတ၊ မဝတ၊ စည်ပင် ပဲခူးတိုင်းလုံး ကျနော် မပတ်သက်ဖူးတဲ့သူမှ မရှိတာ။ ဒါနဲ့ သူတို့လိုချင်တဲ့အမိန့်စာကို တပတ်အတွင်း ရအောင်လည်း လုပ်ပေးလိုက်ရော ကျနော် အိပ်ကပ်ထဲကို ဆယ့်ငါးသိန်းရောက်လာတယ်။ နောက်ပိုင်း သူတို့ အဲဒီအလုပ်တွေက ငွေဘယ်လောက်ဝင်တယ်ဆိုတာ ကျနော်တော့ အခုထိ မကြားမိသေးဘူး။

ဇာတ်လမ်းက မပြတ်ဘူးဗျာ။ သူတို့ စာရင်းစာရွက်ထဲက ပဲခူးတိုင်း လက်ပံတန်းဘက်မှာ စစ်ကြွင်းစစ်ကျန် သံထည် ရှိတဲ့ နေရာတစ်ခုကို စမ်းသပ်ပြီး ရှာဖွေတူးဖော်ဖို့ ကျနော်ကို နားချပြန်တယ်။ ဆရာဖာသာ တယောက်တည်း လုပ်ကြည့်ပါတဲ့။ ကျနော်တို့ကို ဝေဖုပေးစရာ မလိုပါဘူးတဲ့။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဒီအလုပ်က ဆယ့်ငါးသိန်းလောက် လွယ်လွယ်ရလို့တော့ လုပ်ဖူးတယ်ရှိအောင်လုပ်ကြည့်လိုက်အုံးမှ ဆိုပြီး ဟင်္သာတတဘက်ကမ်းက ကျုံလဟာဆိုတဲ့ ရွာကို သွားလိုက်တယ်။ ကျနော် အကျင့်အတိုင်း ခြေမြန်လက်မြန်လှုပ်ရှားလိုက်တာ အဲဒီရွာနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း ကြားမှာ မြစ်နေတဲ့ မီးရထား စက်ခေါင်းပျက်ကြီးတလုံးကို တွေ့ရော ဆိုပါ တော့။

တရားဝင်တူးဖော်နဲ့ သာတူးနေတာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီပစ္စည်း အတွက် ကျသင့်ငွေကိုပေးချေဖို့ စုံစမ်းလိုက်တာ နှစ်လလောက်ကြာမှ ဒါဟာ မီးရထားဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်လာတယ်။ မီးရထားဌာနက တိုင်းအဆင့်အရာရှိတွေနဲ့ ညှိတာတောင် အဆုံးအဖြတ်မပေးနိုင်တာကြောင့် ဇာတ်လမ်းက ပေရှည်သထက်ရှည်လာတယ်။ ဆိုလိုတာက ရုံးစာတွေအပြန်အလှန်ပေးလိုက်၊ ပြန်လိုက် လုပ်နေတာ နောက်ထပ်သုံးလလောက် ထပ်ကြာသွားပြန်ရော။

မြန်မာပြည်ရုံးဌာနတွေမှာ လုပ်နေတဲ့ ကြီးနီစံနစ်ဆိုလား၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ စံနစ်ဗျာ။ တိုင်းပြည်ကြီး တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ ထက် ကိုယ်အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူလုပ်နိုင်ဖို့ လောက်သာ စိတ်ကူးနေကြတာ ကလား။ ဒီလိုနဲ့ မိုးကျခါနီးလာတော့ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး တူးဖော်ထားရတာတွေဟာ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်တော့မဲ့ ကိန်းဆိုက် လာတယ်။

သိန်းငါးဆယ်လောက်တန်တဲ့ လုပ်ငန်းလေးကို မီးရထားဌာနမှာ အထက်အောက် စာပြန်နေတာ ခုနစ်စောင်လောက် ဖြစ်လာတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘာကြောင့်ကြန့်ကြာနေတာလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ကျနော်သိလာတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်ဖို့ ရုံးစာဆယ်စောင်တိတိ ထွက်လာတဲ့နေရာမှာ နံပတ်ခုနစ်မြောက်စာကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးလိုက်ရော ဆိုပါတော့။

အော် ... တယ်လည်းနားဝေးပါလား။ ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ အတုလုပ်လိုက်တာကို ပြောတာဗျ။

ကျနော်ဟာ ရုံးဌာနတွေမှာလည်း အတွေ့အကြုံများခဲ့လေတော့ အကြံအဖန်ရုံးစာတစောင်ကို ကောင်းကောင်းဖန်တီး နိုင် ခဲ့ပါတယ်။ လောဘကြောင့်မဟုတ်ဘူးဗျ။ စိတ်မရှည်လွန်းလို့၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အလုပ်လေးကို ပေရှည်လွန်းလို့ စွတ်လုပ်ပစ်လိုက်တာ။ ကျနော် ဖန်တီးချက်က သိပ်ပီရိလွန်းနေတော့ ဘယ်ဌာနကမှ မရိပ်မိလိုက်ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီ မီးရထားစက်ခေါင်းနဲ့ အလေးချိန်ညီတဲ့ သံထည်အလေးချိန်ကို အင်းစိန်သံမဏိစက်ရုံကို သွင်းလိုက်တယ်။ ပေးသွင်း ပြီးကြောင်း ပြောစာတွေကို သိမ်းထားလိုက်တယ်။ စက်ခေါင်းကိုလား၊ ဖျက်ပြီးရောင်းစားလိုက်တာပေါ့ဗျာ ။ဒါလည်း တရားဝင်မဟုတ်ဘူးဗျ။ အမှန်က မူရင်းသံထည်ကိုသွင်းရမှာကို ကျနော်တို့ ခေတ်က လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း သံမဏိ စက်ရုံနဲ့ နားလည်မှုယူပြီး ခွင့်ရိုက်လိုက်တာ။

ဒီကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေရာကနေ ခြောက်လလောက် ကြာတော့ သံမဏိစက်ရုံ ကနေ မီးရထားဌာနကို အဲဒီသံထည်တွေ လက်ခံရရှိပြီးပါပြီလို့ လောကွတ်ချော် စာပို့ရာကနေ ကျနော်လက်ချက်ကို ရိပ်မိသွားကြရောဗျာ။

ပိုဆိုးသွားတာက ကျနော် ကြားဖြတ် ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ရုံးစာပေါ်က လက်မှတ်ပိုင်ရှင် ညွှန်ကြားရေးမှူးဟာ ရုတ်တရက် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် တက်ဖြစ်သွားလို့ပါပဲဗျာ။ ဘယ်သူရှိရမလဲဗျာ၊ နောက်ပိုင်း မီးရထား ဒုတိယဝန်ကြီး တက်ဖြစ်

လာတဲ့ သူရသောင်းလွင်ပေါ့။ သူ့လက်မှတ်ကို အကြံအဖန် လုပ်တယ်ဆိုတာလည်း သိရော၊ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွပြီး ဒီ အမှုကို မပေါ်ပေါ်အောင်စစ်ဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖိအားပေး တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာတင် လက်ပံတန်းမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးက စစ်တယ်၊ ပဲခူးတိုင်းရဲမှူးရုံးက စစ်တယ်၊ ဘယ်လို စစ်စစ် မပေါ်ဘူးဆိုပါတော့။

ဘယ်ပေါ်မလဲဗျာ။ အမှုဖြစ်ပစ္စည်းကသံမဏိစက်ရုံ ရောက် ရုံမက အရည်ပါကျိုပြီး သွားပြီလေ။ အမှန်က ပဲခူးတိုင်း ရဲမှူးရုံးကို ဒီအမှုရောက်တာ ကျနော်မသိလိုက်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် စီအိုင်ဒီကို ရောက်သွားတာ။

စီအိုင်ဒီက ကျနော်ကို လေးငါးကြိမ်ခေါ်စစ်ပေမဲ့ ရုံးစာဆယ်စောင်မှာ ခြောက်စောင်မြောက်အထိ အမှန်။ နံပတ်ခုနစ်စာက အတု၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတုအပေါ်မှာ နောက်ထပ် ရုံးစာအစစ် သုံးစောင်က ထပ်ပြီး အတည်ပြုထား ပြန်တော့ စီအိုင်ဒီလည်း ခေါင်းခြောက်နေပြန်ရော။ ခြောက်ရမယ်ဗျ။ စီအိုင်ဒီအမှုစစ်အရာရှိ သောင်းမြင့်က ကျနော် ၉ ကို ကောင်းကောင်းသိနေတော့ သူ အကိုင်အတွယ်မတတ်ရင် ပဲခူးတိုင်းထဲမှာ သူပါ ကြယ်ကြွေသောည ဖြစ်သွား နိုင်တယ် ဆိုတာ သိနေတယ်ထင်ပါရဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ စီအိုင်ဒီ ရဲမင်းကြီး ဦးမောင်မောင်သန်းကပါ ထပ်ပြီး ဖိအားပေးလိုက်တာ အမှုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ မတည်ဆောက်နိုင်သေးဘဲ မလိမ့်တပတ်နဲ့ ... ဟင်္သာတ တဖက်ကမ်းက ကျုံလဟာရွာကို ခဏလိုက်ခဲ့ဖို့ ကျနော်ကို ခေါ်သွားပါလေရော။ အမှုအခင်း ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ စစ်ဆေးစရာလေးရှိလို့ပါတဲ့။ မီးရထားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား အတူတူသောက်စားပြီး အဲဒီရွာရဲစခန်းလည်း ရောက်ရော ကျနော်ကို လက်ထပ်ခတ်လိုက်ပြီး၊ ကိုသက်ခိုင် .. ခင်ဗျားကို ကျနော် ဖမ်းလိုက်ပြီတဲ့။

ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားတော့ ကျနော်နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ နောက် စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက် တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ပဲခူးတိုင်းဟာ ကျနော်နယ်ပဲ။ ဒီကိစ္စကို ကျနော် အပြီးတိုင်ရှင်းနိုင်ရမယ်လို့ ယုံကြည်နေတုန်း ပဲဗျ။ ပုဒ်မလား၊ ခြောက်တစ်လေ။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း အလွဲသုံးစားလုပ်မှုပေါ့။ အမှန်က သက်သေခံပစ္စည်းမတင်နိုင်ဘဲ ကျနော်ကို ဖမ်းချုပ်လို့မရတာကို ကျနော်သိနေပါတယ်။ စီအိုင်ဒီအမှုစစ်အရာရှိ သောင်းမြင့်က ဖိအားဒဏ်မခံနိုင်လို့ ဇွတ်လုပ်ချလိုက်တာပါ။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျနော်ကောင်းကောင်း လေ့လာပြီးနေပြီလေ။

အဲဒီ ကျုံလဟာအချုပ်မှာ ကျနော် တပတ်အချုပ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါလည်း ပျင်းစရာတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဇီးဖြူသောင် ရွာက လူသတ်မှုတခုမှာ တကယ်သတ်တဲ့ချာတိတ်က အဖမ်းမခံဘဲ ဝမ်းကွဲညီအကိုနှစ်ယောက်က လူစားထိုးပြီး အဖမ်းခံတဲ့ ကိစ္စကို ဝင်ရှင်းနေရသေးတယ်။ အဲဒီနယ်ဘက်က တော်တော်စရိုက်ကြမ်းတယ် ပြောရမယ်။ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လေးတွေလူသတ်မှုဖြစ်လာကြတာ။ ရဲကလည်း အမှုစစ်တာ ပညာသား ပါပါ စစ်ဆေးတတ်ပုံမရဘူး။ အစားထိုးအဖမ်းခံတဲ့ ချာတိတ်တွေကို ထုထောင်းထားလိုက်တာ မြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။ မျက်နှာတွေစုတ်ပြတ်၊ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေအန်နဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ကုန်ပြီဗျာ။

ကျနော်လည်း အမြင်မတော်ပါဘူးဆိုပြီး အမှုစစ်အရာရှိကိုဝင်ညှိပြီး ကြားဝင်လိုက်ရတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ကလေးတွေဟာ ငယ်စိတ်ကလေးတွေနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်ထင်ပြီး လူသတ်မှုကို လူစားထိုး အဖမ်းခံ ခဲ့ပေမဲ့ လူစားထိုးလို့ ရလောက်တဲ့ ပြင်ဆင်မှု ဘာမှလုပ်မလာခဲ့ကြဘူးလေ။ ဒါမျိုးက ပီပီရီရီ ဇာတ်လမ်းတခု ဖန်တီးရ

ပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းကို အမှတ်စဉ်အရာရှိလက်ခံလာအောင် ငွေနဲ့ကြေးနဲ့ညှိနှိုင်းရတာမျိုးပါ။ အော် ... ကျနော် လူ မသတ်ဖူးပါဘူးဗျာ။ အတွေ့အကြုံအရသိနေတာပါ။

အခြေအနေအားလုံးကို လေ့လာလိုက်တော့ အသတ်ခံရတဲ့ဘက်က ငွေအားလူအား စွတ်လိုက်နေပုံရတယ်။ အစားထိုး အဖမ်းခံတဲ့ ချာတိတ်နစ်ယောက်ကလည်း တကယ့် မအူမလည်လေးတွေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီကလေးတွေကို မင်းတို့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ပါ။ တကယ်သတ်တဲ့ မင်းတို့ညီ တရားရုံးမှာ လွတ်အောင်လုပ်တဲ့နည်းတွေ အများကြီးပါ ဆိုတာကို နားဝင်သွားပြီး လူချင်းပြန်လဲလိုက်ကြတယ် ဆိုပါတော့။ သူများကိစ္စ ဝင်ရှုပ်တာတော့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူတို့ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ။

တပတ်လောက်ကြာတော့ ကျနော် ရဲစခန်းအချုပ်ထဲကနေ လှုပ်ရှားလိုက်တာ ကျနော်အဖြစ်ကို ပဲခူးတိုင်း ရဲမင်းကြီး သိသွားတယ်။ ချက်ချင်း လက်ပံတန်းရဲစခန်းကို လွှဲရမယ်ဆိုပြီး အမိန့်ထွက်လာတယ်။ နောက် ကျနော်အမှုတွဲကို ပဲခူးရဲတိုင်းမှူးရုံးကိုပို့ဖို့လည်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျနော်ဟာ ကျွဲလဟာရဲစခန်းကနေ လက်ပံတန်း အချုပ်ကို ရောက်လာ ပါတော့တယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သောင်းမြင့်ကလည်း မခေဘူးဗျာ။ ကျနော်အမှုတွဲကို တိုင်းရုံးက တောင်းတယ်လည်းဆိုရော မျက်ကလဲဆန်ပြာ လက်ပံတန်းကိုလိုက်လာတယ်။

ကျနော်ကို လက်ပံတန်းမြို့နယ်တရားရုံးက အာမခံပေးမယ့်နေ့မှာ သောင်းမြင့်က တရားသူကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး အမှု တန်ဖိုးကို ငါးသောင်းကနေ ငါးသိန်းဖြစ်အောင်ဖြည့်လိုက်တာ ကျနော်အမှုဟာ ၆(၁)ကနေ အပက (၃) အများပိုင် ပစ္စည်းကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေနဲ့ စွဲတင်နိုင်ဖို့အတွက် ဗဟိုဥပဒေရုံးကနေ အမိန့်ပြန်စောင့်ရတဲ့အခြေအနေ ရောက် သွားပါတော့တယ်။ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်သွားပါပြီ။ အပက(၃) ဟာ သေဒဏ်နဲ့ ထောင်ဒဏ်အနှစ်နှစ်ဆယ်အထိ ထိုက် သင့် ပါတယ်။

ကျနော်အာမခံမရဘဲ ၆(၁)ကနေ အပက (၃) အတွက်ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းတာကို ရဲမင်းကြီးလည်းသိရော နောက်နေ့မှာ တိုင်းအတွင်းခရီးစဉ်တခု အကြောင်းပြပြီး လက်ပံတန်းကိုလိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ စီအိုင်ဒီ အမှုလိုက် သောင်းမြင့်ကိုလည်း ပဲခူးတိုင်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ သတင်းပို့ရမယ်ဆိုပြီး ခပ်တင်းတင်း ပြန်လုပ်ပြန်ပါရော။ ကျနော် ဆရာမမျက်နှာနဲ့ ထင်ပါ ရဲ့ဗျာ။

လက်ပံတန်းအချုပ်ထဲကို သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး ကျနော်ကိုဝင်တွေ့ပါတယ်။ မြို့နယ်ရဲတပ်မှူးလည်း ပါလာတယ်လေ။ ရဲမင်းကြီးက ကျနော်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ... သက်ခိုင်နေကောင်းလားတဲ့။ ကျနော်လည်း စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ကောင်းပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တော့ ကောင်းရင်လည်း ဆေးရုံတက်နေလိုက်တဲ့။ နောက်ပြီး မဝတ ဥက္ကဋ္ဌရော၊ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကိုပါ ... သက်ခိုင်ဟာ တိုင်းမှူး လူဖြစ်လို့ လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်ဖို့ တဖွဖွ မှာသွားလေရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော် လက်ပံတန်း ဆေးရုံကို ရောက်သွားရော ဆိုပါတော့။

အေးဗျာ၊ လူက ငယ်လည်းငယ်၊ ငွေလည်းရှိ၊ အဆက်အသွယ်ကလည်းကောင်းဆိုတော့ အချုပ်ထဲကနေ ဆေးရုံ ရောက်တာတောင် ကျနော် ချိုကြွနေတုန်းပဲ။ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ အချုပ်ကျလူနာကို လက်ထိပ်ခတ်ရတဲ့ ထုံးစံရှိပေမဲ့ ကျနော်ကို ဘယ်သူမှ လက်ထိပ်မခတ်ရဲဘူး။ အစောင့်ရဲတောင် မထားပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း စီအိုင်ဒီက မောင် တွေကို မကျေနပ်တဲ့ ခံစားချက်ရယ်၊ ကျားကိုလှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားသလို ခံစားရတာရယ်ကြောင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် လက်ပံတန်းမြို့ထဲထွက်ပြီး အရက်ချည်းလိုမဲ့သောက်နေရော ဆိုပါတော့။

အေးဗျာ၊ ကျနော် သစ်မှောင်ခိုလုပ်တုန်းက တွဲလာတဲ့ ကိုမြသိန်းက လက်ပံတန်းမှာ အရာရောက်စာရင်းထဲပါနေတော့ သူလာရင် အရက်ပုလင်း အမြဲပါလာတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီး လူနာတွေ ကို လှည့်ကြည့်နေတုန်း လူနာကတင်ဘေးက ဘီဒိုလေးထဲက အရက်ပုလင်း သမံသလင်းကျပြီး ကွဲလိုက်တာ ကျနော် အချုပ်ထဲပြန်ရောက်သွားရော။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက ကျနော်ကို ဆေးရုံမှာ မထားရဲတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော် ဆေးရုံမှာ နေရတုန်း အထိတ်တလန့်ကိစ္စတခု ကြုံရသေးဗျာ။ တရက် ကျနော်မူးမူးနဲ့ ညတနာရီလောက်မှာ ကျနော်

ဆေးရုံအိမ်သာထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အိမ်သာတက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးပျ။ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းက တွဲထားတော့ အချိန်မတော် တခွက်တဖလားချမလို့ အနားမှာ ရေပုလင်း မရှိတာနဲ့ ရေလိုက်ရှာရင်း ရောက်သွားတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ရေမလာ မီးမလာတဲ့နေ့ ဖြစ်နေတယ်။

ကျနော် ညဦးပိုင်းက သောက်ထားတဲ့အရိန်က မပြေသေးတဲ့အချိန် ရေပုံးတခုတွေ့တာနဲ့ စွတ်နှိုက်လိုက်တာ လူတယောက်ရဲ့ လက်မောင်းရင်းကနေပြတ်နေတဲ့လက်ပြတ်ကြီးတဖက်ပါလာသပျ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့သစ်သားချောင်းကြီးများလားလို့ သေချာကြည့်လေ၊ သွေးတွေခြောက်နေတဲ့ လက်မောင်းကြီးဟာ လရောင်မှိန်မှိန်မှာ ထင်ရှားလေပါပဲပျ။ ကျနော်လည်း လက်မောင်းပြတ်ကြီးကို ပြန်ပစ်ချပြီး ကုတင်ဘက်ကို အလန့်တကြားပြန်လစ်လာလိုက်တယ်။ ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်း ဘယ်အရပ်ကနေ ဒီလက်မောင်းကြီးကရောက်နေပါလိမ့်ဆိုပြီး စဉ်းစားလိုက်တာ အရက်သောက်ချင်စိတ်တောင် ပျောက်သွားတယ်ပျ။ မနက်မိုးလင်းတော့မှ မသိမသာ စနည်းနာလိုက်တော့၊ အော် ... လက်ပံတန်းနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ရွာတခုကနေ ဓားခုတ်ခံရပြီးရောက်လာတဲ့ လူနာရဲ့လက်ကို ဖြတ်ထားတာတဲ့ပျား။

လက်ပံတန်းအချုပ်ထဲရောက်တော့ တကယ့်တောသားလူမိုက်တွေနဲ့ ဆုံရတော့တာပဲပျ။ ဆယ့်နှစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ချာတိတ်ညီအကိုက နွားတရည်းခိုးသတဲ့။ တယောက်ကလည်း ဘုရားရွှေပွတ်တဲ့ အမှတ်ပဲ။ ဒီလူက အမှတ်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ထဲ ရောက်နေတာတောင် အချုပ်ခန်းထဲကနေ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ စေတီတဆူကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဒီဘုရားဆို ရွှေချိန်ဘယ်လောက် ရနိုင်တယ် တွက်နေတဲ့လူပဲပျ။ အံ့ရော။

ကျနော်မှာ ထူးခြားတဲ့အာရုံတခုရှိလေသလားတော့ မသိဘူးပျ။ လက်ပံတန်းအချုပ်ထဲ ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလေးရက်လောက် နေတော့ ကျနော်အာရုံထဲမှာ အချုပ်ခန်းတခုလုံးကို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်တွေ့နဲ့ ဘိုးတော်လိုလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာပိုင်းနေတာ အာရုံမှာ မြင်နေရတယ်။ ထူးဆန်းတာတော့အမှန်ပဲပျ။ ဘိုးတော်တွေဟာ စက်ဝိုင်းပုံ အထပ်ထပ် လာပိုင်းနေတာ သေချာတယ်။

ကျနော်လား၊ အချုပ်ထဲမှာလည်းသောက်တုန်းပါပဲပျ။ အချုပ်ခန်းထဲကို အရက်ခိုးသွင်းတာ အစပိုင်းတော့ လွယ်ပေမဲ့ နေ့ဆက်ရက်ဆက်ဆိုသလို ဖြစ်လာတော့ တဖြည်းဖြည်း ခက်ခဲလာတယ်ဆိုပါတော့။ ကျနော်က အချုပ်ထဲမင်းဟင်းမစားဘူးလေ။ တပည့်ကျော် ထွန်းကြိုင်ဆိုတဲ့မောင်ကို အပြင်မှာ ချက်ခိုင်းပြီး လာလာပို့ခိုင်းတာ။ ထမင်းလာပို့ရင်း အရက် ခိုးသွင်းပေါ့။ နောက်ပိုင်း ရှာတာဖွေတာတွေလုပ်လာတော့ အရက်သွင်းမရတာနဲ့ ကျနော်တမျိုးကြံပြန်တယ်။ “ဟေ့ကောင်ထွန်းကြိုင်၊ အရက်ကိုဆူအောင်ကျိုလိုက်ကွာ” လို့၊ “ပြီးတော့လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ပါးပါးလေးခပ်ပြီး ပုလင်းထဲကိုထည့်၊ ပူနေတုန်း အချုပ်ခန်းစောင့်တဲ့ ရဲလက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပေတော့” လို့ ... သင်ပေးလိုက်တယ်။

ဟား ဟား ... ရောက်တာပေါ့ပျ။ ကြိုချက်ထားတဲ့အရက်ပုလင်းဟာ ကျနော်ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်တာပေါ့။ ထွန်းကြိုင်ပုလင်းလာပို့ရင် ကျနော်လှမ်းမြင်နေရတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ အချုပ်ခန်းစောင့်တဲ့မောင်ကို လှမ်းပြီး ရေနှေးပုလင်း လှမ်းယူပေးပါပျဆိုပြီး အကြောင်ရိုက်ရတာပေါ့။ ပုလင်းက ပူနေတော့စစ်ဖို့ ဆေးဖို့တောင် သတိရဟန် မတူပါဘူးပျ။ ကျနော်ဆီ တန်းရောက်လာတာပါပဲ။

အော် ... နေဦး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်က ရိုးရိုးအချုပ်သားတွေနဲ့ တွဲမနေရတော့ဘူး။ သီးသန့် ဗွီအိုင်ပီ စပယ်ရှယ် သီးသန့်ခန်းနဲ့ပျ။ ကျနော်အခန်းဖော်က လက်ပံတန်းမြို့နယ် ပညာရေးမှူး ဆရာကြီးဦးမြင့်လွင်တဲ့။

ဆရာဦးမြင့်လွင်က တကယ့်ပညာတတ်လူအေးလူကောင်းကြီးပါ။ ကျောင်းဆောင်တိုးချဲ့တဲ့ စီမံကိန်းမှာ ကန်ထရိုက် လုပ်တဲ့ မောင်က ဆွဲထည့်လို့ အူလည်လည် အချုပ်ထဲရောက်နေတာပါဗျာ။ သူ့အမှုတွဲက ကိုကိုအောင်တဲ့ မူဆလင် အာကျယ်ကုလား။ ကျနော် သူ့ကို ရန်ကုန်ကမာရွတ်အဝေးပြေးစီမံကိန်းမှာ ကတည်းကသိတယ်။ အလကား မလည်ရှုပ်ပါဗျာ။

နောက်တလလောက်ကြာတော့ ဗဟိုဥပဒေရုံးကနေ ကျနော်ကို အပက (၃)နဲ့ စွဲချက်တင်ကြောင်းစာထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သာယာဝတီခရိုင်တရားရုံးကို ရောက်သွားရောဆိုပါတော့။ စီအိုင်ဒီဘက်က အမှလိုက်အရာရှိဟာ သောင်းမြင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဇီးဖြူကုန်းသား ရဲမှူး ဦးသောင်းကြီးတဲ့။ အမှလိုက်ပြောင်းရတာလဲ ကျနော်နောက်က ပိတ်တွေကို လန့်ပြီး ပိုရှုပ်မကုန်အောင် ထိန်းတာလည်းပါပါတယ်။ အချုပ်ထဲမှာ သုံးလနဲ့ ဆယ်ရှစ်ရက် နေပြီးတော့ ကျနော် အာမခံနဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်။ နည်းကို သိချင်လို့လား။ ဘာနည်းမှ မဟုတ်ဘူး။ တိုင်းမှူးက ကျနော် ပျောက်နေတယ် ဆိုပြီး ခဏခဏမေးနေတော့ တဝတအတွင်းရေးမှူးနဲ့ ရဲမင်းကြီးညှိပြီးဖိအားပေးလိုက်လို့။ တိုင်းမှူး ကိုယ်တိုင် ကတော့ ကျနော်အဖြစ်ကို သိလိုက်ပုံမရဘူး။

အာမခံရရုံနဲ့ ဘယ်အပြီးလွတ်အုံးမလဲဗျ။ စီအိုင်ဒီ အမှလိုက်အရာရှိ၊ ခရိုင်တရားသူကြီး၊ ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိတွေနဲ့ ဇယားနိုင်အောင် ဆွဲရတာပေါ့။ စီအိုင်ဒီရဲမှူး ဦးသောင်းကြီး ကတော့ ကျနော်လို အသောက်သမားပဲဆိုတော့ မကြာခင် အဖွဲ့ကျသွားတယ်။ ဥပဒေအရာရှိ ဦးအောင်စိုးသန်းကတော့ သူပိတ်သိမ်းချင်နေတဲ့မုဒိန်းမှတစ်ခုကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် တိုင်းရဲမင်းကြီးရုံးမှာ လိုက်ပြီး ပိတ်လို့ရအောင် လှုပ်ရှားပေးလိုက်တာ ကျနော်လက်ရည်ကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ တရားသူကြီး ဦးကြည်ဖြူကတော့ သူ့အိမ်ဆောက်လက်စလေးကို တတ်အားသရွေ့ ကူညီလိုက်တာ ... ကိုသက်ခိုင်လို လူမျိုးကို ထောင်ထဲထည့်ထားရင် တိုင်းပြည်အတွက် နစ်နာသတဲ့ဗျာ။

အမှရင်ဆိုလို့ တနစ်ဝန်းကျင်လောက်ကြာတော့ ကျနော်ဟာ သေဒဏ်ကနေ အနစ်နစ်ဆယ်အထိ ထိုက်သင့်တဲ့ အပက(၃)အမှကနေ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်လာရော ဆိုပါတော့။ ရင်ထိတ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ ခရိုင်တရားရုံးက မလွှတ်နိုင်ရင် စစ်ခုံရုံးက ကျနော်အမှုတွဲကို တောင်းယူပြီး တရားသေလွတ်ပစ်ဘို့ပါ ပဲခူးတိုင်း စစ်ခုံရုံးအတွင်းရေးမှူး ဗိုလ်မှူး ကြီးစိန်နဲ့ ကျနော် ဇယားဆက်ဆွဲထားပြီးသားပါ။

တနစ်ကျော် သာယာဝတီကို ရုံးချိန်းသွားနေတော့ အလုပ်အကိုင်ပျက်၊ ငွေကုန်လှပမ်းဖြစ်တယ် ထင်နေလား။ မဖြစ်ဘူးဗျ။ လက်ပံတန်း စည်ပင်သာယာရုံးဘေးက ကွက်လပ်မှာ ဆိုင်ခန်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဆောက်လိုက်တာ သိန်းလေးငါးဆယ်တောင် မြတ်ခွဲသေးတယ်ဆိုပါတော့။

အခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒါတွေဟာ ခေတ်ကြီးကြောင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့တာကလား။

ကျနော်နဲ့ ပုဒ်မအတူတူ ဘယ်လိုက်ရမှန်းမသိတဲ့ ကန်ထရိုက်တာကိုကိုမောင်နဲ့ ဆရာကြီး ဦးမြင့်လွင်တို့ကတော့ အနစ်နစ်ဆယ်ကျသွားလေရဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုကိုမောင်ကို အမိန့်ချမယ့်နေ့က ကျနော် တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် အေးသောင် အခန်းထဲမှာ ရောက်နေသဗျာ။ တရားသူကြီးက အမိန့်ချခါနီး လှမ်းမေးတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဗိုလ်ချုပ် အေးသောင်က တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ... ချသာချ။ အဲဒီကုလားကို အမြင့်ဆုံးပြစ်ဒဏ်ချ။ မှတ်လောက်သားလောက် အောင် ချလိုက်တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။

အခန်း (၆၇) - မိန်းမဆိုးအမုန်း

နံနက်ကိုးနာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း နင်းမကွဲသေးချေ။ ကိုသက်ခိုင်ကို သူ့တပေါ်မှာ မတွေ့ရ။ ဖိုကြီးက ကိုအောင်ကြည်ကို မေးမိတော့အိပ်ဆောင်ဖွင့်၊ အလုပ်ဘုတ်ထုတ်ပြီးချိန် (၇)နာရီခန့်ကတည်းက စခန်းနှင့် တမိုင်ခန့် အကွာတွင်ရှိသော အပျိုကြီး ကြည်ကြည်ဌေး၏ ဈေးဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ဆို၏။

ဖိုကြီးနောက်က ချောင်းကလေးဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း အပျိုကြီး ကြည်ကြည်ဌေးတို့ ဆိုင်ရှိရာ ကွင်းပြင်ကြီး ဆီသို့ ကျနော်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည်ကြည်ဌေးကား အသက် သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ဖြစ်၏။ ရဲဘက်စခန်းနှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာ ရွာမှ ဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးမှ စပါးရိတ်သိမ်းပြီးချိန် စခန်းအနီးတွင် တဲငယ်လေးထိုးကာ နှစ်စဉ် ဈေးဆိုင်လာဖွင့် ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကိုဖြတ်၍သွားကြသော ရွာနီးချပ်စပ်မှ ခရီးသွားများနှင့် အထူးသဖြင့် ရဲဘက်တို့မှာ ကြည်ကြည်ဌေးဆိုင်ကို အားပြုကြရသည်။ တောအရက်၊ အချိုရည်၊ အအေးပူးတချို့၊ သားရေစာနှင့် ကြက်သွန်၊ ငြုပ်သီးစသည်တို့ ရနိုင်သည်။ အဆိုပါ အပျိုကြီးဆိုင်မှ တခုခုဝယ်ခြမ်းရန် ကိုသက်ခိုင် ထွက်သွားပုံရသည်။

ခဏအကြာ ကိုင်းပင်ရှည်များကြားက မြေလမ်းကလေးအတိုင်း ကိုသက်ခိုင် စခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကိုသက်ခိုင် မျက်နှာ ခပ်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေသည်ကို ကျနော် သတိပြုမိသဖြင့် ...

“ပြီးစိစိနဲ့ ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲဗျ။ အပျိုကြီးနဲ့ လေပေးဖြောင့်လာလို့လား”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ၊ အပျိုကြီးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ လမ်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့ခဲ့လို့ဗျ”

“ဘာတွေထူးဆန်းနေပြန်တာတုန်း”

“ငှက်နှစ်ကောင် တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

“ငှက်နှစ်ကောင်တွေ့တာများ ပြီးစရာလားဗျာ။ ငှက်တွေအများကြီး နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာပဲ။ ဒီနေရာက ရေနက်ကွင်း အင်းကြီးလို ဖြစ်နေလို့ ငှက်တွေ တွေ့တွေ့နေရတာ ဘာဆန်းသလဲ”

“ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါအုံးဗျာ။ ခင်ဗျားက စွတ်တွန်းနေတာက အရင်”

“တွန်းတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ခင်ဗျားပြောတာကိုက မရှင်းမရှင်းနဲ့၊ ဘယ်က ငှက်နှစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုတွေ့လာလို့လဲ၊ ရှင်းစမ်းပါအုံးဗျာ”

“ကျနော်မနက်တုန်းက အိပ်ဆောင်ဖွင့်ပြီးတာနဲ့ ဝယ်စရာခြမ်းစရာလေးရှိလို့ အပျိုကြီးဆိုင်ဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်ဗျ။ လမ်းမှာ နှင်းမကွဲသေးဘူး။ အပျိုကြီးဆိုင်နဲ့ ကျနော်တို့ စခန်းအလယ်လောက်ရောက်တော့ ကိုင်းပင်တွေကြားက မြေကွက်လပ်တကွက်တခုမှာ လူနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသလိုလို ရိပ်ကနဲတွေ့လိုက်ရတယ်ဗျ။ ကျနော်က ဘယ်နှယ် ဒီအချိန်ဒီနေရာမှာ ဘယ်ကစုံတဲ့ လာပြီးလမ်းလျှောက်နေရသလဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ လမ်းလျှောက်နေပုံက ချစ်သူစုံတွဲလမ်းလျှောက်နေပုံဗျ။

လားလား ... သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ လူမဟုတ်ဘူးဗျ။ ငှက်နှစ်ကောင်ဖြစ်နေတယ်။ တကယ့်အကောင်ကြီးတွေဗျ။ ငှက်နှစ်ကောင်က လူအရပ်လောက်ရှိနေတော့ လူလိုကျနော်ထင်နေတာ။ ကိုင်းပင်တွေကွယ်နေတော့ ကျနော်လှမ်းမြင်နေရပေမဲ့ ငှက်တွေက ကျနော်ကို မမြင်ဘူးလေ။ အေးဗျာ၊ တကယ့်ကို ချစ်သူနှစ်ယောက် စကားစမြည်ပြောရင်း ရင်ဘောင်တန်းလျှောက်နေတာဗျ။ သေချာကြည့်လေ ချစ်သူနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေပုံနဲ့ တူလေပဲဗျ။ ကျနော်တသက်နဲ့ တကိုယ် ငှက်ကြီးနှစ်ကောင် ဒီလိုလမ်းလျှောက်နေတာကို မြင်ဖူးတာ ပထမဆုံးပဲဗျ”

“အော် ... ကိုသက်ခိုင်က ကြိုးကြာငှက်တွေကို မြင်ခဲ့တာကိုး”

“ ဗျာ၊ အဲဒီငှက်တွေကို ကြိုးကြာငှက်လို့ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြိုးကြာမောင်နံ မောင်နံ တူယှဉ်တွဲလို့ ပျံဝဲခိုက်တွင်၊ ကြိုးကြာဖိုမှာ မြားဒက်သင့်၍ သေပွဲသို့ဝင် ... ဆိုတဲ့ အဆိုတော် အနိုင်သီချင်းထဲက ကြိုးကြာမောင်နံပေါ့ဗျာ”

“အော် ... ကြိုးကြာတို့၊ လွန်းကြင်ငှက်တို့ ဆိုတာ တကောင်သေရင် တကောင်လိုက်သေတဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်တတ်ကြတဲ့ ငှက်တွေကိုး၊ ကျနော်တွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံအတိုင်းဆို သီချင်းနဲ့ တကယ်ကို လိုက်ဖက်ပါသဗျာ”

“အေးလေဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီငှက်တွေကို တခမ်းတနား စာဖွဲ့ကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“အော် .. ငှက်တွေလို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တောင် ဒီလောက်ချစ်တတ်ကြသလားဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ မုန်းပြီဆိုရင် ဒီငှက်နှစ်ကောင် ဘယ်လိုများနေမလဲလို့ တွေးမိတယ်၊ အထူးသဖြင့် တကောင်က ချစ်နေတုန်းဖြစ်ပေမဲ့ ကျန်တကောင်က မချစ်တော့ရင် ဘယ်လိုနေကြမလဲ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှပဲ ကြိုးကြာမောင်နံတောင် မုန်းခန်းကို သရုပ်ဆောင်ပြရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ သူတို့မောင်နံ မမုန်းကြစေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမုန်းဆိုတာပါလာရင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ဖြစ်လာတတ်လွန်းလို့ပါ”

“ခင်ဗျားက ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း အတွေ့အကြုံတွေတော်တော်များပုံရတယ်”

“လူပဲဗျ။ ချစ်တာမုန်းတာ မဆန်းလှပါဘူး၊ သို့သော် ကျွန်တော်ကြုံခဲ့တဲ့ အမုန်းဇာတ်လမ်း တခုကတော့ တော်တော်ဆန်းတယ် ဆိုရမယ်”

“အော် ... သက်ခိုင်ရဲ့ ချစ်ကိုယ်တွေ့လားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျနော်အခု စဉ်းစားနေတာက တယောက်က အသည်းနှင့်အောင်ချစ်၊ တယောက်က မမြင်ချင်အောင်မုန်း ဖြစ်နေခဲ့တဲ့စုံတွဲတို့ အကြောင်းပါ”

“အဲဒါ ဘာဆန်းသလဲဗျာ”

“ဆန်းတယ်ဗျ။ သူတို့မုန်းတာက လင်ရယ်မယားရယ်ဖြစ်ပြီး သမီးတယောက်ရမှ အမုန်းတရား ဖြစ်လာတာ၊ ဒါလည်း တဖက်သတ်အမုန်း”

“ဘာတွေလဲဗျာ၊ နားထောင်နေရင်း ရှုပ်လာပြန်ပြီ”

“မရှုပ်ရပါဘူး၊ ကျနော်တွေ့ဖူးတဲ့ ဇနီးမောင်နှံက သိပ်ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်၊ သမီးတယောက်ရလာပြီးမှ နဖူးစာမင်ရည်ကျဲရုံမက၊ မယားက လင်ကို မုန်းလွန်းလို့ အသေသတ်ခိုင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါဗျာ”

“လင်ကို သတ်ခိုင်းသတဲ့လားဗျ။ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါသော်ကောဗျာ၊ ဘာကြောင့်ဟုတ်တယ်လို့ အသေအချာပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ အဲဒီ မိန်းခလေးက သူ့ယောက်ျားကို သတ်ပေးဖို့ လူငှားခံခဲ့ရတာဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

“ဗျာ ... ခင်ဗျားက အဲဒီ အငှားလူသတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ခဲ့ဖူးတာလားဗျ”

“အော် ... တယ်လည်း စိတ်လောတာကိုး၊ ကျနော်ကြေးစားလူသတ်သမား မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်လည်း မလုပ်ခဲ့ဘူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့လင်မယား ဇာတ်လမ်းမှာတော့ အဓိကအခန်းက ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါလည်း မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ”

“တော်တော်ထူးမယ်ထင်တယ်၊ အသေးစိတ် ပြောစမ်းပါအုံးဗျာ”

“အော် ... ဒီလိုပါ၊ အဲဒီမိန်းခလေးနာမည်က ခင်မာလာတဲ့။ သူ့ယောက်ျား နာမည်က အောင်မင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အများဆုံးရှိလှ၊ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် ဝန်းကျင်တွေပေါ့၊ ကျွန်တော်က အသက်သုံးဆယ်ကျော် ဆိုပါတော့”

ဤတွင် ကိုသက်ခိုင်သည် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း လွန်ဆွဲအားပြိုင်သည့် ကိုယ်တွေ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း ဖောက်သည်ချပြန်ပါသည်။

ပြောရရင် အောင်မင်းက တကယ့်လူပုံချောဗျ။ တရုပ်သွေးနည်းနည်းစပ်ပုံရတယ်။ အင်း ... ခင်မာလာလည်း မိန်းမချောလို့ပြောလို့ရပါတယ်။ သူတို့ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ညားခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ကျနော်လည်း တိတိကျကျတော့ မသိဘူး။ သိသလောက်တော့ လင်းစဒေါင်းဂိတ်ဆုံးမှာ တွေ့ကြတယ်ဆိုပဲ။ ခင်မာလာက အောက်ဆီဂျင်စက်ရုံမှာ လုပ်တုန်း၊ အောင်မင်းက ရှစ်ကားလိုင်းမှာ စပယ်ယာလုပ်ခဲ့တုန်း တွေ့တယ်လို့ တစ်စွန်းတစ်ကြားတာပဲ။ အော် ... ခင်မာလာက ဂျီတီအိုင်ဆင်းဗျ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းချစ်စိန်နဲ့ တနှစ်တည်း။ ဟုတ်တယ်၊ ချစ်စိန်လည်း ကျွန်တော့်ကို အားကျပြီး ဂျီတီအိုင်ကိုကျနော်နောက်လေးနှစ်လောက်နောက်ကျပြီးတက်ရာက ခင်မာလာနဲ့တတန်းတည်းနေခဲ့တာ။ အောင်မင်းကတော့ရှစ်တန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်ထားသတဲ့။ အဲဒီ ရှစ်တန်းကပဲ သူတို့ချစ်ခြင်းကို ကွေကွင်းစေခဲ့သလား တော့ မသိဘူး။ တွေ့စမြင်စက အရူးအမူးချစ်ကြ ကြိုက်ကြ၊ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီးမှ လင်မယားဘဝရောက်တော့ ပညာအရည်အချင်းကွာဟမှုက ပြဿနာစလေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါလည်း ကျနော်အတွေးပါလေ။ နောက်ပြီး အောင်မင်းက မူးရင် တော်တော်ကို သွေးဆိုးတာလည်း ပါနိုင်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ခင်မာလာ ဖောက်ပြန်ချင်တာနဲ့လည်း ဆက်စပ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြဿနာက ပိုရှုပ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ။

ခင်မာလာက သန်လျင်ဘက်မှာနေတာဗျ။ သူ့မိဘတွေက သစ်စက်တွေဘာတွေနဲ့တင့်တောင့်တင့်တယ်လို့ဆိုတယ်။ သူ့အမတယောက် ကျောင်းဆရာမလုပ်တယ်။ ပညာရေး အလေးပေးတဲ့ မိသားစု ဖြစ်ပုံရတယ်။ အောင်မင်းက ရှစ်တန်းဆိုတော့ ညားတာနဲ့ ခင်မာလာ့မိဘတွေက သိပ်ပြီး ကြည့်ရပုံမပေါ်ဘူး။ သမီးက မြတ်နိုးတယ် ဆိုလို့သာ လိုက်လျောခဲ့ရတဲ့ သဘောပေါ့။

အောင်မင်းက ရှစ်တန်းလည်းဖြစ်၊ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့လည်းဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ လူရာဝင်အောင်ဆိုပြီး သမီးတယောက်လည်းရရော ခင်မာလာ့မိဘတွေ ငွေစိုက်ပြီး အောင်မင်းကို မလေးရှားကို ပို့သတဲ့ဗျ။ အင်း ... အောင်မင်း မလေးရှားရောက်နေတုန်း ခင်မာလာနဲ့ ခင်ဝင်း ဇာတ်လမ်းစတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါကို တဆင့်စကားနဲ့ မလေးရှားရောက်နေတဲ့ အောင်မင်း ကြားတော့ နဂိုကမှ ဇနီးနဲ့သမီးကို ခွဲမနေချင်တာ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့။ ပြန်လာဖို့အတွက် လေယာဉ်စားရိတ်ကို ခင်မာလာ့ ဆီက လှမ်းတောင်းတယ်။ ခင်မာလာကလည်း သူ့ဇယားနဲ့သူ ဖြစ်နေလေတော့ မပိုဘူး။ ဒီမှာတင် အောင်မင်းခမျာ မြန်မာပြည်ကို အောက်လမ်းကနေ ပြန်ဝင်လာရောတဲ့ဗျာ။ တခါတခါ အောင်မင်းက ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ကျနော်ကို ... အကိုရာ ကျနော်မိန်းမနဲ့သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ မုန်တိုင်းကြားမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား ပြန်လာခဲ့ရတာ၊ ကျနော်တို့လေ့ မုန်တိုင်း မိသေးတယ်။ မသေလို့ပြန်ရောက်လာတာပါဗျာ ... လို့ ပြောတတ်တယ်ဗျာ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ခင်မာလာက သိပ်မကြည်ဖြူတော့ဘူး ဆိုပါတော့။ အောင်မင်း မရှိတော့တဲ့နည်းကို ကြံရော။ မရှိတော့တဲ့နည်းဆိုတာ စားမယ့်ထမင်းထဲကို အဆိပ်ခတ်တာတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အောင်မင်းကိုယ်တိုင်ကို ကျနော်ကို ပြန်ပြောပြတာပဲ။ ကျနော်က မယုံလို့ အောင်မင်းရာ၊ မင်းဥစ္စာဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဆိုတော့ ကျနော် ထမင်းမစားခင် ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ မဲမဲအမှန်လေးတွေမြင်တယ်လို့ဆိုသဗျ။ နောက်တော့မှ သူက အစာအဆိပ်သင့်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေလို့ လျှော့ချသဗျ။ ဟုတ်တယ် သူတို့လင်မယား မကွဲသေးဘူး။ အောင်မင်းကလည်း မူးတုန်းသာ ပြောတာ ခင်မာလာနဲ့ ကွဲရမှာကို သေမလောက်ကြောက်တာကိုး။ ခင်မာလာက အဆိပ်ခတ်တာ မအောင်မြင်လို့ ကျနော်ကိုပါဆွဲထည့်ပြီး ဇယားခင်းတာ။ မိန်းမတွေမုန်းပြီ ဆိုရင် တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာကလား။

တနေ့တော့ ကျနော့်အိမ်ကို ချစ်စိန်နဲ့ ခင်မာလာ ပေါက်ချလာတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၉၄-ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းပဲ။ ဘာလို့မှတ်မိနေလဲဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက ကျနော့်အိမ် လှိုင်မြို့နယ် မီးလောင်ရာမှာ ပါသွားလို့ အေးရိပ်မွန် တိုက်ခန်းကို ပြောင်းနေတဲ့အချိန်။ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အတွင်းပစ္စည်းတချို့ပဲပြန်ရလိုက်တယ်။ လှိုင်(၄)ရပ်ကွက်၊ (၅) ရပ်ကွက် ကုန်ပါရောလား။

ချစ်စိန်က ခင်မာလာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်ဗျ။ ခင်မာလာက ပြောတာဆိုတာ တော်တော် သွက်တယ်။ ချက်ချက် ချာချာ ရှိပါတယ်။ သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျနော်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ချင်လို့ဆိုပဲ။ ကျနော်ကလည်း အလုပ်ရှိရင် ပြောပါမယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပြီး နောက်တပတ်လောက်ကြာတော့ ခင်မာလာက သူ့အကိုဝမ်းကွဲ ဝင်းမြင့်နဲ့ ကျနော့် ရုံးခန်းကို ပေါက်ချလာပြန်ရောဗျာ။ သူက ကမ်းရိုးတန်းသင်္ဘောသားဆိုပဲ။ သူက ရခိုင်ဘက်ကို အရက်ဖြူတင်ပို့နိုင်ရင် တွက်ခြေအတော်ကိုက်သတဲ့။ အဲဒါ ကိုသက်ခိုင်လုပ်ပါလားတဲ့။ ကျနော်ကစိတ်နည်းနည်း လေနေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ သူပြောနေတာကို ငြိမ်နားထောင်ပြီး တခုခုလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိတာနဲ့ ... အရက်ဖြူက ဘယ်ကရမှာလဲ မေးလိုက်တယ်။

ဝင်းမြင့်က ကိုသက်ခိုင် ဘာမှမပူနဲ့၊ အရက်စက်ရုံက ကျနော်နဲ့ခင်တယ်တဲ့။ ငွေကို ခေါက်ပြန်ပေးရုံပဲတဲ့။ တိုတို ပြောရရင် ကျနော်ခေါင်းငြိမ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့။ ဒီမှာတင် ခင်မာလာက ... ကိုသက်ခိုင်၊ မာလာအမျိုးသားကို တွဲပြီး အလုပ်သင်ပေးပါနော် တဲ့။

ဇာတ်လမ်းကတော့ စပြီး ဆိုပါတော့ ။

အခန်း (၆၈) - ပွဲတိုင်းကျော်

ဒါနဲ့ တောင်ဥက္ကလာအရက်ချက်စက်ရုံကနေ အရက်ပီပါအလုံးငါးဆယ်ကျော်ကို ရခိုင်ကိုပို့ဖို့ တောင်ကြီးသင်္ဘောပေါ် တက်ရောပေးဖို့။ အမှန်တော့ ဒီအလုပ်က သူတို့ဘာသာသူတို့ လုပ်ရင်လည်း ဖြစ်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ဝင်းမြင့်က ခေါင်းမဆောင်ရဲတာရယ်၊ ခင်မာလာက အောင်မင်းကို ရန်ကုန်မှာ မရှိစေချင်တာရယ်ကြောင့် ကျနော်က ဒီဇာတ်လမ်း ထဲ ပါလာရတယ် ဆိုပါတော့။

ကျနော်တို့ရခိုင်ပို့မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျပြောရရင် စစ်တွေကို ပို့ဖို့ပါ။ စစ်တွေမှာ ကျနော်နဲ့ ညီအကိုလိုနေတဲ့ ပြည်နယ်စစ်ဥပဒေအရာရှိ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကြီးစိန်ဆိုတာရှိနေတော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်ပေါ့။ သူကလည်း ကျနော်လို အသောက်သမားစစ်စစ်ပဲ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျနော်ရယ်၊ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့ အောင်မင်းတို့ သုံးယောက်က ရန်ကုန်ကနေစစ်တွေကို လေယာဉ်နဲ့ တက်လာတယ်။ ဝင်းမြင့်ကသင်္ဘောသားဆိုတော့ တောင်ကြီးနဲ့ အတူပါသွားတယ်။ ဒါနဲ့စစ်တွေလေဆိပ်ကိုရောက်၊ နောက် ဝင်းမြင့် အသိတယောက်အိမ်မှာ တည်းကြတယ်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျနော်တို့တည်းခွဲတဲ့ အိမ်ကြီးဟာ တကယ့်အိမ်အိုကြီးပျာ။ သူ့ရဲခြောက်တယ်လို့လည်း နာမည် ကြီးသတဲ့။ လူမနေတာကြာတော့ အိမ်ကြီးက သည်းထိတ်ရင်ဖို ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အိမ်နဲ့တူနေတယ်။ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ညီအကိုအချင်းချင်း ပြန်ပြီး သတ်ကြဖြတ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း သိုးသိုးသန်သန်ကြားရဲ့။ ဘယ်ကဘယ်လို အဆက် အသွယ်နဲ့ ဝင်းမြင့် သိကျွမ်းလာသလဲတော့ ကျနော်လည်း မမေးမိဘူး။

ဒီထက်ထူးခြားတာက အိမ်နောက်ခန်း သီးသန့်ခန်းတခုထဲမှာ တရုတ်သိုင်းကားထဲကလို လက်နက်မျိုးစုံ တွေ့ရတာ ပဲပျာ။ ဟုတ်တယ်ပျာ၊ နံချပ်ကူ၊ လုံတို၊ လုံရှည်၊ နှစ်ခွမိုနိုး၊ ကင်ဒို၊ ဓားရှည်၊ ဓားတို၊ တော်တော်ကိုမျိုးစုံအောင် ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ရောက်ချင်း အဲဒီအခန်းကိုလည်း ရောက်ရော ကျနော်၊ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့ အောင်မင်း အဲဒီ လက်နက်တွေကို တအံ့တဩကြည့်မိကြသေးတယ်။ ကိုမြင့်ဌေးပုံစံက လက်နက်တွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေချင်ပုံ ရတယ်။ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘူး။ အောင်မင်းကတော့ ကင်ဒိုအတိုတချောင်းဆွဲဖြတ်ပြီး ဓားအိမ်ထဲက ထုတ်ကြည့် နေတယ်။ ပြီးတော့ စကားတခွန်းပြောလိုက်သေးတယ်။ “ကျနော် ဒါမျိုးကို သိပ် သဘောကျတယ်” တဲ့။ ကျနော်လား ၊ ဓားတွေကိုမကြည့်ဘဲ လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေတာလေ။

အော် ... ဘဝက သင်ကြားလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ငွေကြေးအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ ဒေသကို အတူလာကြတဲ့ ခရီးသွားဖော်တွေ ဘယ်သူဘယ်စိတ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်မဟုတ်လား။ ဓားကိုကြည့်နေတဲ့ အောင်မင်း မျက်လုံးတွေကို ကျနော်သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ အန္တရာယ်တခုခုရဲ့ အရိပ်အငွေ့ကို ကျနော်ရနေသလိုလိုပဲ။

မှတ်မှတ်ရရ တညအိပ်ပြီး နောက်နေ့ညတော့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျနော်တို့ ရောက်သွားတော့ စစ်တွေမှာ သင်္ကြန်ရက်ကြီးဗျ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အရက်ဖြူ စစ်တွေကိုပို့တယ်ဆိုတာ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ဖြန့်ဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ စစ်တွေမှာ အရက်ဖြူအကြီးအကျယ်ဖြန့်တဲ့ ကိုမောင်ဖြူရဲ့ဆိုင်ကို စုံစမ်းပြီးရောက်သွားကြရောဆိုပါတော့။ ကိုမောင်ဖြူက တော်တော်မွန်မွန်ရည်ရည် ရှိတယ်ဗျာ။ ကုန်သည်ပီသတယ်ပြောရမယ်။ ကျနော်တို့ကို လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံရှာပါတယ်။ ဧည့်ခံလိုက်တာမှ သူ့အိမ်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ဧည့်ခံလိုက်တာ နေ့လည်တနာရီလောက်ကနေ ညနေခြောက်နာရီလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျနော်က စသောက်ကတည်းက အောင်မင်းကို အလွန်အကျွံမသောက်ဖြစ်အောင် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြုပြီးတားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျာ။ တကယ့်ကို နွားငတ်ရေကျသောက်တော့တာပဲ။

ခြောက်နာရီကျော်လောက်ကျတော့ ကိုမောင်ဖြူအိမ်ရှေ့ကို ရခိုင်ပတ်ခြောက်ဝိုင်းတဝိုင်းရောက်လာပါလေရော။ ကြည့်ရတာ ကိုမောင်ဖြူမိတ်ဆွေ ဘော်ဒါဘော်ကျွတ်တွေ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ပတ်ခြောက်ဝိုင်းဆိုတာလား။ ကြေးနောင်ဝိုင်းလိုလို ပုံတိုတွေနဲ့ အရပ်တီးဝိုင်းကိုပြောတာပါဗျာ။ တီးတဲ့မောင်တွေရော ဆိုတဲ့မောင်တွေပါတော်တော်မူးနေကြပါပြီ။ ဆိုလိုက်တာကလည်း ဒီတပုဒ်တည်းပါပဲ။ ဘာတဲ့ "အပရီအပရီ၊ အပရီ ဆိုဒိုင်းလည်း၊ အိုးမကရောင်းရင် မရူမရူ" တဲ့။ ကျန်တာတော့ ကျနော်လည်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒီတပုဒ်ကတော့ ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိလို့မှတ်မိနေတယ်။ အော်၊ ခင်ဗျားကလည်း တယ်နားဝေးတာပဲ။ "အပရီအပရီ ဆိုတိုင်းလည်း၊ အိုးမကောင်းရင် မယူမယူ" ပေါ့ဗျာ။

ခဏကြာတော့ အဲဒီတီးဝိုင်းဆိုဝိုင်းနဲ့ ကျနော်တို့ဝိုင်းက တဝိုင်းတည်း ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကိုမောင်ဖြူက မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ မူးနေတော့သိပ်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မှတ်မိကြပုံ မရပါဘူးဗျာ။

ဆိုလိုက်တီးလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ ကြာတော့လည်း အမူးသမားထုံးစံ ဘလိုင်းထ ရစ်ပြီး ဖောင်းဖြစ်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်တာကလည်း အရက်ဝိုင်းထဲက ငါးသေးသေးလေးတွေကြော်ထားတဲ့ အမြည်းပန်းကန်က ကျနော်တို့ဘက်ကို ရောက်နေတဲ့ ကိစ္စတဲ့ဗျာ။ ကြည့်ရတာ ကိုမောင်ဖြူက လူရင်းတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျနော်တို့ ဧည့်သည်အဖွဲ့ကို လောကွတ်ပိုနေတယ်လို့ ယူဆသွားဟန်တူပါရဲ့။ တယောက်သောမောင်က "ဟေ့ကောင် ငဖြူ ... မင်း ငါးကြော်ကို ခွီးကွီးတောင် မစားဘူးကွ" ဆိုပြီး ထသောင်းကျန်းပါလေရော။

ခွေးကျွေးတောင်မစားဘူးဆိုတာ ကျနော်လည်း ရိပ်မိပါသောကောဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မူးလို့ပြောတာ သိပ်အလေးမထားသင့်တာနဲ့ ကျနော်က နားမလည်သလိုငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် အောင်မင်းက တစခန်းထတော့တာပဲဗျာ။ ကိုသက်ခိုင် ... ခွေးကျွေးတောင် မစားတာ ကျနော်တို့က စားနေတော့ ကျနော်တို့ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲတဲ့။ ကျနော်က အောင်မင်းရာငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဟိုက ကိုမောင်ဖြူကို ပြောနေတာ၊ ခိုကို ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ ဆိုပြီး ဖြောင်းဖျလေ အောင်မင်းက ထချဲမယ်ချည်း တကဲကဲလုပ်နေတာနဲ့ ဝိုင်းကိုမြန်မြန်သိမ်းပြီး ထပြန်ခဲ့ကြရော ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ... ပြဿနာက ဝိုင်းမှာမကျန်ခဲ့ဘဲ ကျနော်တို့ပဲ ကပ်ပါလာသဗျာ။ အပြန်လမ်းမှာ အောင်မင်းက ကျနော်ကို ဂန်ဒူးစာရင်းသွင်းပြီး ဘလိုင်းရမ်းတော့တာပဲ။

တော်ပါတော့ တားလေ၊ ကိုယ်တော်က မိုက်သွေးပြချင်လေ ဖြစ်လာတော့ ကျနော်လည်း စိတ်က ပေါက်လာတာနဲ့ ... အောင်မင်း၊ မင်းအသားနာချင်ပြီထင်တယ်လို့ ပြန်ခံတွန်းလိုက်တာ လမ်းမပေါ်မှာတင် သူက ချဲလင့်တောင်းပါလေရော။ အောင်မင်းကတော့ ကျနော်ကို သူ့ဇာတိကို စပြနေပြီပေါ့ဗျာ။ အမှန်တော့ အောင်မင်းဟာ သူ့အတန်းပညာ အားနည်းချက်၊ အထွေထွေညစ်ညူးချက်တွေကို ပုံမမှန်တဲ့နည်းနဲ့ အမြဲပေါက်ကွဲနေတတ်တယ်ဆိုတာ ကျနော် ရိပ်မိသွားပါပြီ။ သူဟာ သူ့ကိုပစ်ပယ်လေမလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ နေရာတကာလူတွင်ကျယ်လုပ်ချင်စိတ် ဖြစ်နေပုံပါပဲ။ သူ့

ချဲ့လင့်ကို ကျနော်က ဘာဂရုမစိုက်သလို နေတော့သူက ပိုဆိုးလာတယ်။ ကိုမြင့်ဌေးရော၊ ဝင်းမြင့်ရော လမ်းပေါ်မှာ ပိုင်းဆွဲရတဲ့ အထိ ဖြစ်ကုန်ရောဗျာ။

ကျနော်လား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကျနော်က ဉာဏ်သမားလေ၊ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော်တို့တည်းတဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်လာရော ဆိုပါတော့။ အောင်မင်းက မူးမူးနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို အရင်ပြေးတက်သွားတယ်ဗျာ။ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊ လက်နက်မျိုးစုံထားတဲ့အခန်းကို ပြေးသွားတာဗျာ။ ကျနော်တို့လည်း နောက်က ရောက်သွားရော အောင်မင်းက ကိုမြင့်ဌေးကို ... ကိုမြင့်ဌေး၊ ဓားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲတဲ့။ ကျနော်ကတော့ ရယ်ချင်နေတယ်။ သူတို့ထက်မလည်ရင် ဒီအဖွဲ့မှာ ကျနော် ဘယ်ဗိုလ်လုပ်မလဲဗျာ။ အဲဒီနေ့မနက် အိမ်ပေါ်ကဆင်းကတည်းက၊ မသိမသာ နောက်ချန်နေရစ်ပြီး ရှိသမျှလက်နက် အမျိုးသုံးဆယ်လောက်ကို ကျနော်အိပ်ခန်းထဲက ဘီဒီတစ်ထပ်ထည့်ပြီး သော့ခတ်သိမ်းခဲ့ပြီးပါပေတာဗျာ။ အကောင်းဆုံး ကင်ဒိုတချောင်းကိုတော့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အသာလေး ထိုးထည့်ထား ခဲ့တယ်လေ။

အောင်မင်းက လက်နက်ရှာမရလေ၊ ပိုပြီးအော်ဟစ်လေဖြစ်နေတာနဲ့ အလစ်မှာ အောင်မင်းရင်ဝကို အင်္ကျီပါ ပါအောင် ဆွဲကိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွာလို့ ပြောပြောဆိုဆို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရော။ ဘာသတိမှမရှိတဲ့ ငမူးဗျာ။ ဗလချင်းကလည်း ကွာနေတော့ ကျနော်တွန်းလိုက်တာနဲ့ နံရံကို ပြေးရိုက်မိတော့တာပဲ။ အမှန်က ကျနော် စိတ်ထိန်းနေတာပါ။ ပြဿနာဖြစ်ရမယ့် လူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသိမပျောက်ပါဘူး။ သူ့ကိုဆောင့်တွန်းပြီး ကျနော်က ကျနော်အခန်းရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အောင်မင်းဟာ လဲရာကနေလူးလဲထပြီး အနားမှာရှိတဲ့ ကြွေရေနွေးကရားနဲ့ ကျနော်တို့လှမ်းပေါက်ပြန်ပါတယ်။ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကျနော်ကအခန်းဆီကိုသာ သွားနေတာ၊ နောက်စေ့က သူ့ကို သတိထား နေတာဆိုတော့ ကြိုသိနေတယ်လေ။ စပြီး အခန်းဘက်ကို လျှောက်ကတည်းက နောက်မှာ ကိုမြင့်ဌေး ကြားက ခံနေအောင် အကွက်ချထားပြီးသား။ ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ကိုမြင့်ဌေး နဖူးကို တည့်တည့်မှန်မှန်လိုက်တာ သုံးချက်ချုပ်ရတဲ့ အထိဖြစ်ကုန်ပါလေရော။

ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကြီးမှာ ဆေးခန်းရအောင်ရှာ၊ ဒဏ်ရာကိုချုပ်ပြီး ဆေးထည့်ပြန်လာတဲ့အထိ အောင်မင်းက ရမ်းတာမရပ်ချင်ဘူး။ ကိုမြင့်ဌေးကတော့ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်ချည်းပြောနေပြီဗျာ။ အောင်မင်းက သူ့အခန်းထဲကနေ စွတ်အော်စွတ်ကြိမ်းနေချိန်မှာ ကျနော်က ကျနော်အခန်းထဲမှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်က ဓားကို လက်နဲ့ ဆုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အသံတချက်တော့ ပေးလိုက်တယ်။ မင်းဘဝကို မင်းမသနားရင် ... ငါ့အခန်းထဲကို လာခဲ့ပေတော့၊ တံခါးဖွင့်ထားတယ်လို့။ ဘယ်ဝင်လာရမလဲဗျာ၊ ဝင်လာရင် အနာကြီးနာသွားမှာပေါ့။

အမှန်တော့ ဓားအိမ်နဲ့ အောင်မင်းခေါင်းကို ရိုက်ဖွင့်လိုက်မယ်စိတ်ကူးမိသေးတယ်ဗျာ။ မတော်ပါဘူးလေ၊ ငါလုပ်ရင် ခံရမဲ့ကောင်ဆိုတာ သေချာသိနေလို့ မလုပ်ဖြစ်တာပါ။ ကျနော်က နိုင်နေတာသေချာရင် ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်ဗျာ။

ဖိုက်တင်ပလေးပွဲ အတွေ့အကြုံတွေ ကျနော်မှာ ကောင်းကောင်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ သတိရလို့ ပြောရအုံးမယ်။ ကျနော်ရန်ပွဲတစ်ခုကို စံနစ်တကျဖန်တီးခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ။ ၁၉၉၂ဝန်းကျင်၊ ကျနော် သစ်ကုန်သည် ဘဝပေါ့။ ကျနော်နဲ့ငြိတဲ့သူက မအူကုန်းလမ်းကျယ် သစ်ဆိုင်က ရာဂျူးတဲ့။

ရာဂျူးကို ကျနော်မိတ်ဆွေ ကိုသန်းဝင်းက မိတ်ဆက်ပေးတာဗျာ။ နောက်ပိုင်း ကျနော်တို့ဒေါင်မှာ သစ်တွေ ရှိနေတော့ ရာဂျူးက ပွဲစားဝင်ဝင်လုပ်တယ်။ ဒီလိုဗျာ၊ ကျနော်က သစ်တွေကို လက်လီရောင်းတာနည်းတယ်။ လက္ခဏာအချို့ကြီး၊ ကားအစင်းလိုက်ပဲရောင်းတယ်။ လေးငါးတန်စီ ခွဲမရောင်းဘူး၊ အလုပ်ရှုပ်လို့။ ဒီမှာတင် ရာဂျူးက ဟိုလိုက်စပ် ဒီလိုက်စပ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်အောင်လိုက်လုပ်ပေးတယ်ဆိုပါတော့။ လုပ်တိုင်းလည်း သူ့ရသင့်တဲ့ပွဲခ ပေးတာပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ရာဂျူးက ရန်ကုန်မှာ ကျနော်ရောင်းသမျှသစ်ကို သူ့သိသိမသိသိ သူ့အတွက် ပွဲခလိုချင်လာတယ်။

ကျနော်လည်း အကြိမ်ကြိမ် သူ့ကိုရှင်းပြပါတယ်။ ခင်ဗျားခေါ်လာတဲ့သူဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ဆိုင်တယ်။ သူ့ဘာသာသူ လာရင် ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ရာဂျူးက လက်မခံတဲ့အပြင် သူ့ဆိုင်မှာ သုံးဖို့ဆိုပြီး ကျနော်ဆီက သူ ဝယ်သွားတဲ့ သစ်ဘိုးကို ကျနော်ဆီက ရရမယ့် ပွဲခဆိုပြီး လူမိုက်လုပ်ပါလေရော။

မိုက်ကြေးခွဲပုံကတော့တော်တော်သင်းတယ်ဆိုရမယ်။ ကျနော် တပည့် ညွန့်ရွှေကို သူ့ဆိုင်လွှတ်ပြီး သုံးလေးကြိမ် တောင်း တော့ မင်းဆရာလွှတ်လိုက်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားလိုက်တော့ ရာဂျူးက ... အော်၊ ကိုသက်ခိုင် ထိုင်ပါ တဲ့။ နောက်တော့သူ့ငွေသိမ်းစားပွဲရဲ့အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြတယ်။ ဒီမှာ တွေ့လား ပိုက်ဆံတွေတဲ့။ ခင်ဗျားကို မပေးချင်လို့ကို မပေးဘဲ နေတာ။ ခင်ဗျားထက်ပိုမိုက်လို့ မပေးတာဗျာ ... တဲ့။

ဟား ... စိတ်ထဲမှာထောင်းကနဲနေသွားတယ်ဗျာ။ နီးရာမှာရှိတဲ့ နှစ်တလကွတချောင်းဆွဲပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်ဖို့တောင် စိတ်ပေါက် သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ကျနော်ခံသွားရမယ်ဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရာဂျူးအဖေ ဦးခင်မောင်ဆိုတာ မအူကုန်း သစ်လောကမှာ တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြို အဲဒီအချိန် ရာဂျူးဆိုင် ထဲမှာ ရာဂျူးတို့ညီအကိုတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေတပြုံကြီး

ဆိုတော့ လက်တုန့်ပြန်လိုက်ရင် အချိန်နဲ့ နေရာမှားနေတယ်လေ။ ဒီတော့ ကျနော်ကောက်ကနဲ ထပြန်ခဲ့ရော ဆိုပါ တော့။ အေးပေါ့ဗျာ။ ရာဂျူးဆိုတဲ့ကောင် ငါဘယ်လောက်ဖရိုတယ်ဆိုတာသိကြသေးတာပေါ့ဆိုတဲ့အငြိုးအတေးနဲ့ပေါ့။

တကယ်ကို တပတ်တိတိ အိပ်မပျော်ဘူးဗျာ။ တွေးလေ၊ ရှက်လေ၊ ဒေါသထွက်လေပဲ။ တချိန်တည်းမှာပဲ အကောင်းဆုံး လက်တုန့်ပြန်ဖို့နည်းလမ်းကို ရှာရောဆိုပါတော့။ လေးငါးရက်နေတော့ ဇယားဆွဲပြီးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပတ်ပြည့် အောင်တော့ စောင့်လိုက်သေးတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ချိန်ကို ရောက်မှ ဖြစ်မယ်လေ။

ကျနော်ဆွဲတဲ့ ဇယားလား၊ ဒီလိုဗျာ။ ရာဂျူးကို ကျနော်နယ်ထဲမှာ ကျနော်အုပ်စုနဲ့ ပြန်တွေ့ရအောင် အစီအစဉ် ဆွဲတာ လေ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါမှ သူလုပ်ခဲ့တာကို သူပြန်ပြီး တထပ်တည်း နောင်တရတော့မပေါ့။

ဇယားအတွက် ကျနော်လူသေချာရွေးတယ်။ ကားမောင်းဖို့ တရုတ်ဖူးလီကို ရွေးတယ်။ ဒီမောင်က တော်တော်ကို ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျနော်နဲ့ညနေတိုင်း ဖန်စီခိုင်း ချနေကျ။ ကျနော်အကူအညီတောင်းတော့ သူမငြင်းဘူး။ နောက်တယောက်က ကိုငွေစံ။ ကိုငွေစံကို သုံးရတာက သိပ်စကားပြောကောင်းလို့။ ဘယ်လောက်စကားပြောကောင်း သလဲ ဆိုရင် ကမာရွတ်ချစ်တီးဘုရားရေကန်ကြီးဘေးမှာ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်ဆို ဗလာဇာတ်စင်ထိုး၊ ဇေရနစ်လီ အဖွဲ့ဆိုပြီး ပရိသတ်သောင်းချီပြီး တဝါးဝါးပွဲကျအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တာ သူ့ဒါရိုက်တာပေါ့။

ကျနော်စစ်ဆင်ရေးအတွက်ရှေ့တန်းနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့နဲ့ဆိုလုံလောက်ပြီ။ ဒါနဲ့ ဖူးလီကကားမောင်း၊ ငွေစံက ဘေးကထိုင်စီးပြီး ရာဂျူးဆိုင်ကိုသွား၊ ကျနော်ပြောပြခိုင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းကို မင်သေသေပြောပြတော့တာပေါ့။ ဇာတ်လမ်း က ရိုးရိုးလေးပါဗျာ။ ဆရာသမားတယောက်ဟာ ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့အိမ်မှာ ခွဲတမ်းပါမစ်နဲ့ လျှောက်လို့ရထားတဲ့ ကျွန်းသစ်ခွဲသားတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ပြန်ရောင်းချင်တယ်ပေါ့။ ဆရာက ဘာမှန်းမလည်တော့ ကျနော်တို့အတွက်ပါ ပွဲစားခလေး မြူးမြူးမြက်မြက် ချန်ပေးပါပေါ့။ လိပ်စာလား၊ ကျနော်နေတဲ့ မြို့နယ်ကို ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ ကြိုကုန်းအင်းစိန်ဘက်ကို လမ်းလွှဲပြောခိုင်းတာပေါ့။

ရာဂျူးကလည်း လောဘသားဆိုတော့ ဒီတချို့ ခွင်ကောင်းတော့ကြိုပဟ ဆိုပြီး ဘုရားတောင် ဆုံးအောင် မရှိခိုးတော့ဘဲ နဖူးက ပြာသုတ်ပြီး လိုက်လာတော့တာပေါ့။ အော်၊ ရာဂျူးက ဟိန္ဒူလေ။ တိုတိုပြောရရင် ဖူးလီဟာ ကြိုကုန်းကို

မောင်းနေရာကနေ လှိုင်မြို့နယ်လည်း ရောက်ရော၊ ဘူတာရုံလမ်းထဲ ချိုးဝင်လိုက်တော့ ကျနော် ကြိုတင်စီမံထားတဲ့ နောက်တန်း လက်မရွံ့အဖွဲ့လက်ထဲကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာရော ဆိုပါတော့။ လမ်းအကွေ့မှာ ရာဂျူးက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ရိပ်မိသလိုလိုဖြစ်ပြီး ကားကို ရပ်ဖို့တားပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီပေါ့ဗျာ။

ကျနော်နောက်တန်းကလည်းတကယ့်ကိုလူစုံတယ်ဗျာ။ နယ်ထိန်းရဲပါတယ်။ တကယ့်လက်မရွံ့လူမိုက်လေးငါးယောက် ပါတယ်။ နယ်ထိန်းက ကျနော်တပည့် ညွှန်ရွှေ ပါဗျာ။

ကျနော်လူတွေက ကားဘေးမှာပိုင်းလိုက်ပြီး ရာဂျူးကိုခေါ်ထုတ်လာတယ်။ ကျနော်က အထပ်သားရောင်းတဲ့ သန်းဝင်း ရဲ့ဆိုင် အတွင်းဘက်မှာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဆိုက်တင်နဲ့ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေတာပေါ့။ ရာဂျူးက ကျနော်ကိုလည်း တွေ့ရော ... ဟာ၊ ဆရာ ကိုသက်ခိုင် နေကောင်းရဲ့လားတဲ့။ ကျနော်က ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။ အေး၊ ကောင်းတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တပတ်က မင်းပြောခဲ့တာလေး ပြန်ပြီးတလုံးမကျန်ရွတ်စမ်းပါ ... ဆိုတော့ ... ဟာ ဆရာရယ်၊ ကျနော် နောက် လိုက်တာ ဆိုပဲ။ အေးပါ၊ အခုငါလည်း မင်းကို နောက်မလို့ပါ ဆိုပြီး လက်မရွံ့ တယောက်ကိုလည်း အချက်ပြ လိုက်ရော ရာဂျူးခန္ဓာကိုယ်အနံ့ လေးငါးချက် ဒူး၊ တံတောင်၊ လက်သီးတွေဝင်သွားရောပေါ့ဗျာ။

ကျနော် မရက်စက်ပါဘူးဗျာ။ နဂိုကတည်းက ထိုးရကြိတ်ရမယ့်အချက်ကို ကန့်သတ်ထားပြီးသားပါ။ ငါးချက်ထက် မပိုနဲ့လို့။ အထိုးရပ်သွားတော့ ကျနော်က ရာဂျူးကို ... မင်းအသား ဆက်အနာမခံနဲ့တော့၊ ငါ့ပိုက်ဆံ သောင်း နှစ်ထောင်ကို အခုစားပွဲတင်လိုက်။ မင်းကို ပြန်ပို့ပေးမယ်လို့ လေအေးအေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ အောင်မယ်၊ ဘာသားချောက ဒါဆို သူ့ဆိုင်လိုက်ယူပါ ဆိုပဲ။ ဟေ့ကောင် ရာဂျူး၊ မင်းစကားဆက်မရှည်နဲ့တော့၊ ငါဆက်ပြီး မရက်စက်ချင်ဘူးလို့ သုံးလေးကြိမ်ပြောတာတောင် ဒီကောင်ကဆက်ပြီးခေါင်းမာနေတယ်ဗျာ။ ခေါင်းမာတော့ ဆက်နာ တာပေါ့ဗျာ။ နောက်တချီ ထပ်ကြိုးခိုင်းလိုက်တာ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ အန်ကုန်တော့တာပေါ့။ ရာဂျူးက တော်တော် သန်သန်စွမ်းစွမ်း ဒီဇိုင်းဗျ။ တာဝန်ကားထဲက ဝက်စနီမူလာ ပုံစံ။ တကယ့်ကို ကြံ့ခိုင်တဲ့ပုံ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ဝက်စနီမူလာ အဖေလည်း လူအုပ်နဲ့ ဆိုတော့ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပါလာတဲ့ လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို အပေါင်ထားပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေနဲ့ ပြန်သွားရတယ် ဆိုပါတော့ ။နောက်တော့ ဘေးကရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကုလားလှဝင်းက မကြည့်ရက်လို့ ငွေစိုက် ပေးလိုက်တာ ပွဲပြီးရောဆိုပါတော့။

အဲဒီခေတ်က ငွေတသောင်းကျော်ဟာ တော်တော်တန်ဖိုးရှိသေးတယ်ဗျာ။ ပွဲလည်းပြီးရော ဂျင်ပိုင်းသွားတယ်။ ဖင်ဆီခိုင်းသောက်တယ်။ မကုန်ကုန်အောင် ဖြိုးလိုက်ကြတာပေါ့။ အမယ် ဂျင်ပိုင်းမှာတောင် နောက်ထပ် ရှစ်သောင်း ကျော် ထပ်နိုင်ပြီး တပတ်လောက် အသုံးခံသဗျ။

ရာဂျူးဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပဲ ပြီးသွားတယ် ထင်လို့လား၊ မပြီးပါဘူးဗျာ။ နောက်တနှစ်လောက် ကြာတော့ ကျနော်ရယ်၊ ညွှန်ရွှေရယ်၊ ဖူးလီရယ် တာမေ့ ၁၅၇-လမ်းထိပ်မှာ ရာဂျူးတို့အဖွဲ့နဲ့ ထိပ်တိုက်ပြန်တိုးခဲ့ကြသေးတယ်ဗျ။

ကျနော်တို့က ဆိုင်ထဲမှာ အအေးသောက်နေတုန်း ရာဂျူး ဘယ်ကဘယ်လို မြင်သွားတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ နှစ်တလက်မချောင်းတွေ ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ဆိုင်အပြင်ကနေ ပိုင်းထားတယ်။ ထိုင်နေရာကနေ ကျနော် ရာဂျူးကို ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်တာနဲ့ ဖူးလီနဲ့ ညွှန်ရွှေကို မသိမသာ အချက်ပြလိုက်ရတယ်။ ကျနော် ရာဂျူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျနော်ကို ပုဆိုးလှန်ပြတယ်ဗျာ။ ကျနော်လည်း နည်းလမ်းသုံးသွယ်ကို စဉ်းစားတယ်ဗျ။ တစ်၊ ထွက်ပြေးခြင်း။ ဒီနည်းမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ကားကျန်နေခဲ့မယ်။ ပြေးဖို့လမ်းတွေ ပိတ်ထားပြီးပြီ။ နှစ်၊ တောင်းပန်ခြင်း။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အလှည့်တုန်းက သူတောင်းပန်တာကိုလက်မှမခံခဲ့တာ။ သူ့အလှည့်မှာ လက်မခံဖို့ သေချာတယ်။ သုံး၊ ရင်ဆိုင်ခြင်း။ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲဆိုပြီး ထိုင်နေရာကနေ ထတဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲက ဘာလီ အအေးပုလင်း အကြီးနှစ်လုံးကို ပြေးဆွဲ၊ လက်တဘက်စီမှာကိုင်၊ ဆိုင်နံရံနဲ့ ပုလင်းဖင်ကို ရိုက်ခွဲပြီး ပုလင်းပြတ်နဲ့ ရာဂျူးကို ပြေးထိုးလိုက်ရောဗျာ။

မထင်မှတ်ဘဲ ကျနော် ဇွတ်ဝင်ထိုးလိုက်တာကို ရာဂျူးလည်းမြင်ရော ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ နောက်ဆုတ်ပြေး လိုက်တာ ဓာတ်တိုင်တဝက်စာလောက်ရောက်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရာဂျူး တပည့် တကောင်က နှစ်တလက်မချောင်းနဲ့ အလစ်ရိုက်မယ်လုပ်နေပြန်တာကြောင့် ... လာစမ်းကွာ၊ မင်းတို့ကပဲ မိုက်သလား။

ငါကပဲ မိုက်သလား ဆိုပြီး ဒီကောင်ကိုပါ ထပ်ပြီး လိုက်ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ ပြေးတာပါပဲဗျာ။ ဒီကောင်တွေ သွေးရှိပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတုန်း ဖူးလီနဲ့ညွန့်ရွှေက ကားပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး အသင့်စက်နှိုးပြီးနေပြီလေ။ ဒါနဲ့ ရာဂျူးတို့လက်က လွတ်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့။

အော် ... ပြောနေတာ အကြောင်းရှိတယ်ဗျာ။ ဒီလောက်ညှက်နီညှက်နက်များတဲ့ ကျနော့်လိုကောင်ကို အောင်မင်းလို ငရွတ်က လာဆွနေလို့ သနားနေတာလေ။ တညလုံး သောင်းကျန်းနေတဲ့မောင် မနက်အမူးပြေတော့ ကျနော့်ကို ပြန် တောင်းပန်တာပါပဲ။ ကိုမြင့်ဌေးကိုလည်း သူမှားတဲ့အကြောင်း၊ ရန်ကုန်မပြန်ဖို့ ရှိခိုးတောင်းပန်တာတွေ လုပ်ပြန်ရော ပေါ့ဗျာ။

အရက်ရောင်းတဲ့ ကိစ္စဟာ လန့်ချီကြာမယ်ထင်ပေမဲ့ အဆင်ပြေချင်တော့ တပတ်လောက်နဲ့ပဲ ပွဲပြတ်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော်တို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြီးတပ်ခေါက်လာခဲ့တယ်။ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ဝေစုတွေခွဲပေးပြီး အောင်မင်းနဲ့တော့ ဒီတသက် ရေစက်ကုန်ပြီ ထင်လိုက်ပေမဲ့ နဖူးစာက ကျန်နေသေးဗျာ။

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ နောက်တခေါက် ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း လားရှိုးကို ဆောက်လုပ်ရေးစီမံကိန်းတခုနဲ့ သွားဖို့ စီစဉ်နေတုန်း ခင်မာလာ ကျနော့်ရုံးခန်းကို ပေါက်ချလာပြန်ရောဗျာ။

အခန်း (၆၉) - မြင်းမိုရ်ကိုဖျက်ခြွေ၊ ပျက်ကြွေမယ့်ယောက်ျား

အောင်မင်းလည်း ခင်မာလာဘေးမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပုံစံနဲ့ ပါလာပြန်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အောင်မင်းကို အလုပ်လုပ် တတ်အောင်သင်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီအချိန်တုန်းက ကျနော်ဟာ သူတို့အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်ရုပ်ကို လုံးဝမသိသေးပါဘူး။ ခင်မာလာ မိဘတွေက အောင်မင်းကို လူရာဝင်စေချင်လို့ မလေးရှားလိုနေရာတောင်ပို့သေးတာ၊ အခုလာတဲ့ ကိစ္စကို လည်း သွေးရိုးသားရိုးလိုသာ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်လွယ်လွယ်တော့ ခေါင်းမငြိမ့်လိုက်ဘူးပျ။

မာလာ၊ ညည်းယောက်ျားနဲ့ ငါနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်လောက်ဘူး၊ စစ်တွေတခေါက်သွားလိုက်တာတောင် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့သေးတာ ညည်း အသိ။ အောင်မင်းက သွေးဆိုးလွန်းတယ်။ နောက်ကိုမြင့်ဌေးလည်း နဖူးကွဲထားတော့ ဘယ်လို ဆက်တွဲမလဲလို့ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ ခင်မာလာက မလျှော့ဘူးပျ။ “ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ အခု မောင်က ကိုသက်ခိုင် အကြောင်းကို သိသွားပြီဆိုတော့ သူမလုပ်ရဲတော့ပါဘူး၊ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့လည်း ညနေတိုင်း တွဲလျက်ပါပဲ” လို့ ပြောနေ တုန်း အောင်မင်းက ဝင်ပြီး ... အော် ... အကိုက အကိုညီ တခါတလေ ဆိုးမိတာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလားပျာ ... တဲ့ ။ တကယ့်တုန်းပါပျာ။ သူ့မိန်းမဆင်တဲ့ ခွင်ထဲကို တည့်တည့် တိုးနေလေရဲ့။

ဒီတော့ ကျနော်က ... “ ပြီးခဲ့တာထားလိုက်ပါလေ၊ အခုသွားမယ့် ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်း လားရှိုးဆိုတာ ကိုယ်လည်း တခါ မှ ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ အသိအကျွမ်းလည်း တယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ပြဿနာရှာတတ်တဲ့သူ ပါ မသွားတာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်ဘူးလား” ဆိုတော့ လင်ရောမယားရော ဆက်ပြီးနားပူနေတာနဲ့ ... ကဲ ... ဒီလောက် တောင်လိုက်ချင်နေရင် ... မင်း ကိုမြင့်ဌေးနဲ့သာညှိပေတော့၊ ကိုယ်က လားရှိုးကိုအလုပ်စနိုင်းဖို့၊ အလုပ်အခြေတည်ဖို့ လောက်ပဲသွားမှာ၊ ဟိုမှာ မင်းနဲ့ကိုမြင့်ဌေးပဲကျန်ခဲ့မှာလို့လည်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ရော၊ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့ညှိတာ အဆင်ပြေ တယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကိုမြင့်ဌေးကိုယ်တိုင်က အောင်မင်းကို သူနိုင်အောင်ထိန်းနိုင်ပါတယ် ဆိုပြီး လားရှိုးကို အောင်မင်း ပါလာပြန်ရောပေါ့။

ကျနော်တို့လားရှိုးကို သွားတာဟာ အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနအတွက် လားရှိုးမှာ ဧည့်ခိုပိသာ တလုံးဆောက်ဘို့ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ပဲခူးတိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်ဟာ အလုပ်သမားဝန်ကြီးအဖြစ် ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေရာ မှာ ကျနော် တခုသတိပြုမိတာက စစ်တိုင်းမှူးတွေ ဝန်ကြီးဖြစ်လာရင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လေ့ရှိကြတယ် ဆိုတဲ့

အချက်ပဲဗျာ။ တိုင်းမှူးဘဝတုန်းကကိုယ်တပ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းမှာကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်နေရတဲ့ဘဝကနေဝန်ကြီးချုပ် ရုံးက ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်နေရတဲ့ဘဝမှာ တော်တော်ကို အံ့မကျတာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ ကျနော်က သူ့ကိုယ်ရေး အရာရှိတွင်မက ဝန်ကြီးမိသားစုတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းနှီးနေတော့ ဝန်ကြီးဘဝမှာ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်၊ ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးကို မြင်နေတွေ့နေရတာပေါ့ဗျာ။

မှတ်မိတာ တခုပြန်ပြောရရင် ကိုးရီးယားနိုင်ငံက မြန်မာအလုပ်သမားတွေ လိုချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ကိုးရီးယားလူမျိုး အေးဂျင့် တယောက်ကို ဝန်ကြီး ရုံးခန်းထဲကို ခေါ်သွားဖူးတယ်ဗျာ။

ဒီတုန်းက စကားပြန်အဖြစ် ကျနော်နဲ့ပါသွားတာက နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်မာမာအေးရဲ့ ပထမအိမ်ထောင် ဦးတင့်လွင်ဗျာ။ တင့်လွင်တူး လို့လည်း ခေါ်တယ်လို့ကြားဖူးတယ်။ သူက ကေတီဦးကျော်တင့်ရဲ့ သားဆိုပဲ။ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာတွေ တော်တော် ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဟိုတုန်းက ဦးတင့်လွင် အရက်သိပ်သောက်တယ် ကြားဖူးပေမဲ့ ကျနော်နဲ့တွေ့တော့ သူမသောက်တော့ပါဘူး။ ယတိပြတ် ဖြတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဝန်ကြီးဟာ ကျနော်ခေါ်လာတဲ့ ကိုးရီးယားအေးဂျင့်ကို အလေးတယူ ဆက်ဆံပါတယ်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးစံဒင်အပါအဝင် ညွှန်မှူး လေးငါးယောက်ကိုပါခေါ်ထားပြီး လက်ခံတွေ့ဆုံပါတယ်။ ကျနော်က အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး မြန်မာအလုပ်သမားတွေ ကိုးရီးယားကို ပို့ဖို့ ဆက်ညှိနှိုင်းကြပါတယ်။ အလုပ်အမျိုးအစား၊ အလုပ်လုပ်ခွင့် ပါမစ်၊ အလုပ်ချိန် စတာတွေမှာ အားလုံးအဆင်ပြေကြပါတယ်။ ဒီမှာ တင် ဝန်ကြီးက ကိုးရီးယားအေးဂျင့်ကို ... ကျုပ်တို့ကလေးတွေကို အခြေခံလစာ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲဗျာ ... လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ တိုက်ရိုက် မဟုတ်ပါဘူး။ စကားပြန်ကတဆင့်ပါ။

ဒီတော့ကိုးရီးယားအေးဂျင့်က ချက်ခြင်းဆိုသလို အမေရိကန်ဒေါ်လာ တထောင်နှစ်ရာပါလို့ လည်းဖြေလိုက်ရော၊ ဝန်ကြီးက သူ့စကားပြန် ကို ဗမာငွေ ဘယ်လောက်နဲ့ညီသလဲ မေးပြန်ပါတယ်။ ညွှန်မှူး တယောက်က ညီမျှတဲ့ ဗမာငွေကိုအနီးဆုံးလည်း တွက်ပြလိုက်ရော ၊ ဝန်ကြီးဟာ ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ တမိနစ်ကျော်ကျော် လောက်ငြိမ်နေပြီးမှ ... ဒီလစာနဲ့ဆို အလုပ်သမားတွေ ပို့လို့ မဖြစ် ပါဘူးဗျာ ဆိုပြီး ပြောချလိုက်ပါတယ်။

ကိုးရီးယားအေးဂျင့်ဟာ ဗမာစကားမတတ်ပေမဲ့ ရိပ်မိပုံရပါတယ်။

ကျနော်ကို ကပ်ပြီး ... ဝန်ကြီး ဘာပြောတာလဲလို့ မေးပါတယ်။ ကျနော်က ... “Misnister disagree your proposed salary” လို့လည်း ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်ရော သူက ပြာပြာသလဲ ... ဒေါ်လာ တထောင်ငါးရာအထိ တိုးပေးနိုင်ကြောင်း ဦးတင့်လွင်ကို ပြောခိုင်းပြန်ပါတယ်။

သေချာပြောကြည့်တော့မှ ကျနော်တို့ထင်နေတာနဲ့ ဝန်ကြီးတွေ့နေတာ တလွဲတွေ ဖြစ်နေတာသိရပါတော့တယ်။ သူက လစာများလွန်းနေလို့ မပိုနိုင်တာဆိုပဲ။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေ ရမယ့်လစာဟာ ဝန်ကြီးလစာနီးပါး ဖြစ်နေလို့ မပိုနိုင်တာတဲ့ဗျား။ အဲဒီလိုနဲ့ အဲဒီနေ့ ဆွေးနွေးပွဲအဆုံးမှာ ဝန်ကြီးက ဦးတင့်လွင်ကို ဒေါ်မာမာအေး ဆိုခဲ့တဲ့ မေ့ကွက်ကိုရာ သီချင်းအကြောင်း သူ့ဇနီး ဝန်ကြီးကတော်ကို ပြောပြဖူးသေးတယ် ဆိုတာကို ရယ်မောပြောဆို နှုတ်ဆက်ပြီး အလုပ်လေး ပျက်ခဲ့ရောဆိုပါတော့။ အမှန်တော့ မြန်မာအလုပ်သမားလစာများနေတာလေးကိုတောင် အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုညှိနှိုင်းရမယ်ဆိုတာ သူသိပုံမပေါ်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာအလုပ်သမားတွေ လုပ်ခ အများ ကြီး မရစေနဲ့ ဆိုပြီး မြန်မာအစိုးရက မူများချထားလေသလား မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျနော်တော့ ဒီလောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ တွေးတောင် မတွေးမိခဲ့ဘူးဗျာ။

အော် ... အရေးထဲ ဒေါ်မာမာအေးသီချင်းအကြောင်း သီချင်းနေပြန်ပြီ။ ဒီလိုပျံ့ ဒေါ်မာမာအေးရဲ့ မေ့ကွက်ကိုရှာ သီချင်းဟာ သူ့ခေတ်နဲ့သူတုန်းက အရမ်းပေါက်ပြီး လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားခဲ့တာကြောင့် ... ဒီသီချင်းဟာ သူ့အမျိုးသား ဦးတင့်လွင် စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတုန်း ခံစားချက်နဲ့ရေးတာ၊ ဆိုတာတဲ့။ နောက် ဒီသီချင်းကြားတော့ ဦးတင့်လွင်အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။ ဘာညာဆိုပြီး အရပ်ထဲမှာပြောကြတဲ့အထိပေါ့ဗျာ။ တကယ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ ဦးတင့်လွင်ကို ကျနော် မမေးမိပါဘူး။

နောက်တကြိမ်က နိုင်ငံတော်အဆင့် အားကစားပွဲတခုရဲ့ ဆုပေးပွဲမှာပျံ့။ ဝန်ကြီးတွေ တယောက်တလှည့် ဆုပေးနေကြရတာ ကျနော်ဝန်ကြီးအလှည့်လည်းရောက်ရော မြေတုန်လက်တုန်တွေ ဖြစ်လို့၊ တီဗွီကနေ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်နေတာ ဆိုတော့ တော်တော်ကို အမြင်ရဆိုးတာကလား။

လားရှိုးစီမံကိန်းအတွက် စာချုပ်ချုပ်မှုကြမ်း ဝန်ကြီးကို သွားပြတဲ့နေ့ကလည်း ဝန်ကြီးဟာ စာချုပ်ကို အစအဆုံးလည်းဖတ်ပြီးရော ကောက်ကာငင်ကာ ... ဟေ့၊ ကိုသက်ခိုင်လေး၊ ကိုကျော်ဘတို့၊ ကိုသင့်တို့က သူတို့ဝန်ကြီးဌာနက အလုပ်ချပေးရင် ကန်ထရိုက်ကို ၁၀% ကော်မရှင်ပေးရတာ ကိုရင်သိသလားတဲ့။ ကြည့်၊ ကိုယ်ရေးအရာရှိလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို သူတို့ယ်တိုင် ဈေးစကားပြောသဗျာ။ ကျနော်ကလည်း သိပါတယ်ပေါ့။ ၁၀% ဆိုတာ အလုပ်မပီမပြင်ဖြစ်တတ်လို့ အဘကို ၆% ကန်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါပေါ့ဗျာ။ အေးလေ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့။ သူက ကော်မရှင်ခပြောတော့ ကျနော်လည်း ကြိုတင်ငွေ ၄၀% ထုတ်ဖို့ တင်ပြပြီး သူ့ကို ၆% ခွဲပေးလိုက်တာပေါ့။

အေးဗျ၊ ဝန်ကြီးဖြစ်လာတဲ့ တိုင်းမှူးတွေ အိုးနင်းခွက်နင်း မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ကြတာတော့ သူတယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်လွန်းသီ ဝန်ကြီးဖြစ်လာတာစကလည်း သူ့သူငယ်ချင်း တိုင်းလျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှဘော်ကို ... ဟေ့ကောင် လှဘော်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေက ထရန်စဖော်မာက ထွက်တာမဟုတ်လား၊ ထရန်စဖော်မာ ကြီးကြီးတပ်လိုက်ရင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား များများထွက်တယ်မဟုတ်လားလို့ မေးဖူးသတဲ့။ တိုင်းမှူး လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ တိုင်းမှူးဘဝကို ဒါကြောင့် မစွန့်လွှတ်ချင်ကြတာကိုးလို့ ကျနော် သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။

ကျနော်တို့လားရှိုးသွားခါနီးမှာ ဝန်ကြီးက တိုင်းမှူးဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်ဆီကို လိုအပ်တဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေ၊ ရုံးစာတွေ အပြည့်အစုံရေးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၉၅ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထဲမှာ ကျနော်ရယ်၊ အောင်မင်းရယ်၊ ကိုမြင့်ဌေးရယ် လေယာဉ်ခရီးနဲ့ လားရှိုးကို ရောက်ခဲ့ရောပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာတင် ဝန်ကြီးဖြစ်သွားတဲ့ တိုင်းမှူးတွေအပေါ် လက်ရှိတိုင်းမှူးတွေ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သိရပြန်ရောဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်ဟာ ကျနော်တို့ကိုလက်ခံမတွေ့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဒါကို ကျနော်မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်ကသာ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်ကို တပည့်လိုသဘောထားပြီး လိုတဲ့ အကူအညီတောင်းပါလို့ မှာလိုက်ပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်က အလုပ်သမားဝန်ကြီးကို အစာမကြေဘူးဆိုတာ အပြင်လောကမှာ သတင်းထွက်နေတာကိုး။

တိုင်းမှူးရုံးကနေ တိုင်းမှူးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိနဲ့သာဆက်သွယ်ပါဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ အမှန်တော့လည်း ကျနော်အကျင့်က ရှောင်နေမှန်းသိရင် ထပ်မဆက်ချင်ဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမှပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီး အဆောက်အဦး ဆောက်မယ့် မြေနေရာကို သွားကြည့်ကြတယ်ဗျာ။

ရပ်ကွက်ကိုတော့ ကျနော်မမှတ်မိတော့ဘူးဗျာ။ မှတ်မိတာက လားရှိုးဆေးရုံအုပ်ကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘောဇခင်လှိုင်ရဲ့အိမ်နဲ့ ကားလမ်းပဲခြားတယ်ဗျာ။ နေရာကလည်း မြေပြန့်မဟုတ်ဘူး။ ကုန်းစောင်း ဆင်ခြေလျောမြေနေရာကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဆင်ခြေလျောအောက်ဘက်မှာတော့ ဘောလုံးကွင်းတကွင်းရှိတယ်။ ဒီတော့ဒီမြေနေရာကိုယန္တရားမသုံးဘဲ အဆောက်

အဦး ဆောက်လုပ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ တိုင်းမှူးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးနေဝင်းကို မဆက်သွယ်ချင်ဘဲ ဆက်ရပြန်ပါတယ်။ လေးငါးကြိမ်လောက်ဆက်ပြီးမှ ဖုန်းကိုင်သဗျာ။

ကျနော့်က စီမံကိန်းမြေနေရာရှင်းဖို့ မြေတူးစက်သုံးရက်လောက်ငှားနိုင်ဖို့ မဖြစ်မနေကူညီပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်ပေမဲ့ လားရှိုးမှာ ရှိသမျှမြေတူးစက်အားလုံး လားရှိုးအတွက်မှာ မိုးအကြီးအကျယ်ရွာ၊ တောင်တွေပြို၊ လမ်းတွေ ပိတ်ကုန်လို့ မရနိုင်ဘူးလို့ အကြောင်းပြန်သဗျာ။ မြေတူးစက်ရနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းကတော့ကုန်သွားပါပြီ။ ရန်ကုန်လို့ မြို့ကြီးမှာဆိုရင် ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီတွေဆီကငှားလို့ရနိုင်ပေမဲ့ လားရှိုးလိုနယ်မြို့မှာ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာကမှမကူညီရင် လမ်းဆုံးပြီပေါ့။

ကျနော်တစ်ခုခု မရောက်ဖူးတဲ့ မြို့မှာ အလုပ်တောင် မစရသေးဘူး။ အခက်အခဲက စကြိုနေပြီပေါ့ဗျာ။ ဆင်ခြေလျှောတောင်စောင်းမှာ ပုံစံပါအတိုင်း ဆောက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ပုံစံထုတ်စဉ်တုန်းက မြေနေရာကို ကြိုတင်မလေ့လာမိခြင်းရဲ့ ကြီးစွာသော နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာပေါ့။ ဝန်ကြီးကို ပြန်တင်ပြလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဝန်ကြီးနဲ့ ကျနော်က သိပ်ရင်းနှီးနေတော့ နည်းပညာကိစ္စတွေမှာ သူနားမလည်ဘဲ စွတ်စွတ်တွန်းတတ်တာကို သိနေလို့ ပိုပြီး မပြောချင်ဘူးဗျာ။

နည်းပညာမှာ စစ်ဗိုလ်စစ်သားတော်တော်များများဟာ တကယ်တတ်တဲ့သူပြောရင် နားဝင်တာနည်းတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အကုန်တတ်တယ်။ သူတို့လုပ်တာမှန်သမျှအမှန်ထင်တတ်တယ်ဗျာ။ ရမ်းသမ်းပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျာ။ တကယ့်ကို ကိုယ်တွေ့။ ကိုယ်တွေ့မှ ဝန်ကြီးက ကျနော့်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပါမယ် လုပ်တဲ့အထိ တကယ့်ကိုယ်တွေ့။

အဲဒီပြဿနာက ဝန်ကြီးရဲ့သမီး လဲ့လဲ့နွယ်အေးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးသန်းထွန်းအောင်တို့ကမွေးတဲ့ ကလေးပေါက်စလေးအတွက် ပုခက်ဆင်ပေးဖို့ ကျနော့်ကို အကူအညီတောင်းရာက စတာပါပဲဗျာ။ အော် ... ခင်ဗျားက ကလေးပုခက်လုပ်ပေးတာနဲ့ သေနတ်နဲ့ ထပ်မံလုပ်တာ မဆီမဆိုင်ထင်နေတယ်ပေါ့။ ဆိုင်သမု ဆိုင်ဆိုင် ဆိုင်ဆိုင်နဲ့တောင် နေသေးဗျာ။ ဒီလိုဗျာ။

ကျနော့်ကို ကလေးပုခက်လုပ်ပေးဖို့ ဝန်ကြီးက လှမ်းပြီးဖုန်းဆက်တော့ ကျနော် သူနေတဲ့ ဇော်ဂျီလမ်းအိမ်ကို သွားလိုက်တယ်။ ဝန်ကြီးကတော်က ကျနော့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ... ကိုသက်ခိုင်ရေ၊ မမတို့က ခေတ်ပေါ် စင်ကလေးတွေနဲ့ ကလေးပုခက်လေးတွေ မသုံးချင်ဘူး။ လွှဲရတာအားမရဘူး။ နောက်ကလေးလည်း တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူးဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် အပေါ်ထပ်ကြမ်းခင်းက ယက္ခတန်းမှာ ပုခက်ဆင်ချင်သတဲ့။

ဇော်ဂျီလမ်းက ဝန်ကြီးနေတဲ့ အိမ်က ရှေးအိမ်ကြီးဗျာ။ အောက်ထပ်ကြမ်းခင်းနဲ့အပေါ်ထပ်ယက္ခဟာ ၁၆ပေကျော်ကျော် အမြင့်ရှိတယ်။ ဒီလောက်ထုတ်တန်းအမြင့်ကြီးမှာ ပုခက်ဆင်ရင် အန္တရာယ်ကင်းဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ကျနော် ကြိုတင်သိနေတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ ကြမ်းခင်းနဲ့ ထုတ်တန်း အမြင့်ကိုတိုင်းပြီး ကျနော်ပြန်လာလိုက်တယ်။

နောက်တော့ ထုတ်တန်းယက္ခကိုဖောက်ပြီး ၆-မူးလုံးသံကွင်းကို ဂဟေဆော်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းဆွဲပြီး ဝန်ကြီးဆီကို ပုံစံတင်ပြလိုက်တယ်။ ကြီးကျယ်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဒါမျိုးကပြဿနာဖြစ်တတ်လွန်းလို့။ ဒါနဲ့ကျနော်က ဂဟေဘာကြောင့် ဆော်သင့်တယ်။ ဘယ်လိုခိုင်မာမှုရှိတယ် ရှင်းပြတော့ ဝန်ကြီးက ကျနော့်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းရမ်းတယ်။ ကိုသက်ခိုင်ရာ၊ ကလေးပုခက်လေးလုပ်တာ ဂဟေတွေဘာတွေ လုပ်နေစရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ယက္ခကို လွန်နဲ့ဖောက်လိုက်၊ ဘိုတူတလုံးစွပ်လိုက်၊ အဲဒီဘိုတူကို ယူပုံသံပြားနဲ့ ဆက်လိုက်၊ ယူပုံသံပြားရဲ့အောက်မှာ ဘိုတူပေါက် ဖောက်လိုက်။ အဲဒီဘိုတူပေါက်မှာ ကြိုးထည့်လိုက် ... ဆိုပြီး ဘိုတူဒီဇိုင်းထွင်တော့တာပဲဗျာ။

ကျနော်လည်း ဘယ်လျော့မလဲဗျာ။ အဘ ... ဘိုတူက အမြဲတန်းလုပ်နေမယ့် ပုခက်မှာ ကြာရင် ပြုတ်ကျတတ်တယ်။ အန္တရာယ်မကင်းဘူး လို့ အထပ်ထပ်ရှင်းပြတာလည်း လက်မခံဘူးဗျား ... ။

မောင်ရင် လျှာမရှည်နဲ့ ကိုယ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်တဲ့။ သူခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလုပ်လိုက်တာ ပုခက်ဆင်ပြီး ဆယ့်ငါးရက်လောက်လည်း ရှိရော မနက်ကိုးနာရီလောက် ဗိုလ်ကြီးကျော်ဇော ကျနော့်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တော့တာပဲဗျာ။

ကိုသက်ခိုင်ရေ ... မိုးမီးလောင်ကုန်ပြီ၊ ပုခက်ပြုတ်ကျတာ ကံကောင်းလို့ ကလေးလေးပါ အသက်မပျောက်တာတဲ့။ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲဇော်ဂျီလမ်းအိမ်ကိုပြေးရတာပေါ့ဗျာ။ ဝန်ကြီးကတော် ဒေါ်တင်တင်အေးကတော့ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ... ဘုရား၊ ဘုရား၊ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ကလေးငယ်လေးက တော်တော်ကံကြီးလို့၊ နတ်တွေသိကြားတွေ မတာပဲ။ သံချောင်းကြီးက ကလေးပေါ်ပြုတ်မကျတာဘဲ ကံကောင်းလှပါပြီ ဆိုပြီး တဖွဖွ ဘုရားတနေတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ ကျနော်လုပ်ထားတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်တပ်ပေးရမလား အမကြီးခင်ဗျာလို့မေးတော့ အဘကြီးညနေပြန်လာမှပဲ လာတွေ့လိုက်ပါတဲ့။

ဒါနဲ့ ဝန်ကြီးပြန်ရောက်တဲ့အချိန် ညခုနစ်ကျော်လောက်ကျတော့ ဇော်ဂျီလမ်းအိမ်ကို သွားရပြန်တယ်။ ပြဿနာ ရှုပ်နှင်တယ်ဆိုပြီး ကျနော်လည်း လေးငါးပက်လောက် ရဲဆေး တင်သွားလိုက်တယ်ဗျာ။ ကျနော်လက်သမားအဖွဲ့ ခြောက်ယောက်ခုနစ်ယောက်လည်း ပါတာပေါ့။

အိမ်ထဲလည်းဝင်လိုက်ရော ဝန်ကြီးဟာ ကျနော်ကို အသင့်စောင့်နေပြီး စွတ်ကောတော့တာပါပဲဗျာ။ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ ငါဘာအဆင့်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ ငါ့မြေးတခုခု ဖြစ်လို့ ကတော့ကွာ၊ မင်းကို လူ့ပြည်မှာ မထားဘူး ဆိုပဲ။

အမှန်ပြောရရင် ဝန်ကြီးကိုကျနော်မကြောက်ပါဘူး။ အဲ၊ တပြိုင်နက်တည်းမှာ ပြဿနာလည်းမဖြစ်ချင်ဘူး။ နောက်တခုက အခုပြုတ်ကျတဲ့ ဒီရိုင်းဟာ ကျနော်ဒီရိုင်းမှ မဟုတ်တာ။ သူလုပ်ခိုင်းသလို ကျနော် တသွေမတိမ်း လိုက်လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ ဝန်ကြီး ဆက်တိုက်ကောနေတာကို နားထောင်နေပြီး သူလည်း စကားရပ်သွားရော၊ ကျနော်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ အခု ကျနော် လုပ်ပေးခဲ့တာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ကျနော်သဘောနဲ့ ကျနော် လုပ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးလို့ အထွန့်လည်းတက်လိုက်ရော ...

ဟေ့ကောင် ငါပေးတဲ့ ပုံစံကမမှားဘူး၊ မင်းသောက်သုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာ၊ မင်းတော်တော် လျှာရှည်တဲ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် ကျော်ဇော၊ ငါသေနတ်ပေးစမ်းကွာ၊ ဒီကောင့်ကို ပစ်သတ်မှအေးမယ်တဲ့။

ကျနော်ကလည်းကျနော်ပဲဗျာ။ သူကဘာလိုင်းစွတ်ဟောက်လေ၊ နောက်ဆုတ်ချင်တဲ့စိတ်ပျောက်လေပဲဗျာ။ ပစ်ချင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသဘောပဲ၊ ကျနော်ကတော့ရှင်းပြသင့်တာရှင်းပြရမှာပဲလို့ ထပ်တွန့်လိုက်တာ ... ဟေ့ကောင် ကျော်ဇော၊ ငါပြောနေတာ မင်း မကြားဘူးလား ဆိုပြီး သေနတ်ထပ်တောင်းပြန်တာပေါ့ဗျာ။

ဗိုလ်ကြီး ကျော်ဇောလည်း ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတုန်း ဝန်ကြီးကတော် အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆင်းလာပြီး ... ကဲ၊ တော်ပါတော့ကိုသက်ခိုင်ရယ်။ အဘကြီးစိတ်ပြေလောက်မှ ပြန်လာတော့နော်၊ အမကြီးလည်း ပြောပြထားလိုက်ပါမယ်၊ ကလေးလည်း ဘာမှမှ မဖြစ်တာ၊ အဘကြီးလည်း စိတ်လျှော့လိုက်တော့၊ ကိုသက်ခိုင်လည်း ပြန်လိုက်တော့နော်တဲ့။ အေးဗျာ၊ ဝန်ကြီးကတော် အချိန်မီ ကယ်ပေးလို့သာပေါ့။ ဇာတ်လမ်းဆက်ပြီး ပေရှည်နေရင် ကျနော်နောက်မှာလည်း လက်မရွံ့တပ်သားတွေနဲ့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးဝံ့စရာဗျာ။

ကျနော်လည်း အဲဒီရက်ကစပြီး ဝန်ကြီးအိမ်ဘက် ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူး ဆိုပါတော့။ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဝန်ကြီးက သူ့ဘာသာ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်အိမ်ကိုဖုန်းဆက်တယ်။ ဟေ့၊ ကိုသက်ခိုင်လေး၊ နေကောင်းလားတဲ့။ မောင်ရင့်အမကြီးကတောင် မောင်ရင့်ကို မေးမေးနေတယ်၊ သွားလိုက်ပါအုံး ... ဆိုပဲ။

အော် ..ပြောဖို့မေ့နေတယ်၊ ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီး နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ သူ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာတယ်ဗျာ။

အေးလေ။ အဲဒီလို ပြဿနာတွေဖြစ်ဖူးလို့ အခု အဆောက်အဦးအတွက် မြေတူးလုပ်ငန်း ပြဿနာကို ဝန်ကြီးကို မပြောချင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော် တပတ်လောက် နည်းမျိုးစုံအောင် ကြံဖန်စဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတခုကို ရွေးလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းကတော့ ဆင်ခြေလျော တောင်စောင်းကို လူအားနဲ့ တူးဖို့ပဲ။

အော် ... အောင်မင်းကိစ္စလား၊ အေးလေ၊ တောင်စောင်းကြီးကို လူအင်အားနဲ့ ဖြိုဖို့လုပ်တော့ ကျနော်တို့ လားရှိုးမှာ ပိုပြီးအနေကြာဖို့ဖြစ်လာတယ်။ အနေကြာလာတော့ ခင်မာလာရဲ့ အကြံအစည်ကို တစတစ ရိပ်မိလာတယ်ပေါ့ဗျာ။

ကျနော်တို့ရောက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ခင်မာလာက ကျနော်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ကိုသက်ခိုင်၊ အကို့ကို ကျမ အကူအညီတခုတောင်းပါရစေတဲ့။ ဘာများတုန်းဆိုတော့ ... ကိုအောင်မင်းကို အဲဒီမြို့မှာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျအောင် ဝိုင်းပြီး ဖန်တီးပေးပါတဲ့။

ကျနော်ကလည်း ညည်းငါ့ကို နောက်နေတာလားလို့ တအံ့တဩမေးလိုက်မိတယ်။ ခင်မာလာက ခပ်အေးအေးပဲဗျ။ ကိုသက်ခိုင် ဘာမှမသိပါဘူး၊ ကျမတောင်းတဲ့ အကူအညီသာ ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးပါတဲ့။

ဘာတွေလဲဗျာ၊ အောင်မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ရောက်တာတောင် သုံးရက်မပြည့်သေးဘူး။ အားတာနဲ့ နန်းစတော့ ခင်မာလာဆီချည်းပဲ ဖုန်းဆက်ဆက်နေတယ်။ ဘာတဲ့၊ "လာ" ... "လာ" ... "လာ" မောင့်ကို သတိရရဲ့လား "လာ" တဲ့။ ကျနော်က "လာ" "လာ" "လာ" ဆိုတာဘာတုန်းကွ ဆိုတော့၊ အောင်မင်းက မာလာကို ကျနော်မလေးရှားကနေ ဖုန်းဆက်ရင် "လာ" လို့ပဲခေါ်တာတဲ့၊ စင်္ကာပူမှာ လူတွေစကားပြောရင် လာ လာ လာ ထည့်ပြီးပြောကြတော့ ကျနော် မိန်းမကို ပိုသတိရပြီး "လာ"၊ "လာ" လို့ခေါ်ဖြစ်သွားတာတဲ့။ ကျနော်အလုပ် လုပ်ခဲ့တာက မလေးနဲ့ စင်္ကာပူ နယ်စပ် နားမှာ တဲ့။ ကောင်းကြံရော "လာ" ပေါ့ဗျာ။

အခန်း (၇၀) - ခါချဉ်တကောင်ရဲ့မာန၊ ဣတ္ထိဝင်္ကံ နဒီဝင်္ကံ

ဆင်ခြေလျော့တောင်စောင်းကိုလူအင်အားနဲ့ဖြိုမယ်လို့လည်း ကျနော်ပြောလိုက်ရော ... လားရှိုးမြို့နယ် အလုပ်သမား ဦးစီးအရာရှိ ကိုကျော်ဦးရော၊ ကိုမြင့်ဌေးကပါ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ကိုသက်ခိုင်ရာ တဲ့။ မှန်ပါတယ်၊ ဒီအလုပ်ဟာ လွယ်တဲ့အလုပ်မဟုတ်မှန်း ကျနော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်မှာ တခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပါဘူး။ နောက်တချက် က ဖြစ်နိုင်ချေအားလုံးကို ကျနော်တွက်ဆထားပြီးသားပါ။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့လည်း ကျနော် ယုံကြည်ထားပြီးသားပါ။ ကျနော်အကျင့်ကိုက ခပ်ခက်ခက်ကို လုပ်ချင်တာကလား။

အခု ကျနော်တို့ ဆောက်မယ့် အဆောက်အဦးဟာ (piling System) မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် အုတ်ရိုး မြေကာနံရံ (Foundation) မို့ ဒီတောင်စောင်းကို လူအားနဲ့ဖြိုဖို့ ကျနော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါပဲ။ နောက်တချက်က လားရှိုး အလုပ် သမားခဟာ ရန်ကုန်နဲ့စာရင် ခေါက်ချိုးလောက်ကိုသက်သာပါတယ်။ မြေတူးခကို နောက်မှ တွက်ချက်ပြီး ဝန်ကြီးရုံး တင်ပြီး တောင်းခံဖို့ ကျနော်အတွက် အခက်အခဲ မရှိလောက်ပါဘူး။

ဒီတော့ တဆင့်ခံကန်ထရိုက် ကျော်ဌေးကို ကျနော်လုပ်မယ့် အစီအစဉ် အသေးစိတ်ကို ရှင်းပြရပါတယ်။ ကိုမြင့်ဌေးနဲ့ မြို့နယ်ဦးစီးအရာရှိပါ ဘေးမှာ စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ အဆောက်အဦးလုပ်ငန်းကို သူတို့အတွေ့အကြုံမရှိလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်နေကြတာပါ။ ကျနော်လုပ်မယ့် အစီအစဉ်က ရှင်းရှင်းလေးပါ။ တံခါးရွက်တွေ၊ ကျည်းဘောင်တွေ ခွေတာနဲ့ တပြိုင်နက် တောင်စောင်းကို စဖြိုပြီး အောက်ခြေ အုတ်မြစ်လုပ်ငန်းကို စတင်ဖို့ပါပဲ။

ခင်ဗျား မြင်သာအောင် ပြောပြရရင် လုပ်ငန်းအစမှာ အဆောက်အဦးရဲ့ တဝက်ဟာ နံရံစောင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ထင်ရပါလိမ့်မယ်။ တဝက်က ဖို့မြေပေါ်မှာကျနေပါမယ်။ ဒီတော့ တချို့ အုတ်မြစ်မြေတူး လုပ်ငန်းတွေဟာ မူလပုံစံ ထက် စာရင် အနက်ကြီးတူးရတာတွေ ရှိမယ်ဗျ။ ဒါလည်း ရေပြင်ညီမျဉ်း (Level) ကို သေချာဂရုစိုက်ရုံပါ။ ဆောက်နေ တုန်း တန်းလန်း မြေတူးလုပ်ငန်း ပြီးလာတာနဲ့ တစတစ အဆောက်အဦးဟာ တောင်စောင်းထဲကနေ ထွက်လာပါ လိမ့်မယ်ပေါ့ဗျာ ။

ကျနော်ရဲ့ မဟာစိတ်ကူးကြီးကို နာရီဝက်လောက်ရှင်းပြလိုက်တော့ ကျော်ငွေသဘောပေါက်သွားပါတယ်။ ဆရာဘက်ကသာ မြေတူးတာ အချိန်မီပါစေ (Level) မမှားအောင် ကျနော်တာဝန်ယူပါတယ် ဆိုပဲ။ မြေတူးတဲ့ လုပ်ငန်းကိုတော့ သီးခြား မြေတူးကန်ထရိုက်ကို အလုပ်အပ်လိုက်တာ အလုပ်စနစ်ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ မြေတူးတဲ့ ပမာဏကို ပေတိုင်းပြီး ငွေရှင်းဖို့ အောင်မင်းကိုသီးခြားတာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘယ်သူမှတွေးထင်မထားတဲ့နည်းနဲ့ အဆောက်အဦး မြေနေရာ ဆင်ခြေလျော တောင်စောင်းကို လူအင်အားနဲ့ စဖြိုကြပါ တော့တယ်။

အောင်မင်းလည်းဒေါ်ဖင်တွေကိုင်ပြီး မြေတူးအဖွဲ့တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပါတော့တယ်။ ဒေါ်ဖင်ဆိုတာလား၊ အောင်မင်းက အဆောက်အဦးပုံစံ(Drawing) တွေကို ဒေါ်ဖင်လို အသံထွက်သဗျာ။ လုပ်ငန်းစတင်နေ့မှာ အောင်မင်းက ... ကျနော်ကို လည်း ဒေါ်ဖင်တွေပေးထားအုံး ဆိုတော့ ကျနော်လည်း သူဘာပြောမှန်းမသိဘူးပေါ့။ နောက်မှ ဒေါ်ဖင်ကို ကြည့်ပြီး လုပ်တော့ ပိုလွယ်တာပေါ့ဆိုလို့ ကျနော်လည်းသဘောပေါက်သွားတာ။ အဲဒါ အောင်မင်း အကျင့်တွေထဲက တခု ပါပဲဗျာ။ Drawing ပါလို့ သေချာအသံထွက်ပြတော့လည်း လက်မခံဘူး၊ မလေးမှာနေခဲ့လို့ မလေးသံနဲ့ ထွက်သလိုလို ခံတွန်းနေပြန်ရော။ သူက သူတတ်တယ်၊ သူလူရာဝင်တယ်ဆိုတာ ဇွတ်ပြချင်တဲ့ညာဉ်ရှိတယ်။ ပြောလိုက်လုပ်လိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ။ ခက်တာက ကျနော်က လူတန်းစား မခွဲတဲ့သူ၊ သူ့ကို ဖေးမတဲ့ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူ ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက် နိုင်သလိုလိုပဲဗျာ။

တလကျော်လောက်ကြာတော့လုပ်ငန်းအထိုင်ကျလာပါတယ်။ ခင်မာလာကလည်း အောင်မင်းကိုလားရှိုးမှာအိမ်ထောင် မကျကျအောင် စီမံပေးဖို့ နားပူလျက်ပါပဲ။ ကျနော်ကတော့ ဒီအကူအညီမျိုးဟာ ပေးသင့်တဲ့အကူအညီမဟုတ်လို့ “အေးပါဟာ၊ သူ့ဖူးစာပါရင် ညားလိမ့်မပေါ့။ ငါတော့ ညည်းတို့ဇာတ်ရှုပ်ထဲမှာ ဝင်မပါပါရစေနဲ့” ဆိုပြီး ခေါင်းရှောင် လိုက်တာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်မာလာ ဘာကြောင့် ဒီအကူအညီတောင်းတယ်ဆိုတာ ကျနော်သိချင်နေခဲ့ပါပြီ။

လုပ်ငန်းအထိုင်လည်းကျရော ကျနော်လည်း အတတ်ကောင်းတခု တတ်လာတယ်ဗျာ။ အဲဒါကတော့ ဘိန်းရှူတာပဲ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ ကျနော်တို့တည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းနာမည်က နယူးအေရှား ဆိုလားပဲဗျာ။ အဲဒီမှာ ဝါးပိုးဝါးလို ဟာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဘိန်းပြောင်းကြီးတွေရှိတယ်။ တချို့က အဲဒီဘိန်းပြောင်းနဲ့ စီးကရက်ထည့်ပြီးသောက်တာလည်း တွေ့နေရတယ်။ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ ဒီပြောင်းဟာ စီးကရက်တခုတည်း သောက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးလို့ တွေးမိပြီး ဆက်စပ်လိုက်တာ အဲဒါ ခပ်ပုံဆိုလား၊ ဝှမ်းပုံဆိုလား ထည့်ရှူတဲ့ ဘိန်းပြောင်း ဆိုပဲ။

အမှန်ပြောရရင် ကျနော်ဘိန်းအစိမ်းကိုလည်းစားဖူးတယ်။ အိုပီယမ်တင်ချာလို့ခေါ်တဲ့ ဘိန်းချေးကိုလည်း ဖင်စီဒိုင်းတို့၊ ကွန်မယ်သာဇင်တို့နဲ့ ရောချဖူးတယ်။ ဒါကလည်း တခါတခါဖင်ဆီဒိုင်းကဈေးသိပ်ကြီးတော့ ချမယ့်သူနဲ့ ဖင်ဆီဒိုင်း မလောက်မင ဖြစ်နေရင် အိုပီယမ်တင်ချာ လေးငါးစက်လောက်ရောလိုက်ရင် လုံလုံလောက်လောက်ဖြစ်သွားတတ်လို့ လေ။ ဖင်ဆီဒိုင်းတို့၊ ကွန်မယ်သာဇင်တို့နဲ့ အဲဒါကိုရောလိုက်ရင် အာနိသင်ပြင်းသွားတော့ ဝေစုနည်းနည်းနဲ့ ရေချိန် ကိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ။

ဘိန်းဆိုလို့ ကျနော် ဘိန်းဖြူကိုစီးကရက်ထဲထည့်သောက်ဖူးသေးတယ်ဗျာ။ ၁၉၉၂-ခုနှစ်ဝန်းကျင်၊ ကျနော်ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ သောက်သောက်စားစား လူ့မင်းသားဘဝ၊ ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ တနေ့မှာ ကမာရွတ်ဘူတာရုံနားက ထုံးရုံလမ်းထဲက ထွန်းထွန်းတို့ အရက်ဆိုင်မှာ ဘားလားနဲ့ ဘီအီးအရက်ဖြူသောက်နေတုန်း တပိုင်းကျော်လောက်လည်းကုန်ရော၊ ထွန်းထွန်းက ခပေါင်းဆေးလိပ်တလိပ်ကိုထောင်ပြပြီး ... ကိုသက်ခိုင်၊ နည်းနည်း လုပ်ကြည့်ပါလားတဲ့။ ကျနော်က ဘာများတုန်း ဆိုတော့ “ဖစ်ဖ်” ဆိုပဲ။ အဲဒီ ခပေါင်းစီးကရက်က အထဲက ဆေးသား တွေကို ခါထုတ်၊ ဘိန်းဖြူနဲ့ သမပြီး ပြန်လိပ်ထားတာ သိသာပါတယ်။ စီးကရက်ထိပ်ကို လိမ်ပြီး ပြန်ပိတ်ထားတာမို့ သိသာတာပေါ့ဗျာ ။

ဘိန်းဖြူနဲ့ပိတ်ဖိုးကို နောက်ထပ် တဆင့်မြင့်သန့်စင်ထားလို့ “ဖစ်ဖ်” လို့ခေါ်တာပေါ့။ အေးလေ၊ ထုံးရုံလမ်းဆိုတာ ကျနော်တို့ခေတ်က အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ၊ ဆေးခြောက်အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှန်သမျှ မကောင်းတာမှန်သမျှ အကုန်ရတဲ့

နေရာကလား။ အမှန်တော့ ထွန်းထွန်း ကျနော်တို့ အဲဒီဆေးလိပ် အလကားတိုက်တယ်ဆိုတာ ဘားလားနဲ့ ညှိပြီး ကျနော်တို့ လိုင်းစသွင်းတာပါပဲ။

ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ ယောက်ျားဆိုတာ စုံလေကောင်းလေပဲလို့ ခံယူထားသူဖြစ်လေတော့၊ ဘာမပြော ညာမပြော နဲ့ ကောက်ဖွာလိုက်ရောပေါ့။ တလိပ်ကုန်သွား၊ နောက်တလိပ်ထပ်ပေးနဲ့ သုံးလိပ်လောက်ကုန်သွားပါလေရောဗျာ။ အရက်နဲ့ အပင်လိမ်နေလို့လားတော့ မသိဘူးဗျာ။ သောက်တုန်းက ဘာမှမဖြစ်ပေမဲ့ နောက်တနေ့မနက်လည်း မိုးလင်းရော ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျနော်ဟာ နှစ်ကိုယ်ကွဲနေသဗျာ။ သိပ်သေချာတယ်ဗျာ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကျနော်ဟာ နှစ်ကိုယ်ကွဲပြီး ကျနော်ကိုယ်ကျနော် ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ပြန်မြင်နေရသလိုဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဆန်းတော့အဆန်းသား၊ ကျနော် ခါတိုင်းနေ့တွေလို လုပ်မြဲအလုပ်တွေ လုပ်နေပေမယ့် ရှေ့ကကျနော် လုပ်နေတာကို နောက်ကကျနော်က အသေးစိတ်လိုက်ကြည့်နေသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဟောကောင်၊ သတိနဲ့နေ၊ မင်းတခုဖြစ်နေတာ ဘေးက ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်။ မင်းလမ်းလျှောက်တာ ပုံမှန်သိပ်မဖြစ်ဘူး၊ ပြင်လျှောက်လိုက်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရု မထားနဲ့ကွ။ ရိပ်မိကုန်လိမ့်မယ် ... တဲ့။ တနေကုန် အဲသလိုဖြစ်နေတော့တာပဲဗျာ။ နောက်နေ့ကျတော့ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ် သွားတယ်။ ထပ်သောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြုပြင်လည်း မပေါ်မိပါဘူး။ ဘိန်းဖြူတော့ ကျနော်မစွဲလိုက်ဖူးပေါ့ဗျာ။ ထား လိုက်ပါတော့ဗျာ၊ အတုယူဖို့မကောင်းတဲ့ အတတ်ကောင်းတွေပါလေ။

အခုလားရှိုးမှာခပ်ပုံဆိုတာလာတွေ့နေတော့ရှုဖူးတယ်ရှိအောင်ရှုကြည့်လိုက်အုံးမှဆိုပြီး မြို့ခံနီးစပ်တဲ့အဆက်အသွယ် ကနေ တဆင့် ခပ်ပုံဝယ်ခိုင်းလိုက်ရောဆိုပါတော့။ လားရှိုးက မူးယစ်ဆေးဝါးတော်တော်ပေါ်ပုံရတယ်ဗျာ။ မူးယစ်ဆေးဝါး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ရပ်ကွက်(၄)တို့၊ ရပ်ကွက်(၅)တို့မှာ သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့သတင်းတွေလည်း ခဏခဏ ကြားကြား နေရတယ်။ ဒီတော့ခပ်ပုံကို ကိုယ်တိုင်တော့ဝယ်ဖို့စိတ်မကူးဘူးဗျာ။ ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းကို အကူအညီတောင်းရ တာပေါ့ဗျာ။ ထောင့်နှစ်ရာလောက်ပေးရတဲ့၊ အညာနမ်းပျစ်နှစ်ခုစာလောက်ရှိတဲ့ ခပ်ပြားပြားအပိုင်းလေးတပိုင်းဆို နှစ်ရက်စာလောက် ရှူလို့ရတယ်ဗျာ။ သေချာမေးကြည့်တော့ ငှက်ပျောရွက်ကို ပါးပါးလေးဖြစ်အောင် လှီးထားပြီး ဘိန်းသုတ်အခြောက်ခံထားတာ လို့ဆိုသဗျာ။ အဲဒီ ခပ်ပုံအပြားကနေ လက်မလောက်မရှိမရှိ အစလေးဖွဲပြီး ပြောင်း အဝလေးမှာတင်၊ နောက်တော့ မီးခြစ်နဲ့ တွေ့ပြီးညှိရင်း ရှူရတာပါ။

မြို့ခံလူတယောက်ကိုပဲ ရှူနည်းသင်ခိုင်းပြီး ဘိန်းရှူလိုက်တာ အမယ် ... တယ်လည်း ဖိမ်ကျသကဲ့။ ထူးခြားချက်က ဘိန်းရှူပြီးရင် သိသိသာသာဗိုက်ဆာလာတယ်ဗျာ။ ဘိန်းရှူပြီး ထမင်းစားရတာ ကျနော်စိတ်ထဲပိုဝင်သလိုထင်မိတာပါပဲ။ မိုးရွာရင်လည်း မိုးရွာလို့ဆိုပြီးဘိန်းပြောင်းလေးနဲ့ မှေးလိုက်၊ အေးလွန်းတော့လည်း အေးလွန်းတယ်ဆိုပြီး ဘိန်းပြောင်း လေး ထုတ်လိုက်၊ ပူလွန်းတော့လည်း ပူလွန်းတယ်ဆိုပြီး ခပ်ပုံဝယ်ခိုင်းလိုက်နဲ့ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး ဆိုက်နေတော့တာ ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဘယ်လောက်တောင် ဘိန်းရှူခဲ့သလဲဆိုရင် ကျနော်အခန်းထဲက မျက်နှာကြက်မှာရှိတဲ့ အိမ်မြှောင်တွေ တောင် ဘိန်းစွဲသွားတဲ့အထိဗျာ။ တကယ်ဗျာ။ ညဘက်ခုနစ်နာရီဝန်းကျင် ကျနော်ဘိန်းရှူတာ နောက်ကျရင် အိမ်မြှောင် တွေက တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ မနားတမ်း စုတ်ထိုးတော့တာပဲဗျာ။ လူအရက်သမားတွေ နေညှိရင်လေပြိုတယ် ဆိုတာနဲ့ တူပါဗျာ။ ဘိန်းငွေ့မရမချင်း စုတ်ထိုးသံမရပ်တော့ဘူး။ ကျနော်လေးငါးဖွာလောက် ရှိုက်လိုက်တော့မှ မောင်မင်းကြီး သားတွေ အသံတိတ်တော့သဗျာ။ မယုံချင်လည်း နေပေတော့၊ တကယ့်ကို ကိုယ်တွေ့ဗျာ။

အောင်မင်းကလည်း အားကျမခံ၊ သူလည်း ရှူကြည့်အုံးမယ်ဆိုပြီး တခါတခါတော့ ဝင်လုပ်လေရဲ့။ ကိုမြင့်ဌေးကတော့ မလုပ်ဘူးဗျာ။ ကျနော်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လုပ်ဖို့ အဖော်မစပ်ဘူး။ ဒါလည်း ကျနော်မူပဲ။ ကျနော်က အရက်သောက် တာက အစ၊ တခြားမူးယစ်ဆေးဝါးသုံးတာ၊ ရှူတာအဆုံး ဘယ်တော့မှအဖော်မစပ်ဘူး။ နောက်တချက်၊ ကျနော် အကျင့်တခုက ကျနော်တပည့်တွေ၊ ကျနော်ညီအကိုတွေနဲ့ ကျနော်ဘယ်တော့မှ အရက်အတူတူ မသောက်ဘူးဗျာ။

တလကျော်လောက်ကြာတော့ ကျနော် တာဝန်ယူဆောက်နေတဲ့ အဆောက်အဦးဟာ ရုပ်လုံးပေါ်စပြုလာပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေအတွက် ကိုမြင့်ဌေးကို ရန်ကုန်ပြန်လွှတ်ရပါတယ်။ အောင်မင်းက သူလည်း ပြန်လိုက်ချင်တယ်ဆိုပြီး နားပူပေမဲ့ အလုပ်ကလည်း မပြတ်၊ ခင်မာလာကလည်း အောင်မင်း ပြန်မလာအောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆွဲထားပါလို့ ညွှန်ကြားချက်ရှိနေပြန်တော့ ကျနော်မှာ ကြားညပ်နေပြန်ပါတယ်။ ကိုမြင့်ဌေးကိုတော့ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်မာလာအကြောင်းကို သေချာစုံစမ်းပြီး အမြန်အကြောင်းပြန်ဖို့ မှာလိုက်ရပါတယ် ။

ကိုမြင့်ဌေးပြန်ရောက်ပြီး တပတ်လောက်အကြာမှာတော့ ကိုမြင့်ဌေး ဆီကရော၊ တခြားကျနော်အဆက်အသွယ်တွေဆီကပါ ခင်မာလာနဲ့ အက်စ်ဘီက ခင်ဝင်းအကြောင်း အပြည့်အစုံသိရပါတော့တယ်။ ခင်ဝင်းဟာအက်စ်ဘီကပြုတ်ပြီးတော့ ပတ်စပို့ပွဲစားလိုလို့ နိုင်ငံခြားကို အလုပ်သမားပို့တဲ့ပွဲစားလိုလိုဆိုတာလည်းပါပါတယ်။ ခင်မာလာက အောင်မင်း မလေးရှားမှာ ရှိနေတုန်း စကော့ပူကို ထွက်ဖို့ အဆက်အသွယ်ရှာရင်းခင်ဝင်းနဲ့ ငြိသွားတာလို့ ဆိုပါတယ်။ သတင်းက သိပ်သေချာလှပါတယ်။ ဘားလမ်းက ကျနော်သူငယ်ချင်းရဲ့

ရုံးခန်းဘေးမှာ ခင်ဝင်းက စားပွဲတလုံးစာ ပြန်ငှားပြီး အလုပ်လုပ်နေတော့ အဲဒီ ရုံးခန်းပိုင်ရှင် ကျနော်သူငယ်ချင်းက ပေးတဲ့ သတင်းမို့ပါဗျာ။ ထပ်ပြီး အတည်ပြုနိုင်တဲ့အချက်က သူ့အကိုဝမ်းကွဲ ဝင်းမြင့်ကပါ “ခင်မာလာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျနော်လည်း နားမလည်တော့ဘူး” ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်ကြောင့်ပါပဲ။ ဒီတော့ ဒီတခေါက် ရန်ကုန်အပြန်မှာ ခင်မာလာ့ ဇာတ်ကြောင်းကို ခရေစတုတွင်းကျသီအောင် စုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးရက်လောက်အကြာမှာ ဝန်ကြီးက လားရှိုးလုပ်ငန်းစိတ်ချရပြီဆိုရင် ရန်ကုန်ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာခဲ့အုံးလို့ အခေါ်တော်ရှိတာနဲ့ အောင်မင်းတယောက်တည်းကို ထားခဲ့ပြီး ကျနော် ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အောင်မင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ထားခဲ့လို့မရပါဘူး။ သူပါ ပြန်လိုက်မယ်တက်ကဲလုပ်နေလို့ နောက်တခေါက် ပြန်လွှတ်ပါမယ်၊ ရန်ကုန်မှာ တပတ်ထက် မကြာစေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ပါ။ ဒါတင်မကပါဘူးဗျာ၊ ခင်မာလာ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ညည်းယောက်ျားကို ဆက်နေဖို့ ပြောလိုက်အုံးဆိုပြီး စစ်ကူတောင်းရပါသေးတယ်။

ကျနော် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့မနက်မှာ ဝန်ကြီးကို သွားတွေ့ပြီး လုပ်ငန်းအခြေအနေကို ဓာတ်ပုံ အထောက်အထား တွေနဲ့ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ ဝန်ကြီးရုံးက ထွက်တာနဲ့ ခင်မာလာကို တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျနော်ရုံးကို အလံနီလူထွက် ကိုတင်ထွန်းလည်း ရောက်နေတော့ ခင်မာလာနဲ့ ချိန်းတဲ့နေရာကို ကိုတင်ထွန်းကိုပါ ခေါ်သွားလိုက်ပါတယ်။ တယောက်တည်းသွားလို့ မတော်ဘူးပါဘူးလေဆိုပြီး ကိုတင်ထွန်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အရက်တိုက်ပုံမယ် ဆိုတဲ့ကတိနဲ့ ခေါ်သွားလိုက်တာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုတင်ထွန်းဟာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဇာတိ၊ အလံနီကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အဖြစ်ကနေ အလင်းဝင်လာတဲ့သူပါ။ သူမူးလာတဲ့အခါ သူ သခင်စိုးကြီးနဲ့ အနီးကပ်နေခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ သခင်စိုးကတော် ဒေါ်ခင်စုနဲ့ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့အကြောင်းတွေပါလာတတ်ပါတယ်။

ကိုတင်ထွန်းဟာဗိသုကာကုန်ထုတ်သမဝါယမအသင်းမှာအဝယ်တော်သဘောမျိုးလုပ်နေပြီး ကျနော်ရုံးကို မကြာမကြာ ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ အသောက်သမားချင်းလည်းတူ၊ တခါတခါ ကျနော်က သူ့ရဲ့ကွန်မြူနစ်ဓာတ်ပြားဟောင်း တရားတွေကိုနာ၊ တခါတခါ သူက ကျနော်ရဲ့ ထော်လော်ကန်လန် အဘိဓမ္မာတရားတွေကိုနာနဲ့ မူးရင် စကားပြောရတာ အတိုင်အဖောက်ကို ညီလို့ဗျာ။

ဆူးလေမှာခင်မာလာနဲ့တွေ့တော့ ... သူက ကိုသက်ခိုင်၊ ကျမအေးအေးဆေးဆေးစကားပြောချင်တယ်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြမှ ဖြစ်မှာမို့ တဆိုင်ဆိုင်ရွေးပါလား၊ ကျမ ဒကာခံပုံမယ်။ ကိုသက်ခိုင်လည်း အဖော်ပါလာတယ်ဆိုတော့ သောက်ရင်း စားရင်း နားထောင်တာ ပိုကောင်းတာပေါ့တဲ့။

ဘေးကပါလာတဲ့ကိုတင်ထွန်းကတောင် ဘုမသိဘမသိ၊ ကိုယ့်တသက်နဲ့တကိုယ် ညည်းလို အလိုက်သိတဲ့ မိန်းခလေး ကို အသက်လေးဆယ်ကျော်အထိ စုစုပေါင်းတယောက်ပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်ဆိုပြီး နောက်နေသေးဖူး။ ဒါနဲ့ ကျနော် လည်း နေ့လည်ပိုင်းမှာ ကျနော်သောက်နေကျ အလုံစာတိုက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကမူလေးပေါ်က အရက်ဆိုင်လေးကို မောင်းသွားလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဆိုင်ဟာ ကျနော်နေ့လည်ဘက် အရက်သောက်ရင် အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်ရင် ရောက်နေကျဆိုင်ပဲဗျာ။

ကျနော်တို့ရောက်သွားတော့ နေ့လည်တနာရီခွဲလောက်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ခင်မာလာက ထမင်းပေါင်းတပွဲမှာ၊ ကျနော် တို့က ဝီစကီတလုံးနဲ့ ငါးရှဉ့်ခြောက်စပ်တပွဲ မှာလိုက်တယ်။ ကိုတင်ထွန်းက မင်းတို့ပြောချင်တာသာ ပြောကြ ပေတော့ ကိုယ်ကတော့ ဒါရှိနေရင် ပြီးပြီဆိုပြီး ဝီစကီပုလင်း ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ခင်မာလာ ပြောချင်တာပြောလို့ ရအောင် လမ်းစဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကျနော်တို့သောက်နေတာ ပုလင်းတဝက်ကျိုးတဲ့အထိ ခင်မာလာက စကားတခွန်းမှ မဟတာ ပါပဲ။ ကိုသက်ခိုင်တို့ သောက်ပါအုံး၊ အေးအေးဆေးဆေးတော့ မာလာပြောမှာပါ ဆိုပြီး ကျနော်တို့သောက်တာကို ဘေးက ခပ်အေးအေး၊ ခပ်ငူငူ ထိုင်ကြည့်နေပါတယ်။ တခုခုကို ချိန်ဆနေသလိုလို၊ စောင့်ဆိုင်းနေသလိုလိုလည်း ဖြစ်နေသဖူး။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း နည်းနည်းမှန်လာတာနဲ့ ... “ကဲ၊ ညည်းမပြောရင်လည်း ငါပြောမယ်၊ ညည်း ငါ့ကို လားရိုးကို ဖုန်းဆက်ပြီး အောင်မင်းကို မိန်းမရှာပြီး ပေးစားလိုက်ပါ ဆိုတာဘာသဘောလဲ။ ငါလုံးလုံး နားမလည်ဘူး။ ညည်းတို့လင်မယား ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ အခုတခေါက် လားရိုးပြန်သွားရင် အောင်မင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မယ်။ အလုပ်လည်း လက်စသတ်နေပြီလို့” ပြောချလိုက်ပါတယ်။

ဒီမှာတင် ခင်မာလာဟာ ကောက်ကာငင်ကာ ရုတ်တရက်မျက်နှာပျက်သွားပါတော့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော် ခင်မာလာမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီးပြောလိုက်လို့ သိလိုက်တာပါ။ ခင်မာလာဟာ ကျနော်စိတ်ထင် အသက် အစိတ် ဝန်းကျင်ပဲ ရှိအုံးမှာပါ။ သေချာကြည့်မိတော့ သူ့မျက်နှာပေါက်ဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေဝင်းမောင်နဲ့ တော်တော်ဆင်ပါ တယ်။ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်စတွေဝဲလာပါတယ်။

စကားကိုမပွင့်တပွင့် စပြောပါတော့တယ်။ “ကိုသက်ခိုင်လားရိုးမှာ ရှိကတည်းက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မာလာ အကူ အညီ တောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုအောင်မင်း ပြန်လာမှာ ကြောက်လို့ပါ” တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျနော်ကလည်း “ဟ၊ လင်နဲ့မယားပဲ၊ သမီးတယောက်တောင် ရနေပြီပဲဟာ၊ ဘာကိစ္စ ဒီလောက်ကြောက်နေရတာလဲ” ဆိုတော့ ...

ကိုသက်ခိုင်ကတော့ ဘာမှသိမှာမဟုတ်ဘူး။ မာလာတကယ်တော့ သူနဲ့ညားတာ မာလာဘက်က နှစ်သက်လို့ ညားခဲ့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတင်းအဓမ္မကြံရာက ကိုယ်ဝန်ရပြီး မာလာလည်း အသက်ကငယ်၊ အတွေ့အကြုံကမရှိဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ မျက်စေ့မှိတ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ရတာတဲ့။

မာလာက ကွာပေးပါပြောတိုင်း အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်တချောင်းနဲ့ သတ်မယ် ဖြတ်မယ်ချည်း လုပ်တော့ တာပဲ။ မာလာသူ့ကိုကြောက်တယ်။ မလေးရှားကို ပို့တာလည်း ငွေကုန်ချင်ကုန်ပေစေ။ သူနဲ့ဝေးရင်ပြီးရောဆိုပြီး ပို့လိုက်တာပဲတဲ့။ ဒီတော့ လားရိုးလိုနယ်မျိုးမှာ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ မိန်းမတယောက်ရအောင် ကိုသက်ခိုင် လုပ်ပေးနိုင် ကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး အကူအညီတောင်းတာပါတဲ့။

မာလာဟာ ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို၊ နှပ်ချေးတရုံရုံနဲ့ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘေးကနားထောင်နေတဲ့ ကိုတင်ထွန်းကတောင် ဟ၊ သက်ခိုင်ဘာတွေလဲကွာ၊ မိန်းကလေးတယောက် ဒီဘဝမျိုးဖြစ်ပျက်နေတာ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ ထလုပ်နေလို့ ကျနော်လည်း လက်ကာပြလိုက်ပြီး ငြိမ်ခိုင်းလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုတင်ထွန်းက ခင်မာလာ

မျက်ရည်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ရှာပါဘူး။ “ဒီမှာ ... သက်ခိုင်၊ ကိုယ်ကတော့ ဖိနှိပ်သူနဲ့ အဖိနှိပ်ခံလူတန်းစားနှစ်ရပ်မှာ အဖိနှိပ် ခံရတဲ့ဘက်က အမြဲတန်းရပ်တည်ခဲ့တာ မောင်ရင်သိပါတယ်” ဆိုပြီး လင်မယားပြဿနာ ကို အနုပဋိလောမနည်းနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာဖို့ လုပ်နေပြန်ပါရောဗျာ။

ကိုတင်ထွန်းမူးလာရင် အဲသလိုဖောင်းတတ်လွန်းလို့ ကျနော်တို့ သောက်ဖော်စားဖက်တွေက တင်ဖောင်းလို့ ခေါ်တတ်ပါတယ်။ အခုလည်း ဘုမသိဘမသိ လင်မယားကြားကို ဝင်ပြီး ဖောင်းနေပြန်ပါပြီ။ မူးလည်း မူးနေပြီကိုး။

ဒီတော့ ကျနော်လည်း ကဲ၊ ကိုတင်ဖောင်း၊ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ မသိသေးဘူးဗျာ။ သူပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ပါအုံး ဆိုပြီး ခင်မာလာ့ကို ညည်းပြောချင်တာ အကုန်သာပြောစမ်းဟာ၊ ညည်းတို့ ဇာတ်လမ်းကို ငါလည်း အခုထိ အရည်မလည်သေးဘူး ဆိုပြီး စကားစ လမ်းကြောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီမှာတင် ခင်မာလာဟာ ကိုတင်ထွန်း သူ့ဘက်က ပါလာတယ်ဆိုတာရိပ်မိတော့ အားတက်လာပုံရပြီး ဇာတ်စုံခင်း ပါတော့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် ခင်မာလာ တဖက်သတ်ပြောရုံနဲ့ ကျနော်မယုံနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဝင်းနဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကိုလည်း ကြားထားတော့ ပိုပြီး မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ ခင်မာလာက အငိုတပိုင်းနဲ့ “အောင်မင်းနဲ့ လင်းစဒေါင်းကားဂိတ်မှာ စပြီး ဆုံမိ တာကနေ အစချီပြီး လွန်လွန်ကျွံကျွံတွေဖြစ်ကုန်တာ၊ သူက ကလေးဖျက်တာတွေ ဘာတွေ နားမလည်ခဲ့တာ၊ အောင်မင်းက ဖွတ်ယူခိုင်းတာ၊ နောက်ဆုံးခေါင်းငြိမ်းလိုက်ရတာ၊ ညားပြီးငါးလလောက်မှာ သမီးလေးမွေးတာ၊ ညားကတည်းက သန်လျင်မှာနေတော့ သူမိဘတွေကို အောင်မင်းမူးလာတိုင်း ဓားကြိမ်းကြိမ်းပြီး ဖော်ကားတာ၊ အိမ်ခွဲနေတော့လည်း မူးလာရင် အကြမ်းဖက်တာ၊ ကွာပေးပါပြောတိုင်း ပြဿနာဖန်တီးတာတွေ စုံလို့ဆိုပါတော့ဗျာ။

ခင်မာလာပြောတဲ့ အထဲမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနယ်တွေကို အလိမ္မာနဲ့ပို့၊ အဲဒီနယ်က လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့တွေ့ပြီး သူ့ ဘာသာ ဇာတ်သိမ်းသွားအောင် ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာလဲ ပါသေးသဗျာ။ ကျနော်လည်း အော် ... လက်စသတ်တော့ ခင်မာလာဟာ ကျနော် နယ်ဘက်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတိုင်း အောင်မင်းကို မပါပါအောင်ထည့်နေတာကို ဒါ့ကြောင့်ကိုး ဆိုပြီး သက်ပြင်းချမိပါတော့တယ်။

တိုတိုပြောရရင် ခင်မာလာ ဖွင့်ပြောမှ ကျနော်လည်း ဇာတ်ရည်လည်သလိုလို ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ သူပြောတာ မှန်တာ မမှန်တာအသာထား၊ ဒီလင်မယားဟာ ရှေ့ဆက်ပေါင်းသင်းလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျနော် ရိပ်မိလိုက် ပါပြီ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း “ငါ့ညီမရယ်၊ ယောက်ျားနဲ့ မပေါင်းချင်တာကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းနေရင် ရှုပ်သထက် ပိုရှုပ်ကုန်တော့မပေါ့။ မိန်းခလေးတယောက်က သူ့လင်ယောက်ျားကို မပေါင်းချင်တာဟာ တရားနည်းလမ်းကျရင် ကွာနိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီးပါ” လို့ ခပ်ဆဆပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် ခင်မာလာ က “ကျမ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားပြီးပါပြီ ကိုသက်ခိုင်ရယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဓားကြိမ်းကြိမ်းပြီး ဇာတ်လမ်းဆုံးဆုံးသွားပဲအဖတ်တင်ပါတယ်” တဲ့။ နောက်တခုက ခင်မာလာမှာ အမတစ်ယောက်နဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် မောင်လေးတယောက်ပဲရှိတော့ ပိုပြီး မခန့် မညား လုပ်စရာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း ပါသေး။

တကယ်တော့ ခင်မာလာဟာ ကျနော်နဲ့ ကိုတင်ထွန်း မူးတဲ့အချိန်ကို အကွက်ချပြီးစောင့်နေခဲ့ပုံရပါတယ်။ ကျနော် လည်း မူးနေတဲ့ကြားက ဒါကိုသတိပြုမိနေပါပြီ။ ဒီတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှကို အကုန်သိရအောင် ကြိုးစားဖော်ထုတ် ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါတော့တယ်။ ကဲ၊ ညည်းက မပေါင်းချင်တာနဲ့ ငါ့ကို အပူကပ်ပြီး အောင်မင်းကို မိန်းမရှာပေးလိုက်ပါ ဆိုယုံနဲ့ ဇာတ်လမ်းကပြီးမှာလားဟာ လို့ မေးလိုက်တော့ ခင်မာလာက ... အော်၊ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ တခြားလူအတွက် သာ မဖြစ်နိုင်ရင် နေရမယ်၊ ကိုသက်ခိုင် လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မာလာ သိပြီးသားပါတဲ့။

ကျနော်တို့မူးနေတာ သေချာတော့ ခင်မာလာဟာ ပိုပြီး တည်ငြိမ်အားတက်လာပုံရပါတယ်။ မူးနေကြတော့ သူပြော တာကို လက်ခံလွယ်မယ်လို့ ထင်လာပုံလည်းရပါတယ်။ ဒါကို ကျနော် အသိစိတ်ကသိနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ကဲ၊ ညည်းက ငါ့အကြောင်းကို ဒီလောက်သိနေတော့ ညည်းဖြစ်စေချင်တာက ဘာများတုန်း၊ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း၊ အားနာစရာမလိုဘူး၊ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ စကားမှားလည်း ငါခွင့်လွှတ်တယ်၊ ညည်းပြောမှာသာ ပြော လို့ လမ်းကြောင်းလည်းဖွင့်ပေးလိုက်ရော ခင်မာလာဟာ အရောင်တောက်လာတဲ့မျက်လုံး တွေနဲ့ ... ကျမကြားဖူးတာက အဲဒီနယ်ဘက်မှာ လူတယောက်ကို ရှင်းပစ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးလို့ ပြောကြတာပဲတဲ့။ ဟား၊ ခင်မာလာ

တယ်မလွယ်ပါလားဗျာ။ ကျနော်တောင် ရုတ်တရက် သူ့စိတ်ကူးကို လန့်သွားသဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်က ခပ်ထုံထုံ မျက်နှာပေးနဲ့ ပိုပြီး ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဟာ ဆိုတော့ ခင်မာလာက အဲဒီမှာ ဒီလောက် သေနတ်တွေ၊ ကျည်ဆံတွေ ပေါပြီးမူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်း လုပ်နေကြတာ လူတယောက်သတ်ချင်ရင် သူ့ဈေးနဲ့သူဆိုတာ ကျမသိထားတယ်တဲ့။

အောင်မယ်လေးဗျာ ... မိန်းမချောလေးတယောက်ပါးစပ်က လက်မရွံ့ လူသတ်သမားငှားဖို့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောနေ တာ ကျနော်နားတောင် ကျနော်မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ခင်မာလာက စကားဆက်သေးတယ်ဗျ။ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ငွေငါးသိန်းလောက်အကုန်ခံရင် သိပ်ခက်မယ် မထင်ပါဘူးတဲ့။ ကျမထည့်ထားတဲ့ ရှယ်ယာငါးသိန်းကို သုံးလိုက်ပါတဲ့ ဗျာ။

ရော၊ ခင်မာလာ ကျနော့်ကို လူသတ်ဖို့ ငှားနေပါပြီကော။ တကယ်တမ်း ဝန်ခံရရင် အဲဒီ တခဏမှာ ကျနော် အမူးပြေ သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ တဆက်တည်းမှာပဲ အောင်မင်းရဲ့ရှေ့ရေးကိုတွေးမိတော့ တော်တော်ကို ရင်လေးသွားမိတော့ တာပဲဗျို့။ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲဗျာ။ ဘေးက ကိုတင်ထွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ မေးခွန်းတပုဒ်မှ မဖြေနိုင်ဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းသားတယောက်ရဲ့ ပုံစံနဲ့ပေါ့ဗျာ။